יומנה של
יוליאנה אברט

האב סלבקו ברבריץ' מטביל את יוליאנה אברט ב-19 במאי 1984 במדוג'ורג'ה.

(J) יוליאנה מול ביתה ביער השחור – בשנת 2014.

הסבר

על פי הצו של הקונגרגציה לדוקטרינת האמונה, שאושר על ידי האפיפיור פאולוס השישי (14.10.1966), בוטלו סעיפים 1399 ו-2318 של החוק הקנוני.
כתבים דתיים יכולים להיקרא ולהופץ על ידי המאמינים גם ללא אישור הדפסה מפורש של הכנסייה, בתנאי שהם עומדים בכללי המוסר הנוצרי הכללי.

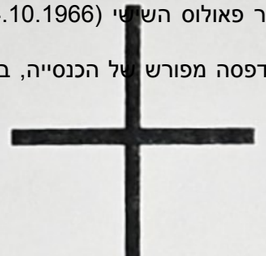

Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

הערה:
האדון הקדוש והאלוהים הוא אלוהים חי גם בהוסטיה הקדושה. גם בחלקיקים הקטנים ביותר נוכח האלוהים הקדוש (ניתן לראות זאת בסימן הקדוש של רודאלבן: נקודה אדומה קטנה, הנראית בפינה השמאלית התחתונה של סימן הדם).
לכן יש להשתמש בפטנה בעת חלוקת הקודש.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

לפי רצונו של האל הכל-יכול, השילוש הקדוש,
† בשם האב, הבן ורוח הקודש, כתבתי את היומן הזה, יוליאנה אברט
כתבתי את היומן.

(בחינם)

כאן תוכלו להוריד בחינם את היומן, את כל התפילות, הנסים והדיסקים:

www.gnadenvolle-gebete.de

www.vater-unser.net

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

Juliana Ebert

ארה"ב - D-Forbach, Erbersbronn - Deidesheim - Niederkirchen

הוכן לדפוס: מרץ 2026 מחבר/ת: האל הכל-יכול, השילוש הקדוש, יוליאנה אברט העתק מהיומן הקורי: ברנהרד קופנהגן הגהה על שגיאות הקלדה על ידי האח במשיח סמואל

Trauerfeier und Beerdigung
Donnerstag 18.12.2025
Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

יוליאנה אברט קולפינגשטראסה
19
68789 - סנט לאון-רוט (כתובת דאז)

אפריל 1991:
כ-7 שנים היססתי לכתוב את מה שחוויתי מאז אותו יום
הטבילה שחוויתי ב-19.5.84. חוויתי חזיונות, וכעת אני שומע קולות – את קולו של ישוע המשיח, או קולות של מלאכים, או את קולו של הרוח הטמאה – ואני חש בהתקפות השטן.
לכן היססתי שוב ושוב, כי לא ידעתי אם זה אכן מועיל. יש כל כך הרבה דברים דומים, כמו קלטות, ספרים בנושא זה. אז הנחתי בעבר שכל קתולי שומע את הקול הזה ואת השלום העמוק הזה בעת ההתאחדות עם האדון ישוע המשיח ב היי. אני חשה את הקודש. לא ידעתי שזו מתנה מיוחדת וחסד מאלוהים. סיבה נוספת להססנותי הייתה הידע הדל שלי בגרמנית. והדבר החשוב ביותר, חשבתי לעצמי, שאנשים שאינם מתפללים, צמים, עושים תשובה ואינם חיים על פי עשרת הדיברות, ממילא אינם יכולים להאמין באלוהים, למעט אלה שאלוהים מעניק להם את החסד להאמין. גם אני זכיתי בחסד הגדול הזה, לא כי הייתי טובה, אלא כי הייתי חוטאת. האל הרחום מעניק את החסד למי שהוא רוצה, מתי שהוא רוצה, איפה שהוא רוצה וכמה שהוא רוצה. כי הוא מכיר את נשמתי טוב יותר מכל הקרדינלים, הבישופים והכמרים בכל העולם.
הבנתי כי האל השילוש הקדוש הוא אבי הטוב ביותר, והאם הקדושה
הדבר הטוב ביותר באמי הוא שהדבר החשוב ביותר הוא "האהבה האמיתית", שאותה אף אחד מלבדכם אינו יכול להעניק. שכן קיימת גם אהבה מדומה (כוזבת), המכסה את רשעותה במסווה של מידות טובות.
כל חיי חיפשתי מישהו שלא רק יאהב אותי, אלא שגם אני אאהב אותו. לאחר חיפוש ממושך מצאתי את זה. אך לא "מישהו", אלא את האל האמיתי והחי, שאיתו אני מתאחדת רוחנית מספר פעמים ביום, ואותו אני מקבלת פעם ביום בסעודת הקודש.
במיוחד אני מתאחדת איתו בסקרמנט הקדוש ביותר, בעת קבלת לחם הקודש, שבו הוא נוכח כאלוהים אמיתי וכאדם אמיתי מבשר ודם.
באמצעות מריה, האם השמימית, המכנה עצמה במדוג'ורג'ה "מלכת השלום", זכיתי לעשות את הצעד הראשון לקראת אלוהים.
לפני הטבילה הייתי עיוורת וחירשת. באותה תקופה עוד לא הכרתי את השלום האמיתי. שוב ושוב אחזה בי אי-שקט פנימי, ובלילות רבים לא הצלחתי להירדם. כעת אני עדה לשלום האמיתי, שרק האל השילוש הקדוש יכול להעניק, ואף אדם אחר עלי אדמות.
לכן אני רוצה לומר תמיד, כשאני מתאחדת איתו בסעודת הקודש: "אתה מלך השלום שלי." לא אנחנו, בני האדם, יוצרים את השלום, אלא עלינו לבקש את השלום מאלוהים ולקבל אותו כמתנה מאלוהים וכחסד מאלוהים.

24.04.91
התפללתי בקפלה בין השעות 12:05 ל-12:40. עליי לציין כי מראה הקפלה מבחוץ אינו מוצא חן בעיניי. לפני הקפלה מוצבים פסלים מכוערים, ובתוך הקפלה נראה הטברנקל כמו תנור אפייה. היא מעוצבת, אם כן, בסגנון מודרני מאוד. בהתחלה בכיתי לעתים קרובות כשהייתי בקפלה והתפללתי, כי ראיתי בכך עלבון לאלוהים. אף על פי כן, נמשכתי לשם שוב ושוב כדי להתפלל, כי הרגשתי שהאל החי נוכח גם בקפלה זו.
ובכל זאת, כל כך הרבה אנשים – רופאים, אחיות וחולים – עוברים מדי יום על פני הקפלה הזאת מבלי לכבד את אדוננו.
כמו בכל יום בהפסקת הצהריים, הייתי שקועה עמוק בתפילה עם המושיע. בפעם הראשונה שמעתי: "אני המדריך הרוחני שלך":

נבהלתי מעט, למעשה הייתי יותר מופתע מאשר מבוהל. לאחר זמן מה זה חזר על עצמו.
לאחר מכן שאלתי את המושיע מה עליי לעשות תחילה, אם הוא המדריך הרוחני שלי. המושיע אמר לי: "תחילה עלייך להקדיש את עצמך לי."
המחשבה הראשונה שלי הייתה: שוב מילה שכזו, שקשה לי להבין.
אמנם כבר שמעתי את המילה "להקדיש", אך עדיין לא הכרתי את המשמעות הפנימית שלה. אמרתי לישוע שכבר נתתי לו הכל: את ליבי, את חיי, את נשמתי, את גופי. אך המושיע אמר לי: "אני רוצה את עתידך."
ואני עניתי שהוא יכול לקבל גם את זה.
ואז שאלתי את ישוע אם עליי לומר זאת לכמרים, וחשבתי על הכומר דוכאט, האב יוהנס, הכומר ווגט והאב גבהרד היידר, שהם כיום המדריכים הרוחניים שלי. המושיע אמר: "כן."
כל היום הייתי מאושר כמו שלא הייתי מעולם בחיי. המושיע העניק לי כל כך הרבה חסדים, עד שאיני יכול לתאר אותם במילים, ואין ביכולתי להודות עליו מספיק. זה היה פשוט בלתי ניתן לתיאור, לחוש את השמחה הפנימית הזאת. פשוט הייתי אדם אחר.
בערב הלכתי לקפלת רוכוס במינגולסהיים. שם התוודיתי.
הכומר אמנם אמר שלא מדובר בחטאים, אך רציתי להיות טהורה לחלוטין. לאחר קבלת הקודש קיבלתי עוד יותר חסדים. כמעט לא יכולתי לשאת זאת. ליבי בער מאהבה. כשיצאתי מהקפלה, בכיתי מרוב החסד שזכיתי לקבל. שם פגשתי את חברותיי מקבוצת התפילה, הילדה והדוויג, וסיפרתי להן על החוויה שלי. הן שמחו איתי. בדרך הביתה פגשתי גבר שחור עיוור, שהובל על ידי אישה. נתתי לאיש העיוור מחרוזת תפילה ולאישה תמונה של מרים הקדושה, שהייתה מקודשת, וביקשתי מהמושיע לתת גם לאנשים אלה את החסדים שזכיתי לקבל. האיש העיוור שמח מאוד, ואז נסעתי הביתה. בבית לא יכולתי לאכול דבר, כי היו אורחים. התפללנו יחד מחרוזת תפילה אחת, אותה נתתי במתנה למריה הקדושה.
בלילה, בסביבות השעה 23:30, הגיע מיד הפיתוי. שכבתי במיטה, ופתאום הרגשתי שמישהו קופץ עליי ומנער אותי. אמרתי רק "ישו", והכל נעלם. ואז המשכתי לישון.

25.04.91 - יום חמישי

בערב ברוט, בכנסייה לפני המיסה הקדושה, התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת. לאחר הקודש, התאחדתי עם ישו. ישו אמר לי: "שתקי." לאחר כמה דקות של שתיקה, שאלתי את המושיע מה עליי לעשות, כי הרי מסרתי לו את רצוני. קיבלתי את התשובה מהמושיע: "עלייך להישאר נאמנה לי תמיד." ואז שוב הייתה דממה, עד ששמעתי: "אל תסתלקי בלעדיי." חשבתי על מה המושיע רצה לומר, והגעתי למסקנה שעליי להתאחד עם המושיע ברוחניות לפני שאעזוב. אך החלטתי לשאול את הכומר על כך לאחר מכן. בבית, לאחר
במהלך המיסה התקשר אליי האב יוהנס אורדינסקי. הוא בירך אותי בטלפון. כעבור כמה דקות בעלי החזיר לי את השפופרת. הפעם היה זה האב גבהרד היידר מרגנסבורג שענה. סיכמנו שאבקר אותו ביום ראשון הבא בשעה 11:00. גם הוא בירך אותי בטלפון. הברכה הזו הייתה שונה מזו של האב יוהנס. הרגשתי בברכתו של האב גבהרד היידר כל כך הרבה אהבה וכוח, עד שמיד לאחר השיחה התפללתי עבורו שלוש פעמים את "אבינו שבשמים".
מאז טבילתה אני מדברת עם המטופלים, לא עם כולם, אלא רק עם אלה שהרוח הקדושה מפנה אליי. כך גם היום, כאשר מטופלת סיפרה לי שיש לה כבר שלושה ימים כאבים בלחיים שלא עוברים. עניתי לה באופן ספונטני: "בעלי אמונה מועטה צריכים לסבול זמן רב יותר." (אלה מילים שהרוח הקדושה נתנה לי.) היא חייכה ואמרה שזה טוב.

26.04.91 - יום שישי

במקום העבודה התלונן אצלי מטופל בזמן צילומי הרנטגן. לפני 14 ימים הוא עבר ניתוח וזה לא עזר, ועכשיו הוא צריך לעבור ניתוח נוסף. בהתחלה חשבתי: "אני לא אומר כלום." אבל כשסיימנו את הצילומים, שאלתי אותו פתאום: "האם אתה מתפלל עכשיו יותר או פחות?" בגאווה רבה הוא אמר שהוא אדם חופשי, שהוא לא מאמין באלוהים ושלא קיים אלוהים.

עניתי לו: "אם אתה מאמין שיש להם מוח, אז אתה מאמין גם שיש אלוהים." בשמחה רבה הוא אמר: "זה ממש טוב, עוד לא שמעתי את זה." בערב, ברוט, בכנסייה לפני קבלת הקודש, ראיתי את האחות (הנזירה).

היה לי קשה מאוד בלב לגשת אל הנזירה לקבל את הקודש, ושאלתי

לישו: "נתתי לך את רצוני." ישו אמר: "לכי אל הכומר." והאחות עברה על פניי מבלי להציע לי את גופו של ישו.

קיבלתי את גופו הקדוש של ישו מהכומר.

27.04.91 - שבת

בבוקר ההוא היה לי קשה מאוד לקום. אך הייתה לי נחישות רבה להשתתף במיסה הקדושה. בכנסיית העלייה לרגל בווגהאוזל החלה המיסה בשעה 7:15. כבר בדרך לווגהאוזל ולפני תחילת המיסה הקדושה בכנסייה התפללתי למען הכומר שעמד לערוך את המיסה. כומר מבוגר, האב אלנוס, ניהל את המיסה, והרגשתי וראיתי גם שהאב אלנוס מתקשה לנהל את המיסה. הוא הופרע בתפילתו. לפני ההפיכה היה לי חזון. ראיתי את האב אלנוס עומד בחושך ליד המזבח ומנהל את המיסה. הייתי מאוד מופתעת מכך, וחשבתי מה משמעות הדבר. בעת חלוקת הקודש הרגשתי את רתיעתו לתת לי את הקודש כשאני כורעת ברך. מכיוון שאין ספסל קודש בכנסייה, נאלצתי לכרוע על הרצפה. אני יכולה לקבל את הקודש רק כשאני כורעת ברך, מכיוון שיש לי יראת כבוד רבה כלפי השילוש הקדוש.

הוא היסס והחזיק את לחם הקודש במרחק של כעשרה סנטימטרים מפי. פתחתי את פי, ולחם הקודש עף מעצמו ממרחק זה לתוך פי. זו לא הפעם הראשונה שאני חווה זאת כאן; גם אצל כמרים אחרים גופו הקדוש של ישו הגיע אליי מעצמו.

בסביבות השעה 10:30 נסעתי לשפייר, למנזר הכרמליתים. שם רציתי לאסוף את הנרות הנושאים את סמל הדם הקדוש מרודאלבן.

לאחר מכן ביקרתי אצל הארכיבישוף ברונו טיבס, ברחוב אנגלגאסה 4, בבית האבות של שפייר. היה זה בסביבות הצהריים, ומכיוון שנאלצתי להמתין לו, התפללתי עבורו מחרוזת תפילה בקפלה. כשנה קודם לכן הכרתי את הארכיבישוף טיבס במינגולסהיים, בקפלת רוכוס. יחד עם האב צייטלר, מהמיסיונרים הסטיליים מסנט אוגוסטין, דיברנו אז על רודאלבן, וגם על נס הדם של רודאלבן. הארכיבישוף טיבס לא האמין בכך אז, והביע התנגדות מפורשת לכך.

במהלך השנה הזו התפללתי עבורו, וביקשתי מישוע שלא ייתן לו למות מבלי שיאיר את עיניו לגבי האירועים ברודאלבן. הארכיבישוף ברונו טיבס זיהה אותי מיד בביקורי. הענקתי לו זר ורדים אדומים ונר עם סמל ה הדם הקדוש של רודאלבן, וכן ספר מאת האב גבהרד היידר על האירועים ברודאלבן. הוא שמח מאוד על כך, וביקש ממני לברך את האב גבהרד היידר ולמסור לו כי הוא התעדכן היטב על האירועים ברודאלבן. הוא גם לא התנגד לכך עוד באותה מידה כמו שנה קודם לכן. לפני הביקור הזה הייתי בשוק בשפייר ולא ידעתי אילו פרחים לקנות עבור הארכיבישוף. שאלתי את המושיע, והוא ענה לי: "מה שנתת לכומר, נתת לי. לכן החלטתי לקנות זר ורדים אדומים. זה פשוט יפה לראות את ישו בכל כומר.

28.04. 1991 — יום ראשון

היום השתתפתי במיסה הקדושה במנזר הכרמליתים ברגנסבורג. שם ביליתי גם כ-4.5 שעות עם האב גבהרד היידר. אני מודה לאלוהים שיש לנו אבות כאלה. במהלך שיחתנו שאלתי אותו למעלה מ-20 שאלות, והוא ענה לי בשלווה, ברוגע ובאהבה. זה היה כאילו ביליתי את הזמן הזה עם ישו. הוא בן 86, יש לו שמיעה טובה מאוד לגילו המופלג, ותשובותיו מדויקות מאוד. הנאמנות לאלוהים שיש לאב גבהרד צריכה לשמש דוגמה לכמרים רבים. לאחר שיחתנו הוא קידש עבורי נרות, תמונות ומים. קיבלתי ממנו חסדים רבים, והיה לי קשה להיפרד ממנו. נתתי לו כסף שאספתי עבורו בקבוצת התפילה שלנו, כדי שיפורסם ספר חדש על רודאלבן. האב גבהרד היידר היה עד לנס הדם משנת 1952, שהתרחש ברודאלבן. תמיד כשאני זוכה לקבל חסדים גדולים, אני חשה לאחר מכן את התקפות השטן ביתר עוצמה. כך היה גם בנסיעה הביתה מרגנסבורג לסנט לאון-רוט. בזמן שבעלי נהג במכונית, שמתי לב שהוא משתנה, הוא הרגיש לא טוב. אך בנשמתי חשתי את קרבתו של הרוח הטמאה. פניו של בעלי האדימו, והוא הרגיש בחילה. ביקשתי ממנו לעצור בשוליים של הכביש המהיר, אך הוא השיב לי שזה אסור. מיד הבנתי שזו תירוץ של הרוח הטמאה, הזלפתי מיד מים קדושים על בעלי ואמרתי בקול רם: "אני מצווה עליך בשם אלוהים, סע מיד לשוליים ועצור." והוא עשה זאת מיד. החלפנו מקומות, ביד אחת החזקתי את מחרוזת התפילה וביד השנייה את ההגה, ונסעתי בשלווה הביתה. בעלי נרדם מיד, ואחרי כמאה קילומטרים הוא התעורר, והכל נגמר. בזמן שבעלי ישן, התפללתי עליו בלהט. זו לא הפעם הראשונה שחוויתי התקפה כזו מצד השד.

29.04.1991 - יום שני

אמנם כבר שמעתי שהכומר שלנו מצא שתי עוזרות חדשות לחלוקת הקודש. לאחר טקס הקודש שאלתי את ישו אם באמת שתי נשים יחלקו את הקודש
יחלקו את הקודש לבושות באדום. ישוע אמר: "כן. דברים גרועים
יותר עוד יבואו."

בערב, בסביבות השעה 20:00, החלה שוב קבוצת התפילה שלנו. הכומר דוכאט גם הוא הגיע והביא עמו את הקודש, אותו הוא מחלק למאמינים לאחר הפולחן. התפללנו למשיח, כרעתי ברך במרחק של כמטר ממנו. במהלך תפילת המחרוזת שמעתי את המשיח אומר: "רק חולים ואלה שלא הייתה להם אפשרות להשתתף במיסה רשאים לקבל את הקודש. לאחר שסיימנו את תפילתנו, התוודיתי בפני הכומר דוכאט וסיפרתי לו שישוע הוא המדריך הרוחני שלי. הוא אמר שהוא ידע זאת כבר מזמן. באותו יום הרגשתי שאני מותקפת מבפנים, גם על ידי נוכחותו של הכומר דוכאט. עם זאת, לא הראיתי זאת. כמעט איבדתי את אמוני בו. מכאן הבנתי שעלי להתפלל עבורו יותר. באותו ערב בעלי הותקף שוב על ידי הרוח הטמאה.

אחת המתפללות, מרגה, הבחינה בכך גם היא. הוא רצה לשבור הכל. אך במהלך התפילה בקבוצת התפילה שלנו הוא נרדם.

בקבוצת התפילה, לאחר חלוקת הקודש, לקח הכומר דוכאט את הקערית שבה שמר את המזון הקדוש במהלך ההובלה, ושפך את השאריות — את החלקיקים הקטנים או הפירורים של הקודש — לתוך מי הקודש. זה היה כמו הלם בשבילי. חשבתי שזה לא טוב. אבל אז הלכתי לישון.

30.04.1991 — יום שלישי

בבוקר מוקדם, כשקמתי, רצתי מיד אל מי הקודש, שאליהם הכניס הכומר דוכאט את הפירורים מהקודש הקדוש. לקחתי את קערת מי הקודש בידי ואמרתי: "אני שותה את הגביע איתך, ישו." ואז שתיתי את כל תוכן הקערה עם מי הקודש, כי האמנתי שישוע המשיח היה נוכח שם.

בערב, לאחר הקודש, שאלתי את ישו אם מה שעשה הכומר דוכאט היה נכון. ישו אמר: "זה לא נכון." שאלתי את המושיע אם עליי לומר זאת לכומר דוכאט. המושיע אמר: "כן." חשבתי מה יגיד לי הכומר, האם ינזוף בי. ישוע אמר: "הכומר יקבל את זה."
במהלך הזמן הזה שרו בכנסייה את השיר "Wahrer Leib oh sei gegrüßet" (גוף אמיתי, הוי, ברוך אתה).
בכיתי וביקשתי מהמושיע סליחה בשם כל הכמרים שאינם מאמינים שהמושיע נוכח גם בחלקיקים הזעירים ביותר של לחם הקודש.
עליי לחזור שוב ליום שני, ה-29 באפריל 1991:
בצהריים, בקפלה במקום העבודה, לאחר תפילת "מלאך ה'", התאחדתי עם המושיע ושאלתי אותו על האב אלנוס, שראיתי בשבת הקודמת בחשכה ועדיין לא ידעתי מה משמעות הדבר. ישוע אמר לי:
"כך נראה כומר ללא חסד. המושיע התיר לי ללכת אל האב אמיליאן, גם בוגהאוזל, כדי לדבר איתו על כך. אז ביום שלישי, ה-
30.04.91 הלכתי אל האב אמיליאן. גם הכומר המקומי שלי, הכומר ווגט, ידע על כך, שכן סיפרתי לו על כך. כשהגעתי למנזר בוגהאוזל, האח אלוויס רשם אותי אצל האב אמיליאן. בזמן שהמתנתי לו, הגיע האח בלאסיסוס, איתו התפללתי שתי שורות של מחרוזת התפילה, עד שהגיע האב אמיליאן. בשיחה עם האב אמיליאן הרגשתי שאני לא לבד, כי קודם לכן ביקשתי מישוע שילך איתי כדי שלא אגיד שום דבר לא נכון. הייתי חזקה, עניינית ורגועה, ואפילו דיברתי על קבלת הקודש בפה ובברכיים, וגם דיברתי איתו על האב אלנוס ועל מה שחוויתי בשבת בבוקר. בשיחתנו ביקשתי ממנו להתפלל עבור האב אלנוס, והבטחתי גם אני להתפלל עבור האב אלנוס ועבורו.
האב אמיליאן בירך אותי, וכשחזרתי הביתה שמחתי על כך שמילאתי את רצון האל.

04.05.91 - שבת
שוב הלכתי לוגהאוזל למיסת הקודש בשעה 7:15. שוב ערך האב אלנוס את המיסה ושוב ראיתי אותו בחשכה הזאת.

06.05.91 — יום שני
בערב, בכנסייה באדום. לאחר מכן התקיימה קבוצת התפילה. לאחר מכן שוחחתי עם הכומר דוכאט, וביקשתי ממנו שלא ישפוך עוד את השאריות והפתיתים של לחם הקודש למים הקדושים. אמרתי לו שהמושיע אמר לי שזה לא נכון, וסיפרתי לו ששתיתי את כל מי הקודש בשבוע הקודם, כי ישוע המשיח היה נוכח גם בחלקים הקטנים ביותר, ושאני מאמין בכך.
הוא הבטיח לי לקחת את פירורי לחם הקודש הביתה בעתיד.

07.05.91 — יום שלישי
בקפלה במקום עבודתי התאחדתי עם המושיע. אמרתי למושיע שאני כלום. המשכתי ואמרתי לו: "מושיע, כבר נתתי לך הכל. יש לך גם את רצוני. מה עוד עליי לתת לך?" המושיע ענה: "אני רוצה את התנועה שלך." לא הצלחתי להבין זאת.
מאוחר יותר, במהלך צילום רנטגן, שאלה מטופלת פרטית מדוע לא לובשים לה סינר עופרת כדי לחסום את קרני הרנטגן, אף על פי שהסינר כבר היה תלוי על הכיסא שבו ישבה והיא הייתה מוגנת מספיק. עניתי לה באופן ספונטני: "את צריכה להתפלל כדי שתראי ותשמעי הכל." היא צחקה ואמרה שזה טוב והמשיכה בדרכה.

08.05.91 — יום רביעי
ביום רביעי הייתי במיסת הערב שלפני חג העלייה לשמים במינגולסהיים,

09.05.91 — יום חמישי — חג העלייה לשמים
בחג הלכתי לבושה באדום למיסה בכנסייה ולאחר מכן השתתפתי גם בתהלוכה בכפר. זה היה מאוד יפה.

10.05.91 — יום שישי
בערב, בכנסייה ברוט, כשאיחדתי את עצמי עם המושיע בסעודת הקודש •, אמר לי ישו שאני רשאית לומר לאב יוהנס שספריו אינם נכונים, ושעליי ללכת אליו בשבת ולומר לו זאת.

11.05.91 — שבת
פספסתי את המיסה המוקדמת, אך מיד התפללתי שעה שלמה על כך. בסביבות השעה 11:00 הגיע אליי מר דריס מזאוטרן וסיפר שרונלד הגיע בשלום לרוסיה עם ספריו של האב יוהנס. זה היה מכה קשה עבורי, שכן ידעתי שהספרים האלה אינם טובים.
בסביבות השעה 15:30 הלכתי אל הכומר ווגט שלנו ברוט וסיפרתי לו שאני רוצה ללכת אל האב יוהנס, והודעתי לו על מה שהמושיע אמר לי על האב יוהנס.
בסופו של דבר ביקשתי ברכה מהכומר ווגט ואז חזרתי הביתה. בבית התפללתי מחרוזת תפילה למען האב יוהנס, לפני שיצאתי לדרכי אליו. בתפילתי האישית והעמוקה ביקשתי מישוע לבוא איתי אל האב יוהנס. כשהגעתי אל האב יוהנס, הוא בירך אותי בנשיקה. ברגע הראשון חשבתי על נשיקת יהודה ולא יכולתי להשיב לנשיקה זו. כבר בכניסה לבית הוא אמר לי שאני שונה היום. הוא אמר: "את לא כמו תמיד." הוא היה מאוד חסר מנוחה. אמרתי: "כן, אני לא לבד." בתדהמה הוא ענה: "אה, כך. ואני באמת לא הייתי לבד, היה בי שלום מיוחד, כמו גם כוח, ולא דאגתי כלל מה עליי לומר כעת לאב יוהנס. במהלך שיחתנו סיפרתי לו מה ישוע אמר לי על ספריו.
מיד החלו לפקוד אותו ייסורים. הוא גילה את חוסר הביטחון שלו, ואני חשתי שהוא נרדף על ידי מספר רוחות טמאות, אך אלה לא יכלו לפגוע בי, שכן הוא חש יראת כבוד כלפיי וכלפי המלווה שלי (ישוע). הקרנתי אהבה ושלווה והייתי עניו. הוא הראה לי מספר ספרים וניסה להצדיק את עצמו. ואז אמר: "עכשיו אני חולה שוב ועליי למות." הוא היה מאוד אימפולסיבי. עניתי לו: "זה רק טיפה לעומת הנצח." עודדתי אותו, והמשכתי ואמרתי שבאתי כדי לעזור לו. הוא שאל מה עליו לעשות עכשיו, ואני עניתי לו שעליו להפסיק את הספרים, ושאסור לו להפיץ אותם. מאוחר יותר סיפר לי האב יוהנס שב-7.5.91 התקשר אליו הבישוף שלו, הבישוף גורניליאק פלטון, והודיע לו שספריו הם תורות שגויות.
האב יוהנס כינה את הבישוף הזה פסיכופט וחשב שהוא משוגע. הוא לא רצה להקשיב לו. כמתנה הבאתי לאב יוהנס זר ורדים אדומים עם פריזיות, כסימן לכך שאני מחבב אותו ושאני רוצה לעזור לו. האב יוהנס אסר עלי לדבר עם הבישוף גורניליאק פלטון, ורצה להזמין אותי בהזדמנות לדבר עם בישופים אחרים על ספריו. בהמשך הוא סיפר לי שגרמתי לו להרגיש חולה מאוד, ושהוא לא יאמין לי, אך בכל זאת יבטח בי. תשובתי לכך הייתה: "בלבבות מפוזרים כאלה אי אפשר להאמין".
שמחתי שקיימתי את השיחה הזאת עם האב יוהנס. בהתחלה שאלתי את ישוע אם אני יכול בכלל לומר לו את זה, כי ידעתי שהוא אדם חולה. אבל המושיע אמר: "האמת קודמת למחלה."

12.05.91 - יום ראשון
בעלי חגג היום את יום הולדתו ה-50. לא חגגנו, כי חשבנו על האנשים הרעבים בעולם.
במיסת הבוקר ברוט: את הדרשה ביום ראשון זה נשאה הגברת וונבוש. זה לא מצא חן בעיניי, כי גם הכומר ווגט היה נוכח, והתפללתי מחרוזת תפילה בעניין זה.

בערב שאלתי את המושיע אם עליי לנסוע אל הבישוף גורניליאק במינכן? ישו אמר: "בהקדם האפשרי". קיוויתי שאוכל לנסוע בשבת.
תפילת מריה בערב הייתה יפה מאוד. הכומר ווגט ניהל את התפילה היטב.

13.05.91 - יום שני

בסביבות השעה 10:00 בבוקר בבית החולים: שאלתי את המושיע איזה סימן ודאי הוא ייתן לי אם אפעל נגד תורות השווא. המושיע אמר לי: "אני אתן לך את השכל שלי." אמרתי: "אוי, זה הרבה." בשעה 12:00 בצהריים בקפלה שבבית החולים: הרגשתי שהביקור אצל הבישוף במינכן דחוף, שיש למהר. שאלתי את המושיע מתי עלי לנסוע אל הבישוף, והוא ענה: "ביום שישי." המשכתי לשאול מדוע עלי לבקר את הבישוף גורניליאק. המושיע אמר: "בשביל הכנסייה הקתולית." לשאלתי הבאה, האם הבישוף בכלל ידבר איתי, אמר המושיע: "כן." הדאגה הבאה שלי הייתה: "ישוע, יהיה הרבה תנועה ביום שישי, כי זה חג השבועות! אך ישוע ענה: "לא בבוקר." עזבתי את הקפלה בשמחה ובשלום.
בין השעות 16:30 ל-17:00 שוחחתי בטלפון עם הבישוף גורניליאק פלטון במינכן. לפני שדיברתי איתו, התפללתי מספר מחרוזות תפילה למענו. לאחר מכן סיפרתי לבישוף את הסיבה שבגללה רציתי לבקר אותו. הוא קבע לי פגישה ליום שישי, בשעה 15:00.
הסכמתי.
בשיחה זו לא התרשמתי שהבישוף פלטון גורניליאק הוא פסיכופט, כפי שתיאר אותו האב יוהנס. נהפוך הוא, הוא היה ענייני, מנומס ומסור לרצון האל. כבר שמחתי לקראת יום שישי, כי אז אכיר אותו טוב יותר.
בשעה 19:00 השתתפתי בתפילת מרים ברוט, ובשעה 20:00 החלה קבוצת התפילה שלנו. באותו יום, על פי דבריה של אישה בשם נונצ'יה ממנאxaם, הייתי אמורה לחוות התגלות של מרים הקדושה. אך המושיע כבר אמר לי שלא עליי להאמין לאישה זו. במהלך התפילה, השד נתן את אותותיו. דחפו אותי והפריעו לי מאוד בתפילתי. אז הזלפתי מים קדושים על מקומי. חשבתי לעצמי שאני יכולה לתת לו סטירה עכשיו. אך לא רציתי שמישהו שכורע לידי יקבל סטירה. במחשבות אלה פתאום צחקתי. בסוף התפילה קיבלתי כל כך הרבה חסד, שההפרעות הללו לא הפריעו לי כלל.

14.05.91 - יום שלישי

בעלי הופרע בלילה על ידי רוח טמאה, וכך גם אני. אני חולמת לעתים רחוקות, או שאיננני זוכרת את חלומותיי, אך בבוקר זה זכרתי את החלום.
החלום היה מעניין ואני רוצה לכתוב אותו:
ראיתי ציפורים רבות מאוד, אינספור ציפורים, שבמציאות אינן קיימות על פני האדמה. הן נראו כמו דרורים, אך היו נפוחות וגדולות כמו יונים. לפתע הן הפכו לבני אדם, שהיו מלוכלכים, מוזנחים ומעוררי רחמים למראה. הם התחננו לעזרה, והיה אי אפשר שלא לרחם עליהם מיד. ברכתי אותם, ובאותו רגע שמעתי מהצד השני אנשים אחרים קוראים: "תתרחק מהם, יש להם איידס וצרעת." לא פחדתי, כרעתי ברך וצעקתי בכל כוחי: "ישוע, עזור לאנשים האלה." גם האנשים המלוכלכים כרעו ברך וביקשו עזרה. לפתע, אחד האנשים הכה על ידי הימנית. באותו רגע ידי בערה כאש. מיד ידעתי שזוהי שדים. ואז התעוררתי, עוד כמה דקות הרגשתי את הצריבה בידי ואז הכל נעלם.
באותו יום ישנו יותר מדי, ואני איחרתי לעבודה. זה לא קרה לי מאז יום הטבילה שלי ב-1984.
השטן היה רוצה להופיע אתמול בדמות מרים הקדושה. אך בזכות תפילותינו, נאמנותנו ואהבתנו לישו ולמריה הקדושה, לא ניתנה לו הרשות לכך.

כי השטן יכול לעשות דבר כזה רק אם זה רצונו של אלוהים, ורק אם יש לו את אישורו של אלוהים.
בין השעות 10:00 ל-10:30 בחדר המנוחה במרפאה:
שאלתי את ישו על השדים מיום אתמול. ישו אמר: "מקרים כאלה יקרו עוד יותר", והוא התכוון למתקפות השדים.
המשכתי ושאלתי: "אלוהים יקר, אם מתפללים הרבה, האם אז תוקפים אותנו עוד יותר?" ישו ענה: "כן, אתה גוזל מהם נשמות רבות!"
השאלה הבאה שלי הייתה: "האם האב יוהנס יודע שהספרים אינם נכונים?" ישוע ענה: "כן!" אז חשבתי, מדוע אם כן לא עוצרים את הספרים, והתכוונתי לכך שהספרים צריכים להיעלם. ישוע ענה:
"לשטן יש כוח עליו".
בסביבות השעה 14:30 התקשר אליי בעלי מהמרפאה, וסיפר לי שהוא ייקח יום חופש כדי לנסוע איתי למינכן אל הבישוף פלטון גורניליאק, אף על פי שבבוקר הוא כבר הודיע לי שאצטרך לנסוע לבד. והבוקר התפללתי שאם זה רצונו של אלוהים שאסע אל הבישוף, אז זה גם יסתדר. בסביבות השעה 16:30 נסענו, בעלי ואני, מהעבודה הביתה.
במהלך הנסיעה סיפר לי בעלי איך השטן ייסר אותו בלילה. היה לו חזון מהגיהינום והשטן אמר לו: "הנה, מרים הקדושה לא התגלתה לאשתך. הכל היה שקר ומרמה. וגם במדוג'ורג'ה לא הייתה לה התגלות של מרים הקדושה."
זה היה בלילה בסביבות השעה 2:30. לאחר מכן הוא קם, טבל את אצבעותיו במי הקודש והתפלל 30 "אווה מריה" מבלי להוציא את אצבעותיו ממי הקודש. אז השקט חזר והוא חזר לישון.
בשעה 19:00 הייתי בתפילת מרים, שהכומר ווגט ערך. זה היה יפה מאוד. הוא התפלל את ליטניית מרים הקדושה.
זה שימח אותי מאוד, כי מתפללים אותה לעתים רחוקות כל כך. עוד לפני הכנסייה פגשתי אישה מבוגרת מליטא. היא סיפרה שהייתה מוטרדת כל הלילה ולא יכלה לישון, ושזה קורה לה לעתים קרובות. היא הלכה איתי הביתה ונתתי לה מים קדושים, מלח מקודש ונרות מקודשים. כשהיא הלכה הביתה, קיבלתי שוב ביקור מאישה מרוט (הדוויג ה.).
היא בכתה וביקשה ממני עזרה, כי היו לה בעיות עם בעלה. התפללנו יחד את מחרוזת התפילה הכואבת.

15.05.91 יום רביעי
בבוקר המוקדם סיפר לי בעלי על החלום שחלם, שבו ראה ציפורים שחורות רבות, שהיו גדולות כמו יונים.
בסביבות השעה 10:00 בחדר הרופאים שאלתי את ישוע: "ישוע, אם בעלי מוטרד כך על ידי שדים, איך אוכל לנסוע איתו לפולין?
ישוע ענה: "אני איתך!"
בהפסקת הצהריים נכנסתי לקפלה, התאחדתי עם ישוע והתפללתי. אז שאלתי את ישוע מה משמעות הציפורים השחורות? קיבלתי את התשובה: "אלה שדים של טומאה." אז שאלתי את המושיע: "ישוע היקר, האם זה רצונך שאפעל נגד תורות השווא של הכנסייה הקתולית?" ישוע ענה לי: "כן, זהו רצוני." שאלתי את המושיע אם עליי לספר הכל לכומר ווגט, והמושיע ענה: "כן." לאחר מכן ישוע שאל אותי: "האם גם עכשיו את חשה את השלום?" עניתי "כן" ושמעתי את ישוע אומר: "הרוח הטמאה אינה יכולה להעניק את השלום האמיתי."
בשעה 14:15 הגיע חולה לצילום רנטגן (של הגרון) שהיה לו רק זרוע אחת. הוא סיפר שאיבד אותה במלחמה בצרפת. דיברתי איתו ואמרתי לו שהוא עובר דרך צלב קשה בלי זרוע. הוא אמר אז שאפשר להתרגל לכל דבר.
מיד עניתי לו:
"היה טוב אם כל האנשים היו מתרגלים לאלוהים".
בשעה 19:30 השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. הכומר קרא את המיסה הקדושה בקצב מהיר מאוד. זה לא היה יפה והאנשים גם לא שרו יפה. לאחר מכן ניגשתי אל הכומר וניהלתי איתו שיחת וידוי שנמשכה כ-20 דקות

. הכומר היה די חסר מנוחה מבפנים. בלבי היה שלום עמוק, והרגשתי שאני לא לבד, ישו היה איתי.
כשהכומר סיים לדבר, אמרתי לו: "זו הייתה חוכמה ארצית". רציתי לקבל מחילה, והכומר אמר לי: "אין לך חטא".
ביקשתי ממנו את ברכתו והלכתי. בחוץ כבר חיכתה לי יולצ'ן ממלכנברג. היא סיפרה לי שהיום תתקיים הרצאה על המונסיניור לפבר בקרונאו. שמחתי והלכתי לשם מיד עם יולצ'ן. הכומר ממינגולסהיים נשא את הדברים. אך הוא לא דיבר אמת. הוא השמיץ את לפבר עד כדי כך שחשבתי איזה חטא גדול הוא מבקש להסתיר בכנסייה הקתולית. הוא ראה את הקוץ בעינו של לפבר, אך לא ראה את הקורה בעינו שלו.
בסוף ההרצאה שאלתי אותו שתי שאלות: 1. "אתה מדבר על חוסר הציות של לפבר, ועל כך ברצוני להעיר: 'אינני מכיר את לפבר היטב, אך נשמתי חשה מה טוב ומה רע. ועכשיו ברצוני לשאול, כמה כמרים יש בעולם הזה שאינם מצייתים, משום שהוציאו את ספסלי הקודש מהכנסייה?
אך ישנן עדיין כנסיות הגיוניות, שבהן ספסלי הקודש עדיין נמצאים בפנים. לכל אחד יש חופש בחירה אם ברצונו לקבל את הקודש בעמידה או בכריעה, או אם ברצונו לקבל את הקודש בפה או ביד. אבל לאלה שרוצים לקבל את הקודש בפה כשהם כורעים ברך, יש לתת את האפשרות לכך, ויש להכין את ספסל הקודש. כי בהוסטיה הקדושה נוכח האל האמיתי והאדם האמיתי מבשר ודם, ולכן אני כורע ברך כשאני מקבל את האל החי".
האנשים סביבי היו כאילו אחוזי דיבוק. הם צעקו עליי
ואמרו: "לך מכאן, מי הזמין אותך בכלל? אם אתה רוצה, אתה יכול לכרוע ברך כל היום בבית."
באותו רגע חשבתי על התנ"ך, ועל כך שגם לישו לא היה קל יותר. אז שאלתי את רוח הקודש בלבי אם עליי לשאול את השאלה השנייה. קיבלתי את התשובה: "כן". הודיתי לאלוהים על השלווה העמוקה שהייתה לי; ושאלתי את השאלה השנייה: "כומר, אתה לא יכול להשוות בין אוטה-רנקה-היינמן ולפבר! הוא היסס מעט בתשובתו ואמר: "אולי בגלל חוסר הציות.
חזרתי הביתה עם יוליה וקיבלתי חסדים רבים.
בסביבות השעה 22:30 ניגשתי בבית אל פסל גבירתנו, הדלקתי נר עבור לפבר והתפללתי עבורו, כי הוא הושפל כל כך. ואז שאלתי את גבירתנו בכל נפשי: "מדוע הוחרם לפבר?" קיבלתי את התשובה: "ישוע היה עמו". ואז הלכתי לישון.

16.05.91 יום חמישי

כמעט תמיד כשאני קם בבוקר, אני מעניק למישהו את מחילות העונשין שהייתי מבקש באותו יום. היום הענקתי את כל מחילות העונשין ללפבר. בשעה 12:00 נכנסתי לקפלה שבבית החולים. תחילה שני אנשים שוחחו ביניהם בקול רם מאוד, ולאחר מכן מישהו ניגן בעוצמה רבה על העוגב. חשבתי שאקרא את "מלאך ה'", זה בוודאי היה רצונו של אלוהים, כי השעה הייתה 12:00. תחילה התפללתי עבור שני האדונים מספר פעמים את "הוי מריה" ואת תפילת המלאך מיכאל. לאחר מכן הצטרף אלינו אדם שלישי, שהצטרף לשיחה, והתפללתי גם עבורו. תפילתי נענתה, כי כולם יצאו החוצה. הודיתי לאלוהים ויכולתי להמשיך להתפלל בשלווה.
בסביבות השעה 15:30 הייתי במנזר נויבורג. במשך כחצי שעה שוחחתי עם האח יוהנס. לאחר מכן התפללתי לפני ארון הקודש במשך כשעתיים. לאחר מכן נסעתי לרוט. מכיוון שלא הייתה שם מיסה קדושה, נסעתי למאיש והקריבתי את המיסה הקדושה עבור הבישוף פלטון גורניליאק.

17.05.91 — יום שישי

בבוקר מוקדם נסענו, בעלי ואני, למינכן כדי לבקר את הבישוף גורניליאק. הכל היה בדיוק כפי שאמר ישוע. לא היה תנועה בכבישים, לא היו פקקים והכל התנהל נפלא.

הבישוף קיבל את פנינו בשעה 15:00. הופתעתי מכמות האהבה והשלווה שהקרין הבישוף גורניליאק. הבישוף סיפר לי שהאב יוהנס כבר הושעה פעם אחת מתפקידו, משום שכתב דברים שגויים רבים על תורתו של ישו. הוא סיפר עוד כי כבר הזהיר בכתב כוהנים רבים שהמאמרים של האב יוהנס אינם נכונים, אך איש לא רצה להקשיב לו.
כפי שניתן לראות, האב יוהנס לא ציית לבישוף שלו. ביקרתי אצל הבישוף כשעה ואני מודה לאלוהים על כך שיכולתי לשוחח עמו.
בדרך הביתה נסענו עוד אל האב גבהרד היידר ברגנסבורג. כשעברנו לכביש המהיר לכיוון רגנסבורג, שמענו שירה נפלאה. במשך כ-20 דקות שמענו את מקהלות המלאכים שרות, זו לא הייתה שירה ארצית. חשבנו ביראת כבוד, וכל אחד מאיתנו התפלל במחשבותיו בלהט רב. אני מודה לאלוהים שגם בעלי זכה לשמוע זאת, שכן אני כבר חוויתי זאת פעם אחת לפני כמה שנים. עד שהגענו הביתה, התפללנו שבעה מחרוזות רוזרי ותפילות אחרות. —היינו אצל האב גבהרד כשעה.—

18.05.91 — שבת

השתתפתי במיסת הבוקר בשעה 6:30 בווגהאוזל. המיסה הוקדשה להוריי המנוחים ולאחיי. יום זה היה גם יום השנה השביעי להופעתה של גבירתנו בפני.
אחר הצהריים התאחדתי עם המושיע ושאלתי אותו: "ישוע, אם היית עם הבישוף לפבר, מדוע התרת את נידויו?" ישוע ענה: "כדי שנשמות רבות ייוושעו". התשובה הזו לא הייתה ברורה לי, ואז ישוע הוסיף: "בזכות סבלו נושעו נשמות רבות".

19.05.91 — יום ראשון של חג השבועות

10:00 — השתתפתי במיסה הקדושה ברוט.
בסביבות השעה 13:00 התקשר אליי האב בוראן ממנאxaם. הוא סיפר לי שהאב יוהנס מרגיש טוב ושהוא צריך לנסוע לצרפת אל הבישוף. האב בוראן שיבח את יוהנס, אך אני לא התייחסתי לכך, כי ידעתי שהוא לא דובר אמת.
היה לי הרושם שהאב בוראן התקשר כי לאב יוהנס היה מצפון רע והוא חיפש קשר עם האב בוראן.
אחר הצהריים התפללתי מחרוזת תפילה עם הדוויג מרוט. בשעה 19:00 הלכתי
לתפילת מריה בכנסייה.
בסביבות השעה 20:00 ביקרה אותי זיטה מרוט, והתפללנו יחד
מחרוזת התפילה. זיטה סיפרה לי שהכומר ממינגולסהיים נשא דרשה גרועה. הוא דיבר על כך שאנשים לא צריכים לעלות לרגל למקומות עלייה לרגל. (כומר זה גם נשא את ההרצאה נגד לפבר. בימים אלה כבר התפללתי רבות למען הכומר הזה.
זה היה יום יפה מאוד, כי לפני שבע שנים הוטבלתי היום, ונשארתי נאמנה לישו ולמריה. אני מודה לאלוהים על החסד הגדול הזה שהוא העניק לי. כמה יפה זה עם ישו ומריה. אני כבר לא יכולה לדמיין את עצמי חיה בלי אלוהים. זה יהיה נורא, כי אין רוע גדול יותר מאשר להתנתק מאלוהים.

20.05.91 — יום שני של חג השבועות

בשעה 7:00 השתתפתי במיסה הקדושה בווגהאוזל, שנערכה לזכר הורי המנוחים ואחיי. זה היה יפה מאוד.
התאחדתי עם ישו ומריה. ישו אמר: "המשיכי להתפלל כך, בתי".
לאחר מכן נסענו למשפחת המבץ בוויזנטל ואכלנו שם ארוחת בוקר. היא נתנה לי זר יפה של ורדים אדומים למריה הקדושה. זה היה הזר שקיבלה מבעלה במתנה ליום הנישואין.
כשהגעתי הביתה, התפללתי מיד מחרוזת תפילה למען המשפחה הזאת.
אחר הצהריים התנסיתי בניסיון. הרגשתי רע והקאתי.

שכבתי קצת במיטה והיו לי מחשבות מטרידות: "אל תלכי לכנסייה, את חולה, כבר היית בכנסייה היום, וכו'".
הסתכלתי בתמונה של ישו ושמעתי: "התפללי!" מיד קמתי והתפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת, ולאחר מכן את מחרוזת התפילה של הרחמים.
ואז, לפתע, נעלמו המכות.
הלכתי לכנסייה לתפילת מריה. כומר צעיר ניהל את התפילה. בקושי חמש דקות אחרי שחזרתי הביתה, החדר כבר היה מלא באנשים. קודם לכן חשבתי שאף אחד לא יבוא לקבוצת התפילה ביום שני של חג השבועות. אבל התפללתי הרבה למען קבוצת התפילה שלנו. באותו יום התפללנו במיוחד למען הכמרים.

21.05.91 - יום שלישי

בין השעות 9:00 ל-10:00 הייתי אצל רופא השיניים. הקרבתי את הכאבים לכבודו של אלוהים. התפללתי במחשבותיי לאורך כל הטיפול. מכיוון שידעתי ש...
כשהתברר שבנבוש יקיים בערב טקס תפילה ולאחר מכן יחלק את הקודש, שאלתי את ישו מה הוא היה עושה במקומי? המושיע אמר: "אל תלך לשם". התפללתי בבית כשעה וקיבלתי את הקודש ברוח.

22.05.91 - יום רביעי

השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. הקדשתי את המיסה הקדושה ואת הקודש לאישה הצעירה ממזרח גרמניה. נתתי לה פתקיות תפילה, מדליות מקודשות ותמונה מקודשת של מרים הקדושה. היא חונכה כקומוניסטית והיא שמחה מאוד על הדברים המקודשים. לא חשבתי הרבה על כך שבעלי ואני התחתנו היום לפני 26 שנים בווגהאוזל בנישואים קתוליים, מבלי שהייתי טבולה קודם לכן. מכיוון שדיברתי אז רק כמה מילים בגרמנית, לא הצלחתי להבין את הכומר כלל. היום אני רואה בכך חטא, שעליו התחרטתי פעמים רבות.

23.05.91 - יום חמישי

הייתי בקפלה שבבית החולים ושאלתי את המושיע אם עליי ללכת לטקס התפילה של הגברת בנבוש? המושיע אמר: "לא." אז שאלתי את המושיע אם קאלוג'ירו וונדי מקרונאו צריכים להיות כוהנים? המושיע אמר לשניהם: "כן".
בערב הלכתי תחילה לכנסייה במאלש. מכיוון שלא התקיימה שם מיסה, נסעתי למוילהאוזן והשתתפתי שם בתפילת מריה.

24.05.91 - יום שישי

מכיוון שלא הייתה מיסה ברוט, הלכתי למאלש. אך גם שם לא הייתה. אז אמרתי למושיע: "אם אתה רוצה שאתאחד איתך, עזור לי להגיע למולהאוזן בזמן, כי השעה היא שבע פחות שתי דקות. בעזרת האל הצלחתי להגיע למולהאוזן בזמן למיסה. זה היה כמו נס. זה היה יפה מאוד, קיבלתי חסדים רבים ויכולתי להתאחד עמוקות עם המושיע. אני מודה לך, אדוני ואלוהי.

25.05.91 — שבת

בבוקר, בשעה 7:15, הייתי במיסת HI בווגהאוזל. אחר הצהריים הגיעו ביאטה ומריון המבש מוויזנטל והביאו עוגה. לאחר מכן הגיע גם מר דיטר ארבן. יחד איתו התפללתי שלוש מחרוזות מחרוזת התפילה למען בקשתו.

26.05.91 — יום ראשון

בשעה 10:00 השתתפתי במיסה החגיגית בכנסייה ברוט. באותו יום סבלתי מכאבי ראש עזים, ולכן נשכבתי לנוח בין השעות 13:30 ל-15:00. לאחר מכן הגיעה הדוויג מרוט. שלושתנו התפללנו את מחרוזת התפילה הכואבת, ובעלי התפלל איתנו. משעה 15:00 כאבי הראש שלי חלפו.

הקרבתי את הסבל למען התשובה של החוטאים. בערב הלכתי ברוט לתפילת מריה.

27.05.91 - יום שני

זה היה יום קשה. חשתי ברוח טמאה אצל מספר מטופלים. בקפלה במקום העבודה פגשתי אישה רומניה שהודתה לי על התפילות.
בערב הלכתי לרוט למיסת HI. בשעה 20:00 החלה קבוצת התפילה שלנו. היו שם המון אנשים, גם הרבה ילדים. סגדנו למושיע, והרבה אנשים התוודו בפני הכומר דוכרט. זה היה יפה מאוד וקיבלתי הרבה חסדים.

28.05.91 — יום שלישי

דיג מוצלח!
אישה קתולית, בת כ-30, הגיעה אליי כמטופלת, והרגשתי בבירור – "אובססיה".
השד שינה לחלוטין את צורת אפה ופיה. האף היה עקום לגמרי. היא הייתה מלאה בשנאה כלפי אלוהים וחסרת מנוחה.
ואז הגיעה מטופלת מרומניה, שהייתה כפופה לבעלה כמו עבד. הוא היה בן 58 והיא בת 32. נתתי לה תמונה של מריה הקדושה, מדליות ותפילות. זה היה מעניין, כי היא לא ידעה גרמנית, אבל היא הבינה את מה שדיברתי איתה על אלוהים.
ואז הגיע יהודי, שגם לו נתתי תמונה של מריה הקדושה.
המטופלת הבאה הייתה פולניה, שגם איתה דיברתי על אלוהים. בקפלה התפללתי עבור כולם. בין השעות 15:00 ל-15:30 התפללנו, ורוניקה, עמיתת עבודה שלי ואני, את מחרוזת התפילה הכואבת.
כשהתפללתי לבדי בקפלה, התחברתי למושיע, תקשרתי איתו ברוחני ושאלתי אותו אם עליי לנסוע גם ל-DDR ולפולין? התשובה הייתה: "הציל את הנשמות". אמרתי שבלעדי ישוע לא אוכל להציל את הנשמות. המושיע אמר: "אני תמיד איתך". שאלתי את המושיע כיצד אוכל לעזור למטופלים, והוא ענה: "התפללי למענם". המשכתי ושאלתי אם עליי לצום למענם? ישוע ענה: "אם את יכולה". אז שאלתי למען המטופלת הרומניה, שצילמתי בבוקר, ברכתי אותה במי קודש והתפללתי למענה. התפללתי למענה, שבעלה לא יוכל לקחת ממנה את פתקי התפילה, כי בעלה היה רע ואסר עליה הכל. היא הייתה רזה וחולה, כמו שפחה, ומעונה על ידי השטן. ביקשתי מבתולה הקדושה שתגן עליה.
ביקשתי שוב מישוע שבעלה לא יוכל לקחת את פתקי התפילה, ואז ישוע אמר לי: "האם יש לך כל כך מעט אמונה?" מיד ביקשתי מישוע שיעניק לי יותר אמונה.
לאחר התפילה בקפלה הייתי מאושרת מאוד, אפילו לא הייתי עייפה, למרות שרק בסביבות השעה 1:00 בלילה הלכתי לישון. המושיע העניק לי חסד רב
וכוח.
רופא, ד"ר וניג, נכנס לחדר הרנטגן. בשיחה איתי הוא העליב את המושיע. שאלתי את ורוניקה מה משמעות דבריו. היא אמרה שהוא קילל את אלוהים. לאחר מכן הוא עזב בצחוק. מיד לאחר מכן שמעתי קול: "אל תזרוק את הפנינים בפני החזירים".
במחשבותיי עניתי מיד: "מושיע, לא ידעתי שהוא חזיר". נבהלתי מהמחשבות שלי. כשהרופא חזר לאחר חצי שעה, סיפרתי לו מה המושיע אמר לי ומה עלה לי פתאום לראש. הוא הסמיק ואמר שהוא אמר את זה בצחוק. עניתי לו שאסור לנו לצחוק על אלוהים, וששנינו צריכים ללכת להתוודות.
בסביבות השעה 16:15 עזבתי את המרפאה ורציתי לאסוף את בעלי ממקום עבודתו. עברתי ליד תחנת הרכבת. אחרי הצומת הראשון לכיוון רומרקרייס עצרתי, כי הייתי צריכה לתת זכות קדימה לרכב אחר. בזמן שעמדתי, מכונית שחורה התנגשה ברכב שלי. הפגוש שלי היה מעוך. מיד הרגשתי שיש שטן בנשמה הזאת.

הוא לא רצה להזמין משטרה. אמרתי לו: "לא התוודעת כבר הרבה זמן." הוא אמר שהוא לעולם לא מתוודה. אמרתי לו שהנזק הוא לפחות 500 מרק. הוא אמר שהוא ייתן לי
200. אמרתי שזה בסדר.
הוא פתח את הארנק, אך היו לו רק 130 מרק. לקחתי את ה-130 מרק ואמרתי לו: "את השאר אני מקריב למען התנצרותך." הוא התנגד ואמר שהוא לא צריך את אלוהים, שהוא מרגיש טוב. הוא השיב: "אתה פוחד!"
אז אמרתי לו שבנצח הוא יפחד.
הוא ענה שכאשר אדם מת, אז כבר אין כלום.
אמרתי: "כן", והראיתי לו את מחרוזת התפילה שעדיין החזקתי בידי, ואמרתי לו שאתפלל עבורו. הוא התנגד והשיב בכעס שאין צורך שאתפלל עבורו. קראתי לבעלי והתפללתי, עד שהגענו הביתה, את מחרוזת התפילה הכואבת עבור האיש הזה.
בשעה 18:20 הלכתי לכנסייה ברוט, התפללתי שם את מחרוזת התפילה והקרבתי את הקודש עבור החולים שצילמתי היום.
כמו שהיום היה יום דיג מוצלח, כך גם השטן התנגד. אני מאמין שהנשמה הזאת הייתה חשובה לישוע, כי אני אמשיך להתפלל למען האיש הזה.

29.05.91 — יום רביעי
לא הייתי בכנסייה, לא הלכתי למיסה הקדושה. התפללתי בקפלה והצטערתי שלא הלכתי למיסה הקדושה.

30.05.91 — יום חמישי — חג הגוף והדם
השתתפתי בתהלוכה ברוט. זה היה נפלא. לפני התהלוכה הותקפתי על ידי השטן. לאחר התהלוכה קיבלתי חסדים רבים. מזג האוויר היה יפה, לא היה ענן בשמיים וניתן היה להתפלל ביראת קודש במהלך התהלוכה. הכומר ווגט ארגן את האירוע בצורה יפה מאוד.

01.06.91 — שבת
בבוקר הלכתי לכנסייה בווגהאוזל. את המיסה הקדושה ערך האב ריינהולד, שהגיע לווגהאוזל רק לאחרונה. לפני ההפיכה, האב ריינהולד הביט עמוק לתוך עיניי, ואני אליו, שכן התפללתי שייתן לי את הקודש בעמידה, כי ישבתי בספסל הראשון, וישנם כמרים שמביאים את הקודש למאמינים בספסל הראשון, כדי שיוכלו לקבל את המושיע כשהם כורעים ברך. בימים שקדמו לכך, כך סיפרו לי המבקרים בכנסייה בבוקר, הוא לא הגיע לספסל הראשון. נשארתי כורע ברך בספסל, והאב ריינהולד ניגש והביא לי ולמאמינים האחרים את הקודש. האחרים התפלאו.

02.06.91 יום ראשון
השתתפתי במיסה הקדושה ברוט, וכן בתפילה אחר הצהריים, שלפניה התפללו את מחרוזת התפילה.
בערב, לאחר תפילת "מלאך ה'", תקשרתי ברוחניות. לאחר מכן אמרתי למושיע: "לעולם לא אמצא מנוחה, אם לא אקבל הבהרה בנוגע לבעיית קבלת הקודש ביד." חשתי שלווה עמוקה בעת ההתאחדות עם המושיע. לפתע שמעתי קולות. "האם תאמין לי אם אגיד לך משהו?" אמרתי: "מושיע, אם תגיד לי, אאמין לך." הוא אמר: "מאלה המושיטים את ידם, אני מונע את החסד." באותו רגע נעתקה נשימתי. מיד חשבתי על האנשים אצלנו ברוט, שמקבלים את הקודש אמנם בכריעה, אך בכל זאת מקבלים את הקודש ביד. המושיע אמר לי: "אני מחשיב זאת לזכותם." לאחר מכן התפללתי את מחרוזת התפילה המפוארת ואת מחרוזת התפילה של הרחמים.

03.06.91 - יום שני
בקפלה במקום העבודה התפללתי את "מלאך ה'". לאחר מכן התאחדתי עם המושיע והרגשתי שלווה עמוקה. שאלתי את המושיע: האם עליי לספר לכומר

האם דוכרט והכומר ווגט אומרים שאת מונעת חסד כאשר את מקבלת את גופו של ישו ביד? שמעתי: "כן, בתי, אמרי להם זאת, זה חשוב."
עניתי למושיע, מה יקרה אם הם יאמרו שהם מקשיבים לבישוף? המושיע ענה: "אז תשאלי אותם אם הם מקשיבים לכל מה שהבישוף אומר."
בשעה 15:30 התפללתי עם עמיתי לעבודה, ורוניקה, את מחרוזת התפילה הכואבת למען הכמרים ולמען התשובה של החוטאים.
בסביבות השעה 14:00 התאחדתי עם המושיע, תקשרתי איתו ברוח. שאלתי את המושיע על חוויה עם הכומר דוכרט. כשהוא נתן את הברכה, ראיתי מאחוריו אדם בגובהו ובמבנה גופו, בדיוק כמו הכומר דוכרט, עם ידיים מושטות לברכה, שעמד באור בהיר. שאלתי זאת כבר בפעם השנייה, שכן בפעם הראשונה לא הבנתי נכון. המושיע אמר לי: "זה היה הרוח הטמאה." חשבתי שזה היה ישו. המושיע אמר לי: "אני נמצא בלב הכמרים ולא מחוצה לו."
היה לי קשה להבין זאת, כי הכומר דוכרט הוא אדם כריזמטי. אבל חשבתי לעצמי שאולי הוא חייב לתת את הברכה כפי שהכנסייה קובעת.
לאחר מכן הגיעה מטופלת שהרגישה רע מאוד לאחר קבלת זריקה.
לקחתי מים קדושים, הזלפתי עליהם והתפללתי איתה מיד "אווה מריה". מצבה השתפר מיד. אותה חולה כבר הייתה אצלנו בבוקר ברנטגן. אמרתי לה שהיא חייבת ללכת להתוודות, כי היא קיללה את אלוהים.
בשעה 19:00 השתתפתי במיסה הקדושה באדום. הקרבתי את הקודש עבור מר ורמוט, שהיה מעורב בתאונה והיה חולה קשה.
בשעה 20:00 החלה קבוצת התפילה שלנו. הכומר דוכרט הגיע גם הוא והביא עמו את לחם הקודש, את המושיע.
ערכנו תפילת סגידה. היה לי קצת קשה, כי
הברכיים שלי כאבו, כי כרעתי ברך ברציפות במשך כשעתיים.
ואז הייתי האחרונה שהתוודתה בפני הכומר דוכרט. לא היה לי ברור מה הוא אמר לי, אך החלטתי לשאול את המושיע לאחר מכן אם זה נכון.

04.06.91 — יום שלישי

בשעות אחר הצהריים הגיעה אליי מטופלת מרומניה, מוניקה גורצ'אה. היא כבר עברה צילומי רנטגן מספר פעמים. נתתי לה פעם מלח מקודש. למעשה נתתי לה אותו כדי שתפזר אותו בזמן התפילה, כי היא סיפרה לי שיש לה חוסר שקט בזמן התפילה. המלח הזה הוקדש על ידי האב גבהרד היידר, שגם אמר עליו תפילות ריפוי וגירוש שדים. היא גילתה לי שהיא נוהגת להשתמש במלח זה לעתים קרובות. היא הניחה כמה גרגרים של המלח המקודש על לשונה, במשך כמה ימים, ונרפאה במהירות ממחלה כרונית. הרופא ד"ר מאראן מהמרפאה EBO תמה מדוע היא נרפאה כה מהר.
גברת גורצ'אה סיפרה לי שלא העזה לספר לד"ר מאראן על המלח המקודש, כי הוא אינו קתולי, אלא מוסלמי. נתתי לה עוד כמה דפי תפילה והיא הלכה לדרכה. מוניקה קורצ'אה היא אישה אדוקה ועובדת באוניברסיטה כמרצה לגרמנית ואנגלית בעיר קלוזבורג ברומניה. היא הגיעה לגרמניה בגלל מחלתה. היא הייתה מאושרת כשנפרדה ממני. היא גם אמרה לי שכעת היא תתפלל יותר מבעבר, והודינו לאלוהים על ריפוייה.
בערב ביקרתי במיסה הקדושה ברוט.

05.06.91 - יום רביעי

התפללתי בקפלה שבמקום העבודה. המושיע העניק לי הבנה עמוקה יותר בנוגע לקבלת הקודש ביד. ישנם מספר גורמים המשפיעים על כך. עלינו באמת לקבל את הקודש בפה, תוך כדי כריעה על הברכיים. עלינו לשאול את עצמנו, מדוע זה נקרא "הסקרמנט הקדוש ביותר של המזבח"? או, לשם מה קיימת הסמכת הכמרים, וכמה גדולה אהבתנו לישו? כמה חשובה היא יראת הכבוד כלפי אלוהים, ואז הטוהר, הצייתנות.
ישוע מונע את החסד מאלה המושטים את ידם בקבלת הקודש, אך ישוע סובל מכך, כי אינו יכול להעניק לאנשים אלה את החסד.

כשישו אמר לי שהוא סובל בעת קבלת הקודש ביד, לבי היה כבד מאוד. שאלתי את עצמי איך עליי לומר זאת לכמרים. אני מאמינה שעליי להתפלל רבות בעניין זה.
בערב הייתי בקפלת רוכוס במינגולסהיים. מיסיונר מקלן,
מפיץ את הבשורה בפרגוואי, ערך את המיסה הקדושה והטיף. בדרשה הוא דיבר מהר מאוד. מיד התפללתי למושיע: "ישוע היקר, תן לו אהבה ושלום, תן לו כוח להטיף את מה שאנחנו צריכים לדעת. אנא תן לו להטיף לאט מאוד.
מיד הוא החל לדבר לאט יותר ובאהבה רבה. הוא השתנה מיד. לאחר קבלת הקודש הצלחתי להתאחד עמוקות עם המושיע.
היום שאלתי את המושיע אם אהיה קדושה? התשובה הייתה: "כן, בתי, תהיי קדושה." אמרתי: "עצב אותי כפי רצונך, כי נתתי לך הכל, או אמור לי מה עליי לעשות." המושיע אמר: "הפיצי את דבריי." אמרתי: "כן, אעשה זאת. כי אתה תמיד תהיה איתי." שאלתי את ישוע אם עליי לתת למיסיונר את הספר מרודאלבן ואת הנר המקודש מרודאלבן.
המושיע אמר: "כן." לאחר המיסה הקדושה ניגשתי אל המיסיונר בחדר הקודש ודיברתי איתו כ-20 דקות. הוא שמח מאוד.
הוא סיפר לי שבאותו יום ביקר את האב יוהנס. נודע לי ממנו שהאב יוהנס כתב למספר רב של בישופים, כי הוא זקוק לכסף עבור ספריו. הודעתי למיסיונר שישוע אמר לי שספריו של האב יוהנס אינם נכונים. בסוף המיסיונר בירך אותי ונשק את ידי. אני מקווה שאראה אותו שוב.

06.06.91 — יום חמישי

רציתי לשמוע שוב את הדרשה של האב יוזף, המיסיונר מפרגוואי. לכן הלכתי היום שוב למיסת ה-HI בכנסיית רוכוס במינגולסהיים. זו הייתה דרשה טובה.

07.06.91 — יום שישי של לב ישו

שאלתי את המושיע אם הוא יכול לומר לי יותר על אנשים החיים בחטא חמור והולכים לקבל את הקודש, שכן מישהו אמר לי שהמושיע אינו יכול להישאר בלבבות אלה. רציתי לשמוע על כך יותר מהמושיע. ישוע ענה: "אי אפשר לשרת שני אדונים". בערב הייתי ברוט למיסת הקודש. לאחר מכן נסענו לגרומבך, ליד זינסהיים. זו הקהילה של הכומר דוכרט, שקיים ליל כפרה בכנסייתו בימי שישי של לב ישו.
בזמן שהמתנתי לתורי להתוודות, התפללתי את מחרוזת התפילה "השמחה". במהלך התפילה, הבתולה הקדושה העניקה לי ניחוח של ורדים. כעבור כמה דקות, גם הגברת ריטה קנוך, אישה מקבוצת התפילה שלי, הריחה את הניחוח הזה. במרחק של כשני מטרים מאיתנו הייתה מערת לורד עם פסל של הבתולה הקדושה.

08.06.91 - שבת

האב יוזף מפרגוואי ביקש לפגוש אותי. באותה עת הוא עדיין שהה במינגולסהיים לצורך טיפול רפואי. סיכמנו שהוא יבקר אותי בשבת בשעה 20:00. שוחחנו כשעתיים. שנינו הרגשנו שזכינו בחסדים רבים. המפגש בינינו היה בהדרכתו של אלוהים. נתתי לו תנ"ך של האב גבהרד היידר, שהוא ביקש לקבל.

09.06.91 - יום ראשון

השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. לאחר מכן נסעתי למינגולסהיים, לקפלת רוכוס, שם פגשתי שוב את האב יוזף. ישוע אמר לי בעת קבלת הקודש, שאני צריך ללכת אליו ולומר לו שהוא צריך לדבר עם הבישוף פלטון. האב יוזף הבטיח לי להתקשר אליו. לאחר מכן נתן לי האב יוזף איקונה של מרים הקדושה והתינוק ישוע.

10.06.91 — יום שני
בסביבות השעה 19:00 יצאנו, בעלי ואני, לחופשה. לאחר שנסענו כ-20 ק"מ, בעלי הרגיש כל כך רע, עד שלא היה מסוגל להמשיך לנהוג בקרוואן. לקחתי את מחרוזת התפילה לידי והמשכתי לנהוג בעצמי. הוא נרדם. בתחילת מחרוזת התפילה השנייה הוא כבר הרגיש טוב שוב. ישנו בקרוואן, אך הייתה לנו לילה סוער. בעלי סבל ממטרדים, לא הצליח לישון היטב ודיבר גם בשנתו. השטן רצה למנוע מאיתנו לבקר את האב גבהרד היידר.

11.06.91 — יום שלישי
בסביבות השעה 10:00 הגענו לאב גבהרד היידר, מבלי שהודענו על כך מראש. היה חשוב שאהיה שם. הוא נתן לי ספרים טובים שאותם הייתי אמורה לחלק וביקש ממני להתפלל למען מטרתו. הוא רצה לפרסם ספר על רודאלבן, אך לא יכול היה לעשות זאת כי האחיות של אנליזה וופזיק התנגדו לכך.
אחר הצהריים ביקרנו במקום בשם מטנבוך, אתר עלייה לרגל עם "אמא של העגומים". היה שם מאוד יפה. זו הייתה הפעם השלישית שלי במטנבוך, ושם פגשתי את אנה-מריה, המטפלת באתר העלייה לרגל. בסביבות השעה 17:30 כבר היינו באוסטריה. אני מודה לאלוהים, כי יכולנו להתפלל הרבה בדרך. הרגשנו שמטנבוך מקרין חסדים רבים.

12.06.91 — יום רביעי
הגענו לסינטאווה, עיירה בצ'כוסלובקיה. שם ביקרתי את משפחת מרקוסקובה, אותה הכרתי באתר העלייה לרגל טורזובקה בשנת 1985. בטורזובקה התגלתה מרים הקדושה בשנת 1958.

13.06.91 — יום חמישי
היום נשאתי הרצאה בשפה הסלובקית על התנצרותי לאמונה הקתולית במדוג'ורג'ה.

14.06.91 — יום שישי
בבוקר ביקרתי את הכומר דניאל בסינטאווה. נתתי לו ספרים של האב גבהרד היידר. שוחחנו כשעה. סיפרתי לו על התנצרותי לאמונה הקתולית ועל האופן שבו אני מעצב את חיי באמונה כיום.
בערב הגענו לליטמנובה, מקום שבו מופיעה כעת מרים הקדושה בפני שני ילדים. כשהגעתי לשם, נכנסתי מיד לכנסייה והכרתי את הילדים. לאחר המיסה הקדושה הלכנו לכומר יאן, אצלו גם התארחנו ללילה, בעלי ואני. כבר ביום הראשון הבנתי שההתגלויות אמיתיות ושהילדים אינם משקרים. הילדים וגם הכומר מקרינים אהבה גדולה, ומרגישים שהם מונחים על ידי רוח הקודש.
בלילה סבלתי מייסורים; השד ניסה לשכנע אותי שלא להאמין בתופעות הללו. חלמתי על אותה נביאה. ראיתי אותה עומדת מולי עם ניבים גדולים, עד שפקד אותי פחד ממנה.
אבל אני מכיר את מעשי השטן ואת ערמומיותו. הוא שיחק איתי משחק, כדי שאפתח סלידה כלפי הרואות. אבל הוא לא הצליח.

15.06.91 — שבת
הרגשתי בבית אצל הכומר יאן. היה זה כאילו אנו מכירים אותו כבר 100 שנה. נדיר למצוא נפש כה יקרה. מתנה אמיתית מאלוהים.
בבוקר התפללנו כולנו יחד את מחרוזת התפילה בלטינית.
בשעה 11:00 הייתה אמורה להגיע ועדה מטעם הבישוף כדי לבדוק את האירועים. בעוד אחותו של הכומר יאן הכינה את ארוחת הצהריים, התפללתי את מחרוזת התפילה של רוח הקודש למען הוועדה, שכבר שהתה בחדר הסמוך.

בהמשך התפללתי את מחרוזת הכאב, את ליטניית מרים הקדושה, את ליטניית ישו וחמש פעמים "אבינו שבשמים" לכבוד הדם הקדוש.
השעה כבר הייתה 13:00 והילדים עדיין היו עם הוועדה. שני כמרים הגיעו לליטמנובה הרבה לפני שאר הבוחנים. דיברתי איתם כמעט שעה על התנצרותי ועל חיי. סיפרתי להם גם על התגלויות מרים הקדושה שזכיתי לחוות במדוג'ורג'ה. אחד משני הכמרים בכה. בוועדה היה גם פסיכיאטר. איתו שוחחתי אחר הצהריים. הוא היה מאוד נחמד והכיר היטב גם את התנ"ך. מאוחר יותר פגשתי את שתי הילדות הרואות, קתרינה ואיבטה, שלמדתי אותן את "אבינו שבשמים", "הילדה מריה" ו"גלוריה פטרי". שתיהן שיננו את התפילות בלטינית מהר מאוד.

16.06.91 - יום ראשון
היום בישלתי אצל האב יאן זבאצקי. בשעה 7:30 היינו במיסה הקדושה. הכומר יאן נשא דרשה יפה מאוד. אחר הצהריים הלכנו למקום ההתגלות, שנקרא מיידן. היו שם כמה אלפי עולי רגל, וילדי החזון הובילו את תפילת המחרוזת. בערב הקרינה לנו אישה מברטיסלבה סרט על ההתגלויות בליטמנובה. לאחר מכן ביקרנו את אמו של הכומר יאן, שגרה במרחק של כ-40 ק"מ משם.

17.06.91 - יום שני
יחד עם הכומר יאן יצאנו לטיול בהוה טאטרה, רכס הרים.
לאחר המיסה הקדושה בערב התכנסו אנשים רבים אצל הכומר יאן, ואני סיפרתי להם כיצד הובלתי אל האמונה. רוח הקודש האירה אותי במהלך דבריי, והכומר יאן שילב רבים מהם בדרשתו למחרת.
אלוהים העניק לנו ערב יפה ושמח.

18.06.91 - יום שלישי
בערב, בשעה 19:00, היינו במיסה הקדושה בליטמנובה. לאחר הקודש שאלתי את המושיע אם עליי לומר משהו לכומר יאן?
ישוע ענה בשפה הסלובקית: "Povedz mu, že ho ľúbim." פירוש הדבר בעברית: "אמור לו שאני אוהב אותו".
סיפרתי זאת לכומר יאן לאחר מיסת ה-Hl. הכומר יאן חייך. בשעות אחר הצהריים, בסביבות השעה 16:00, הייתי בקרקוב, במנזר שבו חיה האחות פאוסטינה. התמונה "ישוע, אני בוטחת בך", התלויה שם, היא כה יפה ומלאת חיים, עד שבכיתי שם חצי שעה והתפללתי לפניה. בסביבות השעה 16:45 הכרתי את האחות מריה רות מגרמניה. היא סיפרה לי שהיא ציירה את התמונה התלויה בקפלה במטנבוך. היא נתנה לי מחרוזת תפילה של הרחמים. הכרתי טוב יותר את האחות מריה רות, יש לה ענווה מדומה. מספר פעמים היא הפריעה לי בתפילותיי הפנימיות.

19.06.91 — יום רביעי
היום היינו באושוויץ. באותו יום נסענו גם לצ'נסטוכיה, אל מלכת פולין.

20.06.91 — יום חמישי
בערב היינו במיסה הקדושה, לאחר שבשעות אחר הצהריים, בסביבות 15:30, נשמע צליל תזמורת החצוצרות והווילון מול תמונת המדונה השחורה בצ'נסטוכיה נפתח. בסביבות 22:30 בערב, במהלך טיול, פגשנו אישה זקנה מוורשה, שלא היה לה מקום לינה ולא כסף. שילמנו עבורה על לינה בבית הארחה לעולי רגל ואז המשכנו בדרכנו.

21.06.91 — יום שישי
בערב הגענו לטורצובקה שבצ'כוסלובקיה. מיד נכנסנו לכנסייה. לאחר המיסה הקדושה, נתן לנו הרואה לטוס מאטוס מקום לינה בחצר של אחד השכנים.

22.06.91 — שבת
השתתפנו במיסת הבוקר בוויסיה, שכונה של טורזובקה. משם עולה השביל אל מקום ההתגלות. כומר צעיר בשם בלאז ערך את המיסה. הוא נשא דרשה יפה מאוד. המיסה נערכה באוויר הפתוח, משום שהיו שם כל כך הרבה אנשים, עד שלא היה מקום עבורם בקפלה. לאחר הקודש, שאלתי את המושיע היכן בטורזובקה יש לבנות כנסייה. זאת משום שילדי ליטמנובה סיפרו כי מרים הקדושה מבקשת זאת. המושיע ענה לי: "Tu".
המושיע דיבר שוב בסלובקית, "עשי" פירושו כאן.
מיד לאחר מכן סיפרתי זאת לכומר, האב מיכאל בלאז. הוא אמר לי שכבר נבנו שתי כנסיות, אך למרבה הצער במקום הלא נכון.
אחר הצהריים דיברתי במקום ההתגלות בפני קהל רב על התנצרותי ועל ליטמנובה.
כעבור כשעה וחצי נעצרתי כדי לדבר בפני הנוסעים משלושה אוטובוסים על התנצרותי ועל ליטמנובה. אחד מהם כבר שמע אותי מדבר שם למעלה על ההר.
באותו הערב חזרנו לליטמנובה, אל הכומר יאן.

23.06.91 — יום ראשון
השתתפנו במיסת הבוקר בליטמנובה. אחר הצהריים היינו בהר ההתגלות והתפללנו.

24.06.91 — יום שני — יום יוחנן
בבוקר השתתפתי במיסה הקדושה. אחר הצהריים דיברתי בהר ההתגלות בפני מאות אנשים. יחד עם האב יאן, בעלי ושלוש נשים נוספות יצאנו לטיול בטבע ועשינו מנגל.
לאחר מכן ביקרנו אצל רועה צאן, ממנו קנינו גבינת כבשים. בערב הגיעו שוב אנשים רבים, ודיברתי על התנצרותי ועל חיי הנוכחיים באמונה. היום חלפו בדיוק עשר שנים מאז שהופיעה מרים הקדושה במדוג'ורג'ה ביוגוסלביה.

25.06.91 — יום שלישי
כשחזרנו לסינטאווה ביקרנו בכנסייה. בערב נשאתי הרצאה, שאליה הגיעו שוב אנשים רבים.

26.06.91 — יום רביעי
ביקרנו אצל הכומר דניאל בסינטאווה, הבאנו לו מצרכים ונתנו לו קצת כסף. בבוקר מוקדם נערכה המיסה הקדושית מול הכנסייה, כי הכנסייה הייתה בשיפוצים. מיד לאחר המיסה הוזמנתי לביתו של יוזקו, שעמד לקראת טקס הפרימיצה שלו ככומר. דיברתי איתו והתפללתי איתו כשעתיים.
אחר הצהריים הוא ליווה אותנו לביקור בכנסייה קטנה. שם התפללנו שוב. בערב התאספו שוב אנשים, ושוב דיברתי על אמונתי.

27.06.91 — יום חמישי
אוסטריה

28.06.91 — יום שישי
בערב חזרנו הביתה לרוט.

30.06.91 — יום ראשון
היינו ברוט למיסת HI. הזמנתי כומר פולני, האב סטניסלב, לנסוע איתנו לרודאלבן.

01.07.91 - יום שני
ברודאלבן חגגו היום את חג הדם הקדוש והיקר.
בבוקר הייתי ברוט למיסת הקודש. בסביבות השעה 12:30 הגיע הכומר דוכרט לארוחת צהריים. גם האב יוזף מפרגוואי הגיע ואכל איתנו. זו הייתה הפתעה גדולה עבורי ששני כמרים ועוד 20 אנשים נסעו איתנו לרודאלבן.

05.07.91 — יום שישי של לב ישו
השתתפתי בליל הכפרה בגרומבך והתוודיתי שם. בסוף הייתי עצוב מאוד. היו שם ארבעה כמרים, ובכל זאת הכומר דוכרט ניגש לחלק האחורי וחילק את הקודש
למשתתפים בעמידה, למרות שהיו שם רק 8 או 10 אנשים מאחור. זה היה עבורי כמו סטירה. כשקיבלתי את הקודש, כרעתי ברך על הרצפה. אבל חשבתי על האנשים שאינם יכולים לכרוע ברך על הרצפה ללא תמיכה או עזרה. שאלתי את עצמי, לשם מה יש לנו ספסלי קודש. האנשים לא אשמים, הכומר לא היה סבלני ורק רצה שהכל ילך מהר יותר. לאחר הקודש שאלתי את ישו אם זה היה נכון.
ישוע ענה לי בקול נוקשה למדי: "זה לא היה נכון".

08.07.91 - יום שני
בשעות אחר הצהריים שאלתי את המושיע לגבי המכתב שכתבו לי שלוש האחיות של אנליזה וופציג. במכתב התנגדו שלוש האחיות לפרסום הספר על רודאלבן. כסיבה לכך ציינו שלוש האחיות שאנליזה וופציג הפכה בסופו של דבר למכורה למורפיום. ישוע ענה לי שעליי להקשיב לדבריו של האב גבהרד. לכן עליי לנסוע שוב לרגנסבורג אל האב גבהרד.

09.07.91 — יום שלישי
התפללתי בקפלה במקום העבודה. שאלתי את ישו אם היה בונה חדר תפילה במקומי? ישו אמר: "כן".
אמרתי לישו שאין לי כסף. ישו אמר לי: "התפללי בעניין זה". קיבלתי חסדים רבים והודיתי לישו על כך.
בבוקר עמיתתי לעבודה, ורוניקה, התמוטטה. כרגע היא נמצאת במיון הנוירולוגי.

10.07.91 — יום רביעי
הייתי בקפלה והתפללתי, אך לא השתתפתי היום במיסה הקדושה.

11.07.91 — יום חמישי
השתתפתי במיסת הקודש ברוט. בשעה 16:30 הייתי במנזר שטיפט-נויבורג כדי להתוודות. אב זקן קיבל את וידויי. לא הייתי מרוצה.
הוא דיבר בצורה מאוד שלילית על אלה שמקבלים את הקודש בפה.
הוא חשב שזה לא אסתטי והוסיף שיש כאלה שיש להם ריח רע מהפה. אמרתי לו שישוע רחץ את רגלי התלמידים, והוא ענה שגם הם היו רוחצים את הרגליים. לאחר מכן אמרתי שישוע לא נרתע מלרחוץ את רגלי התלמידים, אבל החלטתי שלא ללכת יותר לכומר הזה.
בשעה 23:00 הגיע ברנד עם אשתו מלדנבורג. הוא הביא לי חמישה ספרים של מריה אגרידה לקריאה.

13.07.91 — שבת
בעלי ואני נסענו לרגנסבורג אל האב גבהרד היידר.

14.07.91 — יום ראשון
בשעה 10:00 השתתפנו במיסה הקדושה במנזר הכרמליתים. בין השעות 11:30 ל-17:00 ביליתי את שעות הצהריים עם האב גבהרד. האב הזה הוא עבורי ישו חי. אפשר ללמוד ממנו רק דברים טובים. אני מודה לאלוהים שזכיתי להיות איתו. בסוף הוא בירך אותנו, בירך את הקרוואן שלנו ואת הדברים שהבאנו לברכה: מלח, מים, מחרוזות תפילה, תמונות וכו'.
הוא קידש את הדברים בצורה נפלאה, בלטינית עם הברכה העתיקה והגירוש. בנסיעה הביתה התפללנו עוד הרבה.

15.07.91 יום שני
הייתי עם פרידולין בכנסייה במאיש. לאחר הקודש הקדוש שאלתי את המושיע לגבי הספר על רודאלבן והדם הקדוש. ישוע ענה לי: "כן, בתי, הספר הזה צריך להיכתב". השאלה הזו עדיין העסיקה אותי מאוד, שכן האב גבהרד קיבל גם הוא מכתב משלוש האחיות של אנליזה וופציג. סיפרתי מיד הכל גם לפרידולין, שמגיע מרודאלבן.
בערב היה המושיע שוב איתנו בקבוצת התפילה. רבים הגיעו להתפלל. הכומר דוכרט ערך את הווידוי. סגדנו למושיע. זה היה יפה מאוד. אני מודה לאלוהים על החסד הגדול הזה. הלכתי
לישון בשעה 3:00 לפנות בוקר.

16.07.91 - יום שלישי
הרגשתי את החסדים הרבים שזכיתי לקבל, כי הייתי ערנית ומאושרת, למרות שהלכתי לישון כל כך מאוחר. מכיוון שעמיתי ורוניקה עדיין הייתה חולה, נאלצתי לצלם את כל הרנטגנים לבד.

17.07.91 - יום רביעי
השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. שם גם התוודיתי.

18.07.91 — יום חמישי
פרידולין התקשר אליי וביקש ממני לשאול את המושיע אם עכשיו, כשיש מלחמה ביוגוסלביה, הם צריכים לנסוע למדוג'ורג'ה והאם קלוד מלוקסמבורג ייסע איתם. אחר הצהריים, בקפלה, שאלתי את ישו על כך. ישו אמר לי: "הם צריכים לנסוע. קלוד מלוקסמבורג לא ייסע איתם".

19.07.91 - יום שישי
פרידולין התקשר אליי שוב ורצה לדעת מה אמר המושיע. סיפרתי לו.

20.07.91 - שבת
נסענו להיידלברג כדי למצוא עבודה לאחיינית שלי, שהייתה כאן בביקור. היא קיבלה עבודה כעוזרת מטבח.

21.07.91 - יום ראשון
ביקרתי במיסת Hl ברוט ובשעה 13:00 בתפילת המחרוזת בכנסייה ובטקס התפילה. אחר הצהריים יצאנו, בעלי ואני, לטיול, שטנו בסירה על נהר הנקר וטיילנו. היה מאוד יפה. גם לבעלי מאוד מצא חן.

22.07.91 - יום שני
הייתי בכנסייה ברוט. הכומר ווגט הטיף על מריה מגדלנה. כשהוא דיבר על כך שמריה מגדלנה הייתה זונה, הייתי המומה מאוד והרגשתי כאב בלב. מיד הקרבתי את הכאב הזה למען תשובת החוטאים. האמירה הזאת פגעה בי קשות, כי הרגשתי שזה לא נכון.

לאחר הקודש הגדול שאלתי את המושיע: "מי הייתה מרים המגדלית?" ישוע ענה: "היא הייתה חוטאת". המשכתי ושאלתי את המושיע מדוע הכומר ווגט אמר זאת?
ישוע ענה: "כי זה מצא חן בעיניו יותר".
בשעה 20:00 הייתה שוב קבוצת התפילה. התפללתי הרבה עבור הכומר ווגט. היום קבוצת התפילה נמשכה קצת יותר זמן, זה היה מאוד יפה.

23.07.91 - יום שלישי
בסביבות השעה 18:00 פרידולין התקשר והודיע שקלאוד לא ייסע איתנו למדוג'ורג'ה. פרידולין סיפר שקלאוד מפחד לנסוע ליוגוסלביה בגלל המלחמה. במהלך השיחה שלנו הבחנתי שגם פרידולין מפחד. הוא אפילו הייסס לנסוע למדוג'ורג'ה. אמרתי לו: "אנשי אמונה קטנה, איך אתם יכולים לפחד, אם ישוע אמר לכם לנסוע?"
בערב השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. לאחר הקודש שאלתי את המושיע אם עלי לדבר עם הכומר ווגט על קבלת הקודש ביד ועל מריה מגדלנה. המושיע אמר לי: "כן, בשבת".

24.07.91 - יום רביעי
לאחר שכבר התפללתי מספר מחרוזות רוזרי באותו יום, התחברתי עם המושיע בקפלה שבמקום העבודה. שאלתי אותו אם הכומר ווגט ישנה את עמדתו אם אדבר איתו בשבת על קבלת הקודש ביד. ישו אמר שהוא לא ישתנה.
אמרתי לישו שאז אין לי צורך לדבר איתו בכלל. אך ישו ענה: "כן. עשה מה שהוא אומר לך."
חשבתי שלא יהיה קל לעשות את מה שהכומר ווגט אומר, אם הכומר ווגט לא עושה את מה שישוע אומר.
אבל אמרתי לישו: "אני אעשה זאת".
מאוחר יותר שאלתי את המושיע אם בני צריך להיות כומר, או שהוא צריך להתחתן? ישוע ענה: "כן, הוא צריך להיות כומר."
זה לא היה קל עבורי, כי ידעתי שבני לא רוצה להיות כומר.
לאחר מכן שאלתי את המושיע אם עליי לספר לו זאת, וישוע ענה: "לא, אני אתן לו את ההארה, הוא יגלה זאת בעצמו".
עכשיו אני יודעת שאני צריכה להתפלל הרבה עבור בני. אדוני ואלוהי, אני מודה לך על כך שאני יודעת שבני צריך להיות כומר.
אדוני, יהי רצונך.
כן, אדוני, זהו בני היחיד, אך הוא אינו שלי, שכן שנינו שייכים לך.

25.07.91 — יום חמישי
הייתי ברוט בכנסייה למיסת הקודש. לאחר קבלת הקודש שאלתי את ישו מתי עליי ללכת אל הכומר ווגט. הוא אמר: "בשבת".

26.07.91 — יום שישי
לאחר המיסה הקדושה ברוט, שאלתי את הכומר ווגט אם אוכל לדבר איתו בשבת. הוא הסכים וקבענו פגישה לשבת, בשעה 16:00.

27.07.91 — שבת
בשעה 7:15 השתתפתי עם אחייניתי במיסה הקדושה בווגהאוזל. במהלך ההפיכה ראיתי את הכומר ואת הכנסייה בחשכה, אך לא בחושך מוחלט. כשקיבלתי את הקודש, אמרתי לישו: "אתה איתי".
כולם עמדו בעת קבלת לחם הקודש. אני כרעתי ברך על הרצפה. הכומר הייסס לתת לי את לחם הקודש. הוא רעד, כאילו השטן מושך את ידו לאחור. לאחר המיסה התפללתי על ברכיי לפני ארון הקודש למען הכומר הזה. אז שאלתי מישהו לשמו של הכומר ונודע לי שזהו האב פלורין.

היו שם נשים מקבוצת התפילה שלי שהכרתי, וביקשתי מהן להתפלל למעני וסיפרתי להן שהיום תהיה לי שיחה עם הכומר ווגט.
ואז ביקשתי גם מגברת וטר ומאחייניתי שיתפללו למעני בין השעות 16:00 ל-17:00.
כשהגעתי אל הכומר ווגט בשעה 16:00, הוא קיבל אותי בחביבות ודיברנו כ-50 דקות. דיברנו על קבלת הקודש בפה וביד ועל מריה מגדלנה. אמרתי לו שמריה מגדלנה לא הייתה זונה, אלא חוטאת.
בין השעות 17:45 ל-22:30 ביקרו אצלי ניקול ואדריאנה, שתי סלובקיות.
דיברתי על אלוהים ועל התנצרותי. לאחר מכן קראנו את מסרי מרים הקדושה מליטמנובה (צ'כוסלובקיה). לימדתי אותן להתפלל את מחרוזת התפילה.
לאחר מכן הגיעו עוד שתי נשים מיוגוסלביה, המתגוררות בגרמניה.

28.07.91 — יום ראשון
השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. התפללתי מחרוזת תפילה עם אחייניתי ג'קלינה. במהלך טיול ביער התפללנו עוד שתי מחרוזות תפילה.

29.07.91 — יום שני
קבוצת תפילה בשעה 20:00. גם הכומר דוכרט הגיע.

12.08.91 — יום שני
בימים האחרונים התפללתי כמעט מדי יום שהגברת הקדושה תשלח לי מתפללים רבים לקבוצת התפילה הערב. אמא של ישו לא אכזבה אותי, אף פעם. להפך, במלשנברג, בקפלה שבה הכומר דוכרט ערך מיסה קדושה, גם היא בשעה 20:00 בערב, היו נוכחים מעט אנשים. היה עדיף אילו הכומר דוכרט היה בוחר מועד אחר לכך.
באותו יום קראנו בקבוצת התפילה את המסרים של מרים הקדושה, שהיא נתנה בליטמנובה.

19.08.91 — יום שני
אתמול התקשר אליי הכומר דוכרט ושאל אותי אם הוא יכול לבוא היום. יומיים לפני כן ביקר אצלי האב בוראן ממנאxaם. הוא העביר לי ברכות מהאב יוהנס. הבחנתי שהאב בוראן לא היה כנה והפכתי זהירה. הרבה דברים לא מצאו חן בעיניי אצלו, למשל, הוא מעדיף את הקודש ביד ואז לא רואים שהוא כומר, הוא לא עונד צלב, לא לובש בגדי כומר ואין עליו שום סימן אחר. נראה לי כאילו הוא נשלח על ידי האב יוהנס כבלש. גם הרגשתי שהוא גאה. הוא אמר: "לאיש אין כוח כמו לכומר בעת ההפיכה." עניתי לו: "כן, אתה צודק, אך לאיש אין אחריות כמו של כומר". זה לא מצא חן בעיניו כשעניתי לו כך.
ביום שני בערב אמר הכומר דוכרט בקבוצת התפילה, כי קבלת הקודש ביד היא צנועה בדיוק כמו קבלת הקודש בפה. זה היה עבורי כמו סטירה, וזה כאב לי מאוד.

20.08.91 - יום שלישי
אינגריד באואר הייתה אצלנו אחד-עשר ימים. היום בעלי הסיע אותה חזרה לפירמנס. היא התארחה כאן ללא תשלום ורצתה לחזק את אמונתה.

21.08.91 — יום רביעי
סבלתי ממכות. השטן ניסה ללחוש לי שלא ישו מדבר אליי, אלא השטן. למרות שהתוודיתי ב-14.08 וב-19.08, הפיתויים חזרו שוב ושוב.
לאחר הקודש הקדוש שאלתי את ישו: "אני מבקשת ממך הארה. אם השטן מדבר אליי, תגיד לי. אהיה זהירה יותר."

בקושי סיימתי לומר זאת, וישו אמר לי: "אני דיברתי אליך." שאלתי זאת גם משום שהכומר ווגט אמר לי שהבנתי את ישו לא נכון לפני כמה שבועות. אני מודה לאלוהים שקיבלתי את האישור הזה, שישוע מדבר אליי ולא השטן.

23.08.91 - יום שישי
לאחר המיסה הקדוש יצאנו לדרך, בעלי ואני. רצינו לנסוע לשברמונט בבלגיה.

24.08.91 — שבת
היינו בבנו, אצל "אמא של העניים".

25.08.91 — יום ראשון
בשברומונט מתקיים מדי שנה "המפגש הבינלאומי של הנשמות הקטנות".
קצת לפני המיסה הקדושתי הלכתי להתוודות. רציתי להיפטר מהחטאים הקלים שלי ולהיות טהורה לגמרי. בזמן תפילת המחרוזת שמעתי קול שביקש ממני להוביל את התפילה בקרואטית מול כל הצליינים. מחרוזת אחת של מחרוזת התפילה, כמו בשנה שעברה בלורד. חשבתי שאם זה רצונו של אלוהים ואם מרים הקדושה רוצה בכך, אוביל את התפילה. בסביבות השעה 15:00 אחר הצהריים הגיע תורי. הזמנתי את מרים הקדושה ואת ישו להתפלל איתי וביקשתי מהמושיע להיות איתי.
התפללתי בלהט רב, מכל הלב ובקול רם, ולא פחדתי להתפלל מול אלפי אנשים. נהפוך הוא, מצאתי כוח בתפילה כמו שלא מצאתי מעולם. אני מודה לאלוהים ולגבירתנו על האמון שיש לי בהם.

26.08.91 — יום שני
בבוקר צילמתי רנטגן לגבר, תומאס הנזה. מישהו הכה אותו, הוא היה חסר בית ופצוע. הרופאים בדקו אותו ושלחו אותו הביתה כשהוא חולה.
אמרתי לו שהוא יכול לגור אצלי בבית עד שיחלים. ראיתי בחולה הזה את ישו, איך הוא סבל והיה חסר אונים.
התקשרתי לבעלי וסיפרתי לו שאני הולכת לקחת הביתה חסר בית. הוא היה די כועס. אבל מכיוון שהתפללתי על כך קודם לכן בקפלה, בעלי היה חייב לעשות את רצון האל.
אני עושה זאת מתוך אהבה גדולה לישו ולמריה, כי אני מאמינה שאם אוהבים את ישו בכל הלב, אז אוהבים גם את האחרים.
בסביבות השעה 16:00 הגיע החולה תומאס. לקחתי אותו איתי הביתה. במכונית התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת. הריח של תומאס היה בלתי נסבל. הוא הסריח נורא. בבית חיפשתי לו בגדים ונעליים נקיים, ואז הוא התקלח. בערב אכלנו גולש עם אורז וסלט. האורח שלנו אכל המון.
לאחר הארוחה ביקשתי ממנו להשקות את הגינה, ואני הלכתי לכנסייה. הקרבתי את הקודש עבורו.
תומאס היה שם גם בערב, במהלך קבוצת התפילה, והתפלל יחד איתנו.
הכומר דוכרט הביא היום ספסל קטן לקודש. אני מקווה שבפעם הבאה הוא יביא גם את הפטינה, כדי שהמושיע לא ייפול יותר על הרצפה. זה מאוד כאב לי. הכומר דוכרט הבטיח לי להביא את הפטינה בפעם הבאה.

27.08.91 — יום שלישי
לקחתי את החולה תומאס שוב לבית החולים, אפו הוחזר למקומו.

28.08.91 — יום רביעי
הייתי עם אדריאן מאמרטסגרונד בכנסיית רוכוס במינגולסהיים, ושם התוודיתי.

29.08.91 - יום חמישי
הייתי עם רטקו, האחיין שלי, בכנסייה ברוט.

30.08.91 — יום שישי
עזרתי לרטקו בחיפוש אחר מקום עבודה והלכתי איתו שוב לכנסייה ברוט. הוא התפלל איתי את מחרוזת התפילה.

31.08.91 - שבת
בבוקר הייתי עם יקוולינה בכנסייה בווגהאוזל. לאחר מכן הלכנו לקניות בגלובוס. אחר הצהריים אריך הביא תמונה המציגה את התחנה ה-11 של דרך הצלב.

01.09.91 — יום ראשון
השתתפנו במיסה הקדושה ברוט.

02.09.91 - יום שני
בקפלה שבבית החולים שאלתי את המושיע על השיחה שניהלתי אתמול עם האב יוהנס. האב יוהנס רצה לדעת מה אמר הבישוף פלטון.
אך לא גיליתי דבר על השיחה שניהלתי עם הבישוף פלטון גורניליאק.
נראה שהאב יוהנס אורטינסקי סבל מרגשות אשם בגלל ספריו. המושיע אמר לי בקפלה שעשיתי את הדבר הנכון.
תודה לאל.
בערב, קבוצת התפילה: הכומר דוכרט חילק את הקודש, בפעם הראשונה עם ספסל קודש וצלחת קודש. שמתי לב שכולם היו מאושרים במיוחד וקיבלו חסד.

06.09.91 — יום שישי של לב ישו
בערב ביקרתי בליל הכפרה בגרומבך. לאחר המיסה הקדושה ה
סגדתי למושיע. הבטתי במונסטראנס ובכיתי מרה. הבישוף רצינגר אמר שמדוג'ורג'ה אינה תופעה על-טבעית, כך נכתב ב"בילדפוסט".
בכיתי כ-15 דקות.
ואז ישוע דיבר אליי. הקול הפנימי היה ברור וצלול, כמו שלא היה מעולם.
ישוע אמר: "הביטי בצלב שלי." הצלב היה תלוי מעל המזבח ומעל המונסטראנס. הבטתי בצלב ושמעתי עוד: "האם האמינו לי?"
ואז הפסקתי לבכות מיד.
אני מאמינה שישוע לקח ממני את הבכי. מבחינתי זו הייתה אישור לכך שמדוג'ורג'ה אמיתית, רק שהכנסייה לא רוצה להאמין בכך.
בשבוע הראשון של ספטמבר שאלתי את המושיע לגבי ליטמנובה בצ'כוסלובקיה וקיבלתי את התשובה:
"ההתגלויות בצ'כוסלובקיה הן על-טבעיות".
על כך אמרתי שהילדים אינם משקרים. לאחר מכן נכנסתי לקפלה שבבית החולים ושאלתי שוב, שכן נחקקו בזיכרוני עיניה הקפואות של איבטקה, אחת הרואות, ועיניים אלה גרמו לי להרהר. שאלתי את המושיע האם גם השטן יכול לעורר מבט כזה. המושיע אמר: "כן".
ואז הוא חזר ואמר: "ההתגלויות הן על-טבעיות."
עדיין לא הבנתי מזה הרבה. אני יכול רק לומר את מה שאומר הקדוש פאולוס: בדקו הכל ושמרו את מה שטוב.

12.09.91 — יום חמישי
הלכתי להתוודות במנזר נויבורג. הכומר נתן לי ככפרה שאאפשר למושיע להביט בי. אף כומר לא אמר לי זאת מעולם, והייתי מאושרת שהמושיע רצה להביט בי.

13.09.91 - יום שישי
מיסת ערב ברוט. לקראת "מיסת הוברטוס" הכנסייה קושטה בעצי אשוח. זה לא מצא חן בעיניי, כי זה היה כמו חג המולד ולא התאים.

14.09.91 - שבת
השתתפתי במיסה של יום ראשון במלשנברג. הצלב שלי, שבדרך כלל עומד בחדר השינה שלנו ליד המיטה שלי, הובא לכנסייה.
המיסה הונחה על ידי בני נוער. עם זאת, היה חסר בה כבוד. יש לשמור על המסורת ולא להפוך את הכנסייה לתיאטרון.

16.09.91 - יום שני
הייתי בקפלה שבבית החולים. בערב השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. לאחר מכן התקיימה קבוצת תפילה, והכומר דוכרט גם הגיע.

אוקטובר 1991
לאחר חיפוש ממושך מצאתי שוב את היומן שלי.
בהלוויה של הכומר לשעבר שלנו, קוסטל, נכחו אנשים רבים, בהם גם כמרים רבים. התרשמתי כי הכומר קוסטל זכה לכבוד רב יותר מאשר אלוהים. הכמרים דחקו במאמינים לקבל את הקודש בעמידה, למרות שהייתה שם ספסל הקודש. כשקיבלתי את לחם הקודש, כרעתי ברך על הרצפה. חשתי ברוחות טמאות רבות והבנתי שהן היו מעדיפות לקרוע אותי לגזרים אילו יכלו. כאשר התאחדתי עם ישו לאחר הקודש, אמרתי למושיע: "יש לנו כל כך הרבה כמרים, ובכל זאת הם מחלקים את הקודש כך שהאנשים עומדים. ואז שמעתי: "המשיכי לכרוע ברך, בתי." אז התבהרו לי דברים רבים.
כעבור כמה ימים סיפרתי על כך לכומר ווגט. הכומר ווגט אמר שדבר זה תקף רק לי ולא לאחרים.

23.11.91
הייתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. שם התוודיתי בפני מיסיונר.

25.11.91 - יום שני - יום הקדושה קתרינה
השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. בעת ההתאחדות עם ישו לאחר הקודש, אמר לי ישו: "התפללי, התפללי הרבה, בתי, מלחמה עומדת לפרוץ מרוסיה!"
בהתחלה נבהלתי מאוד ואז בכיתי. שאלתי אם עליי ללכת אל הכומר ווגט. ישו אמר: "לא, הוא לא יאמין לך." אז שאלתי אם עליי לספר על כך בקבוצת התפילה. ישו אישר זאת.
תמהתי, כי הרי גם כומר היה נוכח בקבוצת התפילה. עזבתי את הכנסייה עם כאב נפשי גדול ובכיתי מרה.
מול הכנסייה כבר חיכו לי ריטה ושתי נשים אחרות מפימסנס, שרצו להצטרף לקבוצת התפילה.
לפני שדיברתי על כך בקבוצת התפילה, ביקשתי מהכומר דוכרט שיברך אותי. הכומר דוכרט הביא את המושיע, ואנו סגדנו לו. אך לא הפסקתי לחשוב על דברי המושיע, ובכיתי והתייפחתי.

26.11.91 - יום שלישי
חשבתי כל הזמן על המלחמה ושאלתי את המושיע מתי היא תתחיל. המושיע אמר: "בקרוב."

27.11.91 - יום רביעי
שאלתי את המושיע אם המילים הללו חשובות רק לי. המושיע אמר: "תגיד את זה לכולם!"

29.11.91 - יום שישי
בקפלה במקום העבודה. רציתי להיות בטוח, ושאלתי שוב על המלחמה. שמעתי זאת שוב: "מלחמה תבוא על רוסיה."

02.12.91 - יום שני
11:15 בבוקר בקפלה שבבית החולים. שמחתי ששוב הורשיתי לכרוע ברך לפני ארון הקודש. תקשרתי ברוחי ושאלתי את המושיע היכן הוא נמצא כאשר הוא מדבר איתי. ישוע ענה: "בעומק הלב."
המשכתי לשאול אותו כיצד עלי להסביר לאחרים שאני שומע אותו. ישוע אמר: "זה על-טבעי, אחרת זה לא היה ממני." המשכתי לשאול אם ייתכן שאני מהופנט.
ישוע אמר: "מי שמתאחד עם ליבי, אינו יכול להיכנס להיפנוזה.
חשבתי על המלחמה ביוגוסלביה ועל כך שהנביאים איוון ויעקב נסעו לחו"ל. שאלתי אם גם אני צריך לעזוב את גרמניה, בגלל המלחמה שעוד תבוא. אך ישוע אמר: "אני לא אוהב פחדנים."
ואז עלתה בדעתי הקדושה ג'ואנה מאורליאן, שנלחמה באנגלים ושחררה את צרפת. סיפרתי לישו גם על בני, שהוא לא יכול היה לדמיין שמלחמה תבוא מרוסיה. ישו אמר לי: "עליו ללכת להתוודות בדחיפות."
בערב, בקבוצת התפילה, לאחר התפילה השלישית של מחרוזת התפילה, שמרנו כרגיל על כמה דקות של דממה, כדי שכל אחד יוכל להתפלל ולהתפלל בעד אחרים. שאלתי את המושיע אם עליי למסור משהו לקבוצת התפילה.
ישוע אמר: "אמרי לכולם שאני אוהב אותם."
זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי את המושיע בקבוצת התפילה.

03.12.91 - יום שלישי
בקפלה שבמרפאה שמעתי את קולו של ישוע:
"הקשיבי לי, בתי, התפללי, התפללי הרבה."
בערב, בכנסייה ברוט, התנגנה מוזיקה מתקליטים במהלך סעודת הקודש, לא הצלחתי להיפתח אל המושיע, המוזיקה הפריעה לי.

04.12.91 — יום רביעי
בחדר הרופאים במרפאה, בסביבות השעה 10:45: התחברתי למושיע ושמעתי את הקול: "את משרתי, עשי כל מה שאומר לך. תני בי אמון רב.
הישארי איתנה. לפניך חיים קצרים. אני אקח אותך אליי. ההוכחה לכך היא אמונתך".
שאלתי את המושיע, לאחר שכתבתי זאת, אם כתבתי נכון. ישוע ענה: "כן, בתי".
בערב: התפללתי מדי יום יותר ויותר למען הכומר ווגט ולמען התעוררותו הרוחנית, וביקשתי מישוע שייתן לי רשות לדבר עם הכומר ווגט. ישוע אמר: "לך".
בין השעות 18:00 ל-18:45 שוחחתי עם הכומר ווגט. לאחר השיחה אמר לי הכומר ווגט שהוא מעריץ אותי ושעליי להמשיך כך.
כששאלתי אותו מה משמעות דבריו של ישו "ההוכחה לכך היא אמונתך", הוא ענה לי: "האם אתה חייב להבין הכל?"

05.12.91 — יום חמישי
בשעה 9:00 בבוקר שאלתי את המושיע אם באמת איני צריכה להבין הכל, כפי שאמר הכומר ווגט. המושיע אמר: "כן, אינך צריכה להבין הכל. הכל יבוא בעתו. את מה שאינך מבינה, החזירי אלי".
המשכתי ושאלתי את המושיע אם עליי לשלוח את האזהרה בנוגע למלחמה ברוסיה לעורך הראשי של "בילד אם זונטאג".
המושיע ענה שאני צריך לעשות זאת עוד היום.

06.12.91 - יום שישי

נכנסתי לקפלה שבבית החולים בסביבות השעה 8:25 והתפללתי שם בבקשה שהמכתב יפורסם. במהלך התפילה שאלתי את המושיע אם המכתב טוב. התשובה: "המכתב שלך טוב". קיבלתי חסד ובכיתי משמחה על כך שאני אוהב את המושיע.
המושיע אמר לי: "אני אוהב אותך מאוד, לכי בשלום".
בערב, בכנסייה ברוט: שאלתי את המושיע כיצד ניתן למנוע את המלחמה. המושיע ענה: "רק בצום ובתפילה".
שאלתי גם את המושיע מדוע דווקא אליי הוא פונה, הרי אני חוטאת. המושיע ענה: "כולם חוטאים".
ובכל זאת המשכתי לשאול את עצמי מדוע הוא מדבר אליי, ושמעתי את קולו: "אני נכנס לאן שאני רוצה.

07.12.91 — שבת

בבוקר מוקדם השתתפתי במיסה הקדושה במינגולסהיים בקפלת רוכוס. לאחר הקודש אמר לי המושיע: "דברי עם המיסיונר".
דיברתי עם המיסיונר על התנצרותי ועל המלחמה. הוא בכה כששוחחנו. אחר הצהריים התפללתי עם פרידולין קילהאואר, סטודנט לתיאולוגיה בלנטרסהופן.

08.12.91 — יום ראשון

בבוקר השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. בין השעות 12:00 ל-13:00 הייתי גם כן בכנסייה והתפללתי; זו שעת החסד ביום חג ההתעברות ללא חטא של מריה. לאחר מכן התקיימה תפילה עד השעה 14:00 בערך.
אחר הצהריים, בשיחה עם פרידולין, הוא שאל אותי:
"מה יש לך שלא קיבלת מאלוהים?
עניתי, לאחר שהרהרתי לרגע: "אין לי דבר, וכל מה שיש לי הוא מאלוהים.

09.12.91 - יום שני

לפני כמה ימים אמר לי המושיע: "תן לי את כל הווייתך".
לא הבנתי זאת והחזרתי את הדברים לישו, כפי שאמר. אז המשיך המושיע ואמר: "עליך לשאול על הכל".
אז שאלתי אותו היום, בערך בשעה 9:45. "מושיע, מה עליי לתת לך?" ישוע ענה: "תן לי הכל."
לאחר מכן שאלתי אם עליי להעביר מסר לקבוצת התפילה שלנו. הוא אמר שהם צריכים להכפיל את התפילות ולצום.
בערב התוודיתי אצל הכומר דוכרט.

10.12.91 — יום שלישי

10:10 חדר הרופאים: התאחדתי עם המושיע, ואז שמעתי: "כתוב: אני אוהב את צאני ואני רוצה להחזיר את כל האובדים. חפש אותם. עזור לי. על כל כבשה שנמצאה יש שכר גדול בשמים. המטרה שלך היא לחפש שוב ושוב. אל תפסיק לעולם. הרע אורב."
אמרתי: "אדוני, אני כל כך חלשה".
המושיע השיב: "אבל איתי יש לך כוח".
בערב בכנסייה ברוט: לא ידעתי איזה קטע מהבשורה יוקרא באותו
. נדהמתי כשקראו את הבשורה על הכבשה האובדת. תהיתי מדוע המושיע כבר סיפר לי על כך בבוקר. התפללתי היום עבור הכומר ווגט יותר מהרגיל. קיבלתי את הקודש, וברגע שהתאחדתי עם המושיע, שמעתי את הקול לאט ובבירור: "האם אתה שומע אותי?" אמרתי: "כן." הייתה דממה עמוקה. ואז שמעתי: "לך אל הכומר."

שוב דממה. "תגיד לו" — דממה — "שאני רציני לגבי המלחמה." זה פגע בי כמו מכה. חזרתי על הדברים לעצמי ושאלתי אם הבנתי נכון ומתי עליי ללכת לכומר. הוא אמר: "אחרי המיסה הקדושה."
המושיע אישר לי שאכן שמעתי נכון. אז התחלתי לבכות בכי מר. זיטה ניגשה אליי ושאלתה מה קרה לי. לאחר מכן ניגשה אליי גם הגברת ספקרט ושאלה לשלומי. הן אישרו את הדברים ואמרו: "זה לא דבר חדש, אנחנו מכירות את זה מלילות הכפרה". (הן התכוונו למלחמה ברוסיה) לאחר מכן ניגשתי מיד אל הכומר ווגט. הכומר ווגט הקשיב לי ואז אמר: "אין מה לעשות מלבד להתפלל". חלפה כמעט שבוע מאז שדיברתי איתו לראשונה על המלחמה ברוסיה, כפי שהמושיע ציווה עליי.
ביקשתי ממנו את ברכתו ואז חזרתי הביתה.

11.12.91 — יום רביעי

קצת אחרי 10:00 בחדר הרופאים: התחברתי עם המושיע. אז הייתה סביבי שלווה ושקט נעימים. הרגשתי חום, אבל לא שמעתי כלום.
12:30 בצהריים בקפלה שבבית החולים: התפללתי את "מלאך האדון", התחברתי למושיע וחשתי חום נעים, רוגע ושקט. זמן מה לא שמעתי דבר, ופתאום שמעתי: "אני נח בלבך". זה היה כל כך יפה ושמחתי כל כך, עד שאיני יכולה לתאר זאת במילים. למרבה הצער, לא יכולתי להאריך את ההפסקה, כי עמיתתי עדיין הייתה חולה והייתי צריכה לעשות הכול לבד.
כשאדם יודע שהמושיע נח בלבו, זו תחושה כל כך יפה, והוא חש שלווה שרק אדוננו יכול להעניק.
בערב בקפלת רוכוס: שאלתי את המושיע כמה זמן אסור לאכול לפני קבלת הקודש, כי ריטה מווירצבורג ביקשה ממני זאת.
המושיע אמר: "כמה שעות לפני הקודש הקדוש זה נכון." שאלתי מה הכומר יגיד אם אספר לו את זה. המושיע ענה: "אני אדבר בשמך. לכי לשלום".

12.12.91 — יום חמישי

10:15 בחדר הרופאים: שאלתי את המושיע אם אני נביאה שקרית, כי קראתי משהו בתנ"ך על אחרית הימים.
המושיע אמר לי: "את לא נביאה שקרית, את משרתי. עשי כל מה שאומר לך. תבוא מלחמה. אני אדונך ואלוהיך. את תתנסי שוב ושוב".
שאלתי את המושיע אם אוכל לקבל איזשהו אות. המושיע: "אני אתן לך אות כאשר יגיע הזמן".
שאלתי אם האות הזה מיועד לי. המושיע: "לכולם".
12:15 בצהריים בקפלה שבמרפאה: התפללתי את "מלאך האדון".
שאלתי את המושיע אם האות הזה יהיה באוויר או עליי? המושיע שאל אותי בתגובה: "האם אתה מסכים?"
עניתי ללא היסוס: "כן."
אבל אז המשכתי ואמרתי לישו: "אל תתן לי להיפרד ממך לעולם, כי אני אוהב אותך מאוד." שאלתי את המושיע אם התפילות שאנו מתפללים בקבוצת התפילה הן טובות, או שמא עליי לשנות משהו?
המושיע אמר: "התפלל הרבה; הכפל את התפילות. כל התפילות טובות".

13.12.91 יום שישי

חדר הרופא: התפללתי, ואז התאחדתי עם המושיע ושמעתי אותו אומר: "הקשיבי היטב, בתי. לכי אל הכמרים, אמרי להם.
אני רציני לגבי המלחמה".
שאלתי את המושיע איך עליי לומר זאת. המושיע ענה: "אני אדבר בשמך."

המשכתי ואמרתי למושיע שהם לא יאמינו לי, אך המושיע השיב לי: "השאר את זה לי."
המושיע: "אתה לא מבין את העל-טבעי. אף אחד לא יכול להבין את העל-טבעי מלבדי."
חשתי חום ושלווה בתוכי ואמרתי לישו: "אני מאמין שאתה איתי."
ישוע: "אתה מאמין בזה! אז תאמין גם בשאר הדברים."
בערב בכנסייה ברוט. שאלתי את המושיע אם מה שכתבתי עד כה נכון.
ישוע אישר זאת ב"כן" ואמר: "לכי לשלום, בתי."

14.12.91 - שבת

בשעה 7:00 בבוקר הייתי בקפלת רוכוס במינגולסהיים. התפללתי לשלום ובכיתי. ואז שמעתי: "לכי לשלום, בתי."

15.12.91 — יום ראשון

נסענו לרגנסבורג ובשעה 10:00 השתתפנו במיסה הקדושה במנזר הכרמליתים. בעת ההתאחדות עם המושיע, אמר ישוע:
"האם את רוצה לשמוע את קולי?"
השבתי בחיוב והמושיע אמר לי: "אז תאמיני בזה."
אמרתי: "תן לי בבקשה את גרגיר החרדל, אחרת לא אוכל להזיז הרים." ואז הייתה דממה.
ואז אמר המושיע: "אני אוהב אותך."
לאחר המיסה שוחחתי עם האב גבהרד היידר. הוא עיין בשיחות הפנימיות שלי, שכתבתי ביומני. אני מודה לאלוהים שהוא עדיין בחיים, שכן הוא כבר בן 86. הוא אינו חכם באופן ארצי, אלא חכם באופן אלוהי.
אדם כמוהו צריך לחפש בזכוכית מגדלת. לא אכפת לי שאני צריכה לנסוע בסך הכל מעל 600 ק"מ כדי לדבר איתו. הוא עזר לי מאוד. לסיום הוא אישר לי כי אין זה דבר חדש עבורו שמלחמה תבוא מרוסיה. הוא הזכיר את תרזה נוימן (מיסטיקנית גרמנית – בעלת סימני קדושה), שאמרה פעם כי 30 שנה לאחר מותה הרוסים ידרסו את קברה. היא נפטרה בשנת 1962. האב גבהרד הזכיר גם את הרוולדסבאך, מטנבוך ומקומות אחרות שבהן יש רמזים למלחמה זו.
הוא קידש עבורנו את הדברים שהבאנו איתנו, כגון מים, נרות, תמונות וכו'. האב גבהרד קידש את הדברים האלה באופן מיוחד. כך צריך כל כומר לקדש.
כשהגעתי הביתה, התחלתי מיד לבשל, כי הגיע אלינו אורח רעב. לא אכלתי דבר והלכתי לכנסייה בווגהאוזל. הקדשתי את המיסה הקדושה לנשמות המסכנות. באותו יום התפללתי רבות. אך בווגהאוזל, בכנסייה, הרגשתי שהגיהינום מקיף אותי. הותקפתי. זה היה נורא במיוחד כשקיבלתי את הקודש על ברכיי. הרגשתי שהכומר מסרב לתת לי את הקודש
רק לאחר שלוש "אווה מריה" הוא נתן לי את לחם הקודש. הרגשתי בנשמתי התקפות חזקות מאוד. את זה לא אשכח במהרה. אך המושיע תמיד ינצח. לאחר ההתאחדות עם ישוע היה בי שלום שרק אלוהים יכול לתת.
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי." לאחר מכן התפללתי למען הכומר הזה.

16.12.91 - יום שני

מכיוון שהרגשתי שההכרה בקרואטיה ובסלובניה כמדינות עצמאיות אינה דבר טוב, שאלתי את המושיע אם זה נכון.
המושיע אמר על כך: "אינני זקוק לגבולות, אני אוהב את כל בני האדם." בשעה 17:00 התקיימה אצלנו במרפאה חגיגת חג המולד.

פרופ' וידאור, מנהל המרפאה שלנו, נשא דברים וחילק מתנות. לאחר מכן הלכתי מיד לכנסייה, כי העדפתי לקבל את הקודש מאשר להשתתף בכל מסיבות חג המולד שנערכו במקומות העבודה ברחבי העולם. אלוהים יסלח להם על כך שהם קוראים לזה "מסיבת חג המולד". מבחינתי אלה הם "מסיבות חג המולד" של הפרושים. אז הלכתי לכנסייה ברוט. בנסיעה לרוט התפללתי למען העמיתים שנשארו במסיבה.
הקרבתי את הקודש למען הגוססים ולמען הנשמות המסכנות בגיהינום. לאחר הקודש שאלתי את המושיע אם היה נכון מה שעשיתי הערב.
המושיע: "כן, זה נכון, אני מודה לך על כך." המושיע
מעולם לא אמר זאת.
אמרתי למושיע שאני צריך להודות לו על כך.
בבוקר, בקפלה במקום העבודה, שאלתי את המושיע על מה שקרה אתמול בערב בכנסייה בווגהאוזל, כי האב ורנר אגון סירב בתחילה לתת לי את הקודש בברכיים, והרגשתי התקפות עזות בלבי. זו הייתה התקפה, התקפה כמו שלא חוויתי מעולם. שאלתי את המושיע, כמה שדים היו סביבי?
המושיע אמר: "אם היית רואה אותם, היית מתה."
האב הזה אינו חי בחסד האל. שאלתי את המושיע אם עליי לומר לו זאת? כי ביקשתי סליחה עבור האב הזה.
המושיע אמר: "אמרי להם."
חשבתי לעצמי שאגש לאב אמיליאן ואדבר איתו על כך.

18.12.91 - יום רביעי

ביקרתי עם אחייניתי בקפלת רוכוס במינגולסהיים. כאשר
הוחלק הקודש, כרעתי ברך ליד שולחן הקודש. אחרים עמדו בעת קבלת הקודש או כרעו ברך על המדרגות לפני הכומר. אני מודה לאלוהים שנתן לי אומץ רב כל כך לכרוע ברך לבדי ליד שולחן הקודש.
חיכיתי והתפללתי למען הכומר, עד שהוא הגיע אליי. לאחר חלוקת הקודש, הכומר הסתובב וצעד כשתי פסיעות לעבר המזבח.
כוח כלשהו משך אותו לאחור. הוא ניגש אליי ונתן לי את הקודש. שאלתי את המושיע אם זה היה נכון.
המושיע: "המשיכי כך, בתי. אני מודה לך על האומץ הזה."
אמרתי למושיע: "אני מודה לך, כי האומץ הזה בא ממך ולא ממני." בבוקר בקפלה שבבית החולים: שאלתי את המושיע אם למי שמת בפתאומיות יש זמן לחזור בתשובה. שאלתי זאת משום שדיברו על כך כמה ימים קודם לכן. כומר אחד אף אמר שאין עוד זמן לכך.
המושיע: "יש זמן מסוים לחזור בתשובה על החטאים. זמן זה תלוי באלוהים."
ואז שאלתי את המושיע, כמה פעמים ביום אפשר לקבל את הקודש. המושיע: "רק פעם אחת ביום, וברוחנית – כמה שרוצים."
המושיע הוסיף ואמר: "אם מקבלים את הקודש מספר פעמים ביום, אין לך מספיק אמון באלוהים. כי אם אתה מקבל את הקודש בלב טמא, אז גם אחרי הפעם העשירית הקודש לא מספיק."

19.12.91 - יום חמישי

השיחה שקיבלתי אתמול מאח אלוויס העסיקה אותי. הוא סיפר לי שהאב ורנר אגון קיבל מכתב אנונימי, ושכל הנראה אני חשוד. כשאמרתי לאח
שאמרתי לו שאני מתכוון בכל מקרה ללכת אל הכמרים בווגהאוזל, הוא נבהל ואמר שאני לא צריך לעשות זאת, אחרת יגרשו אותו מהמנזר.
אני חייב לציין כי לעולם לא הייתי כותב מכתבים אנונימיים לאיש. שכן אני פונה אישית אל הכמרים כאשר אני חש כי הדבר פוגע בתורתו האמיתית של ישו.

לכן שאלתי את המושיע אם עליי ללכת אל הכמרים בווגהאוזל, בגלל מה שחוויתי שם ב-15.12.91. המושיע: "לך אל האבות ותגיד להם." אני מעז ללכת לשם, אם זה רצונו של אלוהים. לאחר מכן אמר לי המושיע עוד: "התפלל הרבה כל יום."

20.12.91 - יום שישי

בקפלה שבבית החולים: המושיע אמר לי: "התפללי הרבה, בתי, המלחמה קרובה." שאלתי את המושיע מתי תתחיל האינפלציה.
המושיע: "עוד לפני המלחמה."
המשכתי ושאלתי את המושיע כמה זמן אסור לאכול לפני הקודש. המושיע: "לא לאכול ולא לשתות מספר שעות לפני הקודש הוא כפרה עבור הלא מאמינים!"
שאלתי אם עליי למסור משהו?
המושיע: "הכומר ווגט צריך להתפלל עם המאמינים הרבה יותר לפני הקודש הקדוש, מאשר עד עכשיו." בערב הייתי בכנסייה ברוט.

21.12.91 – שבת

מיסת הקודש בשעה 7:15 בווגהאוזל.
לפני המיסה הקדושה התפללתי למען הכומר שעמד לערוך את המיסה. זה היה האב אלנוס. תחילה ראיתי את הכנסייה בחשכה, את האב לא ראיתי, אף על פי שהוא ערך את המיסה הקדושה. התפללתי בלהט עבור האב. ואז ראיתי גם את האב, אך גם הוא היה בחושך. לאחר ההפיכה, כל הכנסייה התבהרה מעט. לא ידעתי מה זה אומר, וגם לא קיבלתי תשובה. לאחר המיסה הקדוש הייתי אצל משפחת המבץ.
בערב בא אליי מר זנק וסיפר לי ששלח מכתב לאב בווגהאוזל. הוא אמר שכתב שהוא מצא את הדרשה שלו טיפשית, ושהזכיר במכתב גם משהו על מדוג'ורג'ה. שאלתי את מר זנק אם קיבל תשובה מהאב. הוא אמר שהוא לא מצפה לתשובה. ביקרתי אותו ושאלתי אותו מדוע לא הלך אל הכומר באופן אישי. חשתי באיש הזה שהוא אינו כנה ושקרן. הוא נראה לי כפחדן. כעת התברר לי דבר מה, וחשבתי על המכתב האנונימי לאב ורנר אגון, שעליו סיפר לי האח אלוויס. אבל אני לא אסגיר אותו בפני האבות בווגהאוזל. אין ספק שהכמרים בווגהאוזל יחשדו בי, זו כבר הפעם השנייה. מצבי לא טוב יותר מזה של ישו. האשמה מוטלת על חפים מפשע.

22.12.91 – יום ראשון

לפני שהלכתי למיסה הקדושה בכנסיית "רוט":
ביום ראשון בבוקר התפללתי כשעה וחצי במיוחד למען הכומר ווגט
הנזירים בווגהאוזל. שאלתי את המושיע לגבי מחיאות הכפיים בכנסייה.
המושיע: "הכנסייה שלי אינה תיאטרון, יש להאמין יותר ב'תודה לאל'." התפללתי רבות למען הכמרים והאנשים שהיו בכנסייה. שאלתי את המושיע מתי ייקח אותי הביתה (לגן עדן).
הוא אמר: "בקרוב." אז שאל אותי המושיע אם אני מפחד. עניתי לו: "לא, אם
אתה איתי."
בצהריים הייתי בכנסייה לתפילת המחרוזת ולתפילה.
אחר הצהריים התפללתי עם אריך שני מחרוזות רוזרי. הרגשתי דחף עז להתפלל, כאילו מישהו אמר לי שאני חייבת להתפלל. בערב שמעתי ברדיו שבזמן שהתפללתי התרסק מטוס ליד היידלברג ו-26 אנשים נהרגו. בסביבות השעה 20:00, בעת שהתחברתי עם המושיע, שאלתי אותו אם מותי יהיה מות קדושים. אישה ממנאxaם סיפרה לי שראתה את מותי בחזון. היא סיפרה על מות קדושים קשה, על כוויות.

מכיוון שחשתי שהשד פועל, רציתי לשמוע זאת בעצמי מהמושיע, אם זה נכון.
בתשובה לשאלתי אמר המושיע: "כן, זה יהיה מוות קצר ואני אהיה איתך."

23.12.91 - יום שני

תחילה התפללתי את כל תהילים ותפילות אחרות בבית. לאחר מכן התקשרתי ברוחניות, והייתי מאוחדת עם המושיע במשך כ-20 דקות. שררה דממה מיוחדת והרגשתי שלווה עמוקה בתוכי.
אני רושם רק את הדברים החשובים שהמושיע נותן לי לכתוב. האמת חייבת לצאת לאור, גם אם קשה לכתוב אותה. שאלתי את המושיע כמה אנשים ימותו במלחמה.
המושיע אמר: "כמעט כולם. אלה שיישארו בחיים, היו שמחים אילו היו מתים. החטא כבד."
חשבתי על פצצת האטום.
המושיע: "גם תחנות הכוח הגרעיניות יזהמו את כדור הארץ." אמרתי למושיע שיגיד משהו בשבילי.
המושיע: "אני אוהב אותך מאוד, הישאר נאמן לי, עמוד איתן ואל תנטוש אותי."
ואז ביקשתי מהמושיע שייתן לנו סימן בקבוצת התפילה, כדי שנשאר חזקים באמונה. אמרתי: "אני יודע שאנחנו לא ראויים לקבל את הסימן הזה, אבל אני משאיר את זה בידי האדון אלוהינו.
לאחר מכן הייתי בשלווה עמוקה ובשלום עמוק, כפי שמעולם לא חוויתי קודם לכן. זה יכול להיות רק כך: שהמושיע היה בתוכי ואני בתוכו.
אין דבר יפה יותר מאשר להיות אחד עם המושיע. כן, המושיע לבדו מספיק. בצהריים, אחרי השעה 11:00, הלכתי עם אחייניתי ג'קלינה ליער. התפללנו את מחרוזת התפילה של אימקולטה. לאחר מכן שרנו את "סאלבה רג'ינה" בלטינית. כששרנו באמצע היער, פתאום הגיעו ציפורים רבות וצייצו ושררו איתנו. הרוח נשבה קודם לכן בעוצמה, ופתאום השתרר שקט, הרוח הפסיקה לנשוב. בזמן השירה אחזה בנו יראת כבוד. כשסיימנו לשיר את "סאלבה רג'ינה", הציפורים עפו משם והרוח חזרה לנשוב. זו הייתה הפעם השלישית שחוויתי את התופעה עם הציפורים, והפעם השנייה שהרוח הפסיקה לנשוב.
בערב: קבוצת תפילה. התוודיתי בפני הכומר דוכרט. היום התוודו רבים בקבוצת התפילה. סגדנו למושיע וכרגיל התפללנו את מחרוזת התפילה ותפילות אחרות.

24. 12.91 — יום שלישי — ערב חג המולד

השתתפתי במיסת חג המולד ובכיתי הרבה.

25. 12.91 — חג המולד

לפני המיסה הקדושה התפללתי את תהילים, ואחר כך קיבלתי את הקודש ברוח. כ-20 דקות הייתי מאוחדת עם המושיע.
המושיע: "אני תמיד איתך."
שאלתי את ישו על דברים שדיברתי עליהם עם הכומר דוכרט. המושיע: "מה שאני אומר לך, זה בשבילך, בשביל הכמרים, ובשביל כולם."
ישוע אמר לי שעליי ללכת לכומר כאשר ישוע יגיד לי, לא מתי שאני רוצה, אלא כאשר יגיע הזמן הנכון.

26. 12.92 - יום חג המולד השני

תזמורת המוזיקה השתתפה במיסה הקדושה. זה לא מצא חן בעיניי. בזמן המוזיקה התפללתי את הליטניה של הקודש הקדוש ואת ליטניית לב ישו.
הצלחתי להתחבר היטב עם המושיע וקיבלתי חסדים רבים.

27.12.91 - יום שישי
בערב השתתפתי במיסה הקדושה ברוט.

28.12.91 — שבת
התפללתי את כל תהילים.

29.12.91 — יום ראשון
בין השעות 6:30 ל-8:30 התפללתי את תהילים לפני המיסה הקדושה. התאחדתי ברוחי עם המושיע ושאלתי לראשונה על משפחתי. שאלתי מה מצב משפחתי. המושיע: "כולם נמצאים בדרך הרחבה. הם עדיין יכולים לחזור, אם ירצו בכך." שאלתי על בעלי ועל ג'קלינה. לא קיבלתי תשובה.
כששאלתי על משפחתי, חשבתי על אחיי ואחיותיי שעדיין חיים בצרפת, ביוגוסלביה וכאן בגרמניה. ואז שאלתי גם על בני. המושיע: "גם הוא."

30.12.91 - יום שני
מר ארבן ביקש ממני לשאול את המושיע אם מה שהוא עושה כרגע נכון. המושיע: "הדרך שהוא בחר אינה טובה."
שאלתי את המושיע אם המכתב העגול של מריה איטן (Rasenkreuz) נכון.
היילנד: "המכתב נכון. צלם עותקים רבים. את מי שלא מאמין, השאר לי." התוודיתי אצל הכומר דוכרט.

31.12.91 — יום שלישי
בבית החולים: שאלתי את המושיע מה קורה עם בעלי. המושיע: "התפללי הרבה בשבילו,
בתי. זהו מאבק של רוחות טמאות." אבל אמרתי למושיע שהוא התוודה אתמול.
המושיע: "הוא חטא שוב."
סיפרתי למושיע שבעלי אמר שהכומר לא עזר לו. המושיע: "הוא לא התחרט עמוקות על חטאו."
שאלתי אם זה נכון שהכומר דוכרט עורך את המיסה הקדושה בביתו הפרטי של מר דריס מזאוטרן.
המושיע: "זה לא נכון מצד הכומר דוכרט, כי הוא צריך אישור.
"זה אומר שהכנסייה מסרבת לעשות דבר לא צודק. בכנסייה שלי אפשר להתפלל בכל עת."
שאלתי את המושיע אם התפילות אתמול היו טובות. המושיע: "זה
היה טוב, זה מצא חן בעיניי."
12:00 בצהריים בקפלה שבמרפאה: היה יפה במיוחד להיות מחובר למושיע. אמרתי למושיע: "הו, מושיע, אין לי עכשיו ספקות, זה כל כך יפה ואני מאמין בכל דבר.
המושיע אמר על כך: "נשמתך טהורה עכשיו." אמרתי עוד
שאני שומעת אותו עכשיו טוב יותר.
המושיע: "כי נפתחת אליי טוב יותר."
שאלתי את המושיע מה הוא רוצה לומר לי בסוף השנה. המושיע: "המשיכי, בתי. כל
מה שאת עושה מוצא חן בעיניי." שאלתי אם עליי לבנות את חדר התפילה.
המושיע: "בני אותה."
ואז שאלתי מה עליי לעשות אם בעלי לא יסכים לכך. המושיע אמר: "הוא יסכים."

ערב ראש השנה:
בלילה הייתי עצובה, בכיתי מרה, לא אהבתי את הירי ב-24:00, כי כל כך הרבה אנשים רעבים. בשעה זו התפללתי.

01.01.92 - יום רביעי
מיסה קדושה באדום. אחרי הכנסייה דיברתי עם הגברת ספקרט על העותק של אייזנברג, שהוקרא בקבוצת התפילה. כשעמדנו כך ברחוב, השטן הפיץ ריח גיהינומי במשך כ-5 דקות, עד שריססתי מים קדושים. הריח נעלם מיד.
בין השעות 16:00 ל-19:00 שוחחתי עם ארתור ווגנר, סטודנט לתיאולוגיה. במהלך השיחה התפללנו גם בלטינית.
שאלתי את המושיע על כך, משום שמר זיגלר שינה את השם בספר
"מדוג'ורג'ה — הצעת השלום של אלוהים לעולם", שהוא כתב, שינה את השם.
המושיע: "זה לא נכון לזייף שמות."
ואז שאלתי עוד על הרואה איוון. איוון נמצא לעתים קרובות בגרמניה, בעיירה השכנה. שאלתי את המושיע מדוע הוא לא בא לבקר אותי,
הייתי אצלו במדוג'ורג'ה פעמים רבות.
המושיע אמר על כך: "השאר את זה לי."

12:10:
שאלתי את המושיע לגבי הכותרת במגזין "Medjugorje — Aktuell", בעמוד 12, בראיון עם פרופ' מקס תורקאוף.
הכותרת הייתה: "עלינו להצליח לחיות כך שיאמינו לנו שאנו מאמינים."
המושיע אמר על כך: "יש לבקש את האמונה."
לאחר מכן שאלתי אם עלי לקרוא את החוברת "Medjugorje—Aktuell".
המושיע: "את לא צריכה לקרוא את העיתון הזה, הספר של 'הנשמות הקטנות' חשוב יותר ממיליוני עיתונים כאלה."
לאחר מכן שאלתי על בעלי, כי הוא מותקף לעתים קרובות מדי. חשבתי על השד.
המושיע: "כן, בתי, ישנם שדים רבים. זהו מסע הצלב שלו. זו אובססיה. בכך את עוזרת לי להציל את הנשמות."
סיפרתי לישו שרבים מאמינים לדברים הרעים שבעלי אומר עליי. המושיע: "האנשים מאמינים הרבה יותר לדברי השטן. האמת מתקבלת בקושי. אחרת לא הייתי נצלב."
בערב בכנסייה ברוט:
לאחר הקודש, שאלתי את המושיע אם היה נכון מה שסיפרתי לבעלי
בשעה 17:20 בגלל האובססיה שלו.
המושיע: "זה היה נכון. אין לך ממה לפחד. אני איתך." הייתי מלאת שמחה והרגשתי
שלווה עמוקה בתוכי.

3.1.92 — יום שישי של לב ישו
השתתפתי במיסה הקדושה בכנסייה ברוט.

04.01.92 — שבת
ביקרתי את האב מולר החולה במינגולסהיים. שוחחתי איתו כ-45 דקות. מאוחר יותר שאלתי את המושיע אם דיברתי כראוי.
המושיע: "לא אתה, אלא אני דיברתי בשבילך." שיחה זו הייתה רצונו
של אלוהים.
לאחר שיחתנו התוודיתי בפניו.

05.01.92 — יום ראשון
לפני המיסה הקדושה, השטן שרף לי את העותק של המכתב העגול של מריה איטן (אייזנברג). כמעט שהחדר שלי עלה באש.

06.01.92 — יום שני, חג שלושת המלכים
השתתפתי במיסה הקדושה ברוט ובפולחן. בערב: קבוצת תפילה,
הגיעו אנשים רבים.

07.01.92 - יום שלישי
10:00 בחדר הרופאים: מכיוון שביום הקודם חשתי תשוקה לקבל את הקודש בפעם השנייה באותו יום, אך לא עשיתי זאת, שאלתי את המושיע אם נכון לקבל את הקודש רק פעם אחת ביום.
המושיע: "פעם אחת ביום זה נכון."
אז שאלתי את המושיע אם עליי לומר זאת לכמרים. המושיע: "מה שאני אומר לך, מיועד לך, לכמרים ולאחרים."
אז שאלתי את המושיע, אם אגיד לקבוצת התפילה שמותר לקבל את הקודש רק פעם אחת ביום, האם אאבד את קבוצת התפילה.
המושיע: "גם אם תאבד את כולם, האמת נשארת בתוקף." אז שאלתי את המושיע אם יש מקרים חריגים.
המושיע: "רק פעם אחת."
שאלתי את המושיע אם כתבתי זאת נכון.
המושיע: "כתבת נכון, אל תתני לאחרים להשפיע עלייך."
נזכרתי בכך שבליל הסילבסטר הכומר ווגט הודה למאמינים החילוניים שמחלקים את הקודש. שאלתי את המושיע אם היה נכון שהכומר ווגט הודה להם על כך.
המושיע: "בכך הוא פגע בי."
אז שאלתי את המושיע אם עוד אזכה לראות את היום שבו המאמינים כבר לא יחלקו את הקודש.
המושיע: "כן, תזכה לראות זאת. התפלל למען מטרה זו."
ואז שאלתי את המושיע (בסביבות השעה 12:00 בצהריים בבית החולים) אם הקודש...
המיסה בשבת בערב היא למעשה מיסת יום ראשון, מכיוון שאנשים רבים הולכים לכנסייה בשבת.
הייאלנד: "יום ראשון הוא יום קדוש, אסור לחלל אותו."

08.01.92 - יום רביעי
בערב במינגולסהיים, בקפלת רוכוס:
כרעתי ברך ליד שולחן הקודש, אף שאף אחד אחר לא כרע ברך. שאלתי את המושיע אם סעודת האדון והקודש הקדוש הם אותו הדבר, כי נזירה פרוטסטנטית אמרה לי זאת.
המושיע: "לכומר פרוטסטנטי אין כוח שינוי וכוח. מה שהיה נכון לגבי פטרוס אז, נכון גם היום."

09.01.92 — יום חמישי
10:15 בחדר הרופאים: בתפילה הבטחתי למושיע שאאמין ואעשה את אשר יאמר לי, אך ביקשתי ממנו גם שלפני שיאמר לי דבר, שיסיר ממני את הספקות שעדיין נותרו בי, ושיעטוף את אנושיותי באלוהות, ושיעניק לי טוהר ושלום.
ואז שאלתי אותו מתי עליי ללכת אל הכומר, הכומר ווגט.
המושיע: "בהקדם האפשרי! מלחמה מתקרבת מרוסיה. על הכומר להתפלל יותר לפני הקודש הקדוש, ולפני המיסה הקדושה להתפלל את מחרוזת התפילה יחד עם המאמינים
את מחרוזת התפילה."
שאלתי את המושיע אם הוא יתפלל יחד איתי, אם אגיד לו זאת. המושיע: "כן, הוא יתפלל יחד איתי.
זה ייקח זמן מה."
שאלתי את המושיע עוד, איך עליו להתפלל את מחרוזת התפילה, לפני המושיע המוצג או לא.
המושיע: "כפי שהכומר רוצה."

השאלה הבאה שלי הייתה אם עליו להתפלל פעם בשבוע או כל יום. המושיע: "כל יום."
כששאלתי אם המושיע יהיה איתי כשאני הולך אל הכומר, הוא ענה: "כן, אני אהיה איתך."
12.20 הקפלה בבית החולים: התפללתי בקפלה. כשהייתי מאוחדת עם
המושיע, שאלתי אותו איך עליי לומר זאת לכומר ווגט. התכוונתי לצורה, או ליתר דיוק, לא ידעתי בדיוק איך לנסח את הדברים,
"צריך" או "חייב".
המושיע: "הקשיבי, בתי. עליו להתפלל את מחרוזת התפילה מדי יום יחד עם המאמינים." לאחר העבודה התפללתי שוב. מרוב שהתפללתי, שכחתי לאסוף את בעלי מול חנות "באוהאוס". איחרתי ב-30 דקות. בדרך אל בעלי התפללתי במכונית את מחרוזת התפילה השנייה, ואז יחד עם בעלי את השלישית. התפללתי במיוחד עבור הכומר ווגט.
כשהגעתי הביתה, ניגשתי לפסל מרים הקדושה והתפללתי שתעזור לי לעשות את מה שאלוהים רוצה ממני, ותגיד לי מתי עליי ללכת לכומר ווגט.
משהו דחק בי ולא נתן לי מנוח, האם עליי ללכת אל הכומר ווגט.
ואז כרעתי ברך לפני הצלב, התפללתי אל חמשת פצעיו של ישו ושאלתי אותו מתי עליי ללכת אל הכומר ווגט. המושיע: "לך לאחר המיסה הקדושה."
שאלתי עוד אם לכומר יש זמן בשבילי. המושיע: "כן."
עניתי: "אם זה רצונו של אלוהים, אז אלך אליו."
לאחר המיסה הקדושה ביקשתי מכמה אנשים מקבוצת התפילה, שעדיין היו בכנסייה, להתפלל בשבילי, כי עליי ללכת אל הכומר ווגט. פגשתי את הכומר בפתח בית הכומר ושאלתי אותו אם אוכל לדבר איתו.
הוא אמר: "מיד", אך לא היה ידידותי כרגיל, והוסיף: "רק כמה דקות".
כשהיינו בחדר הישיבות, ניסיתי לספר לו את הכל בקצרה. כשאמרתי לו שהוא פגע במושיע כשהודה למאמינים החילוניים שמחלקים את הקודש, הוא אמר שהוא לא מאמין לי. המשכתי ואמרתי לכומר ווגט שהמושיע כבר אמר לי שחלוקת הקודש היא תפקידו של הכומר. לאחר מכן אמרתי לו גם שהמושיע מבקש ממנו להתפלל את מחרוזת התפילה עם המאמינים לפני המיסה הקדושה.
אז הוא נעשה חסר מנוחה ואמר שהמושיע צריך לתת לו כוהנים, כי יש לו מספיק עבודה עם המשרתים.
ואז המשיך הכומר ווגט ואמר שהמחרוזת כבר נאמרת לפני המיסה הקדושה. אמרתי לו שאולי יותר אנשים יצטרפו לתפילה אם גם הוא יתפלל יחד איתם.
ביקשתי ממנו את ברכתו ואז חזרתי הביתה. שהיתי אצלו כ-30 דקות.
כשהגעתי הביתה, התפללתי מיד אל המושיע ושאלתי אותו אם אמרתי משהו לא נכון לכומר, בגלל הכאב שלו בנוגע למסייעים בקודש.
המושיע: "אמרת נכון, בתי, הוא מכיר את הכאב שלי." אמרתי למושיע שהכומר לא יאמין לי.
המושיע: "השאירי את זה לי."
ואז אמרתי למושיע שהוא לא רוצה להתפלל את מחרוזת התפילה לפני המיסה הקדושה. המושיע: "בתי, עוד יבוא הזמן שבו הוא יתפלל."

10.01.92 — יום שישי

10:15 בחדר הרופאים: התפללתי רבות ואמרתי למושיע שהכומר ווגט רוצה שיהיו לו כמרים.
המושיע: "אם היו לו יותר כמרים, האם היה ממשיך לחלק את הקודש ביד?"

בדקתי שוב אם רשמתי זאת נכון. המושיע: "כן, בתי, רשמת זאת נכון."
14:15: אמרתי למושיע שאם זה רצונו של אלוהים שהכומר יעשה את כל זה, כלומר יתפלל את מחרוזת התפילה לפני הקודש. ולא יחלק יותר את הקודש ביד, אלא רק בפה, כשהוא כורע ברך, ובכך יביא להמרתן של נשמות רבות, אזי אהיה מוכנה לסבול את פצעי הצלב הפתוחים, אם אשאר נאמנה למושיע, לעולם לא אסתלק ממנו, ואם אוכל לשאת את הסבל הזה עד הסוף, ואם זהו רצון האל.
המושיע: "אני מודה לך על הצעה זו. לכי לשלום." שוב בדקתי אם כתבתי זאת נכון.
המושיע: "כן, כתבת נכון."
נ.ב.: אני מודע לכך שהפצעים הפתוחים גורמים לכאבים נוראיים. אך אני מוכן לסבול יחד עם המושיע, אם זהו רצונו של אלוהים ואם בכך אוכל להציל נשמות יחד עם המושיע. אדוני, יהי רצונך.

11.01.92 - שבת
השתתפתי במיסת הבוקר בווגהאוזל. במהלך ההפיכה ראיתי את האב בנדיקט עומד בחושך. סביבו היה חצי-חושך. ראיתי זאת בעיניים עצומות ושאלתי את המושיע מה משמעות הדבר.
המושיע: "את רואה את ישו הסובל." לאחר מכן התפללתי רבות למען האב.
בשעה 11:00 התפללתי עם אחייניתי ג'קלינה, שהתנועה הניו-אייג'ית לא תתפשט ושהיא לא תוכל לגרום נזק.
בשעה 17:00 הלכתי להתוודות בקפלת רוכוס במינגולסהיים. בערב, בסביבות השעה 20:00, הגיעו אנשים רבים והתפללנו שוב כדי שתנועת הניו אייג' לא תוכל לגרום נזק, וכנגד מיסת השטן. התפללנו עד השעה 23:00 בערך. סיפרתי על מה שהמושיע אומר לי וחיזקתי את המאמינים.

12.01.92 — יום ראשון
עוד לפני המיסה הקדושה התפללתי שני מחרוזות רוזרי וליטניית ישו. בסביבות
11:40 הגיע הכומר ווגט לבית של חמותי ובירך אותה לרגל
יום הולדתה ה-80. הוא עזב מהר, וכשהוא הלך, בכיתי, כי כבר שמונה שנים שאני מתפללת בשבילו והוא אפילו לא עלה למעלה לרגע אחד.
זה הכאיב לי מאוד, ואז חיבקתי את הצלב הגדול בחדר השינה שלי ובכיתי. לפתע הפסקתי לבכות, כאילו הבכי נלקח ממני, ואז שמעתי את המושיע אומר:
"אל תבכי, לכומר ווגט יש ספקות ויראת כבוד. התפללי עבורו, הוא ישתפר."
לאחר מכן שמחתי, ובשעה 13:00 נכנסתי לכנסייה, התפללתי את מחרוזת התפילה עבור הכומר ווגט ונשארתי לתפילה.
בשעה 17:00 הגיעה אליי מרגה פ' עם בעלה. מאוחר יותר הצטרף אלינו גם אריך. יחד עם בעלי התפללנו את מחרוזת התפילה הכואבת.
בשעה 19:00 הייתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים וקיבלתי את הקודש ברוח. שאלתי את המושיע אם אוכל לצפות לתרומה לחדר התפילה שלנו.
המושיע: "מר מולר יעזור לך קצת."
לאחר מכן אמר המושיע בשיחתנו הפנימית:
"אני אוהב אותך מאוד."
חזרתי הביתה מאושרת, אך מהר מאוד השטן הגיע אל בעלי.
הוא שוב השתלט עליו. התפללתי מיד את ליטניית הדם הקדוש, את ליטניית לב ישו, את ליטניית לורטה ותפילות נוספות. לאחר מכן שוב שררה שלווה.

13.01.92 - יום שני

כמו בכל בוקר, בעלי ואני התפללנו בנסיעה להיידלברג מחרוזת רוזרי אחת, את "מלאך ה'", את "מגניפיקט", את "סאלבה רג'ינה", שתי תפילות לרוח הקודש, את הליטניה למריה הקדושה, את תפילת פטימה, תפילת המלאך מיכאל, תפילת המלאך השומר, תפילת לב ישו, את ה"סנקטוס", את ה"גלוריה" ואת ה"קור ג'סו סקרטיסימו". לאחר מכן הורדתי את בעלי בבאוהאוס והמשכתי להתפלל. במקום העבודה אני ממשיכה להתפלל עד שהמטופלים מגיעים. בסביבות השעה 10:00 אני נכנסת לחדר הרופאים כדי לרשום את המטופלים בספר. בזמן שאחרים יוצאים להפסקה לעשן, אני ממשיכה להתפלל בחדר הרופאים, מתיזה מי קודש למען נשמות המתים ומברכת את המטופלים, הרופאים, האחיות ושאר הצוות בצלב בנדקטוס.

ואז אני מתקשר ברוחי עם המושיע.

היום הייתי בחדר הרופאים בסביבות השעה 10:10. בדקתי שוב אם המושיע אישר לי פעם נוספת את מה שאמר לי ב-10.01.92, כי הכומר ווגט רצה בכל זאת יותר כמרים. שאלתי את המושיע אם רשמתי את הדברים נכון.

המושיע: "האם את שומעת אותי, בתי?"

אני: "כן, אדוני."

המושיע: "אם היו לו יותר כמרים, האם היה ממשיך לחלק את הקודש ביד?"

אלה היו אותן המילים כמו שלושה ימים קודם לכן.

המושיע: "אתה יכול לספר לו. אל תפחד, אני אהיה איתך." שאלתי את המושיע מה יקרה אם ינדו אותי בגלל זה.

המושיע: "אתה אוהב אותי?"

אמרתי: "כן."

המושיע: "הישאר נאמן לי."

שאלתי שוב: "זה אומר שהם ינדו אותי." המושיע: "אתה תנודה."

שאלתי שוב, כי חשבתי שבימינו כבר לא מחרימים אף אחד.

המושיע: "בתי, תוחרמי." אני: "זה יהיה כאב גדול."

המושיע: "אבל לא תוחרמי על ידי. אני אהיה איתך." שאלתי את המושיע אם הסיבה להחרמה היא המאמינים והקבלה של הקודש ביד.

המושיע: "כן, בגלל המאמינים הפשוטים והקבלת הקודש ביד, זו תהיה הסיבה, ניחשת נכון."

שאלתי את המושיע אם רשמתי נכון, והאם עליי ללכת אל הכומר ווגט.

המושיע: "כתבת נכון. עשה מה שאני אומר לך. לך אליו."

לפני השיחה שלי עם המושיע היום, אמרתי לו שאאמין לכל מה שיגיד לי. ביקשתי: "אני אאמין למה שתגיד לי, אבל קודם תסיר את הספקות שלי, תטהר את נשמתי, תסיר את האנושיות שלי ותלביש אותי באלוהות שלך."

המושיע אמר לי: "אני רוצה את רכושך."

אך לא הבנתי את הדברים הללו במדויק ואמרתי: "הרי נתתי לך הכול. אין לי דבר, הכול שייך לך, שכן גם אני איני אלא כלום.

שאלתי את המושיע אם אנשים יבואו אליי להתפלל אם אוחרם.

המושיע: "כן, אפילו רבים."

אמרתי למושיע: "תודה לך, אדוני, על מה שאמרת לי. גם אני אומרת כן לכך, אם בדרך זו ניתן להציל נשמות, ואם תמיד אהיה איתך."

שאלתי את המושיע אם הוא מרוצה מאיך שכתבתי את הדברים. המושיע: "את יודעת זאת, בתי."
לאחר מכן שאלתי אם אוכל לספר על כך בקבוצת התפילה, ועל הניתוק מהקהילה של הכומר דוכרט.
המושיע: "אתה יכול לומר הכל. אני אדונך ואלוהיך. כל מה שאני נותן לך הוא אמת. לך לשלום."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי."
12:10 בקפלה שבמרפאה: בעת האנגלוס, בעת ההתאחדות עם המושיע, שאלתי: "אדוני, כיצד עליי להבין את רצונך ברכושי?"
המושיע אמר: "אני חייב תמיד לשאול לפני משימה חדשה. רכוש — הכל. נשמתך, גופך."
בדקתי את מצבה של נשמתי, וחשתי שלווה מיוחדת, אהבה ושלום בלבי, כאילו לא היה כל פגם בלבי.
חשבתי שאני יכול לעוף עכשיו.
בערב, בכנסייה, שאלתי את המושיע, במהלך הקודש, אם אוכל לספר בקבוצת התפילה את מה שאמר לי היום.
המושיע: "את יכולה, אני כבר שמח על כך."
בערב בקבוצת התפילה: תחילה התפללנו, שרנו, ואז סיפרתי מה אמר לי המושיע.
למרות שכבר שוחחתי עם מר מולר מווירצבורג במשך שעה טובה בשעות אחר הצהריים המאוחרות (מר מולר מקליט הכל), סיפרתי גם בערב בקבוצת התפילה על שיחותיי עם המושיע.

14.01.92 - יום שלישי

בשעה 10:10 בחדר הרופאים: שאלתי את המושיע אם עליי ללכת אל האפיפיור, שכן מדובר בדברים חשובים העומדים בפני, והאם עליי לכתוב לאב הקדוש או שמא מוטב שאפנה אליו באופן אישי.
המושיע אמר: "לכי אליו, בתי, יהיה טוב אם תלכי אליו. אני אלווה אותך."
אני: "אני לא מבינה למה אתה מתכוון ב'ללוות'." המושיע: "אני אהיה איתך."
המשכתי ואמרתי: "מושיע, יהיה קשה לדבר איתו." המושיע: "בתי, הוא ידבר איתך."
אמרתי: "תודה, אדוני ואלוהי. אני אתכונן ללכת אליו בתפילות רבות."
המושיע: "תודה לך, בתי. לכי לשלום."
12:00 בצהריים בקפלה לאחר תפילת האנגלוס: שאלתי אם עליי ללכת אל המדריך הרוחני שלי, האב גבהרד היידר.
המושיע: "עדיין לא. כל מה שאת עושה נכון, המשיכי כך. גם אל תלכי עדיין אל הכומר ווגט, התפללי תחילה למענו."
בערב, בכנסייה ברוט: הכומר ווגט דחף את לחם הקודש במהלך הקודש הקדוש אל שפתי ושיניי בעוצמה כזאת, עד שחשבתי שהן נשברות. דבר כזה עוד לא קרה עם הכומר ווגט.
זה כאב לי ובכיתי, כי באותו יום התפללתי רבות למענו.

15.01.92 - יום רביעי

10:10 חדר הרופאים: שאלתי שוב את המושיע לגבי הכומר ווגט, כי אתמול הוא לא נתן לי את הקודש בצורה יפה.
המושיע: "הרוח הטמאה לא נתנה לו זמן, היא דחקה בו לתת את הקודש במהירות." מכיוון שאני מתפללת גם עבור הגברת וונבוש, עוזרת הקודש, שאלתי את המושיע אם הגברת וונבוש לא מרגישה שזה לא נכון, חלוקת הקודש.

המושיע: "בתי, כולם יודעים שזה לא נכון."
אני: "אבל אדוני, אם אני יודעת שחלוקת הקודש אינה נכונה, אז לא אעשה זאת."
המושיע: "בתי, את פוחדת משטן."
לא הבנתי זאת כל כך טוב ורציתי שהמושיע יבהיר לי את הדברים קצת יותר.
המושיע: "אם הייתם יראים את אלוהים, לא הייתם מחלקים את הקודש."
שאלתי את המושיע מה המשמעות של כך שכומר מאלץ את המאמינים לקבל את הקודש ביד.
המושיע: "הוא אינו עושה את מעשי האל."
ואז שאלתי, מה קורה כאשר כומר מאלץ את המאמינים לקום, בעודם כבר כורעים ברך. המושיע: "הוא שומע את פקודות השטן ומנסה לאלץ אותם לקום."
14:30 חדר הרנטגן: התפללתי ותקשרתי ברוח. שאלתי מה המשמעות של קבלת הקודש מהמאמין.
המושיע: "כשאתה מקבל אותה, אתה עושה טובה לשטן."
ואם אני נשאר לשבת ולא מתקשר, כי המאמין שאינו כומר מחלק את הקודש במקום שבו אני יושב?
המושיע: "אז אתה פחדן ועושה טובה לשטן."
המשכתי ואמרתי: "אז אני יכול ללכת לקבל את הקודש, וכשהחילוני יבוא אליי, אוכל להשתחוות בפני המושיע, אך לא לקבל את הקודש, אלא לתקשר ברוח ולחזור למקומי."
המושיע: "כן, אתה יכול לעשות זאת."
ואז הוספתי לומר שהבישופים אישרו שהדיוטות יחלקו את הקודש. המושיע: "עליהם מוטלת האחריות הגדולה ביותר."
שאלתי את המושיע אם, כאשר מספרים זאת למאמינים, נשארים לבד. המושיע: "לבד מול בני האדם, אך אינך לבד. בתי, אני איתך." אחר הצהריים חטאתי. הצטערתי על כך. בערב הלכתי למינגולסהיים, לקפלת רוכוס.
לפני המיסה הקדוש התפללתי את ששת תחנות הצלב.
למרות שהייתי בווידוי רק לפני ארבעה ימים, הרגשתי צורך ללכת שוב. לאחר הווידוי הודיתי לאלוהים, הייתי מאושרת ואמרתי שאין דבר יפה יותר מאשר נשמה טהורה. לאחר מכן הקרבתי את הקודש הקדוש למען האב הקדוש, הסובל כל כך.

16.01.92 - יום חמישי

10:10 - חדר הרופא: כבר כמה ימים שהתפללתי במיוחד עבור הכומר ווגט, כפי שהמושיע המליץ.
במהלך התפילה וההתאחדות עם המושיע, שאלתי מתי עליי ללכת אל הכומר ווגט.
המושיע: "הקשיבי, בתי, לכי אליו עוד היום. הוא יקבל אותך." שאלתי: "אדוני, אבל מה עליי לומר לו?"
המושיע: "את תמיד דואגת מה תגידי. אני אדבר בשבילך."
שאלתי אם עליי לקחת את היומן איתי. המושיע: "את יכולה לקחת אותו."
לאחר מכן הייתה דממה, לא שמעתי את המושיע זמן מה.
ואז אמר המושיע: "עלייך לשמור תמיד על שתיקה, כי הרע אורב, שכן הוא רוצה להתערב ולדבר אלייך."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי, על הדברים שאמרת לי. עליי רק לשמור עליהם, כמו פנינה שהיא כה יפה, ושומרים עליה, כדי שלא תאבד."
המושיע: "אמרת זאת יפה."

שאלתי את המושיע: "אדוני, האם יש סימן מיוחד כאשר הרוח הטמאה מתערבת?"
המושיע: "הוא מביא עמו מיד את הספק."
אני: "ישוע היקר שלי, אני מרגיש עכשיו רוגע, שלווה וחום כל כך יפים. אין לי ספקות."
המושיע: "ובמצב זה אני נמצא תמיד איתך, בתי." "אני מאמינה שנשמתי חייבת להיות יפה וטהורה כעת."
נקראתי לחדר הרנטגן. מר פליידרר, מהנדס מחברת מולר, רצה לדבר איתי על המכשירים. דיברתי מעט על מכשיר הרנטגן, אך הרבה על אלוהים. כי מר פליידרר הוא ספקן גדול ומקלל נורא את האפיפיור. המושיע נתן לי את המילים הנכונות והוא הלך משם מרוצה.
12:00 אחרי האנגלוס: אחרי התפילה שאלתי את המושיע על סימנים נוספים לזיהוי הרוח הטמאה. אמרתי לו גם שאני מפחדת ללכת לכומר ווגט.
המושיע: "את רואה, בתי, את הפחד, אבל אין לך פחד." אמרתי: "למעשה, לא."
המושיע: "כך הדבר. הרוח הטמאה לוחשת פחד."
חזרתי ושאלתי: "אז המאפיין השני אחרי הספק הוא הפחד?" המושיע: "כן, ואז חוסר השקט."
המושיע: "אנשים במצב הזה לפעמים לא מצליחים לשלוט בעצמם." אני: "אז במצב הזה אי אפשר לפנות לאנשים." המושיע: "לא הרבה – הכל בענווה."
אחר הצהריים התקשרתי לכומר ווגט ושאלתי אותו אם יש לו זמן כדי שאוכל לדבר איתו. בהתחלה הוא אמר שלא. אך כשאמרתי לו שאני רק רוצה לדבר איתו בקצרה כדי לספר לו מה המושיע אמר לי בשבילו.
אז הוא אמר שאני יכול לבוא בשעה 17:30.
בדרך הביתה התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת למען הכומר ווגט, ובבית התפללתי את תפילת הגירוש, תפילות למריה הקדושה ואת תחנות הצלב 7, 8, 9, 10, 11.
התפללתי בלב עבור הכומר ווגט. לאחר מכן נכנסתי לכנסייה, ולפני המזבח התפללתי שוב עבור הכומר ווגט.
בדיוק בשעה 17:30 הגעתי אל הכומר ווגט.
הוא קיבל אותי בחביבות. הרגשתי בתוכי שלום ואהבה כלפי הכומר ווגט.
ידעתי שאני לא לבד, כי המושיע אמר לי שהוא יהיה איתי, ואני מאמין בזה.
כשאמרתי לכומר את הדברים, הוא אמר שאני אומרת רק את מה שנעים לי. אז אלוהים מדבר דרכי את מה שנעים לי.
הכומר: "ואני אומר לכם, אתם עומדים להתפוצץ עכשיו. יש לכם ידע פסיכולוגי ותיאולוגי, והמצאתם את זה בעצמכם, כפי שנוח לכם."
אמרתי: "אני הרי לא מבין בתאולוגיה." הכומר: "כן, כן."
חשבתי על כך שמעולם לא קיבלתי שיעורי דת קתוליים.
שאלתי את הכומר: "מה ממה שסיפרתי להם עד עכשיו הוא שגוי או לא נכון?"
הוא לא ענה.
ציינתי שהוא היה אצלנו בבית ב-12.12, כשבאה חמותי לבקר, ואמרתי לו שבכיתי מרה כי הוא אפילו לא עלה לרגע אחד למעלה, למקום שבו אני גרה. סיפרתי לו שחיבקתי את צלב ישו בכל ליבי ובכיתי, וששאלתי את המושיע מדוע הכומר לא בא אליי, הרי התפללתי כל כך בשבילו. לפתע הפסקתי לבכות והמושיע אמר לי: "אל תבכי, בתי, יש לו ספקות ויראת כבוד. התפללי בשבילו."

גם על האירוע הזה, שסיפרתי עליו לכומר, הוא שתק. מאוחר יותר הוא אמר: "את הכל הם לא יכלו להמציא, למשל את המלחמה."
אמרתי לו שהוא בוודאי לא יעבור את דרך הצלב שישו מבקש ממני, ושכבר רמזתי על כך בקבוצת התפילה.
הוספתי ואמרתי, מכיוון שאין לו זמן בשבילי, אין צורך שאספר על כך עכשיו, אולי בפעם אחרת, כפי שרצון האל.
ביקשתי עוד ברכה. כרעתי ברך על הרצפה. הוא בירך אותי.
שהיתי אצלו כ-25 דקות, אף על פי שרציתי לדבר איתו רק כ-2 דקות. לאחר מכן נכנסתי לכנסייה. הקרבתי את הקודש עבור הכומר הקדוש והתפללתי עבורו את מחרוזת התפילה השמחה.
בתחילת המיסה שמעתי קול: "האם אתה מאמין לו?" חשבתי על הכומר
ועניתי מיד: "לא."
בזמן ההתאחדות עם המושיע, שאלתי: "מושיע, אמור לי אם הכומר צודק, אולי טעיתי."
המושיע: "כבר ענית על כך, שאת לא מאמינה לו." אני: "אבל מושיע, זה לא מספיק לי."
המושיע דיבר כעת בקול נמרץ יותר, בדרך כלל הוא מדבר בעדינות: "אמרת הכל נכון,
בתי."
"אבל הכומר אמר לי שאמרתי את כל זה מעצמי," אמרתי למושיע. המושיע: "אף אחד לא יכול לעשות דבר מעצמו."
היה בי שלום, אך גם כאב פנימי, שכן חשתי שהמושיע נפגע עמוקות על ידי הכומר ווגט. המשכתי להתפלל בבית למען הכומר ווגט. חלפו בדיוק שבעה ימים מאז שדיברתי עם הכומר ווגט בפעם האחרונה.

17.01.92 - יום שישי

יום ההולדת שלי — אך נאלצתי לעבוד:
חולה, חייל בנאט"ו, מרטין וולפגנג ספ., הגיע לצילום רנטגן. שאלתי אותו מה דעתו על היחסים בין גרמניה לרוסיה.
הוא אמר שיש להם בעיות משלהם. אז שאלתי אותו מה דעתו על הרעב ברוסיה.
הוא היה מאוד חסר מנוחה והרגשתי את הרוח הטמאה שנמצאה בו, אך לא נתתי לזה להראות. לאחר מכן הראיתי לו את היומן שלי, שבו כתוב: "התפללי, התפללי בתי, מלחמה תבוא מרוסיה"
אז הוא נעשה עוד יותר חסר מנוחה ושאל בתקיפות, כמו גנרל, מי אמר את זה. אמרתי, "ישוע". באותו הטון הוא המשיך ואמר: "אין ישוע. אני אתאיסט." ואז הוא שאל אותי אם אני יכולה להוכיח שיש אלוהים.
עניתי לו: "הרי אתה חי." הוא אמר: "מי אמר שאני חי?", אך המשיך לדבר בטון חריף.
אמרתי לו: "אתה יודע מה, אמרתי לך את זה כדי שלא תוכל לומר בבית הדין של אלוהים שלא ידעת דבר."
הוא: "מי אמר שיש משפט אלוהי: אין אלוהים! מי אמר לך את זה?" שאלתי אותו: "ומה אם אלוהים יקרא לך בשעה הקרובה?"
ואז הפסקתי לדבר איתו וביקשתי ממנו לחכות בחוץ לצילום הרנטגן שלו, כי ראיתי שאין טעם לדבר איתו.
בתוכי הרגשתי כאילו צבא שלם של שדים נמצא איתו. כשהוא הלך, הזלפתי מים קדושים על הכל.
כעבור כשעה וחצי, בחדר הרופאים, בסביבות השעה 10:10: התפללתי וביקשתי כמתנת יום הולדת שהמטופל הזה, חייל נאט"ו, יתנצר. מכיוון שחשתי שהשד נמצא באדם הזה, שאלתי את המושיע מי הם.
המושיע: "בתי, חשבי על מי שמכחיש את אלוהים, זהו השד לוציפר. נשמה זו מתה. את המשאלה הזו איני יכול להגשים לך."
אז אמרתי שיש לי משאלה שנייה:

"אני מבקשת שאהיה נאמנה לך תמיד, שאשאר איתנה, שאוהב אותך יותר ויותר, שאמלא את משאלותיך, שאומר לך 'כן' עד נשימתי האחרונה, ושאתה תהיה איתי תמיד."
המושיע: "אני מאשר זאת."
מכיוון שלא הבנתי זאת, המשיך המושיע ואמר:
"אני אענה על משאלתך."
אמרתי: "תודה, אדוני ואלוהי. זו הייתה המתנה היפה ביותר שקיבלתי אי פעם."
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי. תאמיני בכך." אני: "אני מודה
לך על זר הוורדים האדומות הזה.
בערב, בכנסייה האדומה: האחות, נזירה, חילקה את הקודש. לפני כן התפללתי שלא אקבל את הקודש מאדם שאינו איש דת. כשהגיע תורי, האחות עברה על פניי. הרגשתי כאילו נשמתי נקרעת. ליבי נפל לתוך סערה גדולה. ואז הגיע הכומר וקיבלתי ממנו את הקודש
.
במהלך קבלת הקודש, כשאיחדתי את עצמי עם המושיע, שאלתי אותו מה היה זה, כאשר חשתי את אותה אי-שקט עז.
המושיע: "זה היה השטן, הוא רצה להרוס את נשמתך, אבל הוא לא הצליח, כי אני איתך."
כשהגעתי הביתה, קיבלתי ביקור בלתי צפוי ושמחתי מאוד. קיבלתי גם זר גדול של ורדים אדומים, שהזכירו לי את המושיע ואת השיחה של הבוקר.

18.01.92 - שבת
מיסת הבוקר בווגהאוזל: ראיתי את האב אמיליאן ועוד כומר עומדים בחושך. הייתה לו תקלה בעת ההפיכה. לאחר ההפיכה היה שוב בהיר יותר וראיתי רק כומר אחד. אז פקחתי את עיניי וראיתי שלאב אמיליאן לא היו שיערות. עצמתי את עיניי שוב וראיתי את ישו במקום אב אמיליאן, אך בחשכה מסוימת, אך ניתן היה לזהות שזה היה ישו. לישו היו שיערות באורך הכתפיים.
בבית שאלתי את המושיע אם מה שראיתי היה נכון, לאחר שבחנתי את המצב שוב.
המושיע: "כן, ראית את ישו הסובל."

19.01.92 – יום ראשון
מיסת Hl באדום
מחרוזת התפילה ותפילה ברוט.
בעלי לא האמין לי שאוחרש. הוא חשב שכיום זה כבר לא קורה. הוא חשב שכיום פשוט מושעים.
לכן שאלתי את המושיע:
המושיע: "הכאב נשאר זהה, בין אם מדובר בהשעיה או בנידוי." התפללתי חמש מחרוזות תפילה למען הכמרים והאבות.
היה לי נגע ולכן שאלתי את המושיע. המושיע: "היו שם הרבה רוחות טמאות."
אני: "אז אני צריכה לפחד.
המושיע: "הסרתי ממך את הפחד."

20.01.92 — יום שני
בית החולים — חדר הרופאים: האח אלוויס אמר לי שלא אפיץ יותר מדי את מה שאני חווה עם המושיע. לכן שאלתי את המושיע.
הוא אמר: "תגיד את כל מה שאומר לך. — הזמנים מחייבים זאת." הוא המשיך ואמר: "אסור להקשיב לאנשים שמפחדים."

שאלתי על הכומר דוכרט.
המושיע: "אתה יכול גם לומר לו זאת. לא יקרה לך דבר שונה ממה שקרה לך עם הכומר ווגט." דאגתי אם הכמרים יעשו משהו גם אם אעביר להם את המסר.
המושיע: "אם הכמרים יעשו משהו או לא, אחרי שתדבר איתם, השאר את זה לי. אחרת לא תמלא אפילו שליש ממה שאני נותן לך."
אמרתי: "תן לווגהאוזל את ספסלי הקודש"
המושיע: "אם אתן להם את ספסלי הקודש, המאמינים יחזרו לקבל את הקודש ביד."
קבוצת תפילה בערב: היו שם הרבה אנשים. התקיימה וידוי והמושיע זכה לסגידה. לאחר קבוצת התפילה, בעלי הרגיז אותי מאוד. הוא אינו מאמין שהמושיע מדבר אליי. לאחר מכן אישר הכומר דוכרט לבעלי שגם קבלת הקודש ביד היא נכונה.

21.01.92 יום שלישי

בערב הקודם הייתי בכנסייה ברוט. כשכרעתי ברך ליד שולחן הקודש, ניגש אליי מר אנטון, עוזר בקודש, ורצה לתת לי את לחם הקודש. השתחוויתי בפני המושיע, אך לא לקחתי את לחם הקודש וחזרתי למקומי. קיבלתי את הקודש ברוחי והמושיע בא אליי, קיבלתי חסדים מיוחדים מאוד באיחוד הרוחני.
בצהריים, בקפלה שבבית החולים, שאלתי את המושיע אם פעלתי נכון ביום הקודם.
המושיע: "כן, זה נכון – מצוין."
בערב בכנסייה באדום: לפני המיסה הקדוש, שוב לא דלקה הנר הנצחי.
כשראיתי זאת, רצתי מיד החוצה, ראיתי משרת מיסה ואמרתי לו שידווח על כך לכומר. מכיוון שאף אחד לא הגיע גם לאחר זמן מה, התפללתי את ה"סנקטוס" במקום את מחרוזת התפילה. לאחר מכן קראתי למלאך השומר שלי, למלאכים הקדושים מיכאל, רפאל וגבריאל, למריה הקדושה וליוסף הקדוש, שיביאו את הכומר כדי שידליק את הנר הנצחי.
הכומר הגיע, ניגש לעצי האשוח ויצא שוב מבלי שהדליק את האור הנצחי. המשכתי להתפלל את ה"סנקטוס" לאורך מחרוזת שלמה של מחרוזת התפילה. ואז הגיעה אשת המשרת והדליקה את האור הנצחי. עליי לציין כי אני נכנסת לחרדה פנימית כאשר האור הנצחי אינו דולק.

22.01.92 - יום רביעי

בבוקר מוקדם סיפר לי בעלי שבלילה סבלתי ממשהו, שהייתי גונחת בקול רם.
10:10 בחדר הרופאים: שאלתי את המושיע אם רוחות טמאות היו אצלי בלילה. המושיע: "כן, בתי, היו כמה. הן רוצות להרוס את נשמתך, אך אינן יכולות, כי אני איתך."
חזרתי על הדברים כדי לוודא שכתבתי אותם נכון. המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
12:30 בקפלה: לאחר התפילה אמר לי המושיע:
"זהו רצונו של אלוהים שתעדי."
מכיוון שהכומר דוכרט אמר לי פעם שמה שהמושיע אומר לי מיועד רק לי, שאלתי זאת שוב.
המושיע: "זה מיועד לך, לכמרים ולכל האנשים."
ואז שאלתי את המושיע, אילו סימנים נוספים מעידים על פעולתו של הרוח הטמאה.
המושיע: "בלבול, חוסר אמונה וחוסר אהבה לאלוהים"
לפני כמה ימים כבר אמר לי המושיע שהרוח הטמאה מביאה עמה ספקות, חוסר שקט ופחד.

בין השעות 16:30 ל-18:00 הייתי במנזר נויבורג. מסרתי את היומן שלי לאב סווידברט. הוא מאוד נחמד. התוודיתי בפניו והוא ערך עליי טקס גירוש שדים. כשיצאתי מהמנזר, כבר חיכה לי שם אדם שרצה לנסוע איתי חזרה לעיר.
שאלתי אותו אם כבר התפלל היום את תהילים. הוא ענה בשמחה "כן". אז שאלתי אם כבר התפלל את התפילה "נשום בי, רוח הקודש". הוא אמר "כן".
לקחתי אותו איתי במכונית. כשהוא ישב במכונית, הבחנתי מיד שהרוח הטמאה הייתה איתו. בצחוק אמרתי לו: "אתה יודע שיש לך את הרוח הטמאה?"
הוא: "כן, יש לי הרבה. — ואיך קוראים לזה?" אמרתי לו
שאשאל את המושיע.
האיש הזה משך את אפו בצורה מוזרה ללא הפסקה לאורך כל הנסיעה. בערב הלכתי לקפלת רוכוס במינגולסהיים למיסת הקודש.
לאחר הקודש, הרגשתי שלווה וחום בתוכי, כמו גם שלום. שאלתי את המושיע לגבי האיש שהסעתי במכונית. זמן מה לא שמעתי דבר. ואז שמעתי: "אני מקדש את נשמתך."
מכיוון שכבר כמה ימים אני נלחמת ברוח הטמאה, אמרתי למושיע: "הנשמה שלי בטח נראית כמו תרנגולת מרופטת." צחקתי תוך כדי כך.
חזרתי הביתה, ושם חיכה לי כבר גבר ממשפחתי, שנמצא כעת בהליכי גירושין, אך בכל חייו היה בכנסייה רק פעמים ספורות. הוא כרסם ללא הרף את ציפורניו והיה מאוד חסר מנוחה. הוא רואה אשמה בכל מקום, רק לא בעצמו.
כשראיתי זאת, נכנסתי לחדר אחר והתפללתי עבורו ועבור בעלי את תפילת הגירוש.

23.01.92 - יום חמישי

שאלתי את המושיע שוב לגבי האיש שהסעתי במכונית, אילו שדים היו אלה, כי הרגשתי אותם אצלו.
המושיע: "העליון שבהם הוא לוציפר. היו כמה. העליון סובל יותר מכולם. כשהם סביבך, הם תמיד כמה."
שאלתי את המושיע אם אני כבר נלחמת בלוציפר. המושיע: "כן, בתי, כבר נלחמת בו פעמים רבות." אך אמרתי שאני בכלל לא מסוגלת להילחם בו.
המושיע: "לכן אני אומר לך, אני תמיד איתך."
לוציפר יכול להיות בכל מקום, הוא חופשי ויכול לנסות את כולם.
אז שאלתי את המושיע, מדוע הכומר ווגט לא הדליק את הנר הנצחי ביום שלישי, הרי הוא היה בכנסייה והאישה מסנר הגיעה רק מאוחר יותר והדליקה את הנר הנצחי.
המושיע: "אתה רואה; אתה חי."
לא הבנתי זאת כראוי ולכן שאלתי. המושיע: "רבים כבר מתים. הם כבר לא חיים ולא רואים."
לאחר מכן שאלתי לגבי הטלוויזיה.
המושיע: "כל מי שצופה בו הוא עובד אלילים."
שאלתי אם עליי לשבור אותו. המושיע התיר לי.
כשהגעתי הביתה, קודם כל הורדתי את הטלוויזיה למטה והרסתי אותה, כך שאף אחד לא יוכל לצפות בה יותר. לא רציתי למכור אותה, למרות שהיא הייתה בת שנתיים בלבד, כי לא רציתי שמישהו אחר יפונה על ידי כך.
בערב: מיסת Hl. אדומה:
שאלתי את המושיע לגבי הטלוויזיה.
המושיע: "עשית נכון. זהו צעד קדימה לקראת התקרבות אליי."
לאחר מכן שאלתי את המושיע לגבי הפטנה. שאלתי מה הוא עושה
היה עושה אילו היה במקומי. האם היה מעדיף לקבל את הקודש עם פטנה או בלעדיה.

המושיע: "בתי, זה לא היה אדיש לי. הייתי תמיד ממליץ לכמרים לקחת פטנה. שאלתי אם אוכל לומר זאת לכומר ווגט.
המושיע: "כן, את יכולה לומר לו הכל באהבה."
האיש שעבורו התפללתי אתמול את תפילת הגירוש, ביקר אותי היום במרפאה וסיפר לי שלא הצליח לישון כל הלילה והיה ספוג זיעה. אמרתי לו לא פעם שהוא צריך להתפלל וללכת להתוודות, אבל הוא לא עושה זאת.

24.01.92 - יום שישי

HI. מיסה באדום.
זוג צעיר שחי יחד ללא נישואים התקשר אליי כבר כמה פעמים והזמין אותי לצפות בסרט על אתר התגלות בשווייץ, ליד סנט גאלן. הם גם לחצו עליי מאוד לנסוע לשם.
המושיע כבר אמר לי בעניין זה: "אין צורך שתצפה בסרט."

25.01.92 - שבת

מיסה בשעה 7:15 בווגהאוזל:
ראיתי שוב את האב עומד בחושך לפני ההפיכה. זה היה האב ורנר אגון. לאחר ההפיכה היה קצת יותר בהיר.
התפללתי עבורו. ישבתי בספסל הראשון. האב ורנר אגון לא הצליח להביט לי בעיניים, כמו שאר האבות. הופתעתי מאוד מכך שהוא לא התפלל תפילות תחינה.
בשעה 12:15 בבית, לאחר "מלאך ה'", קיבלתי את הקודש ברוחי. שאלתי את המושיע מדוע האב ורנר אגון לא התפלל תפילות תחינה.
המושיע: "הוא לא היה מסוגל."
אמרתי: "אני לא מבין את זה, אתה לא יכול להסביר לי את זה בצורה ברורה יותר?" המושיע:
"השטן לא נתן לו לדבר."
זהו כעת הכומר הרביעי שראיתי בחשכה.
למרות שהיום בכלל לא רציתי ללכת לווגהאוזל, כדי לא לראות את זה.
העדפתי ללכת לקפלת רוכוס במינגולסהיים. אך בני חנה את מכוניתו כך שלא יכולתי לצאת. בשל כך איחרתי, ולא הספקתי להגיע למינגולסהיים בשעה 7:00, כאשר מתחילה המיסה.
זהו רצון האל שאסע לווגהאוזל.
17:15: בכיתי מרה, וחשבתי למי עליי לכתוב את היומן, והאם מישהו בכלל יקרא אותו. שאלתי את המושיע אם עליי לכתוב אותו או לא.
המושיע: "את צריכה לכתוב, בתי, זה יעזור למישהו."
שאלתי בשם מריון מ-ו. אם זה בסדר שהיא תכתוב את היומן במכונת כתיבה. המושיע: "כן, נתתי לה גם את החסד לכך."

26.01.92 – יום ראשון

הכומר ווגט היה חולה ביום ראשון ולא יכול היה לערוך את המיסה.
קמתי בשעה 5:00 בבוקר, התפללתי את מחרוזת התפילה ותפילות אחרות.
הדלקתי נרות למען הנשמות המסכנות, ולמען הכמרים והנזירים שעדיין נמצאים בגיהינום, והזלתי עליהם מי קודש.
לאחר התפילה התחברתי עם המושיע. שאלתי את המושיע לגבי הגברת בנבוש, מכיוון שהיא עורכת היום את טקס דבר האלוהים, אם הדבר נכון או לא.
המושיע: "כן, בתי, זו כפירה מוחלטת.
אמרתי למושיע שהכומר הרי הסכים לכך. המושיע: 'הוא יצטרך לתת על כך את הדין'.
אני: "האם אני יכולה לומר זאת בקבוצת התפילה?" חשבתי על הגברת המבך, שאמרה שאסור לומר דבר על הכמרים.

המושיע: "אל תקשיבי לאנשים, אם זה סותר את מה שאני מלמד אותך.
שאלתי מדוע המאמינים עושים דבר כזה, והתכוונתי לחלוקת הקודש. המושיע: 'אין להם יראת כבוד כלפיי, הם אינם מקשיבים לקולי. בני האדם שותפים לאשמה.'
אני: "למה האנשים?"
המושיע: "כי הם לא מתפללים מספיק למענם. (למען המאמינים הפשוטים)"
אני: "אבל אנשים רבים מרוצים מזה, כמו למשל חמותי?" המושיע: "הם עיוורים."
(לא רציתי לכתוב "עיוורים", אבל המושיע אמר לי: "כתוב זאת.") ואז המשיך המושיע ואמר:
"לבבות קשוחים קשים לחינוך." אני: "מושיעי, מה עליי לעשות?"
המושיע: "התפלל בעניינים אלה."
אני: "אדוני, אז אתה תוחלל ותושפל." המושיע: "כן, אני כבר זמן רב."
אני: "למה אתה מאפשר את זה?"
המושיע: "כי אני עדיין אוהב את בני האדם." אני: "האם תוכל להוסיף עוד משהו בנושא?"
המושיע: "אני עדיין ישו הסובל."
בערב ביקרתי במיסת HI בכנסיית רוכוס.
היום התחלנו לכתוב את היומן במכונת כתיבה.

27.01.92 - יום שני

שאלתי את המושיע לגבי תפילות המילה, וסיפרתי לו שהבישופים תומכים בכך.
המושיע: "הבישופים שתומכים בזה, בשום פנים ואופן אסור לך להקשיב להם." המושיע: "הקשיבי לי, בתי."
אני: "אני תמיד אאמין שאתה איתי ולידי. המושיע: "כן, האמיני בכך, בתי."
אני: "מה עליי לדעת כאשר משהו עומד לקרות לי?"
המושיע: "השטן יבחן אותך. את גם תדברי עם הבישוף. אני אדבר בשמך. הישארי נאמנה לי והישארי איתנה. השטן יאשים אותך בהרבה טעויות. אלה לא הטעויות שלך. אלה הטעויות שהכנסייה עושה. תקבלי הרבה איומים. אל תקבלי את האיומים האלה. הישארי נאמנה לאמת, כי בסופו של דבר האמת מנצחת. אל תמהרי. תתאמני בסבלנות."
אני: "תודה לך על המילים החמות האלה.
בערב, בכנסייה באדום, התקיימה מיסת נשמות. הכומר ווגט היה חולה. הכומר וטר ערך את המיסה הקדושה. לאחר מכן, בשעה 20:00 — קבוצת תפילה. היו שם הרבה אנשים. הכומר דוכרט קיבל וידויים. הולגר, שכבר התפלל איתי לעתים קרובות את "מלאך ה'" בקפלה במקום העבודה בצהריים, הצטרף אליי היום לראשונה בקבוצת התפילה. הוא הגיע לכאן עם כריסטוף מהירשהורן.
יש לי שפעת ואני בחופשת מחלה.

28.01.92 — יום שלישי

נשארתי במיטה והתפללתי. אתמול בערב פרידולין התקשר אליי ושאל אם אוכל לשאול את המושיע אם במקום שבו קלוד גר בלוקסמבורג היו בעבר התגלויות של מרים. אמרתי לפרידולין שיהיה לי מביך לשאול את המושיע דבר כזה, ושאני לא בטוחה אם אעשה זאת, כי זה נראה לי כמו סקרנות, ואני לא אוהבת את זה. אבל היום, אחרי התפילה ובזמן ההתאחדות עם המושיע בקודש הקודש הרוחני, בכל זאת שאלתי.
המושיע: "כן, בתי, זה נכון. הייתה שם התגלות של מרים." שאלתי אם הייתה רק אחת.
המושיע: "כמה."

מישהו צלצל בדלת שלוש פעמים, אך כשרציתי לפתוח, כבר לא היה שם איש. המשכתי להתפלל והתאחדתי שוב עם המושיע. שאלתי על הכומר וטר, ממלא מקומו של הכומר ווגט. הוא חילק את הקודש במהירות כה רבה, עד שכמעט נפל לי שוב מהפה. שאלתי את המושיע אם זה באשמתי.
המושיע: "הכומר מחלק את הקודש ללא יראת כבוד."
בשעה 9:25 שוב הופרעתי. פרידולין התקשר שוב ושאל על ההתגלויות בלוקסמבורג. סיפרתי לו מה אמר המושיע.
לאחר מכן התחברתי עם המושיע בפעם השלישית והמשכתי לשאול:
"מושיע, מדוע הכומר חילק את הקודש במהירות כזו, הרי היה לו זמן. שאלתי עוד אם זה היה בגלל ריבוי האנשים ובגלל שלא היו עוזרי קודש במקום.
המושיע: "כן, זהו פחד מבני אדם. הרוח הטמאה מנסה תחילה להטיל פחד מבני אדם על הכומר."
אמרתי שאריך אהב את הדרך שבה הכומר וטר עשה זאת.
המושיע: "לא כולם רואים את זה אותו הדבר. אתה תמיד רואה יותר מאחרים."
כשהקודש הקדוש היה תלוי בחציו מחוץ לפי, רציתי לדחוף אותו לתוך פי בעזרת האצבע. ואז שמעתי קול: "אל תיגע באצבע. אז לא עשיתי זאת, ובאותו רגע הקודש נכנס לפי. היום שאלתי את המושיע מי דיבר אליי כך אתמול, כי באותו רגע, כששמעתי את הקול, עדיין לא הייתי מאוחד עם המושיע.
המושיע: "זה היה המלאך השומר שלך. הוא מדבר אליך לעתים קרובות."
אני: "איזה מזל שאני סוגדת למלאך השומר ומתפללת אליו. אתמול בערב בקבוצת התפילה:
בעוד האחרים קיבלו את הקודש, התחברתי
למושיע, כי כבר קיבלתי את הקודש בכנסייה באדום. הרגשתי אי-שקט, ורק לאחר כמה דקות הצלחתי להתאחד עם המושיע. שאלתי את המושיע מה זה היה.
המושיע: "הרוח הטמאה מנסה להתגנב פנימה ולתפוס את מקומי, אך כשאני שם, היא חשה בקרביי ונסוגה. על כל נפש לשים לב מי נמצא בביתה. רק כאשר הבית נקי וחופשי, אני נכנס אליו."
לאחר מכן הייתי מאוחדת עם המושיע עד כדי כך שלא רציתי להיפרד ממנו כלל, אך האנשים חיכו שאמשיך להתפלל איתם, אף שהכומר, האב דוכרט, עמד לצדי.
שאלתי את המושיע אם צדקתי בכך שניתקתי את הקשר עמו. המושיע: "לכל אחד חופש לבחור כרצונו, איש אינו יכול להפריד בינינו מלבד רצונך."
כשהפקחתי את עיניי אתמול, כולם הביטו בי, כי כנראה הייתי מאוחדת עם המושיע זמן רב יותר מהאחרים. אוי, לו האחרים היו יודעים כמה זה יפה, גם הם היו מאוחדים איתו זמן רב יותר. לאחר מכן התפללתי עם כל קבוצת התפילה את התפילה "נשמת המשיח — קדש אותי
המושיע אמר לי היום שאני קוץ בעיני הרוח הטמאה, אך אני עדיין לא מבין זאת מספיק. אני זוכר משפט אחד. לוקס 21:36 "התעוררו והתפללו תמיד, כדי שתוכלו להימלט מכל מה שעתיד לקרות ולהתייצב לפני בן האדם."
בשעה 15:00 התפללתי בבית למריה הקדושה, שתוביל אותי אל המושיע.
שאלתי את המושיע לגבי קלוד מלוקסמבורג, שאמנם עדיין לא הכרתי באופן אישי, אך כבר התפללתי רבות למענו.
המושיע: "הוא נבחר. הוא עתיד להיות כומר. יש להתפלל רבות למענו. אמרתי: "הוא כל כך מותקף."
המושיע: "כל הנבחרים נתונים לפיתויים קשים." שאלתי מדוע.
המושיע: "בתי, השטן רוצה לנצח." אני: "האם יש תקווה
לקלוד?"
המושיע: "השטן יובס בקרוב."

אני: "אז אפשר לקוות." המושיע: "כן, אתם
יכולים לקוות."
אני: "כן, מושיע, אבל הוא עובד עכשיו."
המושיע: "הוא לא יהיה מרוצה מהעבודה הזאת."
ואז שאלתי את המושיע לגבי הסטודנט החדש בלנדרסהופן, אנדראס. פרידולין המליץ לי להתפלל
עבורו.
המושיע: "אלה פיתויים שהוא חייב לעבור." אני: "בגללך או בגלל
הרוח הטמאה?"
המושיע: "מהרוח הטמאה. כי אין דבר שהרוח הטמאה אוהבת יותר מאשר לאלץ את הכמרים לקיים
את הקודש ביד."
שאלתי, מדוע.
המושיע: "כי חסרה יראת כבוד. השטן מכיר את חולשותיהם של בני האדם." אני: "האם אוכל
לומר זאת לפרידולין?"
המושיע: "בשביל זה גם אמרתי לך את זה."
אני: "תודה אדוני ואלוהי, אני אגיד לו את זה."
התקשרתי מיד לפרידולין וסיפרתי לו הכל. הוא רשם את הדברים. ואז הוא אמר: "מוזר. אתמול לא העזתי לשאול אם
תוכל לשאול את המושיע אם קלוד הוא הנבחר.
רציתי לדעת, ואתה שאלת את המושיע. אמרתי לו שזו אישור בשבילי שזה היה נכון.

29.01.92 — יום רביעי

התפללתי במיטה. לאחר תפילה ארוכה אמרתי למושיע שאני חוטא גדול
חוטא גדול. ככל שאני מתקרב למושיע, כך אני מרגיש שאני חוטא גדול יותר. בכיתי, ובהתחלה לא העזתי בכלל
לשאול את המושיע משהו. אבל אז שאלתי בשביל הבן שלי אם יש לו עוד סיכוי להיות כומר.
המושיע: "השאר את זה לי."
ואז שאלתי אם עליי בכלל להמשיך, אם עליי לדחות את עוזרי הקודש. המושיע: "עשי, בתי, את אשר אמרתי לך עד
עתה."
שאלתי אם עליי להיות שקטה כמו האחות פאוסטינה. המושיע: "אינך צריכה
להיות שקטה, הזמן דורש זאת." אני: "אינני מבינה, שהזמן דורש זאת.
המושיע: "בתי, יש לנו מעט מאוד זמן.
זה שוב לא היה ברור לי ושאלתי אם זה בערך כמו כשאני הולכת לעבודה ומנסה להיות מהירה יותר, כדי שלא
אאחר.
המושיע: "ואני רוצה שתהיו שם, במקום שבו אני זקוק לכם." אני: "אבל הזמן
הוא נצחי."
המושיע: "בשביל."
אני: "אז יש לנו זמן מוגבל מאוד. המושיע: "כן, בתי."
אני: "אז מי עוד יכול להינצל?" המושיע: "מעטים מאוד. כולם
יודעים מה הם עושים."
אני: "אבל על הצלב אמרת, 'אבי, סלח להם, כי הם אינם יודעים מה הם עושים.' המושיע: "לכולם היה זמן להבין מה
הם עושים."
אני: "כל כך הרבה זוועות וחוסר יראת כבוד. אני רואה את העולם שקוע בחטא גדול." המושיע: "ואני
כבר לא יכול להרים אותו."
אני: "אדוני, אתה אומר שיש לך נצח כדי להעניש. המושיע: "הו, בתי, הוא
מלא עד גדותיו במעשים נוראיים."
זה היה כל כך קשה לי, עד שלא יכולתי יותר לשאול ולדבר עם המושיע. אני צריכה לעכל את זה קודם.
אני: "אוי, אדוני, האם עליי בכלל ללכת לכומר?"

המושיע: "האם אתה יכול
עכשיו?" אמרתי: "לא."
המושיע: "השאר את זה לי."
הייתי מאוחד עם המושיע במשך כ-30 דקות. אך לא הצלחתי לכתוב הרבה, כפי שהייתי רוצה. זה לא פשוט, צריך להיות מרוכז מאוד ולשמור על השקט כדי להמשיך לשמוע את המושיע.
הבוקר התפללתי משעה 6:40 עד 9:50.
בשעה 11:00 הלכתי לכנסייה ברוט. ממש מול מזבח מרים הקדושה הדלקתי שני נרות. התפללתי את מחרוזת התפילה של הרחמים עבור העולם כולו. את מחרוזת התפילה הכואבת כבר התפללתי בבית.
אחר הצהריים יצאתי לטיול ביער, ובמהלכו התפללתי מספר מחרוזות רוזרי עבור בקשות רבות. מזג האוויר היה נעים והשמש זרחה. אז עצרתי, שרתי את "אווה מריה של לורד", ופתאום שוב הופיעו ציפורים רבות שצייצו ושרות איתי.
זה היה יפה מאוד. מכיוון שעברתי בכל מקרה ליד בית הקברות, הלכתי לקבר של הכומר קוסטל והתפללתי שם.
בערב השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. בכיתי במהלך תפילת המחרוזת שלפני המיסה הקדושה, במהלך המיסה הקדושה ואחריה. לא הצלחתי לעצור את הדמעות, כאילו מישהו בוכה איתי.

30.01.92 — יום חמישי

התפללתי כשעה במיטה. לאחר מכן התאחדתי עם המושיע, ובכיתי שוב. לכן שאלתי את המושיע על אתמול, כאשר בכיתי כל כך הרבה בקפלת רוכוס.
המושיע: "ישוע שלך בוכה איתך על המצב בעולם." שררה דממה ושלווה
עמוקה. אמרתי למושיע:
"אתה מדבר אליי מעט מדי."
המושיע: "אלוהים שאוהב, מדבר מעט." אני: "אבל
אני לא שומע אותך כל כך טוב." המושיע: "אבל
הבנת." אני: "כן."
אתמול כרעתי ברך לבדי ליד שולחן הקודש, ולכן שאלתי על האנשים שמקבלים את הקודש בעמידה.
המושיע: "בעמידה ובכריעה בקודש הקודשים, כך כל אחד מכבד אותי." אני: "כאשר המאמינים עומדים, האם הם מכבדים אותך?"
המושיע: "לא. זו גאווה."
אני: "אבל הכמרים, כשהם מעניקים זה לזה את הקודש, הם עומדים.
המושיע: "כומר הוא ישו שני, יש לכבד אותו. כומר שנמצא בחסד אלוהים לא יכריח אף אחד לקום בעת קבלת הקודש."
המושיע: "הרוח הטמאה אינה יכולה לכפות על איש דבר, אלא אם כן האדם נותן לה את רצונו."
המושיע: "אמור לאנשים שיתפללו כל יום. 'אדון, שחרר אותנו מפחד האדם. כי כמעט כולם נכנעו לו'."
אני: "מה חשוב לי לדעת על פחד האדם?" המושיע: "פחד האדם נגרם תמיד על ידי
השטן."
אני: "אבל הרי אנחנו ילדי אלוהים ולא ילדי השטן."
המושיע: "לכן יש לכבד את אלוהים ולא את השטן."
המושיע: "כמה מעט מתפללים בני האדם: 'אדון, תן לנו את מתנת הבחנה בין הרוחות'."
אני: "אז צריך לבקש הכל."
המושיע: "כן, בתי. פחד האדם הוא רעה גדולה שיכולה לפגוע באנשים."

אני: "האם פחד האדם יכול להוביל את בני האדם לגיהינום?" המושיע: "כן."
אני: "האם הכמרים יאמינו בכך?" המושיע: "רק
מעטים."
כל הזמן הרגשתי חום ושלווה, דממה מיוחדת בתוכי. זו תחושה נפלאה, ואדם מרגיש שהוא מנותק מכל הדברים הארציים. אני מודה לך, אדוני. ברגעים כאלה אמונתי עמוקה במיוחד. ברגעי האיחוד האלה אין לי ולו שמץ של ספק ואין לי תחושה שמשהו בי לא בסדר. "למה זה לא יכול להישאר כך תמיד? למה תמיד עולות בי הפיתויים האלה?" אמרתי למושיע
המושיע: "מזה תשתחרר רק בגן עדן." אני: "אתה מתכוון
בגן עדן."
המושיע: "כן, כן, ניחשת נכון."
אני: "אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי, בכל ליבי, בכל ישותי. המושיע: "גם אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."
בין השעות 9:00 ל-11:00 התפללתי תפילות רבות ואת מחרוזת התפילה של רוח הקודש. לאחר מכן הייתי מאוחדת עם המושיע במשך כ-30 דקות. עליי לציין עוד, כי הלילה בין
בין השעות 2:00 ל-3:00 התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת, את מחרוזת התפילה של הפצעים ואת הליטניה של הדם הקדוש.
אחר הצהריים, ביער, התפללתי עוד שני מחרוזות תפילה בלטינית ותפילות אחרות. לאחר מחרוזת התפילה הראשונה, הציפורים שוב שרו איתי יפה את ה"אווה מריה" של לורד.
כבר כמה ימים שאני מתפללת עבור האב לש, אותו הכרתי בקפלת רוכוס. כוח משך אותי ללכת אליו ולדבר איתו. כשחזרתי מהיער, ניגשתי לפסל מרים הקדושה והתפללתי שם, ואז ניגשתי לצלב ישו והתפללתי בקצרה. לאחר מכן התאחדתי עם המושיע. הייתי קצת חסרת סבלנות ולא הקשבתי היטב לנשמתי.
למרות שמצאתי שקט בתוכי, קרה הדבר הבא:
שאלתי את המושיע אם עליי ללכת אל האב לש, אם זהו רצונו של המושיע והאם האב ידבר איתי.
ואז נשמע הקול: "מה אתה רוצה אצל הכומר?"
אמרתי בהיסוס: "להתוודות, ולדבר על מה שסיפרת לי בימים האחרונים."
הקול: "אתה לא צריך ללכת אליו. הישאר היום בבית."
בהתחלה נדהמתי, חשבתי על זה וחזרתי על המילים " הישאר היום בבית", וחשבתי, מה זה אמור להיות, הרי המושיע רוצה אותי היום בכנסייה.
התעוררו בי ספקות ועשיתי את סימן הצלב. ואז התחברתי שוב עם המושיע. ואז שמעתי:
"האם אתה מכיר את קולי עכשיו?"
במחשבותיי אמרתי לעצמי: "לא בדיוק."
ואז שמעתי: "לך אל הכומר. הוא ידבר איתך."
אמרתי למושיע: "אני צריך לשים לב אם הרוח הטמאה דיברה אליי, ואז רשמתי זאת ביומן.
המושיע: "עד עכשיו הכל נכון. אם כן, הייתי כבר מפנה את תשומת לבך לכך."
לאחר מכן ניגשתי, רגועה, אל האב לש. שוחחתי איתו בערך בין השעות 17:30 ל-18:30. הוא אמר לי את מה שאני צריכה לדעת, וזה אכן עזר לי. האב לש מגיע מסארלנד והוא מיסיונר באפריקה, כרגע הוא נמצא בטיפול במינגולסהיים. הוא הקשיב לי בקשב רב ואמר שאני צריכה להמשיך להקשיב לקול ולכתוב הכל בהכרח, כי המושיע רוצה לחזור על דברים מסוימים. בסוף התוודיתי בפניו. אמרתי לו שגם אם מדובר בחטאים קלים, הם מכבידים עליי ואני רוצה להיות טהורה לחלוטין. לאחר מכן נכנסתי לקפלה, התפללתי ארבע תחנות של דרך הצלב ולאחר מכן את מחרוזת התפילה יחד עם המאמינים: האב לש ערך את המיסה הקדושה. זה היה יפה מאוד.

31.01.92 — יום שישי

התפללתי יותר משעה במיטה. כשסיימתי את תפילת מחרוזת הכאב, קיבלתי את הקודש ברוח. שאלתי את המושיע: האם זה היה שד שדיבר איתי אתמול?

המושיע: "כן."

אני: "ואיזה מהם זה היה?"

המושיע: "שד לוצ'יפר. אני התרתי שינסו אותך." המושיע: "כך הוא מרמה כמעט את כל בני האדם."

חשבתי שוב על אתמול ועל קולו של השד. לא הייתה עדינות בקול הזה, כמו בקולו של המושיע, אלא קול פקודי וחריף.

ואז אמרתי למושיע: "הרי פנה אליך, אז איך הוא יכול לדבר אליי?"

המושיע: "אני התרתי זאת, אחרת הוא אינו רשאי לעשות זאת."

צריך להישאר ערניים תמיד, כי כפי שאמר המושיע, הוא מרמה כמעט את כל האנשים.

אני: "אתמול שוחחתי עם האב לש במשך כשעה. האם היה לזה משמעות?" המושיע: "כן, יש לזה משמעות, משמעות גדולה עבורו."

כרגע יש לי כאבים ביד ימין וברגל ימין, במקומות שבהם המושיע נמסר במסמרים. זה קרה כבר פעמים רבות, לפעמים פחות, לפעמים יותר. לפעמים אני יכול לצעוק מכאב.

שאלתי את המושיע מה זה אומר.

המושיע: "זה השטן. אבל את הכאב הגדול אני מסיר ממך."

כשאני מתפללת בזמן הכאבים האלה "אני מקריבה את הכאבים האלה למען הצלת נשמות רבות" או "שנשמות רבות יחזרו בתשובה", הכאב נעלם לעתים קרובות. כך גם עם כאבי הראש שלי, כשאני מתפללת ומאחדת את כאבי הראש שלי עם סבלותיו של ישו למען חזרתם בתשובה של החוטאים, כאבי הראש נעלמים. מאז טבילתו לפני שמונה שנים לא נזקקתי עוד לכדורים. במקום זאת אני משתמש כעת בהרבה מים קדושים, מלח מקודש לבישול ונרות מקודשים. "מקודש כראוי" פירושו: מקודש לפי הטקס הישן בלטינית למען ישועת הגוף והנשמה.

במסורת הישנה מתפללים גם תפילת גירוש שדים על החפצים המקודשים. תפילה זו חשובה במיוחד בימינו. בנוסף, מוסיפים למים המקודשים גם מלח מקודש, דבר שהכמרים המודרניים כבר אינם עושים.

האב גבהרד היידר מקדש כפי שצריך. הוא מקדיש את הזמן הדרוש לקידוש. אני מודה לאלוהים שזכיתי לראות זאת.

לאחר שעה של תפילה התאחדתי עם המושיע ושאלתי אותו אילו נשמות נמצאות בבוץ. כי נזכרתי שהמושיע אמר לי בעבר שאני צריכה להתפלל למען אלה שנמצאים בבוץ. כבר שאלתי חמישה כמרים מה זה אומר, וכל אחד אמר משהו אחר.

המושיע: "כתבי זאת. הנשמות המקבלות את הקודש באופן שאינו ראוי נמצאות בבוץ." (הבוץ הוא החטא.)

המושיע: "הבוץ מגעיל אותי."

אני: "אילו נשמות מקבלות את הקודש באופן לא ראוי?" המושיע:

"אלה שבזים לכבוד האל!"

המושיע: "נמצאים בבוץ אלה שמגיעים לתפילת התשובה רק פעם או פעמיים בשנה, ואינם הולכים להתוודות. כל הכמרים שמחלקים (רק) את הקודש ביד, נמצאים בבוץ. המאמינים לוקחים את לחם הקודש ביד, הם שותפים לאשמה, כי אין להם יראת כבוד כלפי אלוהים."

אני: "אז האב גבהרד היידר צדק, הוא אמר לי שמי שמקבל את הקודש באופן לא ראוי נמצא בבוץ, הכמרים האחרים אמרו משהו אחר. הכומר המקומי שלי, הכומר ווגט, לא האמין לדברי האב גבהרד היידר. המושיע: "האם האמנת לי?"

אני חייב לכתוב: מעניין שהארבעה הכמרים האחרים ששאלתי, מחלקים גם קודש ביד בנוסף לקודש בפה.
האב גבהרד היידר מעולם לא חילק קודש ביד, אלא רק בפה, כפי שצריך. אני מכיר עוד כמרים שמחלקים קודש רק בפה. תודה לאל שעדיין יש כמרים כאלה, שלא מחלקים קודש ביד.
המושיע: "התפלל שהבוץ הזה יוסר מהכנסייה." אני: "אוי, מושיע, כמה מעטים מקבלים את הקודש בפה.
המושיע: "וכמה מעטים הם אלה ההולכים בדרך הצרה המובילה אליי.
הדרך הרחבה צפופה. כרגע יש בכנסייה יותר חוטאים מאשר בחוץ." אדוני ואלוהי, איני יכול עוד לכתוב.
זה קשה לי מדי ונראה לי כאילו החטא הזה מכביד עליי. אני בוכה, זה קשה לי מאוד.
אני: "מי יאמין לי?"
המושיע: "אל תדאג מי יאמין לך. זו הבעיה שלי."
אני: "תודה, אדוני ואלוהי, אני עושה את מה שאמרת לי, ואת כל מה שאני יכול לעשות."
לאחר מכן התפללתי עבור כל מי שמקבל את הקודש ביד, כדי שאלוהים יסלח להם, ויעורר בהם חרטה עמוקה ויראת אלוהים. התפללתי עבור האנשים, כדי שכולם יקבלו את האור, ויבינו שזו עלבון לאלוהים.
לאחר מכן קיבלתי חסדים רבים. הרגשתי חום בלב, שלווה עמוקה, והעול שהיה עליי קודם לכן נעלם.
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי. אתה נותן ואתה לוקח." לאחר מכן התפללתי עוד קצת בלהט, והמושיע אמר: "לך לשלום."
בהנאה רבה קראתי עוד שעה בספר טוב.
11:50: הלכתי לרופא. כשישבתי בחדר ההמתנה, שמעתי את הקול הפנימי: "התפללי." תחילה חשתי ברוח טמאה אצל אישה אחת, ואז אצל שני גברים נוספים. הרגשתי התקפות פנימיות והתפללתי עבורם. לאחר מכן התחיל לכאוב לי הראש, והכאב הלך והתגבר. העוזרת של הרופא שכחה אותי והעדיפה מטופלים אחרים. הקרבתי את הסבלנות הזו למען הכמרים שמחלקים את הקודש במהירות. חלפו כ-45 דקות, ואז הגיעה העוזרת והתנצלה על כך ששכחה אותי.
אמרתי לה: "לא, לא שכחת אותי, זה היה רצון האל. כי התפללתי למען המטופלים, שהיו בהם שדים.

כשישבתי אצל הרופא, התחלנו לדבר על אלוהים. כאבי הראש שלי התחזקו, וחשבתי שראשי עומד להתפוצץ.
אמרתי לרופא שזו סבל כפרה, ושאני מקריב זאת למען התשובה של החוטאים ולמען הצלת הנשמות.
הרופא אמר שהוא לא יעשה דבר כזה. הוא מדד לי את לחץ הדם ואמר: "אני לא מעז אפילו להגיד את זה".
שאלתי, כמה?
לחץ הדם שלי היה 90/180.
הראש שלי היה אדום לגמרי והיה לי כאב ראש חזק מאוד.
הרופא רשם לי תרופה נגד לחץ דם גבוה. חזרתי הביתה ונשכבתי במיטה.
בבית הכאבים התחזקו עוד יותר. עם כאבי הראש האלה התפללתי את דרך הצלב ואחר כך את התפילה לשבע המילים האחרונות של ישו.
בשעה 15:00 הכאבים נעלמו. עם זאת, לא נטלתי שום תרופות. לאחר מכן הרגשתי די חסרת כוח, ובשעה 15:30 קמתי שוב, כאילו לא קרה דבר. הכאבים נעלמו לחלוטין.

בערב השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. לאחר קבלת הקודש שאלתי את המושיע: "אנא, מושיע, אמור לי, האם זה היה היום בצהריים בין השעות 12:00 ל-15:00, סבל הכפרה שהענקת לי?" המושיע: "כן."
אמרתי בשאלה, שזו לא הייתה הפעם הראשונה. המושיע: "לא. "האם את רוצה את זה שוב?"
אני: "כן, אם זה יאפשר להציל את הנשמות. אבל מושיע, אתה יודע כמה אני יכולה לשאת.

01.02.92 — שבת

7:15 במיסה הקדושה בווגהאוזל.
אחר הצהריים התאחדתי עם המושיע ושאלתי על "האור הנצחי", כי הוא כבה ברוט שבכנסייה. הייתי ברוט שבכנסייה ולא יכולתי לשאת את העובדה שהאור הנצחי כבה. זה גרם לי ייסורים פנימיים ולא יכולתי להתפלל. שאלתי את המושיע אם נכון לקרוא למישהו שידליק אותו.
המושיע: "עשית זאת טוב מאוד."
המשכתי לשאול את המושיע אם עליי ללכת אל הכומר ווגט כדי לדבר איתו על בקשותיו של ישו?
המושיע: "חכה עוד קצת."
אני: "כלומר, עליי להתפלל עבורו." המושיע: "כן."
17:10: חזרתי הביתה והתפללתי מיד עבור הכומר ווגט במשך כ-30 דקות. מיד לאחר מכן חוויתי התקפות על נשמתי. המשכתי להתפלל ללא הפסקה במשך שעה נוספת. בעלי היה לידי, אך הוא היה לא מרוצה, חסר מנוחה וכועס. הכל הפריע לו.
ידעתי שהרוחות הטמאות חזרו והתפללתי עוד יותר.
לאחר מכן הגיע אורח. האורח הזה אפילו לא ידע אם הוא הוטבל, שכן אביו שירת בדרגים הגבוהים של הצבא הקומוניסטי הסרבי.
זה היה מאוד קשה עבורי, לעתים קרובות השפלת את עצמי וניסיתי לעזור לו בבעיותיו. בלב חשבתי שכל הצבא הסרבי התנפל עליי. באותה תקופה גם לא יכולתי לדבר עם בעלי, ולכן המשכתי להתפלל עד שהצבא של הרוחות הטמאות עזב והאווירה השתפרה.

02.02.92 - יום ראשון — חג המנורות

התפללתי כשעה. סיפרתי למושיע ששמתי לב שכשאני מתפללת למען הכמרים, אני מותקפת במיוחד.
המושיע: "להיות כומר טוב דורש כוח רב כדי להילחם בשטן. התפללת רבות למען הכומר שלך. אל תשכחי שכומר טוב הוא ישו שני. ועבור ישו שני יש להתפלל רבות."
אני: "אני מרגישה שהרוחות הטמאות פועלות גם על בעלי כדי לפתות אותי.
המושיע: "הוא צריך להתפלל יותר."
אני: "אבל המאבק הזה עם בעלי נמשך אתמול ללא הפסקה כשלוש שעות." המושיע: "השטן כועס כי את לוקחת ממנו נשמות רבות."
אני: "אני לא מפחדת להילחם בו." המושיע: "הסרתי ממך את הפחד."
אני: "אני לא מפסיקה להילחם כי אני אוהבת אותך, כי כל הנשמות שייכות לך." המושיע: "זה נכון. אבל גם השטן רוצה אותן."
אני: "אז המאבק יהיה תמידי?" המושיע: "כן, עד שהחוב האחרון ישולם." אני: "אני לא מבינה בזה כלום.
המושיע: "עד שהחטא האחרון יכופר."

אני: "הו, מושיע, האם עליי להפסיק לכתוב?"
המושיע: "כן, כתוב, על בני האדם להתפלל רבות, ללא הרף. החטא גובר על הטוב. בני האדם נמצאים בבוץ עמוק. הבוץ מאיים לחנוק את האנושות."
איני יכול לכתוב עוד, כי קשה לי לכתוב את כל זה.
אני מודה לך, אדוני ואלוהי, אני אוהב אותך ואוהב אותך גם בשביל אלה שאינם אוהבים אותך. אני רוצה לעבוד אותך ולשבח אותך תמיד בשביל אלה שאינם עושים זאת.
אדוני, אני מפקיד בידיך את כל מה שמגיע אליי, דרך לבה הטהור של מרים.

03.02.92 - יום שני

שאלתי את המושיע אם אני כותב את היומן שלי נכון.
המושיע: "היה בטוח שמה שכתבת נכון. הרוח הטמאה תמיד תנסה להסיט אותך מהאמת."
אני: "תן גם לאחרים חסד." המושיע: "אם הם יקבלו אותו."
(חשבתי על בעלי ועל האנשים הסובלים ממכות). אני: "מה לא מוצא חן בעיניך בקבוצת התפילה שלנו?"
המושיע: "חסרה ענווה, יש עדיין כל כך הרבה גאווה." אני:
"ואני צריכה לומר להם את זה?"
המושיע: "את חייבת לומר להם זאת. הם לא צריכים לסגור את ליבם, אחרת לא אוכל לתת להם את החסד."
אני: "מה הסיבה לכך?"
המושיע: "יש להתפלל ביראת קודש. התפילה חייבת לבוא מהלב ולא רק מהפה."
אני: "מה אתה יכול לומר לנו על הווידוי?"
המושיע: "צריך להיות יותר חרטה. לרוב חסר הכוונה. הישארו נאמנים לי. המושיע: "התפללו יותר מבעבר."
אני: "מושיע, בוודאי יהיו כמה שלא יאמינו למה שאמרתי להם." המושיע: "אתה אמרת את זה, וזה מספיק."
אני: "איך עליי להבין ש'זה מספיק'?" המושיע: "מי שיש לו אוזניים, ישמע."
המשכתי להתפלל בלהט, במיוחד למען חברי קבוצת התפילה שלי, כדי שיבריאו. בסך הכל התפללתי כשעה וחצי.
בערב השתתפתי במיסה הקדושה ברוט.
לאחר מכן, בשעה 20:00, התכנסה קבוצת התפילה שלנו וסיפרתי מה אמר המושיע. באותו ערב התפילה הייתה יפה ורגועה הרבה יותר מהרגיל.
לאחר מפגש קבוצת התפילה סיפרתי על כך גם לכומר דוכרט. אך הוא לא התייחס לכך.

04.02.92 — יום שלישי

בבוקר מוקדם הייתי שקוע בתפילה במשך כשעתיים. אתמול בערב, בקבוצת התפילה, קיבלתי את הקודש ברוחניות, ולפני כן הייתי במיסה הקדושה ברוט וקיבלתי את הקודש בסקרמנט. שאלתי את המושיע אם הוא לא היה איתי אתמול בערב, כשקיבלתי את הקודש ברוחניות.
המושיע: "הייתי איתך."
אני: "למה הלב שלי דפק כך? אדוני, אתה לא מדבר אליי." המושיע: "אדונך מדבר מתי שהוא רוצה."
המושיע שתק.
בכיתי ואמרתי: "איך יכול להיות כלום בלי אלוהים?"
ובכל זאת אני שרוי בשלווה ובשלום. אני לא לבד, האדון איתי, אבל הוא שותק. בדרך כלל אני לא יכול לדמיין שאלוהים ישן.

ואז חשתי בשלווה נעימה במיוחד. הרגשתי משוחרר מכל דבר ויכולתי להישאר כך שעות ארוכות, כי אני מאמין שאתה איתי, אדוני.
האדון הסיר ממני את הספקות שהיו לי. לא נותר דבר. אני מודה לך, אדוני ואלוהי, הרגשתי כאילו נשמתי נרפאה מהכאבים של אתמול, כי סבלתי בגלל הבוץ בכנסייה. הרגשתי כמו ילד קטן שאביו מחזיק בזרועותיו והוא נח על חזהו. הילד אהוב על ידי אביו, והאהבה הזו מספיקה לו והוא ממשיך לנוח בזרועותיו.
כמה מהר מגיע הרע. מעט לאחר מכן שמעתי
קול:
"האם את מאוחדת עכשיו?"
עניתי "כן", אך אני מאמין כי זהו לא קולו של אדוני, קולו של אדוני נשמע אחרת. גם לא שמעתי את הקול הזה באמת מעומק ליבי, כפי שקורה בדרך כלל. ייתכן ששוב היה זה ה"פטפטן", הרוח הטמאה, שפעל, אשר רק מבקש לבלבל אותי.
אז התפללתי שוב כדי לגרש אותו, אחרת לא אצליח להיפטר ממנו.
כי הוא רק רוצה להטיל עליי אי-שקט, בלבול וספקות; זהו רק הרוח הטמאה. בערב, בלבוש אדום, בכנסייה, בתפילת המחרוזת ובמיסה הקדושה.

05.02.92 — יום רביעי

כעסתי כי כומר אחד הביט בי במבט קפוא במהלך שיחת הווידוי. היה מגעיל להביט בעיניו. דבר כזה עוד לא חוויתי אצל האב גבהרד היידר. שאלתי את המושיע על כך.
המושיע: "זה היה רוח טמאה שמנסה להרוס את אמונתך האיתנה." אני: "האם הכומר יודע מה הוא עושה עם העיניים?"
המושיע: "כן, הוא יודע. אלה פיתויים שהנשמה שלך חשה בהם והיא מתנגדת להם." כבר חוויתי את המבט המשתק הזה בעיניים שלוש פעמים.
אני: "למה הוא עושה את זה?"
המושיע: "כי חסר לו האמונה העל-טבעית. רק למעט מאוד כוהנים יש אמונה על-טבעית."
הכומר הזה לא מאמין לי בעניין החרם. גם בעלי לא. אני: "מה עליי לומר להם אם הם לא מאמינים?"
המושיע: "עדיף לשתוק."
אני: "מה אשיג אם אשתוק?" המושיע: "ענווה."
שוחחתי עם המושיע עוד זמן מה. ואז אמרתי למושיע: "אני מתעבת את החומרי."
המושיע: "כתבי את זה."
אני: "כמה מעט זמן יש לנו להתכונן לחיים השמימיים. כמה אני שמח שהוצאתי את הטלוויזיה מהדירה. אדוני ואלוהי, איני יכול להודות לך מספיק על כך.

07.02.92 - יום שישי

באותו יום הייתי בבית. בין השעות 7:00 ל-8:30 התפללתי. שאלתי את המושיע אם שוב אצטרך לסבול ייסורי כפרה."
המושיע: "תסבלי שוב מכאבי כפרה."
אני: "אני אקריב אותם כדי שהכומר יתפלל את מחרוזת התפילה עם המאמינים לפני המיסה הקדושה, כפי שהמושיע מבקש. וכדי שהכומר יחלק רק קודש בפה, ושהמאמינים לא יחלקו יותר את הקודש."
בנוסף, אני מקריבה את הסבל הזה כדי שהכומר ישתחרר מפחד האדם, ואני מבקשת ממך, מושיע יקר, שיעניק לו ענווה.
המושיע: "כתבי, בתי. כפרה עבור כל אלה שמעלבים אותי במקום שלך ומקבלים את הקודש ללא יראת כבוד."

אני: "אני מבקשת ממך, אדוני ואלוהי, תן לי חסדים רבים, כדי שאוכל לשאת את הסבל שאתה נותן לי. אקבל את הסבל הזה, גם מתוך אהבה גדולה אליך, אדוני ואלוהי, ולמען הצלת הנשמות הנמצאות בדרך הרחבה.
אדוני ואלוהי, אך יהי רצונך. המושיע: "עשי, בתי, כפי שכתבת."
אני: "אני מודה לך מראש, אדוני ואלוהי, על הסבל שתתן לי. אני מוכן לסבול איתך, כי אתה יודע טוב ממני מה אני יכול לשאת.
אמרתי למושיע שאני רוצה להמשיך ולהישאר בלבו, ובמשך כמה דקות התפללתי ללא הרף: "מושיעי, סלחון, חסד ורחמים עליי ועל העולם כולו.
לבדי איני יכולה לעשות דבר, אך איתך אני יכולה הכל. עד 10:40 קראתי
שוב בספר טוב.

08.02.92 — שבת

ביקרתי במיסה הקדושה בווגהאוזל. לא אהבתי כלל את האופן שבו האב ורנר אגון ניהל את המיסה, הוא אפילו לא התפלל תפילות תחינה.
בין השעות 16:20 ל-17:50 התפללתי ברציפות, כשהייתי כורעת ברך, ארבע מחרוזות רוזרי ונוספות, אך ורק למען הכומר ווגט.
בשמחה הקרבתי את הזמן הזה למענו, שכן גם לכך קיבלתי את החסד. די בכך שאלוהים יראה כמה אני מתפללת למען הכומר ווגט. אני יודעת שלא אאהב אותו כפי שאני אוהבת את ישו, אך אני מייחלת לכך, שכן הוא ישו השני, ואני מודעת לכך שיש לו אחריות גדולה על הנשמות שאלוהים מוביל אליו. לכן אני אומרת, אי אפשר להתפלל מספיק עבור הכמרים, כי כומר שחי בחסד אלוהים יכול להזהיר נשמות רבות מפני תהום הגיהינום ולהוביל אותן לגן עדן.

09.02.92 - יום ראשון

בין השעות 6:30 ל-8:00: התפללתי כשעה והייתי מאוחדת עם המושיע כ-30 דקות.
המושיע: "כרגע השטן שולט בלבבות." אני: "אבל אתה מלך
כל הלבבות."
המושיע: "כמעט כולם סוגרים את ליבם בפני." אני: "האם
רשמתי זאת נכון?" המושיע: "כתבת זאת בשבילי."
אני: "מושיע, מדוע הם סוגרים את ליבם?"
המושיע: "מתוך גאווה, מחוסר אהבה אליי, משנאה, ומכיוון שהם אינם רוצים לשוב מהדרך הרחבה."
אני: "מושיע, כשבכיתי קודם, כשאמרתי 'Avertere, avertere', מה שאמרת
דון בוסקו, שמשמעותו לשנות את החיים, דמעות זלגו מעיניי כמו פנינים ובקצב מהיר. זה היה על-טבעי לחלוטין והרגשתי יראת כבוד. המושיע: "כן, אלה היו גם הדמעות שלי."
אני: "אני זקוק למדריך רוחני טוב. כן, יש לי אותך, אבל אני זקוק גם לכומר."
המושיע: "עדיין אינך יכול ללכת אל הכומר ווגט. המתן עד שיגיע הזמן הנכון."
אני: מושיע, אתמול התפללתי ארבע מחרוזות תפילה עבורו (הכומר ווגט), האם זה השפיע ?"
המושיע: "כן, זה השפיע עליו."
אני: "מושיע, הכומר ווגט חושב שאני מדברת על עצמי. המושיע: "כך אתם כולם
חושבים, אך בלעדיי אינכם יכולים לעשות דבר."
המושיע: "כמה ענווה עוד דרושה לכם כדי להכיר באשמתכם. התפללי, בתי, התפללי הרבה."

ביקרתי במיסת Hl.Messe ברוט.
משעה 13:00 התפללתי את מחרוזת התפילה למען הכומר ווגט. שמחתי כשראיתי שהוא מתפלל את תפילת לב ישו כשהוא כורע ברך לפני הקודש הקדוש. התפללתי שיהיה מודל לחיקוי לכל הכמרים ביישובים הסמוכים. אני מייחלת לכמרים כאלה, שאראה בהם רק את ישו, וכמרים כאלה יש לבקש. כי לאלוהינו יש חסדים בשפע, אם רק נבקש זאת. אני מאמינה שכומר ווגט הוא כומר אהוב, אם הוא ממלא את רצון האל.
יבואו ימים שבהם הוא יבין אותי טוב יותר מאשר עכשיו. לעולם לא אפסיק להתפלל עבורו.
14:30. מר פאבר התקשר משווייץ. הוא מתקשר מדי פעם. אנו מחזקים זה את זה באמונה. הכרתי אותו בירושלים. הוא היה היחיד מקבוצת הצליינים שהקשיב לי. הקרואטים האחרים עם הכומר צחקו עליי, לעגו לי, הרגשתי בודד, כאילו כולם נטשו אותי.
כשהלכנו ברגל מירושלים למצדה, התפללתי מספר מחרוזות רוזרי עבור קבוצת הצליינים והכמרים. כולם סבלו מכאבי ראש, ואני הרגשתי כל כך קלה, עד שהייתי יכולה לטפס על ההר שוב. בזכות זאת זכיתי בחסדים רבים. מר פאבר משווייץ היה היחיד בקבוצה שהאמין בהמרת דתי במדוג'ורג'ה.
17:00 - 18:00 תחילה קראתי ספר של האחות פאוסטינה. לאחר שעה חשתי כמיהה להתאחד עם המושיע. התפללתי בלהט אל האדון. אך גם התעוררו בי פיתויים. בכיתי מרה וחשבתי שעשיתי משהו לא נכון. לאחר מכן, עם זאת, מצאתי שלווה. ביקשתי מהמושיע לומר לי שוב משהו על קבלת הקודש בפה והבטחתי להאמין לו.
המושיע: "אני רוצה קודש בפה, בכריעה וביראת כבוד, דרך ידיו הקדושות של הכומר."
אז שאלתי לגבי המשרתים במיסה, חשבתי שכיוון שהם משרתים, יש להם זכויות יתר אצל אלוהים. המושיע: "זה תקף גם למשרתים במיסה."
אני: "כלומר, הכומר ווגט לא עושה את זה כמו שצריך?" המושיע:
"כן."
אני: "האם עליי לומר לו זאת, מושיע?"
המושיע: "אני מחכה לזה כבר כל הזמן."
אני: "ואם אגיד לו את זה, הוא יקשיב למה שהכמרים האחרים אומרים ועושים?" המושיע: "הוא לא יעשה את זה כמו שהכמרים האחרים עושים, אבל הבישופים דורשים זאת ממנו."
המושיע: "הבישוף העליון הוא האב הקדוש, אליו הוא חייב להקשיב."
אני: "הו, מושיע, אעשה הכל כדי שלא תיעלב ותוכפש. תן לי את החסד ותגיד לי מילה כלשהי, אני מקשיבה."
המושיע: "המשיכי כך, בתי."
בסביבות השעה 19:00 התקשרה מריה מאוגסבורג. אמרתי לה שתחזור אל בעלה ולמלא את רצון האל. פעם פורסם עליי כתבה במגזין "Frau im Spiegel". מריה מאוגסבורג קראה אותה, כתבה לי בעקבות זאת ובאה לבקר אותי. היא הפכה לנוצרייה אדוקה. אז, לאחר הקודש, אמר לי המושיע שהיא צריכה לחזור לבעלה. עד היום היא עדיין לא עשתה זאת.
היום, לאחר הקודש, שאלתי את המושיע אם הפציפיזם הוא נכון, כי פרידולין התקשר וסיפר שיוסף הוא פציפיסט והוא לא יודע בדיוק אם זה נכון. המושיע: "בתי, הפציפיזם הוא נכון – לכל אחד מותר גם להגן על עצמו."
לא הבנתי את זה בדיוק, כי אני לא יודע בדיוק מה פירושו של פציפיזם.

10.02.92 - יום שני
10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "שאל אותי מה אתה מסוגל לשאת." אני: "אני כל כך חסר יכולת."

המושיע: "יש לך אותי, אתה רק צריך לתת אותי לאחרים. כל מילה שלי היא חיי, ובאלה שאתה נותן להם את המילה, היא חיה בתוכם.
אני: "אוי אלוהים, כמה חשוב אם כן לדבר עליך. עכשיו אני מבין יותר כשאני מתפלל באנג'לוס: המילה הפכה לבשר, ושכנה בקרבנו.
זה שוב הדבר הבלתי נתפס הזה עבור בן אדם.
"אני מבין עכשיו, כשאתה אומר לי לשאול רק את מה שאני מסוגל לשאת.
דיברתי עם שני מטופלים על האמונה ועל כך שהם צריכים ללכת להתוודות. שאלתי את המושיע אם זה היה נכון.
המושיע: "זה היה נכון, תמשיכי כך." המושיע: "אהבי
אותי מאוד, בתי."
אני: "אבל אני יכולה לאהוב אותך רק באהבתך, איך עליי להבין זאת?" המושיע: "אהבי את האחרים כאילו היית אוהבת אותי."
אני: "אז אתה רוצה להיות נאהב בנשמות האחרות. אני מבקשת ממך, מושיע, את החסד שאוכל לאהוב את האחרים כמו שאני אוהבת אותך."
אמרתי למושיע שכואב לי כשהאחרים דוחים אותו.
המושיע: "הכאב הזה הוא הכאב שלי, שאתה מרגיש. תן לחולים יותר אהבה."
12:45 בצהריים בקפלה שבמרפאה: בעת האיחוד עם המושיע, שאלתי אותו אם גם הפרוטסטנטים חייבים ללכת להתוודות.
המושיע: "כן."
אני: "אבל הם לא אוהבים את האב הקדוש."
המושיע: "אז הם לא אוהבים אותי."
שאלתי זאת משום שרבים כבר ענו, כשאמרתי להם שעליהם ללכת להתוודות, שהם פרוטסטנטים ולכן אינם חייבים ללכת להתוודות.
בערב, במיסה הקדושה ברוט.
20:00 — קבוצת התפילה. היו שם כל כך הרבה אנשים, עד שחלקם עזבו. במשך חצי שעה סיפרתי מה המושיע אומר לי. לא התכוננתי לכך. אך כאשר רוח הקודש נותנת את המילים, יש לומר אותן. אישה מקבוצת התפילה שאלה אותי, ואמרה שהאפיפיור נותן את הקודש גם על הידיים.
עניתי לה: "האב הקדוש נאלץ לעשות זאת, כי לאנשים יש רצון חופשי והבישופים אישרו זאת, וגם כי הבונים החופשיים נמצאים בוותיקן.

11.02.02 — יום שלישי

שאלתי את המושיע אם התשובה שנתתי אתמול לאישה בנוגע לסעודת הקודש בידיים ולאב הקדוש הייתה נכונה.
המושיע: "ענית נכון."
12:20 בקפלה שבכנסייה. המושיע: "עליך רק
להקשיב לי."
אני: "בעלי אמר שדיברתי יותר מדי אתמול בקבוצת התפילה. המושיע: "האם מישהו יכול לעצור אותי כשאני מדבר?"
בשעה 10:40 שאלתי את המושיע אם הבנתי נכון את עניין הפציפיזם.
המושיע: "כתבי, בתי, הפציפיזם הוא נכון. כל אחד רשאי להגן על עצמו." אני: "האם תוכל להוסיף עוד משהו?"
המושיע: "יש לכם את התנ"ך."
אני: "מושיע, האם גם אתה היית שואל במקומי?" המושיע: "את יכולה לשאול
אותי, זה נכון, בתי."

12.02.92 - יום רביעי

השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס. כרגיל, התפללתי את מחרוזת התפילה לפני המיסה הקדושה. התפללתי גם למען הכומר שעמד לערוך את המיסה הקדושה.

ראיתי את הכומר הזה בפעם השנייה. לא אהבתי את הדרך שבה ערך את המיסה בפעם הראשונה, והיום, בפעם השנייה, הוא ערך את ההפיכה במהירות רבה, ובסוף המיסה הוא התכופף אל המזבח ולא אל ארון הקודש. שאלתי את המושיע: "מה נכון לעשות עכשיו?"
המושיע: "אל הטברקל."
אני: "האם עליי לומר לו זאת, מושיע?" המושיע:
"אם את רוצה."
התפללתי תחילה למען הכומר ואז ניגשתי אליו. כשקראתי בשער, שאלתי אם אוכל לדבר איתו. בשיחתנו, לאחר שאמרתי לו מה לא נכון, הוא מיד התחיל להתגונן ואמר שהוא פרופסור.
אמרתי לו שאז הכל ברור לי.
תחילה אמרתי לו שהוא התפלל את תפילת ההפיכה מהר מאוד, והוא אמר שהאחרים עושים זאת כך גם כן. על כך השבתי לו שיש לציית למושיע יותר מאשר לבני אדם. הסברתי לו שאני רוצה לעזור לו וששאלתי את המושיע לאחר המיסה הקדושה מדוע הוא קד בפני המזבח כדי להיפרד ולא בפני ארון הקודש.
בתגובה, הכומר ביקר מעט את העבר. הוא היה די חסר מנוחה וגאה. אמרתי לו שהמושיע היה אז והיום אותו מושיע. האב הבטיח לי שיערוך את המיסה הקדושה בקצב איטי יותר. לאחר מכן ביקשתי את ברכתו והלכתי. גם הפעם לא הייתי לבד. אני יודע שהמושיע היה איתי.
כשהגעתי הביתה, מיד הרמתי את השפופרת, ופרידולין היה על הקו. הוא סיפר שהסטודנט הצעיר אנדראס כבר לא מקבל את הקודש בפה, כי
הסוברגנס אמר לו שזה ייראה טוב יותר אם יקבל את הקודש ביד.

ב-28.01.92 כבר אמר המושיע משהו לאנדראס.
אנדראס שיקר לפרידולין. הוא חיפש תירוץ ואמר ששפתיו היו פתוחות ולכן לא יכול היה לתקשר באמצעות פיו. אבל הוא לא אמר את האמת, שהסגן-מנהל אמר לו זאת.
בסביבות השעה 13:30, בקפלה שבמרפאה, שאלתי את המושיע לגבי חדר התפילה. המושיע: "אתה כבר יכול להתחיל. הזמן כבר הגיע."
אני: "אבל עדיין אין לי מספיק כסף." המושיע: "תשאיר
את זה לי."

13.02.92 — יום חמישי
שאלתי את המושיע אם לשיחתנו תהיה השפעה על הכומר שערך את סעודת האדון במהירות כה רבה."
המושיע: "הדבר חי בתוכו."
ואז שאלתי בשם אנדראס, חברו ללימודים של פרידולין, מדוע המושיע התיר לאנדראס לקבל את הקודש ביד.
המושיע: "יש לו רצון חופשי, ורצון זה חולה."
אני: "אינני יכול לדמיין ש פרופסורים מסוימים עושים דבר כזה ומשכנעים את הסטודנטים לתיאולוגיה לקבל את הקודש ביד.
המושיע: "אלה הם הסופרים והפרושים שצלבו אותי. למען אנדראס יש לצום ביום רביעי — זו בגידה."
אני: "מה צריך לעשות כאשר הנשמה חולה?" המושיע: "לצום ולהתפלל את תהילים."

14.02.92 — יום שישי
10:30 בחדר הרופאים: שאלתי שוב אם עליי להמשיך לכתוב. המושיע: "כן, בתי, כתבי את יומנך, זה חשוב."
אני: "דיברת אליי אתמול?" המושיע: "כן, בתי."

אני: "אדוני, מהו רצונך. תן לי לדעת עכשיו מה עליי לעשות, כי אתה המדריך הרוחני שלי, אבל אדוני, רק אם זה עדיין רצונך."
המושיע: "התפללי הרבה, בתי. התפילות הכרחיות מאוד."

15.02.92 שבת

האב אמיליאן ערך את מיסת ה-HI בצורה נפלאה. זו הייתה תפילה לכבוד מרים. שוב ראיתי את האב עומד בחושך, אך לאחר ההפיכה, ראיתי משהו בהיר סביב ראשו. זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי זאת, ואז זה נעלם שוב.
התפללתי הרבה עבור הכומר ווגט, את כל ספר תהילים.
היום הבנתי דבר אחד: אם רוצים כומר טוב, צריך לבקש זאת מאלוהים. אני מאוד אוהבת את הכומר הזה, למרות שאני יודעת שהוא לא עושה את כל מה שהמושיע רוצה. אבל יש לי תקווה שיום אחד הוא יהיה כומר למופת.
עזבתי את תא הווידוי מאושרת, תפילותיי נענו.
אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד הזה שהענקת לכומר ולי.

16.02.92 יום ראשון

התפללתי שעתיים בבית לקראת המיסה הקדושה. בימי ראשון אני רוצה להתכונן במיוחד לקראת המיסה הקדושה. לפני שאני מתחיל להתפלל, אני מניח צלב ופסל של מרים הקדושה על השולחן, וכן מים קדושים למען נשמות האומללות. לאחר מכן אני מתפלל את ה"קונפיטור", את טקס גירוש השדים ותפילות רבות אחרות, כגון ליטניות ותפילות מחרוזת התפילה. בסוף אני מקבל את הקודש ברוח. זו גם ההכנה לקראת קבלת הקודש בסקרמנט. אז המיסה הקדושה היא יותר דתית, ומקבלים יותר הארה ויודעים גם מה לא נכון, ומזהים טוב יותר את הרוחות הטמאות, כי הן נמצאות גם בכנסייה.
מכיוון שהתוודיתי אתמול אצל הכומר ווגט, שאלתי את המושיע: "מדוע לא דיברתי על קבלת הקודש ביד?"
המושיע: "הזמן עוד לא הגיע."
אני: "האם הכומר מאמין עכשיו שאני שומעת את קולך?" המושיע: "כן, הוא מאמין, בתי."
אני: "האם הוא עדיין מלא בספקות, או שכבר לא כל כך?" המושיע: "המשיכי להתפלל עבורו."
אני: "אדוני, אבל הוא כתב אתמול בעלון הכנסייה שכל מי שהוטבל יכול לערוך את תפילת המילה ולאחר מכן לחלק את הקודש, כאשר הכומר נעדר."
המושיע: "אילו היה יודע שאני זה שנמצא בלחם הקודש, הוא לא היה מדווח על כך בעלון הקהילה. בלבו יש עדיין כל כך הרבה אי-בהירות."
אני: "אבל אדוני, הוא הרי מבצע את ההפיכה, הוא הרי יודע שאתה האל החי, באמת, במהותך, מבשר ודם, גוף ונפש, מאנושיות ואלוהות, נוכח בלחם הקודש — האוכריסטיה!"
המושיע: "האמונה שונה אצל כל אחד."
אני: "מדוע האמונה שונה?"
המושיע: "כתבי, בתי, זה תלוי בדיבר הראשון ובדיבר השני, באהבה הלקויה אליי ואל הזולת."
אני: "אז האמונה תלויה באהבה, ויש לבקש את האהבה ולחיות אותה. היא חסד גדול מאלוהים.
המושיע: "האהבה זורמת אל לבבות טהורים." אני: "אדוני, כיצד עליי להבין את המילה 'זורמת'?"
המושיע: "האהבה היא מעיין, בואי אל המעיין והיא תחייה אותך." אני: "איך נראית אמונתם של הפרופסורים?"
המושיע: "זהו, בתי, האמונה הארצית, שאינה נושאת פרי." אני: "אבל, מושיע, הרי הם מחנכים את הכמרים העתידיים."
המושיע: "לכן עליכם להתפלל עבורם."

אני: "מושיע, האם צריך לבקש הכל בתפילה?" המושיע:
"כן, בתי."
אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על האהבה והחסד שהענקת לי. מיהרתי להגיע לכנסייה מוקדם יותר. המיסה הקדושה החלה בשעה 10:00
לפני המיסה הקדושה התפללתי את הליטניה לרוח הקודש עבור כל מי שנכח בכנסייה. הכומר ווגט ניהל את המיסה הקדושה היטב. הבשורה עסקה בדרשת ההר (הבשורה על פי לוקאס). בחלוקת הקודש סייעו לכומר שלנו שני מאמינים וסטודנט
סטודנט לתיאולוגיה, מר ארתור ווגנר.
בעבר קיבלתי ממנו את הקודש. כעת חשבתי שה' אמר לי שהכנסייה נמצאת בבוץ. כיצד אוכל לקבל את הקודש ממר ווגנר, שידיו עדיין לא הוקדשו, כמו ידי כומר?
התפללתי אל המושיע: אדוני, אם רצונך הוא שאקבל את הקודש מהדיאקון ה. ווגנר, אז כן. אך רק אם זהו רצונך. אם לא, אל תתן לו לבוא אליי. אני מפקיד את כל אמוני בידיך. מר ווגנר חילק את הקודש לידי. אך הוא לא ניגש אליי, והרגשתי בבירור שזו הייתה רצון האל שהוא לא ייתן לי את הקודש. קיבלתי את הקודש אחרונה, מידי הכומר ווגט.
לאחר הקודש אמרתי למושיע שאם הוא רוצה, אדבר עם מר ווגנר, אך גם אמרתי שהמושיע חייב להאיר את עיניו, כדי שידע שהוא אינו רשאי לחלק את הקודש.
שאלתי את המושיע אם עליי לכתוב את הדברים. המושיע אמר:
"כתוב את זה."
לאחר מכן התפללתי עוד רבע שעה.
כשיצאתי מהכנסייה, חיכה לי בחוץ נער, כריסטיאן פללהאואר, ילד יקר של אלוהים. לאחר קבלת הקודש הראשונה שלו, הוא ניגש אליי ושאל אותי מה עליו לעשות כדי שגם הוא יקבל את הקודש בפה?
אמרתי לו שיקדיש כל יום מחרוזת תפילה אחת למריה הקדושה בעניין זה. ביום ראשון שלאחר מכן, כעבור שבוע, הוא ניגש אליי מאושר עד הגג וסיפר בשמחה: "יוליאנה, קיבלתי את הקודש בפה.
מאז הוא מברך אותי לעתים קרובות לאחר המיסה הקדושה, כמו היום. נתתי לו את הברכה עם מי הקודש, שאני נושאת תמיד איתי, והוא שאל אותי אם המים מקודשים כראוי. אמרתי כן וסיפרתי לו שהמים האלה הוקדשו על ידי האב גבהרד היידר מרגנסבורג.
אדוני ואלוהי, אם משהו אינו נכון, אנא אמור לי, כדי שאוכל למחוק אותו. נתתי לך הכול, והכול בא ממך.
המושיע: "אז הכל נכון, גם מה שכתבת."

17.02.92 - יום שני
10:00 חדר הרופאים: שאלתי את המושיע, לגבי הדיקונים, אם הם רשאים לחלק את הקודש.
המושיע: "בתי, דיאקון אינו רשאי לחלק את הקודש, כי חסרה לו ההסמכה המלאה."
אני: "אבל הכנסייה התירה זאת."
המושיע: "זוהי תורת שקר. דיאקון אינו כומר. רק כומר רשאי לחלק את הקודש."
התפללתי קודם לכן שאלוהים יגיד לי מדוע ה. ווגנר לא צריך לתת לי את הקודש. הבטחתי למושיע שאם הוא יגיד לי משהו, אני אאמין לו. מי ייתן והמושיע יעניק לי אמונה איתנה ויעטוף את אנושיותי באלוהות. גם אם לא ברור לאחרים שדיקונים אינם רשאים לעשות זאת, כתבתי את מה שהמושיע אמר. אמן.
12:15 בצהריים בקפלה במקום העבודה: היום התפללתי בקפלה זמן רב יותר מהרגיל. בכיתי על תורת השווא, שהיא כה חזקה בכנסייה הקתולית.

עניין אותי גם סיפור על אישה מקבוצת התפילה שלנו, שסיפרה לי פעם בסוד כי אמרה לכומר, שערך את הווידוי בקבוצת התפילה, שהיא חווה הפרעות בזמן תפילת המחרוזת. הכומר השיב לה בשאלה: "אם כן, מדוע את מתפללת את המחרוזת?"
שאלתי את המושיע איזה רוח היא זו שאומרת דבר כזה. המושיע: "זו הייתה רוח טמאה."
לאחר מכן התפללתי: מושיע, שמור על קבוצת התפילה שלי מפני תורות שגויות ואל תתן לזאב בעור כבש להיכנס אליה.
לאחר מכן, במקום העבודה, התפללנו, עמיתתי ורוניקה ואני, את תפילת המחרוזת. אנו יכולות לעשות זאת רק כאשר אין עדיין מטופלים במקום.
אני מודה לאלוהים על החסד הזה, כי אחרים בדרך כלל הולכים לעשן סיגריה.
13:50: צילמתי רנטגן למטופל שמן מאוד. כשראה את הצלב שאני עונד על שרשרת על חזי ואת המדליות השונות שתלויות עליו, הוא שאל אותי מה יש לי שם יפה.
אמרתי לו והראיתי לו: "זה הצלב עם 14 התחנות. כולנו חייבים לעבור את כולן. עם 13 לא נגיע לגן עדן, רק עם כל ה-14."
(בגב הצלב מצוירות 14 תחנות הצלב.) המטופל שאל בסקרנות אם הצלב עשוי מזהב.
אמרתי לו: "אני לא אוהב זהב וכסף. יש לי את זה בשמיים למעלה."
הוא ענה: "כשתהיו שם למעלה, תשלחו לי משהו משם למטה."
אמרתי: "אם תתפייסו עם אלוהים ותתוודו כראוי, גם אתם תוכלו ליהנות מזה." הוא צחק ואז הלך."

18.02.92 יום שלישי

10:00 בבוקר: כמו תמיד התפללתי. במהלך האיחוד הרוחני שאלתי את המושיע מדוע סבלתי ממכות עד השעה 2:30 בלילה, לאחר שהתפללנו כל כך הרבה אתמול בערב.
המושיע: "אלה שעינו אותך הלילה היו שדים של לוציפר. איפשרתי זאת כדי שתדע שאתה לוקח ממנו נשמות רבות, וכמה הוא נאלץ להילחם כעת שוב."
אני: "אבל לא יכולתי להתפלל הלילה."
המושיע: "הוא ניסה לכבול אותך, אך לא הצליח, כי הייתי איתך. הם כבר מגיעים במספרים אינספור. אני מאפשר רק את מה שאת יכולה לשאת."
אני: "הרוח הטמאה רצתה ללחוש לי ואמרה כל הזמן שזה יום ראשון, שאני לא צריכה להתפלל לפני המיסה הקדושה, שהתפללתי מספיק, שאני צריכה לישון ולנוח. כמעט ישנתי יותר מדי."
בעלי העיר אותי, למרות שבדרך כלל אני מתעוררת לבד. כשבעלי שאל אותי אם אני לא רוצה ללכת לעבודה היום, אמרתי לו: "היום יום ראשון, תן לי לישון."
כשהוא אמר, "הרי אתמול היה יום שני", הכל התבהר לי.
כאשר סיפרתי אתמול לכומר דוכרט על מה שהמושיע אמר לי בנוגע לדיקונים, כי אסור להם לחלק את הקודש, אמר לי הכומר דוכרט שזה חל רק עליי.
שאלתי את המושיע אם זה נכון.
המושיע: "מה שאמרת לכומר דוכרט נכון." אני: "למה הוא דיבר אחרת?"
המושיע: "השאר את זה לי."
אז שאלתי את המושיע אם המורה לדת, שרוצה להיות דיאקון ולומד לשם כך, יוכל לחלק את הקודש כשיסיים את לימודיו?
המושיע: "רק הכומר, שיש לו ידיים מוסמכות, רשאי לעשות זאת."
היה לי כאב ראש ושאלתי את המושיע אם זהו סבל כפרה. המושיע: "כן, זהו סבל כפרה, בתי."

פתאום דאגתי שאולי אמות פתאום. המושיע: "אז תבואי אליי."
שאלתי זאת כי חשבתי שאחי מת בפתאומיות מלחץ דם גבוה. לכן ביקשתי מאחיות בית החולים למדוד לי את לחץ הדם מאוחר יותר, אך הוא היה תקין.
היו לי כאבי ראש כל כך חזקים, שהקרבתי אותם למען התשובה של החוטאים. אחר הצהריים הגיעו מעט מטופלים. עמיתתי ורוניקה ואני קראנו בתנ"ך. אני הכי אוהבת לקרוא את התנ"ך של האב גבהרד היידר. לאחר מכן למדתי בעל פה את השיר "הו, ישו, אתה כל חיי". השיר הזה מאוד מוצא חן בעיניי. את רוב התפילות בלטינית למדתי בעל פה במקום העבודה או מאחורי ההגה במכונית. רק אלוהים יודע כמה מחרוזות תפילה כבר התפללתי במכונית, ביער ובכנסייה.
אחרי העבודה רציתי ללכת לשחות, אבל בסופו של דבר העדפתי ללכת לכנסייה. שוב הרגשתי הפרעות בתפילת מחרוזת התפילה. כבר פעמים רבות שמתי לב שאני מותקפת במיוחד כשאני מתפללת למען הכמרים, הסטודנטים לתיאולוגיה והפרופסורים שמלמדים אותם.
אז התפללתי במיוחד למען פרידולין, אנדראס והסגן-רקטור בלנדרסהופן.
סגן המנהל שכנע את הסטודנטים לתיאולוגיה לקבל את הקודש ביד, כמו אצל אנדראס.
התפללתי גם עבור הכומר ווגט והכומר דוכרט. כבר כמה ימים שאני כולל את הכומר ווגט בתפילותיי, כדי שיוכל להבחין טוב יותר בין הרוחות ויבין אותי טוב יותר.
בכנסייה ברוט, לפני תחילת תפילת המחרוזת הכללית, חשתי בהתקפות של רוחות טמאות. מיד הבחנתי גם מאיפה הן באו.
באלכסון מולי ישב גבר, בינוני קומה, עם זקן מלא. הוא נכנס, התיישב והחזיק את שתי ידיו מול פניו, כך שלא יכול היה לראות את ארון הקודש. לפתע הוא הניד את ראשו בתנופה כה עזה, גרוע יותר מאשר אילו היה סובל מצמרמורות. זה קרה בעיקר כאשר הכומר ווגט דיבר במיוחד על כבוד האל, למשל בקריאה או בבשורה, כאשר הוכרז דבר האל.
ואז הוא צחק בצחוק מכוער מאוד. המשרתים צחקו, ואחד מהם אפילו נאלץ לצאת החוצה.
בזמן ההפיכה הוא כעס במיוחד. האיש קם, התקרב לכומר ולמזבח, ואיים על הכומר בידיים ובאגרופים מורמים וקלל.
כבר במהלך המיסה התפללתי עבור האיש הזה. כי אני כבר מכיר את ההתקפות הפנימיות של השדים.
כשהזר התחיל לדבר בקול רם יותר, אמרתי לו בפקודה: "שתוק."
באותו רגע הוא הסתובב, עבר לידי והביט בי במבט זועם. אמרתי רק: "סור ממני." הוא קילל ויצא מהכנסייה.
לאחר הקודש הראשון שאלתי את המושיע איזה שד זה היה. המושיע: "זה היה שד לוצ'יפר, והיו רבים איתו."
אמרתי למושיע שהוא היה אצלי הלילה. המושיע: "הוא יכול להיות בכל מקום."
אני מודה לך, מושיע, על הפיתוי הזה בכנסייה, כי רבים אינם מאמינים שהשטן קיים.
בכל אופן, לאחר המיסה הקדושה, מאמינים רבים פחדו ורגליהם רעדו.
הכומר ווגט סוף סוף שר גם את הבית השלישי של השיר "מריה, פרשי את גלימתך".
כבר נתקלתי מספר פעמים במקרים כאלה של רוחות טמאות בכנסייה.
גם בכנסיות אחרות, כמו בלורד, ירושלים, מדוג'ורג'ה, וגהאוזל, במרפאה במקום העבודה, ברוט בבית העירייה (8 אנשים מרוט היו נוכחים) וברומא בנסיעה אל בישוף בוותיקן וגם בהרצאות שכבר העברתי וכו'.
מבחינתי זו גם חסד אלוהים, שכן כך המאמינים נעשים אדוקים יותר, מתפללים יותר ולבסוף מאמינים שהשטן והגיהינום קיימים.

לאחר התפילה פגשתי כמה מאמינים שגם הם הבחינו שזה היה השטן והתפללו גם עבור האיש הזה. אישה אחת לא הבחינה בכך ואמרה שהאיש הזה חולה. היא גם סיפרה שהנשמות המסכנות באות אליה. שאלתי את עצמי, אם אין לה את מתנת הבחנה בין הרוחות, איך היא יכולה לדעת אם אלה באמת הנשמות המסכנות, אך לא אמרתי דבר.
האישה הזאת ישבה באותו ספסל כמו הזר.

19.02.92 - יום רביעי

10:00 חדר הרופאים: שאלתי את המושיע על הפיתוי שהתרחש אתמול.
המושיע: "בתי, הפיתוי הזה היה רק ההתחלה. עוד יבואו. השטן נלחם על הנשמות שאיבד."

אני: "האם עליי לעשות משהו למען הכנסייה שלנו?" המושיע:
"תתפללי, תתפללי, תתפללי הרבה."
אז הרגשתי חום ושלווה בתוכי, זו הייתה תחושה נפלאה.
בערב הייתי בכנסיית רוכוס, תחילה בתפילת המחרוזת ואז במיסה הקדושה.

20.02.92 — יום חמישי

10.10 חדר הרופאים: שאלתי את המושיע על המצפון.
המושיע: "מה שאינו ניתן להבנה במצפון, הוא שאני עצמי." אני: "מי אתה, 'זה'?"
המושיע: "כתבי זאת, בתי, אני אדונך ואלוהיך." אני: "מדוע לא מלמדים אותנו מיד שאלוהים הוא המצפון?" המושיע: "זהו החומרי. הבלתי נתפס הוא ממני."
אני: "מדוע יש כמרים שאינם מבינים שהקול הפנימי שאני שומעת הוא ממך?" המושיע: "כי הם אינם יודעים להבחין בין הרוחות. אמונתם חלשה, הם מטיפים את התנ"ך, אך אינם חיים על פיו."
בערב השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. התפללתי את מחרוזת התפילה. בעת קבלת הקודש, הנזירה חלפה על פניי ולא ניסתה כלל לתת לי את הקודש, כי ידעה שלא אקבל אותו ממנה. אז חזרתי מיד למקומי וקיבלתי את הקודש ברוחי. זכיתי בחסדים רבים כל כך, ואז שמעתי את הקול:
"האם אינך רוצה להקריב את הקודש עבור האחות?"
עניתי מיד: "כן". אבל הוספתי: "אני מקריבה אותה למען האחות, כדי שתזכה להארה, כדי שתדע שהיא לא רשאית לחלק את הקודש."
כשהמיסה הקדושה הסתיימה, ואני עדיין הייתי שקועה עמוק בתפילה, האחות ניגשה אליי ושאלתה:
"האם לא היה נכון מה שעשיתי?"
היא שאלה כי חשבה שאחכה ואקבל את הקודש מהכומר ווגט.
אמרתי לה: "לא, אחות, זה לא נכון. אסור לך לחלק את הקודש, כי כבר שאלת אותי על כך פעם אחת והמושיע אמר: 'תגידי לה, יש לנו כוהנים'."
היא התנגדה בכל כוחה ואמרה שגם היא הוסמכה והבישופים אישרו זאת.
אמרתי לה שהיא חייבת להקשיב לבישוף העליון.
היא הייתה נסערת וכועסת מעט, והיא הפריעה לי ברגע לא מתאים. היא אמרה שאני חייב לעבור לצד השני.
(כלומר, לעבור לצד שבו הכומר מחלק את הקודש)
אמרתי: "במקום שבו אלוהים מציב אותי, שם אני נשאר."
התפללתי למענה.
לאחר מכן הלכתי עם הדוויג והילדה לקפלת רוכוס. מיד החלה מיסה קדושה נוספת. שם יכולתי לקבל את המושיע בסקרמנט. הקרבתי את הקודש
למען נשמות המסכנות.

21.02.92 - יום שישי

10:30 חדר הרופאים:
המושיע: "עם הנזירה, עשית נכון — אפילו מצוין."
שאלתי עוד אם עליי להחליף צד בכנסייה, כפי שאמרה הנזירה. המושיע: "אין צורך שתעשי זאת, כי את צודקת."
אתמול בערב, כשחזרתי הביתה, בעלי הגן על הנזירה. הוא היה נסער מאוד ואמר שאני צריכה לעבור צד וכו'.
לקחתי מים קדושים והתיזתי אותם עליו ועל הסביבה, כי הרגשתי את הרוח הטמאה. סיפרתי את זה למושיע.
המושיע: "זה היה שד יהודה אצל בעלך."
אמרתי שדיברתי עם בעלי ואמרתי לו שהוא צריך ללכת להתוודות. אבל בעלי אמר שזה לא חטא.
המושיע: "הוא לא זיהה את החטא כי הוא סגר את ליבו." אני: "מה זה אומר, שהוא סגר את ליבו?"
המושיע: "אז אני לא יכול להיכנס." אני: "זה אומר שהאחר היה בפנים." המושיע: "הפעם כן."
אחר הצהריים התפללתי רבות למען הנזירה והכומר ווגט.
כשהתפללתי, ראיתי תמיד דמות עומדת מולי ברוח. הכרתי את האיש הזה, כי הוא עמד מולי פעמים רבות בעבר. אני יודעת שהוא חילק את הקודש, ואני לא קיבלתי את המושיע ממנו. בקיץ מת לפתע עוזר לחלוקת הקודש, בתאונה בכביש המהיר, אך לא ידעתי אם זה היה האיש הזה, שעמד כעת תמיד לפניי, באופן רוחני כל כך. הדמות הזאת הייתה כה נוכחת, עד שהתפללתי עבורה "אבינו שבשמים", "הילל מריה" ו"כבוד לאב". אך לא האמנתי שזה יספיק לאיש הזה.
ביקרתי את מרגה פלהאואר ברוט ושאלתי אותה אם יש לה תמונה של הזמרים במקהלת הכנסייה, כי ידעתי שהאיש הזה, שעמד מולי כל הזמן באופן רוחני, שר גם במקהלת הכנסייה. היא הראתה לי את התמונה וזיהיתי אותו. כשהאיש הזה נהרג בתאונה קטלנית בקיץ, הייתי בדיוק במסע צליינות בסלובקיה.
בערב התפללתי בכנסייה את מחרוזת התפילה למען האיש הזה, ששמו היה ורנר היינצמן, והקריבתי את המיסה הקדושה למענו. ביקשתי ממנו שיתפלל גם בשבילי, כדי שאוכל להתעורר בלילה ולהמשיך להתפלל למען נשמתו.
הצטערתי על כך שאמרתי שהוא כבר מתחיל לעצבן אותי עם הפולשנות שלו. אבל אז עוד לא ידעתי שהוא מת.
בלילה, בסביבות השעה 1:30, התעוררתי והתפללתי את מחרוזת התפילה למענו ואת הליטניה לדם הקדוש.
הדלקתי נר מקודש למענו ונתתי לו מים קדושים.
ואז שאלתי את המושיע מה עליי לעשות כאשר המאמינים יחזרו כדי לתת לי את הקודש.
המושיע: "עשי שוב את אותו הדבר."

22.02.92 — שבת

השתתפתי במיסה הקדושה בווגהאוזל. האב ורנר אגון ערך את המיסה הקדושה יחד עם אב זר. בעת קבלת הקודש, האב ורנר אגון היסס לתת לי את גופו של ישו, משום שכרעתי ברך לפניו. הוא גם לא אמר, כנהוג, "גופו של ישו", אלא שתק. בעלי הגיע מיד אחריי לקבל את הקודש וראה את האב מניד את ראשו.
איזה חכם הכומר הזה. בזכותו התבסס המנהג שהמאמינים בשורה הראשונה יכולים לקבל את הקודש כשהם כורעים ברך. אבל רק אלה בשורה הראשונה.
כן. ומה עם האחרים? האם הם לא צריכים לכרוע ברך לפני מושיענו? כך זה לא יכול להיות. כולם צריכים לכרוע ברך לפני אלוהינו. כשהוא סיים את המיסה, אישה בשם אליס החלה לשיר את השיר "ברכי, מריה". גם זה לא מצא חן בעיני הכומר, כי הוא הניד את ראשו.
כשהוא עזב את הכנסייה, התפללתי יחד עם המאמינים את הליטניה הלורטאנית.

לאחר מכן שרנו את "סאלבה רג'ינה". הקדשתי את התפילות הללו לאבות.
ואז ניגשתי אל ארון הקודש וכרעתי ברך על הרצפה. שם התפללתי בלהט רב למען האבות והמאמינים שהיו בכנסייה. כשיצאתי מהכנסייה, ניגש אליי אדם (וולטר מהוקנהיים) ואמר: "עשיתם עבודה טובה."
"אנא התפללי עבור אשתי. יש לה סרטן."
הבטחתי לו שאתפלל למענה. אני מאמין שאלוהים נענה לתפילתי, התפילה למען המאמינים שהיו בכנסייה, אחרת האיש הזר הזה לא היה ניגש אליי.

16:30: התפללתי את מחרוזת התפילה עם המאמינים האדומים בכנסייה.
לאחר מכן התפללתי עוד שלוש מחרוזות רוזרי והקדשתי את כולן לכבוד הכומר ווגט. זה דרש ממני הקרבה, כי כרעתי ברך כל הזמן.

23.02.92 - יום ראשון
בשעה 7:30 התחלתי להתפלל, כשעה לפני שיצאתי לכנסייה. התלוננתי בפני המושיע על האב ורנר אגון.
המושיע: "את לא צריכה להקשיב לו. הקשיבי לי." אני: "אתה מתכוון שאני צריכה להמשיך לכרוע ברך לפני גופו של ישו?" המושיע: "כן."
אני: "האם אני יכול גם ללכת משם, אם הוא מהסס לתת לי את הקודש, כשאני כורע ברך?" המושיע: "אתה יכול ללכת משם, אני בכל זאת אשוב אליך, למרות שלא קיבלת אותי בסקרמנט."
אני: "איך זה, מושיע, כשאני מתעורר בלילה. מי מעיר אותי כדי שאקום ואתפלל. האם זה אתה או הנשמות המסכנות?"
המושיע: "זה אני. אני רוצה שתתפלל איתי." אני: "כן, אבל אז אני מתפלל למען הנשמות המסכנות." המושיע: "אז אני שמח במיוחד."
אני: "אדוני, אבל יש לי מאבק עד שאני מתחיל להתפלל."
המושיע: "עליך להבין שאתה לא יכול לעשות דבר בכוחות עצמך. לשם כך אתה זקוק לחסדי, כי השטן לא אוהב כשאתה מתפלל."
אני: "האם השטן כל כך קרוב אליי?" המושיע:
"כן. איפה שאני, גם הוא שם."
אני: "מושיע יקר, נתתי לך הכל, אני שייך לך לחלוטין, מדוע הרוח הטמאה לא נותנת לי מנוח?"
היילנד: "אז היה לו את השכל שלי. אבל השכל שלי אינו השכל שלו." אני: "אבל הוא הרי אינטליגנטי."
המושיע: "אינטליגנציה היא לא תבונה."
אני: "אז לא נותר לי אלא להישאר ערה? כן, עכשיו עולה בדעתי מה שכתוב בתנ"ך: "היו ערים תמיד בתפילה, כדי שתוכלו להימלט מכל הדברים הבאים ולעמוד בפני בן האדם."
אני: "מושיע יקר, האם יש לך משהו לומר לי? היום אני נשואה 27 שנים." המושיע: "הישארי כך, המשיכי להתפלל, בתי."
אני: "כן, ישוע היקר שלי, אתפלל מתוך אהבה אליך ואל בני האדם, למען חיי הנצח של הזולת וכדי להציל את חיי."
לאחר מכן חיכיתי עוד זמן מה, לראות אם המושיע יוסיף עוד משהו. ואז שמעתי את המושיע אומר: "לך לשלום."
אני: "תודה לך על אהבתך הגדולה. אני אוהבת אותך יותר מכל.
השתתפתי במיסה הקדושה ברוט, ובביקורי שם גם השתתפתי בתפילה ובמחזור התפילה בין השעות 13:00 — 14:00.

24.02.92 יום שני
בשעה 10:00 בחדר הרופאים: התפללתי והתאחדתי עם המושיע.
אני: "מדוע האב ורנר אגון היסס לתת לי את הקודש בברכיים
"למה הוא לא אמר 'גופו של ישו', ולמה הוא הניד את ראשו?"

המושיע: "את קיבלת אותי, בתי. את האמנת שאני נמצא בלחם הקודש. הוא לא."
אני: "אבל אם הוא לא מאמין, הוא לא יכול להתפלל את תפילת ההפיכה." המושיע: "כן,
יש לי כוח עליו."
בערב השתתפתי תחילה בתפילת המחרוזת ואז במיסה הקדושה ברוט. בשעה 20:00 הייתה קבוצת תפילה. הכומר דוכרט היה שם גם הוא.
לא אהבתי את השיחה עם הכומר דוכרט. ליובה סיפרה שהשטן היה גם בווגהאוזל, ושהכמרים גרשו אותו מהכנסייה. ייתכן שזה היה אותו האיש שהיה בכנסייה ברוט לפני כמה ימים. הכומר דוכרט אינו מסכים שהכמרים צריכים לדבר יותר על השטן כדי ליידע ולהזהיר את המאמינים.
הוא אמר: "מה אנשים יגידו?"
אני: "יש יותר מדי שתיקה בנוגע לקיומו של השטן."
אמרתי שהכמרים צריכים להטיף על כך יותר. כמה אנשים נמצאים היום ברשת ובמלכודות השטן מבלי לשים לב לכך, רק משום שתמיד מדברים על הבשורה הטובה ומכיוון שאומרים:
אלוהים הוא טוב, אלוהים הוא רחום, אלוהים אינו מעניש.
כל זה נכון, אך אלוהים ייעניש את הנצח.
לא מצא חן בעיניי שכעבור זמן קצר קם הכומר דוכרט והביט בי בעיניים נוקשות, כאילו סטרתי לו. לא הייתה זו הפעם הראשונה שראיתי את העיניים הנוקשות הללו.

25.02.92 — יום שלישי

כבר בשעות הבוקר המוקדמות התפללתי את מחרוזת התפילה למען הכמרים.
10:30 חדר הרופאים: שאלתי את המושיע לגבי הכומר דוכרט. כשאמרתי לו שהכמרים צריכים להזהיר את המאמינים כאשר השטן חודר לכנסייה ומפחיד את האנשים, ושהשתיקה שלהם בנושא היא טעות, ראיתי אצלו את המבט הנוקב הזה. זה היה דוחה.
המושיע: "זה היה הרוח הטמאה, כשדיברת על התורה האמיתית." אני: "האם הרוח הטמאה
יכולה לעבור מהכומר אלייי?"
המושיע: "כן, הוא יכול, אם תגן על התורה האמיתית."
למעשה הייתי צריך ללכת להתפלל אצל הכומר דוכרט בברטן. תמיד הייתי צריך לשאול את המושיע לאן עליי ללכת. שאלתי את המושיע לגבי יום חמישי, כי לא רציתי להסתמך רק על עצמי (בימי חמישי היה ערב התפילה בברטן).
אני: "מושיע, אתה יודע מה אני רוצה לשאול אותך, עוד לפני שאני שואלת, אתה יודע." התשובה
הגיעה מיד, עוד לפני שהספקתי לנסח את השאלה כהלכה.
המושיע: "אל תלכי לשם, בתי." אני: "תודה לך,
אדוני ואלוהי."
הערב, כשחזרתי הביתה מהמיסה הקדושה, פנתה אליי אישה בשם אוסטרינגר. קולה רעד והישמע מפוחד. היא אמרה לי: "אל תדברי בפני אנשים. אחרים עושים את כל זה בשקט." אמרתי לה ששאלתי את המושיע מתי ואיפה עליי לדבר, ושהוא נותן לי את המילים שעליי לומר.
המושיע אמר על כך מאוחר יותר: "דברי, בתי, אל תקשיבי למה שאחרים אומרים. הקשיבי לי. כאשר אחרים מזהירים אותך שעליך לעשות משהו בסתר, זו קנאה. נתתי לך את המתנה לדבר."
אני: "אדוני, האם אתה מסכים שאנדהב לזונאקל?" המושיע: "כן, לכי לשם."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו? האם אתה רוצה זאת?" המושיע:
"המשיכי כך, בתי."
תודה לך, אלוהים יקר.

13:00 בקפלה שבמרפאה:
התפללתי תחילה. לבי היה כבד, עד שנאלצתי לבכות. כן, זהו כאב, כי אלוהים נעלב על ידי בני האדם. החולים מעליבים את אלוהים לעתים קרובות, חלקם מבלי לדעת זאת. כי הם כבר אינם מזהים את החטא. רובם אומרים שאין להם חטאים.
היום הייתה אצלי מטופלת שאמרה שדי להתוודות פעם בשנה. היא הייתה מאוד חסרת מנוחה ושתלטנית, ואמרה שאין לה חטאים.
היא סיפרה לי שהיא מכירה אישה שהיא כל כך רעה והולכת לכנסייה כל יום. היא אמרה שכבר אמרה לאישה הזאת שהיא צריכה להתרחק מהכנסייה וגם מהווידוי.
למטופלת זו אמרתי בפניה: "השד מדבר דרכך." היא לא יכלה להביט לי יותר בעיניים.
אוי, יש אלפים כאלה. קשה מאוד לעזור לחולים האלה, כי נשמותיהם לרוב חלודות. אני כולל את החולים בתפילתי. חלקם אסירי תודה ועוזבים בשמחה, וחלקם גם בדמעות, כשהם נפרדים ממני בבקשה שאתפלל עבורם.
אבל כואב לי עוד יותר כאשר הכמרים מפיצים או מטיפים תורות שגויות. אני חשה כאב חודר וצורב בלבי, כאילו יש לי מום בלב.
כן, הכמרים גורמים לי את הכאב הגדול ביותר בלב. האם הם אינם מבינים שיש להם אחריות כה גדולה על הנשמות?
כשבכיתי לפני ארון הקודש, שאלתי את המושיע, מה הוא היה שואל עכשיו במקומי?
המושיע: "הייתי שואל את המושיע: 'האם אתה אוהב אותי?'"
באותו רגע חשבתי, אלוהים הוא אהבה, ואמרתי: "אני אוהבת אותך." המושיע: "את רואה, ואני אוהב אותך הרבה, הרבה, הרבה יותר."
באותו רגע חייכתי אל המושיע ולא בכיתי יותר. הרגשתי שהסבל נעלם, כאילו מישהו מחק אותו.
תודה לך, אלוהים יקר, על החסד הגדול הזה, שריפא את נשמתי מיד. האם נוירולוג או פסיכיאטר היו יכולים לעשות זאת?
הרופא הטוב ביותר לנפש הוא המושיע היקר שלנו:
לכמה חולים ניתן היה לחסוך את צילומי הרנטגן, אילו היו הולכים קודם להתוודות ורק אחר כך פונים לרופא. כמעט אף אחד מהחולים אינו הולך להתוודות. אך נראה שהאנשים רוצים להגיע תחילה לגיהינום ורק אחר כך לגן עדן.
רבים מהם דוחים את אלוהים לחלוטין. הם אינם מראים חרטה ובחרו בעצמם את אדונם, השטן, אשר מענה אותם יום ולילה לנצח נצחים.
בערב השתתפתי במיסה ובמחזור התפילה של "הרוזרי" באדום.

26.02.92 — יום רביעי

10:30 — חדר הרופאים: בעת האיחוד עם המושיע, שלווה עמוקה ושלום שרתו בי, וכן חום. אני יודעת שהמושיע נמצא איתי אז. הוא נח אצלי ואני אצלו.
אני: "מושיע יקר, אתה מקדש כעת את נשמתי. אתה רוצה שאשתוק." המושיע: "כן, בתי."
אני: "כמה חיוני לנשמה לבלות כמה דקות של שקט עם המושיע. לא ידעתי זאת. זהו אופיום האהבה. הדברים הארציים רחוקים כל כך. מה מפספסים כל כך הרבה אנשים? הו, אדוני, רחם עליהם. כשאדם מאוחד כך עם המושיע, יש לו הכל. זה כל כך יפה. זה כמו מלכות האלוהים. עכשיו אני מבין הרבה יותר טוב כשאני מתפלל "תבוא מלכותך"
כן, הקודש הרוחני הוא כה יקר ערך, מרגישים קרובים יותר ויותר לגן עדן. כרגע יש לי תחושה שאין לי יותר בעיות, אין לי דאגות ואין לי שאלות. אני מאמינה שהכל נלקח ממני. אדוני ואלוהי, אני מודה לך על החסד הזה.

12:30 בצהריים בקפלה שבמרפאה:
בהתחלה השד לחש לי שלא אלך לקפלה, כי אני עדיין רוצה ללכת לזונאקל. כמעט האמנתי לו. אבל העמיתה שלי אמרה לי: "את צריכה ללכת לקפלה"!
אז הלכתי מיד.
שוב זכיתי בחסד רב והתפללתי למען כל מי שנמצא בבית החולים האוניברסיטאי, ואמרתי למושיע שיקרא להם, כפי שקרא לי, כדי שיבואו לכאן.
המושיע: "הם לא מקשיבים."
חשבתי על התנ"ך, שבו אומר המושיע: "הצאן שלי שומעות לקולי."
רציתי להקריב את הקודש הרוחני הזה למען מישהו ושאלתי את המושיע, למען מי עליי להקריב אותו?
המושיע: "הקריבי אותה עבור מי שיקר לי כל כך עכשיו."
ואז התפללתי עוד: אבותינו, שלום מריה, תהילה לאב ו-Cor Jesu sacratissimum. בשעה 15:00 הייתי בבוקסברג ב-Zönackel. התוודיתי.
הקדשתי את הקודש לכבוד הכומר ווגט. יהי רצון שאלוהים יאיר את עיניו, כדי שיכיר את רצון האל ולא ייתן עוד את הקודש ביד.

27.02.92 — יום חמישי

12:30 בצהריים בקפלה במקום העבודה: כרעתי ברך כרגיל לפני ארון הקודש והתפללתי. לבי היה כבד ובכיתי שוב, כי החולים פוגעים באלוהים כל כך. הבנתי עוד יותר עד כמה אני קטנה לפני אלוהים.
אמרתי למושיע: "אינני ראויה לשמוע את קולך, והיראה שלי כלפיך הולכת וגוברת. ובכל זאת, אני כלום."
ואז שמעתי: "הישאר ילד."
התפללתי את "השבח — יהי שם אלוהים מבורך" ותפילות פנימיות נוספות. היום, יום חמישי, התקיימה שוב קבוצת תפילה בברטן אצל הכומר דוכרט. שאלתי שוב את המושיע אם עליי ללכת לשם.
המושיע: "לא. אל תלך לשם."
שאלתי אם אוכל לומר זאת לכומר דוכרט, אם הוא ישאל אותי על כך. המושיע: "אשמח אם תגיד לו זאת."
מאוחר יותר יצאתי לטיול קצר, ליד האגם, מאחורי הקפלה. הייתה לי עוד הפסקה והיה לי עוד חתיכת לחם כדי להאכיל את הברווזים, השחפים והברבור היחיד. הברבור ניגש אליי ורצה לאכול מהלחם. זרקתי את הלחם קצת יותר רחוק לתוך המים. הברבור היה החכם מכולם. הוא יצא מהמים, ניגש אליי ישירות ורצה את כל חתיכת הלחם.
דיברתי אליו כמו אל בן אדם. "מה אתה רוצה?"
הוא הוציא את צווארו הגאה, מלמל והכעס, אפשר היה לפחד ממנו. עד עכשיו מעולם לא עמדתי ליד
הברבור עמד שם. אמרתי לו שיחזור למים. הברבור ציית וחזר למים, ואני המשכתי להאכיל את כולם בשאריות הלחם, חתיכה לכל אחד.
חשבתי שאפילו בעלי חיים מקשיבים טוב יותר מבני אדם.
אחרי העבודה הלכתי לשחות. לאחר מכן הלכתי להתפלל את מחרוזת התפילה ולמיסה הקדושה, והקדשתי אותה שוב לכומר ווגט.

28.02.92 - יום שישי

יכולתי שוב להתפלל יותר. בשעה 10:00 הלכתי לחדר הרופאים. תחילה נתתי לנשמה המסכנה מים קדושים, ואז התאחדתי עם המושיע והתפללתי.
אמרתי למושיע שאמין בכל מה שיאמר לי, אם רק יסייר ממני תחילה כל פחד וכל ספק, כדי שאף אחד לא יבלבל אותי. התפללתי שיסיר ממני את אנושיותי וילביש אותי באלוהותו. מאז ומתמיד התפללתי למושיע שיעניק לי ענווה, שאהיה ענו וצנוע.
אצלנו מדברים מעט על המלחמה ביוגוסלביה, אף על פי שגם הלילה הופצצה דוברובניק.

שאלתי את המושיע אם המלחמה שעתידה לפקוד את גרמניה הוקלה בזכות התפילות.
המושיע: "מלחמה תבוא." אני:
"מרוסיה?"
המושיע: "כן."
אני: "הם לא מאמינים."
המושיע: "בתי, הם יאמינו רק כשיהיה מאוחר מדי." אני: "האם עליי לספר זאת לקבוצת התפילה?"
המושיע: "כן, אמור להם שיתפללו יותר."
שאלתי עוד, האם אוכל לומר זאת גם כאשר הכומר דוכרט נמצא עם המושיע, ואנו עורכים תפילה?
המושיע: "כמובן."
חשבתי, איך תהיה התגובה כשאומר זאת. המושיע: "השאר את זה לי. החשוב הוא שאמרת זאת." אני: "האם עליי לומר זאת עוד במקום כלשהו?"
המושיע: "כבר אמרת זאת לכומר שלך."
אני: "האם צריך להתכונן למלחמה הזאת בתפילות או במשהו אחר?" המושיע: "הם תמיד צריכים להיות מוכנים."
אחרי העבודה הלכתי לטייל ביער והתפללתי ארבע מחרוזות ורדים עבור הכומר ווגט. לאחר מכן נכנסתי לכנסייה והמשכתי להתפלל עבורו. הקרבתי את הקודש למענו. רק אלוהים לבדו יודע כמה אני מתפלל עבור הכומר הזה. את שכרי אני מצפה לקבל רק בגן עדן. גם אם הכומר ווגט פגע בי, אני מחבב אותו מאוד; אני רוצה תמיד לראות את ישו בו.
אין לי משימה קלה, אך גם לכומר ווגט אין. לכן, עבור שנינו תקף: Per crucem ad lucem (דרך הצלב אל האור)

29.02.92 שבת

ביקרתי במיסת הבוקר בווגהאוזל. בעת ההפיכה שמעתי את הרוח הטמאה שואגת. כבר שמעתי את הקול הזה בשווייץ אצל האב רודולף. אז היה זה בלילה, בסביבות השעה 1:30, והתפללתי, כי השטן הטיל עליי פחד גדול. הקול אינו דומה לקול של אדם.
כאן בווגהאוזל ערך היום את המיסה האב אמיליאן. לפני המיסה התפללתי במיוחד למען האבות. אני כותבת עכשיו גם את מה שהתפללתי, על החרוזים הגדולים: "אבי הנצחי, אני מקריבה לך את גופו, דמו, נשמתו ואלוהותו של בנך האהוב מעל הכל, אדוננו ישוע המשיח, ככפרה על חטאינו ועל חטאי האבות והאחים מווגהאוזל."
על החרוזים הקטנים התפללתי: "בגלל סבלו הכואב, רחם עלינו ועל האבות והאחים מווגהאוזל."
בסוף התפללתי שלוש פעמים: "אלוהים הקדוש, אלוהים הקדוש והחזק, אלוהים הקדוש והאלמותי, רחם עלינו ועל האבות והאחים מווגהאוזל."
ואז התפללתי עוד את מחרוזת השמחה, את גירוש השדים ותפילות אחרות. לאחר המיסה הקדושה, אליז ביקשה ממני להוביל את התפילה.
התפללנו את ליטניית מרים הקדושה.
לאחר מכן התפללתי על ברכיי על הרצפה מול ארון הקודש על נושאים רבים.
ברגע שיצאתי מהכנסייה, שמעתי שאישה התלוננה שהליטורגיה למריה הקדושה הייתה יותר מדי עבורה. אך אני יודע שתפילה זו הייתה רצונו של השמים, שכן השטן אינו אוהב את הליטורגיה למריה הקדושה; נהפוך הוא, הוא מתעצבן מתפילה זו, כבר חוויתי זאת בעבר.
כי כבר חוויתי זאת מספר פעמים, הזעם השטני הזה במדוג'ורג'ה היה פעם חמור במיוחד, כאשר סטודנט צעיר מווינה, במהלך תפילת הליטניה למריה הקדושה, צעק בקול רם: "תפסיקו, יש שריפה." בכל זאת המשכתי להתפלל. אז חשבתי שהשטן יקרע את נשמתי בזמן שהתפללתי.

לאחר שקניתי בצהריים וסידרתי את הדירה, חזרתי ב-16:15 לכנסייה ברוט עד 18:15. התחלתי להתפלל ונאלצתי להפסיק, כי האור הנצחי שוב לא דלק. האישה בבית הכומר נתנה לי גפרורים והדלקתי את האור.
התפללתי מספר מחרוזות רוזרי עבור הכומר ווגט. היה לי כל כך קשה להתפלל, הכי רציתי לבכות.
אני רוצה לשוחח עם הכומר ווגט בוידוי, אבל אני מקווה שגם הוא ירצה בכך ויפנה אליי. התפללתי שאלוהים ייתן לו את החסד לכך, כי יש לי הרבה לספר לו על כל מה שהמושיע אמר לי עד עכשיו. המושיע גם אמר לי שאני צריכה להתפלל בשבילו.
כשהגעתי הביתה, הרוח הטמאה, ה"פטפטן", הציקה לי. הוא ניסה לשכנע אותי: "את רואה, זה לא עוזר. אין בזה טעם, תפסיקי להתפלל בשבילו."
אבל לא הקשבתי לרוח הטמאה, אלא המשכתי להתפלל.

01.03.92 - יום ראשון

התפללתי כשעה, ואז הייתי מאוחד עם המושיע במשך כ-30 דקות. הבנתי שאני שוב כלום, ושעלי לבקש מהמושיע את כל מה שאני זקוק לו. בכיתי מרה וביקשתי מהמושיע את עזרתו. בלעדיו אני כלום, אך איתו אני משיג הרבה.
הדבר שמכביד עליי ביותר כרגע הוא קבלת הקודש ביד, משום שהיא לא בוטלה, אלא להפך, היא ממשיכה להיות נהוגה, ואני יודעת שהמושיע אינו רוצה שהמאמינים יקבלו את הקודש ביד. התפללתי את תפילות הרחמים האלוהיים, מחרוזת הרחמים, תפילות של הקדושה תרזה מליזיו, פרנסיס מאסיזי, תפילות סוערות ותפילות רבות אחרות.
עדיין לא הבנתי את מה שהמושיע אמר לי פעם, שהוא שולל את החסד באמצעות קבלת הקודש ביד.
הייתי צריכה לשאול את המושיע על כך שוב, כי רציתי להבין זאת טוב יותר. המושיע: "זוהי עלבון ואדישות כלפיי."
אני: "האם אתה מעניק להם חסד בקבלת הקודש ביד?" המושיע:
"לא. אני מונע מהם."
אני: "מה זה, לשלול?"
המושיע: "עץ חייב לשאת פרי, והם לא יישאו פרי בגלל הקודש ביד."
אני: "מה הדבר הגרוע ביותר בקבלת הקודש ביד?" המושיע: "שכולם נמצאים בבוץ."
אני: "אבל, מושיע, האם זה לא תלוי רק בבני האדם, הרי גם הכמרים נותנים את הקודש בפה?"
המושיע: "מי לימד את האנשים לעשות זאת?" אני: "אדוני,
האם זו מעשה ידי השטן?"
המושיע: "כן, בתי, זהו מעשה ידיו של השטן, ללא ספק. הוא אינו רוצה פירות טובים, הוא רוצה רק פירות רעים. כל הפירות הרעים שייכים לו."
אני: "אני לא מבין את זה, למה הכמרים לא מאמינים בזה?" המושיע: "כי אין להם יותר אמונה."
אני: "איך אפשר להסיר את הרפש הזה מהכנסייה?" המושיע: "בתפילה ובצום."
אני: "הצום הוא כל כך קשה."
המושיע: "כך גם קשה לעשירים להיכנס לגן עדן." אני: "האם תוכל לספר לי עוד משהו על קבלת הקודש ביד?"
המושיע: "התפלל ללא הרף שהיא תבוטל." אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."
אני: "כמה אויבים יהיו לי עכשיו?"

המושיע: "יותר ממה שאת יכולה לדמיין. אני איתך, אין לך ממה לפחד." אני: "המושיע, הבנתי נכון?"
המושיע: "כן, בתי, הבנת נכון."
כרגע יש בי שקט, שלווה ובהירות, אין ספקות, אין פחד.
זו תחושה נפלאה. כן, המושיע איתי. אני מודה לך, אדוני ואלוהי. המשכתי לשאול את המושיע:
"אדוני, אתמול לא אמרת לי דבר בכנסייה, למרות שהתפללתי במשך שעתיים למען הכומר ווגט. האם תפילותיי לא היו טובות?"
המושיע: "סבלתי איתך, כי הכומר לא הקשיב לקולי." אני: "אדוני, אם אצום למענו,
האם יהיה שינוי?" המושיע: "כן, בתי."
אני: "אדוני ואלוהי, המדריך הרוחני הטוב שלי, אני אצום למען הכומר שלי, הכומר ווגט."
ישוע שלי, אני אוהבת אותך יותר מכל. אני מודה לך על השיחה הזו. הלכתי קצת
מוקדם יותר למיסת הבוקר והתפללתי למען אויביי.
ראיתי את הסטודנט הצעיר ווגנר, הוא דיאקון. אז שאלתי את
המושיע:
"אם לא נכון שה. ואגנר ייתן לי את הקודש, אז אני מבקשת ממך שהכומר ייתן לי את הקודש."
קיבלתי את הקודש מהכומר.
כשהגעתי הביתה, הכנסתי את הצלי לתנור, הכנתי בעצמי ספצלה וחתכתי את הסלט.
בשעה 12:00 התפללנו את "מלאך ה'". בשעה 12:15
אכלנו.
בשעה 12:45 חזרתי לכנסייה. הייתה שם סגידה, הקודש הקדוש הוצג. נשארתי בכנסייה והתפללתי עד השעה 14:45.
בשעה 15:30 הגיעה גברת ברברה. היא שפכה את לבה בפניי בנוגע לבנה. כשהיא עזבה, הגיעה מריון ונשארה עד 17:30.
כתבנו את הרישומים ביומן.
בשעה 18:15 התפללתי בכנסייה לפני הקודש הקדוש שתי שורות מחרוזת התפילה עבור הכומר ווגט, כי האור הנצחי שוב לא דלק.
למרבה הצער, הוא לא ראה זאת. מבחינה נפשית לא הרגשתי כל כך טוב. כאב לי שהכומר ווגט הציב זרקור ממש מול המונסטראנס. אני מאמין שהאל החי נוכח בלחם הקודש.
בדרך כלל לא מציבים זרקור במרחק של כחצי מטר מאדם. אלא שהמונסטראנס מואר באור בהיר, ומרחוק הוא נוצץ ויפה ומסנוור. האם גם כאן על המושיע לסבול, שאלתי, והרגשתי איך האור צורב את עיניי. ברגעים מסוימים לא יכולתי להביט.
בסופו של דבר לא יכולתי לעזוב את הכנסייה עד שראיתי את המשרתת, ואמרתי לה שהאור הנצחי כבר לא דולק.
היא קיללה לעצמה ואמרה: "שוב כבה."
לפני השינה התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת למען הנשמות המסכנות. היום שלי חלף כהרף עין, כל כך מהר.
שמחתי שאין לי טלוויזיה והודיתי לאלוהים על הכוח והאהבה שקיבלתי היום.

02.03.92 - יום שני

10:00 חדר הרופאים: הזלפתי מים קדושים בחדר ובירכתי את כל מי שנכח במרפאה באמצעות צלב בנדיקטוס.
התחברתי אל המושיע ואמרתי: "אתה יודע מה אני רוצה לשאול אותך, אתה יודע הכול ואני אכתוב ואאמין למה שתגיד לי. " חשבתי על הנר שהדלקתי אתמול ואולי עדיין דולק היום לפני הקודש הקדוש.

בשלושת ימי הקרנבל מתקיימת אצלנו תמיד סגידה לפני הקודש הקדוש. בדממה שמעתי:
"כתבי זאת, בתי, לא נכון להחזיק את המנורה לפניי. הוא ינסה להחזיק את המנורה לפניו במשך 3 דקות."
אני: "אדוני, אין לי מנוחה כשאני יודע שהמנורה ממשיכה לדלוק קרוב כל כך אליך. כי אני עצמי חש את הסבל הזה.
המושיע: "אם אתה רוצה, התקשר אליו."
אני: "אדוני, אולי דמיינתי את זה?" המושיע: "אתה קשור אליי
בקשר הדוק."
אני: "האם עלי לקרוא בפני הכומר ווגט את מה שכתבתי?" המושיע: "האם אתה מפחד?"
אני: "למעשה לא." המושיע: "אז
עשה זאת."
אני: "כן, מושיע, אני אתקשר אליו, כי אני מאמין שאתה, החי
"אלוהים בבשר ודם, בגוף ובנפש, באנושיות ובאלוהות, אתה נמצא באמת ובמהותך בלחם הקודש."
12:30 צילמתי נער בן חמש עשרה בשם מרקוס.
אחות ליוותה אותו. היא סיפרה לי שכולם במחלקה נבהלו כאשר מצבו החמיר ועיניו קפאו.
שאלתי מתי זה קרה והבנתי שזה היה בזמן שקראתי את תפילת הגירוש עבור כל מי שהיה במרפאה, אפילו מספר
פעמים.
כשהסתכלתי על הנער ושאלתי אותו אם הוא רוצה קצת מי קודש, הוא אמר מיד: "לא, יש לי את זה בבית, אני נותן
את זה לבעלי החיים."
ואז סימנתי צלב על מצחו במי קודש, ומיד עיניו קפאו שוב.
בנוכחות האחות שאלתי אותו אם הוא יכול להתפלל את "הילל מריה". הוא אמר "כן" והחל להתפלל, אך
כבר במילה השלישית הוא לא הצליח להמשיך, ואז המשכתי להתפלל לבדי.
נתתי לו עוד פתק תפילה של "הדם הקדוש" ואמרתי לו שאתפלל בשבילו.
12:45 בקפלה: התפללתי למען מרקוס ושאלתי את המושיע אם הרוח הטמאה שורה עליו.
ידעתי זאת, אך רציתי לקבל אישור מהמושיע. המושיע: "כן, הוא שם, והוא חייב
להישאר שם."
ביקשתי מהמושיע שיחזיר אליי את החולה מרקוס.
בשעה 14:10 הוא אכן הגיע, הפעם עם אמו. הנער שכב במיטה.
לפי מה שנאמר, הוא לא הצליח לקום. כשראה אותי, ביקש ממני מיד מים קדושים, ואני נתתי לו. לאחר מכן אמר
לאמו שתביט בתמונת מרים הקדושה. כשאמו ראתה את התמונה, אמרה לו: "האם אתה חייב לראות את הכל
שוב?"
היא הייתה מלאת גאווה ואמרה: "אני מקווה שתחזור הביתה בקרוב."
כשהאם זזה מעט הצידה, אמרתי למרקוס: "שיחקת עם זכוכיות." הוא הבין מיד למה התכוונתי ואמר: "כן.
בברלין וכאן, זה דברים תמימים." הסתכלתי עליו ושאלתי אותו: "סליחה?"
והוא ענה: "גם אמא שלי."
כעת התברר לי מדוע השד חייב להישאר בתוכו. דחפתי לידו מדליית מריה הקדושה והוא לקח אותה. יש להתפלל
על הנער הזה בגירוש שדים, והוא לא צריך להישאר במחלקה הנוירולוגית. אני לא יכולה לעשות כאן דבר, כי לא אמו
ולא הרופא יאמינו לי. התפללתי עבורו.
בערב, בכנסיית רוט, התפללתי את מחרוזת התפילה למען מרקוס, ולאחר מכן הקרבתי את המיסה הקדושה למענו.

בשעה 20:00 – קבוצת תפילה:
היום הגיעו גברים רבים, מר דריס, מר ארתור ווגנר, הסטודנט לתיאולוגיה פרידולין, הכומר דוכרט ועוד.

זה היה יפה. התפללנו גם עבור החולה מרקוס. הכומר דוכרט והר דריס היו מעט חסרי מנוחה. קיבלתי הרבה חסד.

03.03.92 - יום שלישי

10:00 בחדר הרופאים: שאלתי את המושיע על ה. דריס.
המושיע: "דריס לא צריך להיות דיאקון, הוא לא נבחר לכך. זה הגאווה שגורמת לו לרצות להיות דיאקון. אצל הכומר דוכרט היה שוב הרוח הטמאה."
אני: "איזה קונפיטור עלינו להתפלל, הישן או החדש?" המושיע: "הישן, בתי."
אני: "מושיע, אתמול הענקת לנו חסד רב, יותר מהרגיל." המושיע: "התפילות שהתפללתם מצאו חן בעיניי."
אני: "מה אוכל לומר לקבוצת התפילה, מה עלינו לדעת ומה חשוב לנו?"
המושיע: "התפללו מהלב." אני: "איך, מושיע?"
המושיע: "תנו ללבכם לדבר, לא לפה. בקשו אהבה רבה." אני: "אז עלינו לפנות יותר אל רוח הקודש?"
המושיע: "כן, בתי. כאשר רוח הקודש תבעיר את לבבותיכם באהבה, תוכלו להתפלל בלבכם. טהרו את לבבותיכם, כדי שרוח הקודש תוכל לשכון גם בכם.
אל תישאו עוד את חטאיכם, הם יוצרים פצע גדול והוא מחלים לאט יותר מפצע קטן. פצעים גדולים גורמים לכאבים גדולים, ואז כבר לא כל כך נעים להתפלל."
"כתבי, בתי, התפילה רק בפה היא כזו, כי אנחנו לא נותנים לרוח הקודש לפעול בלבבותינו. התפללו כך שתיווצר אהבה בתפילה."
אני: "אדוני ואלוהי, תן לנו את החסד להתפלל מכל הלב. מושיע, אמרת שיש עדיין רוחות טמאות אצל בעלי. אבל הוא קיבל את הקודש אתמול."
המושיע: "בעלך צריך ללכת להתוודות."
אני: "הוא בוודאי יגיד לי שהוא התוודה." המושיע: "אמרי לו, בתי, שהוא צריך להתוודות כראוי."

בין השעות 16:00 ל-17:00 הוטל עליי להוביל את התפילה ולערוך את פולחן ההערצה לפני הקודש הקדוש בכנסייה. בעלי, פרידולין ואני עשינו זאת יחד והובלנו את התפילה. בעלי היה מעט חסר מנוחה, למרות שהתפללתי עבורו. הכומר ווגט עדיין לא הסיר את המנורה, למרות שכבר אמרתי לו לעשות זאת.
בשעה 18:30 התקיימה מיסת הקודש, ואני הקרבתי את הקודש עבור הכומר ווגט.

04.03.92 — יום רביעי — יום רביעי האפר

צמתי על מים ולחם וסבלתי מכאבי ראש במשך 24 שעות. ברגעים מסוימים זה היה בלתי נסבל. היו אלה ייסורי כפרה והקרבתי אותם למען הכומר ווגט ולמען התשובה של החוטאים.
צמתי למען הכומר ווגט ולמען אנדראס (סטודנט לתיאולוגיה).
שאלתי את המושיע מדוע הנזירה המשיכה לחלק את הקודש אתמול בערב, אף על פי שהיא יודעת שאסור לה לעשות זאת. לאחר מכן הקרבתי את הקודש למענה.
המושיע: "לא ניתן להעניק חסד ללב קשוח. התפללי למענה, צמי עבורנה."
בערב בכנסייה. שלושה מאמינים והכומר ווגט סייעו בהנחת סימן האפר. ביקשתי מהמושיע שאקבל את סימן האפר מידיים מוסמכות. והכומר ווגט ניגש אליי, אף שבדרך כלל הוא נמצא בצד השני. בעת קבלת הקודש ביקשתי שוב מהמושיע שאקבל את הקודש מידיים מוסמכות, וקיבלתי את לחם הקודש מידי הכומר ווגט.

הקדשתי את הקודש לכבוד הכומר ווגט.
שאלתי, כי ראיתי שאנשים שאינם אנשי דת עשו את סימן האפר. בין האנשים שאינם אנשי דת היה גם סטודנט לתיאולוגיה (אקולית).
המושיע: "כתבי, בתי, רק ידיים מוסמכות צריכות לחלק את האפר. רק הכמרים, רק הכמרים. זה נחשב גם לבוץ בכנסייה."

05.03.92 — יום חמישי

בבוקר מוקדם התפללתי את מחרוזת הרחמים ואת הליטניה לרחמי האל ותפילות אחרות.
10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי, לא יכולתי להעניק את החסד, שכן המאמינים החילוניים הם שחילקו את סימן האפר. אני מעניק את החסד בעת חלוקת האפר באמצעות ידיו המקודשות של הכומר."
אחר הצהריים התפללתי שעה, לא היו חולים, ולאחר מכן התפללתי את מחרוזת התפילה.
בערב, בכנסייה ברוט, התפללתי עם המאמינים תחילה את מחרוזת התפילה ולאחר מכן את המיסה הקדושה.
הקרבתי שוב את הקודש עבור הכומר ווגט. בכנסייה היה גם כומר מפולין, הכומר סטניסלב.

06.03.92 יום שישי של לב ישו

בשעה 13:00 הלכתי לקפלה. אך היא הייתה סגורה. זה הכאיב לי, אך הלכתי לחפש את המפתח. קראתי לשומר של בניין בית החולים והוא פתח את הקפלה. לאחר הקודש הרוחני שאלתי את המושיע אם נכון מה שעושה האב סטניסלב מפולין, כי הוא מחלק את הקודש גם על הידיים.
בהתחלה הסתדרתי מצוין עם הכומר הזה, ועכשיו הוא נראה לי זר כל כך. המשכתי לשאול את המושיע אם גם הוא נהג בעבר לחלק את הקודש ביד. המושיע: "לא, הוא עושה את זה בשביל הכסף. בכך הוא בגד בי."
אני: "האם אני יכול לכתוב את זה ביומן?"
המושיע: "כן, כתוב את זה, הוא איבד הרבה חסדים בגלל זה." אני: "מי השפיע עליו לחלק את הקודש ביד?"
המושיע: "זו מלאכתו של לוציפר. כל עוד הם מחלקים את הקודש ביד, הם משרתים את השטן." אני: "אדוני, האם אני יכול לומר זאת לאב סטניסלב?"
המושיע: "בתי, הוא לא יבוא אלייך." אני: "הוא יודע שזה לא נכון. הוא מרגיש את זה?"
המושיע: "בתי, האם את מודעת לחטאייך כשאת עושה אותם?" אני: "אבל אדוני, אולי הוא חושב שזה נכון?"
המושיע: "בתי, אם לא מכירים בחטא, אז מצבים גרועים." אני: "מה זה אומר, 'מצבים גרועים'?"
המושיע: "אין לך את חסד האל."
נבהלתי מעט ונשימתי נעתקה לרגע, ושאלתי את המושיע אם יוכל לחזור על דבריו, אולי לא הבנתי נכון.
המושיע: "כתבי זאת, בתי, אינך נמצאת בחסד האל."

בבוקר ביקשתי מהמושיע שיספר לי משהו על הנשמות בבית החולים האוניברסיטאי.
המושיע: "האם תוכל לשאת את מה שאומר לך?" אני:
"מושיע, אתה מכיר אותי טוב יותר ממני עצמי."
בערב, בכנסייה ברוט, לא ראיתי עוד את האב סטניסלב.
בסוף המיסה נזפה בי המשרתת, כי הזכרתי לה שהאור הנצחי לא דלק. היא צעקה בזעם בכל רחבי הכנסייה: "לכו הביתה, זה לא עניינכם." התפללתי למען האישה הזאת. גבר מרוט, אריך, דיבר איתה עוד בחוץ.
הקריבתי את הקודש למריון. בשעה 20:00 התפללתי את טקס הגירוש והמחרוזת של רוח הקודש, כדי שאף חילוני לא יחלק עוד את הקודש, כי עוזרי הקודש היו בישיבה בשעה זו.

אריך היה אצלי והתפלל איתי. כללתי בתפילה גם את בעלי. אך הוא היה עצבני מאוד והתפרץ בזעם, עד שאריך חזר הביתה. אני מאמינה שהגירוש השדים השפיע על בעלי. באותו ערב, הכל הפריע לבעלי. לפני השינה התפללתי עוד שני מחרוזות רוזרי.

07.03.92 - שבת הכפרה של לב מריה

בבוקר מוקדם הייתי עם הגברת קורדולה בכנסייה בווגהאוזל.
בין השעות 16:15 ל-18:15 התפללתי למען הכומר ווגט. האור הנצחי לא דלק כשנכנסתי לכנסייה. התפללתי שמישהו יבוא וידליק אותו. ואז אמרתי למושיע: "אני מקריבה לך זאת, כדי ש-100,000 נשמות ייוושעו, אם עד 17:00 לא יבוא אף אחד להדליק את האור הנצחי."
השעה הייתה 17:05 כאשר הגיעה המשרתת והדליקה את האור הנצחי; היא מיהרה מאוד. כרעתי ברך במשך השעתיים והתפללתי ארבע מחרוזות רוזרי ורבבות תפילות אחרות.

08.03.92 - יום ראשון

בשעה 5:45 בבוקר קמתי והתפללתי כשעה, תחילה לרוח הקודש, אחר כך את ה"קונפיטור" הישן, את טקס גירוש השדים, תפילה למלאך הקדוש מיכאל ולמלאך השומר, הקדשה למריה הקדושה, תפילת לב ישו ואת מחרוזת התפילה השמחה,
ואז קיבלתי את הקודש ברוח.
התחלתי שוב לבכות מכל הלב, כי כל כך הרבה צרות נחתו עליי. הגרועות ביותר הן אלה הפוקדות את בעלי. הכי רציתי לוותר על הכל ולהפסיק להתפלל כל כך הרבה.
ביקשתי עזרה מהמושיע והתלוננתי בפניו. התפללתי גם למריה הקדושה, כי זה יותר מדי עבורי. אמרתי: " מכל עבר אני נרדפת, ונוסף על כך אני מאוכזבת מהכומר שלי.
לפתע הפסקתי לבכות. לאחר מכן חשתי שלווה עמוקה ושקט בתוכי. ביקשתי מהמושיע אות שהכומר וכל הנוכחים בכנסייה יראו.
אמרתי למושיע שאני חוטאת ואינני ראויה לקבל את האות הזה, והוספתי: "אדוני, יהי רצונך.
המושיע: "כן, תקבלי אות שכולם יראו."
אני: "אני רוצה לדעת אם גם הכומר יראה את זה." המושיע: "כן."
אני: "האם זה יהיה אות טוב שיגרום לאנשים לחזור בתשובה, או שאתה מתכוון להפחיד אותנו?"
המושיע: "אלוהים לא מפחיד אף אחד."
אני: "מתי יבוא האות הזה, לפני חג הפסחא או אחריו?" המושיע: "לפני חג הפסחא."
אני: "האם הכומר ישתנה בעקבות האות הזה?" המושיע: "לא, הוא לא ישתנה בעקבותיו."
אני: "למה, מושיע? אני ממש מיואש עכשיו. חשבתי שהוא ישתנה מתישהו?" המושיע: "זה מה שחשבת."
אני: "אבל למה, מושיע?" מושיע: "יש בו עדיין כל כך הרבה גאווה."
אני: "אדוני, אני מבקש ממך, תן לי כומר אחר שאוכל להפקיד בידיו את היומן שלי.
המושיע: "השאר את זה לי."
אני: "אדוני ואלוהי, האם זה מקובל עליך שאני פונה אליך כך, למשל: אדוני, מושיעי, ישוע היקר, אהובתי הגדולה, אלוהי הקדוש, החזק והנצחי, מלך המלכים, מלך השלום, אלוהים כל-יכול ורחום, וכו'. האם זה מקובל עליך?" המושיע: "מה שבא מהלב, את זה תגידי."
הודיתי על השיחה הזו והקרבתי את הקודש לכל בני האדם ברחבי העולם ולנשמות המסכנות בגיהינום, כפי שאני מקריבה מדי יום את תפילות המחילה למען הנשמות המסכנות.

השעה הייתה בערך 8:30. בעלי קם והלך לווגהאוזל להתוודות. תפילתי נענתה, כי התפללתי במחרוזת התפילה שאלוהים ייתן לו את החסד להתוודות טובה.
בין השעות 9:45 ל-11:10 הייתי בכנסייה ברוט. לפני המיסה הקדושה התפללתי את הליטניה לרחמי האל עבור כל המבקרים בכנסייה. שוב הקרבתי את הקודש למען הנשמות המסכנות בגיהינום.
כשהגעתי הביתה, בעלי היה שונה לחלוטין. הוא היה כמו אדם חדש והצטרף אליי לתפילה. כל היום שררה שלווה, הוא היה חביב ונחמד. תודה לאלוהים על החסד הזה.
בלילה התעוררתי בשעה 2:30 וזכיתי בחסד להתפלל.
התפללתי את שבע המילים האחרונות, בכל אחת מהן "אבינו שבשמים" ו"הילל מריה", "וכבוד לאב", ולאחר מכן את מחרוזת התפילה של הרחמים. לאחר מכן נתתי מים קדושים לנשמות המסכנות, ואז המשכתי לישון שינה נפלאה.

09.03.92 – יום שני

10:00 חדר הרופאים:
שאלתי את המושיע על האנשים בבית החולים, אלה שעובדים שם.
ביום שישי שאל אותי המושיע אם אוכל לשאת את מה שהוא אומר לי, ולכן אמרתי לו עכשיו, שאם הוא רוצה, שיגיד לי לפחות את הדברים הקלים ביותר.
המושיע: "כולם צריכים לחזור בתשובה. כמעט כולם נמצאים בדרך הרחבה." אני: "מה עליי לעשות למענם, מושיע?"
המושיע: "התפלל למענם."
אני: "אבל התפילות שלי לא יכולות להציל רבים." המושיע: "כן, כי איתי אתה יכול להציל רבים."
רופא הגיע אלינו למחלקת הרנטגן, אורח מטורקיה, מוסלמי, שרצה לקבל מידע על הרנטגן והצילומים.
סיפרתי לו יותר על האמונה הקתולית מאשר על הרנטגן. במיוחד סיפרתי לו כמה חשוב רוח הקודש.
שאלתי את המושיע אם זה היה נכון, כי הרי הרופא הוא מוסלמי. המושיע: "כולם זקוקים לאותה אמונה."
אני: "האם תוכל לומר לי איך עליי להיות?" המושיע:
"הישאר כפי שאתה."
בשעה 13:00 בקפלה שבבית החולים.
אמרתי למושיע שבשבתות יש כל כך הרבה אנשים בכנסייה, ובימי חול רק מעטים. שאלתי: "האם הכומר לא יכול לחלק את הקודש לבדו, האם הוא זקוק למאמינים?"
חשבתי שהאחרים צריכים לחכות בסבלנות, ואם הם לא יכולים לחכות, אז שייתפללו למען דור הכמרים הצעיר, כדי שיהיו לנו יותר כמרים.
המושיע: "רוב האנשים שמקבלים את הקודש רק בימי ראשון, מקבלים אותו באופן לא ראוי." אני: "צריך לומר זאת לכומר. האם הכומר לא רואה זאת?"
המושיע: "אם הוא לא היה מחלק את הקודש ביד, הוא היה רואה זאת." אני: "האם אני יכולה לכתוב זאת ביומן?"
המושיע: "כן, בתי, כתבי זאת."
אני: "רבים אומרים שהם חוטאים יותר בפיהם מאשר בידיהם."
המושיע: "אני לא מאמין להם. אבל זו האדישות, שהם כבר לא מבחינים בין האל השילוש הקדוש בהוסטיה הקדושה לבין לחם רגיל. הכמרים חייבים להטיף להם על ההבדל, אך מכיוון שהם נוהגים בקבלת הקודש ביד, הם כבר לא יכולים להטיף על כך.
אני: "הם אומרים שגם ביד זה מכובד."
המושיע: "כתבי, בתי, זה לא ראוי לקבל את לחם הקודש ביד, ואם מישהו מקבל אותו באופן לא ראוי, זה מיד גם חוסר יראת כבוד."
אני: "האם הקודש ביד גורם לחילול קודש רב?" המושיע: "יותר ממה שאת יכולה לדמיין."

בערב, בכנסייה באדום, בזמן שהכומר קרא את הבשורה, אישה אחת רצה בכל רחבי הכנסייה עד שהגיעה ממש מול הכומר.
היא הייתה כל כך רועשת עם נעליה וצעדיה הנמרצים, עד שכל המאמינים הפנו אליה את תשומת לבם. לכאורה, היה מישהו בכנסייה שחסם לה את היציאה עם מכוניתו. אך חוסר השקט שלה נראה לי מוזר.
היא נופפה בידה למשרתת הכנסייה, שהגיעה אליה ואז הפסיקה את דברי הכומר וסיפרה לו את הכל. כשהכומר שאל למי שייכת המכונית הזאת, אף אחד לא ענה.
לאחר הקודש שאלתי את המושיע על האב יוהנס, כי רולנד סיפר לי בטלפון שהאב יוהנס התנצר והבישוף פלטון מקבל כעת את ספריו.
היילנד: "הספרים של האב יוהנס אינם נכונים."
ואז שאלתי על ההרצאה שאמורה הייתה להתקיים ב-13.03.92 ועוסקת
גרבנדל. אמרתי למושיע: "אני מאמין בהתגלויות בגרבנדל, אך הקרנת הסרט והשיחה שלאחריה, והפרסום הרב בנושא, מפריעים לי. האם לא השטן פועל כאן ומבקש להרוס את הטוב?"
המושיע: "ניחשת נכון."
בערב בשעה 20:00 קבוצת תפילה. היו שם הרבה אנשים.

10.03.92 — יום שלישי

שאלתי את המושיע על האישה שבאה אתמול לכנסייה.
היילנד: "זה היה הרוח הטמאה. אני אפשרתי את זה. עוד יבואו כאלה. הייתי בכנסייה באדום והקרבתי את הקודש עבור הכומר ווגט.

11.03.92 — יום רביעי

10:10 חדר הרופא:
שאלתי את המושיע שוב לגבי הסימן. המושיע: "תקבל סימן בכנסייה." אני: "מה זה יהיה?"
המושיע: "השאר את זה לי."
אני: "האם אני יכול להבחין בין מה שמגיע ממך לבין מה שמגיע ממני?" המושיע: "כן, אתה יכול."
המושיע העניק לי חסד רב. אני מודה לך, אדוני ואלוהי. אני: "אמור לי משהו, גם אני רוצה לשמוע ממך משהו."
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי." אני: "זה עושה טוב לשמוע את זה."

16:30: הייתי ב"צונאקל" בבוקסברג והאזנתי להרצאה. מכיוון שאיחרתי, לא יכולתי להשתתף במיסה הקדושה שם.
בשעה 19:00 השתתפתי במיסה הקדושה במינגולסהיים בקפלת רוכוס.
שוב כרעתי ברך לבדי ליד שולחן הקודש. כומר חדש נתן לי את הקודש רק בסוף. בזמן שהמתנתי, התפללתי כמה "אווה מריה" עבור הכומר הזה.
הקרבתי את הקודש למען מריון.
בשעה 20:30 הגיעה מריון וכתבנו את הרישומים ביומן.

12.03.92 — יום חמישי

זה כבר היום השני שאני עובדת לבד במרפאה. הגיעו הרבה מטופלים. למרות זאת הצלחתי להתפלל הרבה.
12:30 בקפלה שבבית החולים:
רציתי לדעת אם היה נכון שברכיתי אתמול לבד ליד שולחן הקודש בקפלה של רוכוס. רבים מהאנשים שהכרתי עמדו בעת קבלת הקודש או כרעו ברך על המדרגות ממש מול האב, למרות ששולחן הקודש היה שם.
אולי עשיתי טעות, חשבתי. המושיע: "המשך לכרוע ברך, כמו עד עכשיו."

אני: "מה הסיבה שהאחרים לא כורעים ברך ליד שולחן הקודש?" המושיע: "ענווה כוזבת, יראת אדם, פחד מהכומר."
חשבתי על אנשים מקבוצת התפילה ושאלתי את המושיע אם עליי לומר להם זאת?
המושיע: "כן, אבל באהבה."
זה נראה לי קצת מוזר. כשרוצים לעשות משהו טוב למען המושיע, אתה נותר לבד. הרי בסופו של דבר, כולנו מחויבים לכבד את אלוהים.
בדרך הביתה התפללתי כרגיל את מחרוזת התפילה.
בשעה 16:00 נסעתי למינגולסהיים לשחות בבריכת המים המומלחים, במשך כשעה וחצי.
בערב הלכתי לכנסייה ברוט והתפללתי שם גם את מחרוזת התפילה. בעת קבלת הקודש עברה הנזירה לידי.
קמתי וחזרתי למקומי מבלי לקבל את הקודש.
בדרך מהספסל לקבלת הקודש אל מקומי חשבתי שהשדים רוצים לקרוע אותי לגזרים. אך המושיע בא אליי ברוחו וקיבלתי חסד רב, חסד מיוחד. הקרבתי את הקודש למען האנשים בבית החולים שבו אני עובדת.
מיד לאחר מכן נסעתי למינגולסהיים, לקפלת רוכוס.
שם התקיימה עוד מיסה קדושה בשעה 19:30, ושם קיבלתי גם את הקודש הקדוש, אותו הקרבתי למען הכמרים והנזירים שעדיין היו בגיהינום, ולמען הנזירה שחילקה את הקודש, ולמען כל הנשמות האחרות בגיהינום.

13.03.92 - יום שישי

הבוקר התפללתי כשעה, לפחות 10 פעמים את טקס הגירוש עבור כל בית החולים, עבור משפחתי, עבור הכומר דוכרט והכומר ווגט.
היה לי הרבה מה לעשות, ובכל זאת מצאתי זמן עבור המושיע. חסרות שתי נשים במחלקת הרנטגן, האחת חולה והשנייה תגיע רק במאי. ביקשתי מהמושיע שייתן לי את החסד לעבוד בשביל שלוש.
הוא נתן לי אותה, ובכוחו של אלוהים הצלחתי לעבוד היטב.
בשעה 10:10 נכנסתי לחדר הרופאים. שם תקשרתי ברוח, זו כבר הפעם השנייה היום. שאלתי את המושיע מה היה אתמול, כאשר הנזירה עברה על פניי עם המושיע ואני קמתי וחזרתי למקומי מבלי שקיבלתי את המושיע, הרגשתי בתוכי התקפות קשות.
המושיע: "בתי, היו שם רוחות טמאות רבות מאוד."
אני: "האם הם האמינו שלא תבוא אליי אם לא אקבל אותך בסקרמנט?" המושיע: "כן, הם תמיד חושבים כך."
אני: "היה לי הרגשה שהם רצו לקרוע אותי לגזרים באותו רגע. אולי דמיינתי את זה?"
המושיע: "בתי, אילו היה ביכולתה, היא הייתה קורעת אותך לגזרים.
אני: "אדוני, כאשר באת אליי ברוח ואני התאחדתי איתך, קיבלתי יותר חסד מאשר אילו הייתי מקבלת את הקודש. מה הסיבה לכך?" המושיע: "כי אני רוצה להינתן למאמינים באמצעות ידיו המקודשות של הכומר.
אני: "איך עליי להתנהג כלפי הכומר?"
המושיע: "עלייך תמיד להקשיב לכומר, אך אם הוא פוגע בכבודי, אז לא." רציתי לדעת אם היה נכון שברחתי מהאחות בלי לקבל את הקודש, חשבתי שאולי זה לא היה נאה בעיני המושיע.
המושיע: "לא, בתי, להפך, עשית דבר טוב."
אני: "אבל אדוני ואלוהי, אם הכומר אומר שאני לא רשאי לעשות זאת?" המושיע: "אז עשה כפי שהוא אומר, על אחריותו."
אני: "מתי אוכל לשוחח עם הכומר ווגט? אני רוצה לשמוע את זה ממך. אדוני, יהי רצונך.
המושיע: "כן, בתי, דברי איתו." אני: "מתי?"
המושיע: "בהקדם האפשרי.

אני: "האם אני פוגעת בכבוד האל בכך שאני עוזבת, או אלה שנשארים ומקבלים את הקודש מהמאמין?"
המושיע: "בתי, הקשיבי היטב. כל מי שמקבל את הקודש ביד וכל המאמינים המחלקים את הקודש, כולם פוגעים בכבודו של אלוהים.
אני: "מושיע יקר, רציתי לשאול אותך, האם עלי לקרוא הכל בפני הכומר ווגט, או רק בימים מסוימים?"
המושיע: "הכל, בתי, הכל."
אני: "אדוני, האם תהיה איתי כשאני אלך אליו?" המושיע: "כן, אני אהיה איתך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני חשה כל כך הרבה אהבה וחום, כל כך הרבה חסד בלבי עכשיו. האם זו אישור לכך שעליי ללכת אל הכומר ווגט? האם אתה שמח שאני הולכת אליו?
המושיע: "אני שמח על כך במיוחד."
אני: "כבר צמתי והתפללתי כל כך הרבה, והקרבתי את הקודש הקדוש עבורו פעמים רבות כל כך. האם הוא ישתנה קצת עכשיו, כשאדבר איתו?"
המושיע: "כן, בתי, הוא כבר משתנה, אבל הוא ידע מה אני רוצה ממנו." בערב הייתי בכנסייה ברוט, הקרבתי את הקודש למען הנשמות המסכנות.

14.03.92 - שבת

בבוקר מוקדם השתתפתי במיסה הקדושה בווגהאוזל. האב אלנוס ערך את המיסה. לאחר המיסה התפללתי בכנסייה את הליטניה הלורטאנית. לאחר מכן הלכתי עם מריון לכתוב את היומן.
משעה 16:30 התפללתי למען הכומר ווגט. בשעה 16:45 הלכתי להתוודות אצלו. הייתי מאוכזבת מאוד ואפילו בכיתי. לאחר מכן המשכתי להתפלל למען הכומר ווגט.

15.03.92 - יום ראשון

בשעה 3:45 לפנות בוקר התחלתי להתפלל למען כל בני האדם. גם את הכומר ווגט כללתי בתפילתי. אמרתי למושיע: "כל הנשמות שייכות לך, כולן צריכות להיוושע.
התפללתי כשעה וחצי, ואז התאחדתי. בכיתי. היה לי מאוד קשה אחרי שיחת הווידוי עם הכומר ווגט אתמול.
אז שוב עלו בי ספקות אם המושיע מדבר אליי. כי אם הייתי עושה את מה שהכומר ווגט אמר לי, לא הייתי צריכה ללכת יותר לכנסייה בכלל.
ביקשתי מהמושיע תשובה.
אמרתי: "אדוני ואלוהי, ישוע שלי, המדריך הרוחני שלי, אלוהי השילוש הקדוש, האם זה אתה שמדבר אליי?"
המושיע: "כן, בתי, אני אדונך ואלוהיך, ישוע שלך, המדריך הרוחני שלך."
אני: "איך אני אמורה ללכת אל הכומר ווגט אחרי שיחת הווידוי ולקרוא לו מתוך היומן?"
המושיע: "חכי עוד."
ואז שאלתי שוב על הסימן.
המושיע: "יהיה סימן בכנסייה. תני בי אמון." אני: "האם נשמות יתנצרו בזכות זה?"
המושיע: "כן."
אני: "מתי?"
המושיע: "זה יקרה עוד לפני חג הפסחא."
אני: "אני מרגיש כאב בוער בלב. מה זה?" המושיע: "זה הפצע שלי. אני סובל בתוכך."
אני: "האם דיברת אליי באמצעות הכומר?" המושיע: "לא, הוא לא נותן לי להיכנס לליבו."
שאלתי אם פעלתי נכון בתא הווידוי אצל הכומר ווגט.
המושיע: "נהגת נכון בתא הווידוי. בתי, הישארי נאמנה לי." אני: "כן, אדוני, אעשה זאת, כי אני אוהבת אותך."

בסביבות השעה 6:00 חזרתי למיטה וישנתי עוד שעתיים וחצי. בין השעות 10:15 ל-11:15 התפללתי למען הכנסייה ברוט, במיוחד למען הכומר ווגט, המשרתים, המאמינים, מקהלת הכנסייה וכל אלה המקבלים את הקודש בכנסייה באופן לא ראוי. אחר הצהריים השתתפתי בתפילה.

בערב השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. האב נשא דרשה יפה מאוד, וזכיתי לחוות איחוד נפלא עם המושיע.
זה כבר היה היום השלישי שהייתי חולה בשפעת, והודיתי לאלוהים על כך שהורשה לי ללכת לכנסייה.

16.03.92 — יום שני

סבלתי מהצטננות קשה. כמעט כל הלילה לא הצלחתי לישון וסבלתי מכאבי ראש עזים, כאבים בגרון ובחזה.
השיעול שלי היה בלתי נסבל, מה שגרם לי לכאבים עזים. גם עמוד השדרה החזי כאב לי מאוד.
נשארתי בבית וקיבלתי תור לרופא ב-11:30.
כשקמתי הבוקר, התפללתי במשך שעה וחצי. לאחר מכן התאחדתי עם המושיע.
המושיע: "כתבי, בתי. חייך בידיי. את כולה בתוכי ועמי."
אני: "אבל אני עדיין לא מבינה את זה. אני מתגעגעת מאוד לגן עדן." המושיע: "כי את שייכת לי לחלוטין."
אני: "אמרת שיש לי חיים קצרים על פני האדמה. מה זה אומר?" המושיע: "אני כבר לוקח אותך אליי.
אבל הזמן שייך לי."
אני: "האם כבר מילאתי את משימתי על פני האדמה?" המושיע:
"הו, בתי, יש עוד כל כך הרבה לעשות."
המושיע: "אל תישאי את הבעיות שלך על כתפייך. הניחי אותן בידיי. את שייכת לי לחלוטין." אני: "אדוני, אני כל כך חלשה. אני מניחה את חולשתי בידייך."
אני: "ישוע, נעים להיות איתך. לא רוצים להיפרד ממך." המושיע: "אף אחד לא
יוכל להפריד בינינו, בתי."
אני: "אני מייחלת שזה יישאר כך תמיד. אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי, בכל ליבי ובכל כוחי. מלכות האלוהים כבר נמצאת כאן על האדמה.
אני מאמינה שאם יש לך, יש לך הכל. הסיפוק המושלם קיים רק איתך, אדוני ואלוהי.
שאלתי על הכומר ווגט, כי הייתי כל כך מאוכזב לאחר שיחת הווידוי האחרונה. המושיע אמר תחילה שהכומר ווגט הוא פחדן. לא רציתי לכתוב את זה. אך המושיע חזר על כך בפעם השנייה.
אני: "תגיד לי משהו אחר, במקום 'פחדן'."
המושיע: "יהיה לו מעט זמן לעשות את מה שהטילתי עליו." אני: "אני לא מבין מזה כלום."
המושיע: "אבל הוא יבין."
אני: "תהיה לי עוד הזדמנות לדבר איתו?" המושיע: "כן, תהיה לך."
אני: "אבל הוא לא יאמין למה שאומר לו, הוא נייטרלי." המושיע: "אין דבר כזה נייטרלי.
או שהוא מאמין או שהוא לא מאמין." אני: "אדוני ואלוהי, אני מפקיד את הבעיה הזאת
בידיך."

בערב, בכנסייה, התפללתי את מחרוזת התפילה למען הכומר ווגט, והקדשתי לו את הקודש.
20:00 קבוצת תפילה:
זה היה מאוד יפה. התפללנו את דרך הצלב וכולנו התקשרנו ברוחניות.
אמרתי בקבוצת התפילה שאם אין כומר בסביבה, כשמשהו קורה, עלינו לתקשר ברוחניות ולהתאחד ברוחניות עם המושיע, וצריך ללמוד זאת ולתרגל זאת, רצוי מספר פעמים ביום.
בכך מתקרבים יותר ויותר לישו, לומדים לאהוב אותו יותר ויותר ומקבלים כוח רב וחסד לחיים הרוחניים. כולנו קיבלנו חסד רב.
הכומר דוכרט לא היה שם.

17.03.92 - יום שלישי
אתמול זכיתי בחסד, והבוקר דמעות זלגו מעיניי. הפיתוי תקף אותי. הרוח הטמאה ניסתה לשכנע אותי שזו אינה קולו של המושיע, ושלא ייתכן שהכומר הוא פחדן.
הוא אמר: "אתה רואה, זה אתה עצמך." התחלתי לבכות ואז התפללתי מיד. כמה מהר הספק מגיע.
אמרתי למושיע: "אדוני, לא אבקש ממך עד שאקבל את האות שהבטחת לי. אות שהכומר יראה, שהאנשים יחזרו בתשובה ושכומר שלי יקבל הארה. איני יכול להיות בלי כומר. אינני רוצה למות עם חטאים. רק כומר מוסמך יכול לסלוח על חטאים. אתה נתת לו את הסמכות. אני אוהב אותך, אדוני ואלוהי, אך עליי שיהיה לי כומר שאליו אוכל להפקיד את כל מה שאתה אומר לי.
אדוני, אני מוכנה לסבול גם למען הכומר הזה, שאתה מכנה אותו פחדן. אך אדוני, יהי רצונך.
לאחר כל מה שאמרתי, השתררה דממה ושלווה, ולא רציתי לשאול את המושיע דבר נוסף. ואז שמעתי קול.
ישוע אמר: "כן, בתי, כך יהיה."
הופתעתי לשמוע זאת. לאחר מכן התפללתי עוד כשעה ביראת קודש כמו שמעולם לא התפללתי. הייתי כ-40 דקות בשיעור התעמלות, בגלל הדיסקים,
שמציקים לי כרגע.
כשהחזרתי, הכבאים והמשטרה היו אצל השכן שלנו. המוסך והמכונית עלו באש. במוסך הייתה בקבוק עם חומר נפץ, והיו עלולים להתפוצץ מספר בתים בסביבה.
חשבתי שהשטן לא רק הציק לי הבוקר, אלא גם גרם נזק לשכן. טוב שעשיתי הרבה תפילות, אחרת אולי היה קורה יותר.

אחר הצהריים הלכתי ליער והתפללתי עוד שלוש מחרוזות רוזרי. השתדלתי להתפלל עוד יותר למען הכומר ווגט.
בכנסייה התפללתי שוב את מחרוזת הרוזרי והקרבתי את הקודש למען הכומר ווגט.
שמחתי, כי זה היה היום השני שבו לא היו חילוניים שחילקו את הקודש בכנסייה, למרות שהייתה מיסת נשמות והיו הרבה אנשים במיסה.
אז, הכל הולך נפלא כאשר הכומר הקדוש מחלק את הקודש לבדו. צריך רק להתפלל הרבה עבורו ועבור המאמינים, כדי שלא יחלקו.

18.03.92 - יום רביעי
בבוקר מוקדם התפללתי כשעה וחצי. במהלך ההתאחדות לא שמעתי קול, אך המושיע היה איתי, רק שהוא לא דיבר אליי.
חשתי שלווה ורוגע ולא הצטערתי על כך שלא דיבר אליי, כי ידעתי את הסיבה.
בצהריים התפללתי את מחרוזת התפילה, והלכתי למיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. צמתי היום למען הכומר ווגט והקרבתי את המיסה הקדושה למענו.

19.03.92 — יום חמישי
בשעה 3:30 קמתי וביצעתי את הקדוש יוסף באהבה. התפללתי למעלה משעה לפני שחזרתי לישון. לאחר שעתיים חזרתי להתפלל. התפללתי עבור
הכומר ווגט, רק בשבילו את מחרוזת התפילה המשמחת. לאחר מכן התפללתי 50 פעמים, במקום מחרוזת התפילה, את התפילה למלאך מיכאל עם התוספת
"מריה הקדושה, אם הכנסייה, כל המלאכים והקדושים, התפללו בעדנו" ואז "אבינו שבשמים" על החרוזים הגדולים, וכן "גלוריה פטרי", "מגניפיקט", "סנקטוס" שלוש פעמים והתפילה "תחינת מריה הקדושה נגד המלאכים המורדים".
ב"מחרוזת התפילה-גירוש השדים" הזו כללתי את כל אויביי, את הכומר הקדוש ווגט, את האבות בווגהאוזל ובמנזר נויבורג, בשפייר ובפרייבורג, ואת כל הכמרים בסביבה. כמו כן, גם את קבוצת התפילה שלי, את הכומר הקדוש דוכרט ואת המאמינים שחילקו את הקודש
היו כלולים בתפילה.

לאחר מכן קיבלתי את הקודש ברוח. כשהתחברתי עם המושיע, שמעתי את הקול: "תודה לך, בתי."
תמהתי מעט על כך שאלוהים הודה לי, שכן רק הוא יודע כיצד התפללתי. אז גם אני הודיתי לו על הכוח הזה שהוא נתן לי כדי להתפלל. "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד שניתן לי לשרת אותך."
בערב, בכנסייה, ניגש אליי האיש החילוני, עוזר חלוקת הקודש. קדתי בפני המושיע וחזרתי למקומי מבלי שקיבלתי את הקודש. קיבלתי את הקודש ברוחי, והמושיע בא אליי. הקדשתי את הקודש הרוחני לזכרו של הקדוש יוסף.

20.03.92 - יום שישי

לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע. שאלתי שוב אם היה נכון שלא לקבל את הקודש מהמאמין.
המושיע: "כן, בתי, זה היה נכון. המשיכי כך, ככל שתוכלי." שאלתי לגבי הכומר דוכרט, כי שמעתי שהוא מגן על קבלת הקודש ביד במקומות אחרים.
המושיע: "הוא עושה מה שהוא רוצה."
אני: "איך עליי לנהוג כלפי כומר כזה, אם גם הוא מדבר על קבלת הקודש ביד ורואה בכך דבר נכון?"
המושיע: "אמור לו את מה שאמרתי לך, שהדרך הנכונה היא קבלת הקודש בפה." שאלתי את המושיע לגבי יום חמישי הירוק. האח אלוויס סיפר להדוויג שמשהו אמור לקרות באותו יום.
המושיע: "אין לך צורך להאמין בדברים כאלה."
אני: "ישוע, האם יש לך משהו שאתה רוצה לומר לי?" המושיע: "כן.
הישאר נאמן לי תמיד."
אני: "אבי האהוב, אני רוצה להיות נאמן לך תמיד. לשם כך אני מבקש את החסד שאוכל להישאר נאמן לך תמיד, גם אם הצלב שאתה נותן לי יהפוך לקשה יותר.
בערב, בכנסייה ברוט, הקדשתי את תפילת המחרוזת ואת הקודש הכומר ווגט.

21.03.92 - שבת

השתתפתי במיסת הבוקר בווגהאוזל והתפללתי במיוחד עבור האב ורנר אגון. לא מצא חן בעיניי שהוא ביקש מאיתנו להישאר לשבת בזמן קריאת הבשורה. כרעתי ברך וחשבתי שאני כורעת כעת עבור כל מי שיושב. באותו
הרגע התעוררה בי תחושה פנימית עזה. מתוך מעמקי ליבי התפללתי אז עבור האב ורנר אגון. הפעם הוא נתן לי את הקודש ללא היסוס, בזמן שכרעתי ברך על הרצפה. הודיתי לאלוהים, לאם האלוהים, למלאכים הקדושים מיכאל, גבריאל ורפאל ולכל בעלי הסטיגמות, כמו האב פיו, כי את כולם הזמנתי להיות איתי כשאני כורעת ברך לפני המושיע. בשעות אחר הצהריים, בין 16:15 ל-18:15, התפללתי לא רק למען הכומר ווגט, אלא גם למען הבלגן בכנסייה, ולמען כך שמסייעי הקודש לא יחלקו עוד את הקודש, שהמאמינים לא יקבלו עוד את הקודש ביד באופן לא ראוי, ולמען כך שאלוהים לא ייעלב עוד כל כך מהקודש ביד. הלכתי להתוודות אצל הכומר ווגט. היה לי חטא והוא הטריד אותי. הכומר ווגט נתן לי מחילה ולא אמר לי מילה אחת, כאילו התוודיתי בארץ זרה. יצאתי מתא הווידוי והמשכתי להתפלל, עוד מחרוזת תפילה. בערב קראתי עוד שעה בתנ"ך.

22.03.92 - יום ראשון

בשעה 7:00 התחלתי להתפלל. התפללתי במשך שעה, ואז התאחדתי עם המושיע. בכיתי בגלל הכומר ווגט והודיתי לאלוהים על מחילת החטאים. לאחר מכן שאלתי את המושיע מדוע הכומר לא אמר לי ולו מילה אחת.

המושיע: "התפללי, בתי, למענו. יש לו עכשיו בעיות משלו." אני: "חשבתי
שתדבר דרכו?"
המושיע: "הייתי רוצה לדבר דרכו, אבל זה עדיין לא אפשרי." אני: "יש לי תחושה שהכומר נטש
אותי.
המושיע: "גם אני מרגיש כך."
לעתים קרובות תהיתי אם אני בכלל נבחרת, או שאני מדמיינת את זה. אמרתי למושיע: "אם אתה רוצה, תגיד לי.
המושיע: "חשבי על זה היטב, בתי."
בהתחלה חשבתי על דבריו של ישו: "אני המדריך הרוחני שלך וכו'."
המושיע: "בתי, כתבי זאת. את נבחרת ונועדת מראש." אני: "אבל חטאתי כל כך הרבה שנים."
המושיע: "אבל באת אליי." אני: "האם הייתי תועה כל
כך הרבה זמן?"
המושיע: "כן. כמו מיליוני אנשים רבים כיום." אני: "האם אפשר
להחזיר את מיליוני האנשים האלה?" המושיע: "התפללי למענם."
הודיתי למושיע ולגבירתנו.
הגעתי לכנסייה קצת מוקדם, לפני תחילת המיסה הקדושה. שם התפללתי את הליטניה לרוח הקודש עבור כל מי שיגיע למיסה. התפללתי בלהט שאף אחד לא יקבל את הקודש באופן לא ראוי.
אני מאמין שתפילותיי נענו, כי מעולם לא היו כל כך מעטים שהלכו לקבל את הקודש. אני מאמין שאני כבר לא זקוק לסימנים מהמושיע. צריך להתפלל כדי שאנשים ילכו להתוודות.
כשהתכופפתי על ברכיי ליד הספסל בעת קבלת הקודש, אמרתי למושיע:
"אדוני, יהי רצונך, ממי שאקבל כעת את הקודש, מהכומר או מהמאמין."
כשהמאמין התקרב אליי וראה אותי, הוא הסתובב בבת אחת והתרחק ממני, כאילו נבהל. כך הגיע הכומר ווגט ונתן לי את הקודש.
בצהריים הייתי בתפילת המחרוזת ובתפילה בכנסייה. אחר הצהריים מריון הייתה אצלי וכתבנו את היומן.

23.03.92 - יום שני

בבוקר מוקדם התחלתי להתפלל. לאחר כשעה וחצי התחברתי למושיע והתפללתי בלהט.
ואז שאלתי את המושיע אם הסימן היה מיועד לי, כי כל כך מעטים השתתפו בסעודת הקודש ביום ראשון.
המושיע: "עוד יבוא סימן לפני חג הפסחא, בתי, האמיני לי, אל תפקפקי." המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שתהיי
נאמנה לי תמיד."
אני: "אדוני, יהי רצונך."
המושיע: "אני אוביל אותך בדרך המובילה אליי." אני: "אני פוחדת
שאאבד את דרכי."
המושיע: "החזיקי תמיד בידי."
אני: "אדוני, אם כבר נבחרתי, מה עליי לעשות?" המושיע: "התפללי שהכפירה
תוסר.
כתבי, בתי, יש לבטל את הקודש ביד." אני: "זו משימה קשה."
המושיע: "כן, בתי, עלייך לעשות זאת." המושיע: "לכי
לשלום."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על השיחה הזאת. אעשה כל שביכולתי."
נשמתי הייתה שרויה בשלום עמוק ובשלווה עמוקה. אני מאמינה שעליי להתייחס לכל דבר ברצינות רבה יותר מבעבר.
לפני המיסה הקדושה התפללתי את מחרוזת התפילה. שמתי את כל בקשותיי בתפילת מחרוזת התפילה הזו. הקרבתי
את המיסה הקדושה למען הנשמות המסכנות.

20:00 קבוצת תפילה: הגיעו אנשים רבים. התפללנו כשעתיים, במיוחד למען הכמרים, כדי שיפסיקו לחלק את הקודש ביד.

24.03.92 - יום שלישי

תחילה התפללתי שעה, ואז תקשרתי ברוח.
פרופסור קרואטי, כומר, נשא הרצאה ב-21.3.92 בשפייר. כבר האזנתי לקלטת על כך.
שאלתי את המושיע על הכומר, הפרופסור, מקרואטיה. שאלתי אם זו קול המדבר.
המושיע: "אבל לא הלכת לשם." אני: "גם לא קראת לי."
המושיע: "תמיד תמצא אצל כומר משהו שאינו טוב. חפש אצלו גם משהו טוב."
אני: "אדוני, אני אוהב את הכמרים, מדוע הם אינם אוהבים אותי?" המושיע: "כי אתה רואה את מעשיהם הרעים."
אני: "אדוני, אך הם אינם יכולים להסתיר את מעשיהם הרעים מפניך." המושיע: "לא, הם אינם יכולים, אך הם יכולים להסתירם מפני בני האדם." אני: "זה נראה לי כאילו עיוורים מובילים עיוורים."
המושיע: "כן, ניחשת נכון."
אני: "אדוני, האם אנו נמצאים בחושך כזה?" המושיע: "התפלל כדי שיהיה אור."
אני: "אדוני, אתה האור. אנא, חדור את החושך באורך הנצחי."
המושיע: "כמעט כולם נמצאים בחשכה הזאת. כולם רוצים שני אבות. הם לא מצליחים להחליט מי מהם."
המושיע: "כתבי, בתי, כל בני האדם חייבים לחזור בתשובה."
אני: "אז אפשר לומר, כמו שאמרת לדון בוסקו: 'Avertere, avertere! שאלתי לגבי מפתח פטרוס, האם לכל השליחים היה מפתח לשערי גן עדן.
המושיע: "ביתי אינו בית ארצי. כאן יש רק מפתח אחד, ופטרוס הוא זה שיש לו אותו. כולם חייבים לשמוע לו."
אני: "אבל יש לו כל כך הרבה אויבים."
המושיע: "אבל זה סימן לכך שהוא מונחה על ידי רוחי."
זכרי, בתי, מי שמנוגד לתורתו המוכרת של ישוע המשיח, חוטא נגד רוח הקודש. זהו החטא החמור ביותר. לא ניתן עוד לעזור להם."
אני: "אדוני, אני כבר לא יכולה לכתוב, קשה לי לכתוב את זה. אני מודה לך על החסד הזה שהענקת לי."
בין השעות 13:00 ל-14:00 הייתי בשחייה. כמו בכל מקום, גם במים התפללתי תפילות קצרות. במחשבותיי אמרתי למושיע: "אלוהים יקר, אני אוהבת אותך כל כך, כמו טיפות המים הרבות בבריכה."
מיד קיבלתי תשובה מהמושיע: "ואני אוהב אותך כמו כל טיפות המים בכל הבריכות שקיימות."
חייכתי.
בערב בכנסייה ברוט. הקדשתי את תפילת המחרוזת ואת הקודש לבעלי, שעבר היום ניתוח ברגל ונמצא בבית החולים.

25.03.92 — יום רביעי

מכיוון שהצבתי את המושיע במקום הראשון בחיי, עליי להתפלל תחילה. התפללתי כשעה, ולאחר מכן הצלחתי להתפלל היטב מתוך הלב.
אמרתי למושיע: "היום איני שואלת אותך דבר, אולי יש לך מה לומר לי, או שאתה רוצה לבקש ממני משהו."
דבר, אדוני ואלוהי, עבדך מקשיב. אך אדוני, יהי רצונך.
המושיע: "כתבי, בתי, הכומר ווגט חייב לשמוע ממך את מה שכתבת."

אני: "מתי עליי ללכת אליו?" המושיע: "לכי אליו,
שאלי אותו שוב." אני: "האם תהיה איתי אז?"
המושיע: "כן, בתי, אני אהיה איתך." אני: "האם תדבר עכשיו
דרכו?"
המושיע: "השאירי את זה לי."
אני: "מתי עליי ללכת אליו? לפני חג הפסחא או אחריו?" המושיע: "לכי עכשיו,
בימים אלה."
אני: "הוא לא רוצה לעשות את מה שאני אומרת לו ממך."
המושיע: "די לי בכך שהוא יקשיב."
המושיע: "כתבי, בתי. יש לנו כל כך מעט זמן."
לא רציתי לכתוב את זה, כי המושיע אמר לנו. אך המושיע חזר על כך עוד פעמיים.
אני: "האם עליי למסור משהו לכומר ווגט?" המושיע: "אמור לו
שאני אוהב אותו מאוד."
אני: "אדוני ואלוהי, אעשה את אשר אמרת לי. אני מודה לך על השיחה
הזאת.
בזמן האיחוד עם המושיע הרגשתי שלווה ורוגע עמוקים במיוחד. אני לא מצליחה לתאר עד כמה הרגשתי חופשייה ועד כמה הרגשתי את אהבתו של המושיע. קיבלתי גם הרבה חסד.
חשבתי לעצמי כמה חשוב איך מתפללים ומה מתפללים, מתוך הלב, באופן פנימי. בעבר לא ידעתי זאת. תודה לאל על החסד הזה.
בשעה 15:45 ביקרתי אצל הכומר ווגט. לאחר מכן נכנסתי לכנסייה והתפללתי שתי מחרוזות רוזרי עבור הכומר ווגט.
בשעה 16:30 נודע לי ממרגה פ. איזה יום היום, "הבשורה של האדון".
למרגה ולי עלו צמרמורות, כי דווקא היום אמר המושיע שאני צריכה ללכת אל הכומר ווגט, ושהכומר ווגט חייב לשמוע את מה שכתבתי.
חזרתי הביתה והתפללתי עוד כ-30 דקות למען הכומר ווגט.
בשעה 18:00 צלצלתי פעם אחת בדלת בית הכומר, אך איש לא פתח לי. אז נכנסתי לכנסייה והתפללתי עם המאמינים. לאחר תפילת המחרוזת ניגשתי אל הכומר ווגט.
עכשיו קיבלו אותי. נתתי לכומר ווגט לקרוא את מה שהמושיע אמר לי היום
25.03.92.
הכומר ווגט לא הגיב על כך. ביקשתי את ברכתו, כרעתי ברך על הרצפה ואז הלכתי משם.
בשעה 19:00 כבר הייתי בכנסייה במינגולסהיים. שם השתתפתי במיסה הקדושה והקרבתי את הקודש לאם האלוהים. היה ממש יפה, התפללו הרבה בלטינית. הופתעתי מאוד וחשבתי שהבישוף לפבר חייב להתפלל עבור הכומר הזה, כי הכומר הזה נשא הרצאה נגד לפבר. בסוף ניגשתי אל הכומר והודיתי לו על המיסה היפה הזאת. עוד לא שמעתי מיסה שכזו, כמעט כולה בלטינית, באזור שלנו.
תודה לאל.

26.03.92 — יום חמישי

בין השעות 4:00 ל-5:00 בלילה התפללתי שתי מחרוזות רוזרי ותפילות רבות אחרות למען כל הנשמות.
בשעה 9:30 התחלתי שוב להתפלל, אך תחילה בכיתי. בכיתי כל כך מרה, עד שנאלצתי להתייפח. חשבתי על הכומר ווגט, ועל כך שהוא התנהג אליי בקרירות. הוא אפילו לא לחץ את ידי, כמו תמיד. הוא לא יכול להסתיר את מה שמסתתר מאחורי המסכה שלו. אפילו סיפרתי לו שאני לא אוהבת לבוא אליו, כי אני יודעת שהוא לא אוהב לקבל אותי. אמרתי לו שאני עושה זאת כי כך רוצה המושיע.
כשהבכי שלי התגבר, שמעתי מהמושיע: "האם זה לא שווה יותר להיות אהוב על ידי מאשר על ידי כל בני האדם?" ואז הפסקתי לבכות מיד.

אמרתי לישוע: "כן, זה נכון, כי האהבה שלך חזקה יותר מהאהבה של כל בני האדם יחד."
אני: "אדוני, הסרת ממני את הבכי. הכאב שלך היה גדול בהרבה משלי." המושיע: "כן, זה נכון, בתי."
אני: "חשבתי שעשיתי משהו לא נכון אצל הכומר, כי יצאתי משם עם תחושה של ריקנות פנימית.
המושיע: "עשית את הדבר הנכון עם הכומר, השאר עוד יבוא. השאר את זה לי. תבטח בי."
אני: "ומה שמרגה אמרה לי אתמול, שדברים רעים נאמרו עליי." המושיע: "אסור לך להאמין לדיבורי בני אדם."
אני: "כשהתפללתי הלילה בין 4:00 ל-5:00, לא הצלחתי להירדם. איזו אי-שקט הציק לי.
המושיע: "בתי, לקחת מהשטן נשמות רבות. התרתי את הפיתויים הקטנים כדי שתדעי עד כמה חשוב להתפלל בלילה." האיחוד הזה עם המושיע היה נפלא. שלווה עמוקה, רוגע וחום מילאו אותי. אפשר היה לחשוב שאני שייכת אך ורק לישו, אך זה לא כך.
ישוע אוהב את כל הנשמות, אחרת הוא לא היה אלוהי האהבה. נשמתי הפצועה נרפאה לכמה דקות. זה הרי על-טבעי. רופא ארצי אינו יכול לעשות זאת, אלא רק הרופא השמימי, המושיע שלנו.
אני תמיד אחשוב כך, גם אם כולם ינטשו אותי ויעזבו אותי, שהאהבה של המושיע חזקה יותר מזו של כל הכמרים והאנשים יחד. אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על כך שאתה לא נוטש את עבדך.
שאלתי את המושיע אם כתבתי זאת נכון.
המושיע: "לא היית כותבת זאת אילו לא הונחה בך."
אני: "אדוני, אנא הסר ממני את מזגי הסוער, כדי שאהיה רגועה יותר וכדי שאוכל להמשיך ולהיות משרתתך."
המושיע: "זה מוצא חן בעיניי בך עכשיו, בתי."
אני: "אדוני, אפשר לתת לך הכל, וזה יפה. אתה יכול לעצב אותי איך שתרצה, כי אני שייכת לך לגמרי. הייתי יכולה להמשיך לדבר איתך עוד זמן רב, אבל עכשיו עליי ללכת.
המושיע: "לכי לשלום."
כשהסתכלתי בשעון, כבר הייתה השעה 10:40. ב-10:30 היה לי תור לחדר כושר. רצתי לשם במהירות. בדרך התפללתי שיקבלו אותי.
המדריכה אמרה לי שאיחרתי, אך קבעה לי תור חדש לשעה 11:30, שהיה פנוי באותו יום. שמחתי שהתפילה שלי נענתה. כי אין דבר כזה צירוף מקרים. אני מודה לך, מושיעי, שקיבלתי תור נוסף, שכן התורים לשיעורי התעמלות לעמוד השדרה מתמלאים כבר כמה שבועות מראש.
בערב הייתי בכנסייה ברוט לתפילת המחרוזת. את המיסה הקדושה שאחריה הקדשתי לנשמות המסכנות.
הדוויג והילדה ביקרו אצלי לזמן קצר. לאחר מכן הגיעה מריון וכתבנו ביומן.

27.03.92 - יום שישי.

לאחר כ-15 דקות של תפילה, קיבלתי גילוי רוחני. לאחר מכן שאלתי את המושיע, כי עדיין לא היה לי ברור מה המושיע אמר אתמול: "זה מוצא חן בעיניי בך עכשיו..."
שאלתי: "האם עליי לשנות את מזגי הסוער?" המושיע: "הישארי כפי שאת,
בתי."
שאלתי שוב על הכומר ווגט, כי שוב לא אמר מילה, לא
תא הווידוי וגם לא בביתו שבבית הכומר. המושיע:
"האם זה קשה לך עכשיו?"
אני: "לא."
המושיע: "הכל יבוא בעתו."
אני: "אדוני, אנא אמור לי אם צפוי לי משהו שעלי לשים לב אליו ולהיות זהירה."
המושיע: "כן, יבואו עליך פיתויים רבים. בתפילות תוכל להדוף אותם." אני: "ואתה נותן לזה לקרות לי?"
המושיע: "אף אחד לא פטור מזה."

אני: "מהו הנשק החזק ביותר נגד הפיתויים?" המושיע: "את יודעת זאת, בתי, האהבה."
אני: "אז אני מבקשת ממך, אל תפריד אותי לעולם מאהבה זו."
המושיע: "אדם ללא אהבה אינו אדם עוד, אלא עבד השטן. מהם קוצרים רק פירות גיהינומיים. התפללי שיסולקו."
תודה, אדוני ואלוהי, השיעור של היום מספיק לי. המושיע: "לכי לשלום, בתי."

אחר הצהריים אצל הספרית. התפללתי שם הרבה. אבל בסופו של דבר השטן תפס אותי. ספרית דיברה רעה על מאמין ואני אישרתי את דבריה. מיד הבנתי שזו הייתה חטא, כי אין לי זכות לשפוט. מאוחר יותר ניסיתי להגן על אותו אדם, אך אני מאמינה שמה שקרה, קרה.
בערב התחרטתי עמוקות על חטא זה, והלכתי להתפלל את מחרוזת התפילה. קיבלתי את הקודש, אך זה לא היה כמו תמיד.

28.03.92 — שבת

בין השעות 1:45 ל-2:50 התפללתי ביראת קודש למען כל הנשמות.
שמעתי עתה מהמושיע: "אני מודה לך, בתי", ולא יותר מזה.
בבוקר התפללתי שוב כשעה והתרכזתי, אך לא שמעתי קול.
15:45 — 17:15: התפללתי שני מחרוזות רוזרי, אך הייתי מוסחת. לאחר מכן הלכתי שוב להתוודות. רציתי להיפטר מחטא הרכילות.
במהלך הווידוי, הכומר ווגט לא אמר מילה מלבד מתן המחילה. הודיתי למושיע על כך שהסיר את חטאי באמצעות הכומר. לאחר מכן התפללתי מחרוזת תפילה נוספת למען הכומר ווגט.
בשעה 19:00 כבר הייתי בכנסייה בבאד שונבורן. גם כאן התפללתי בלהט שהמאמינים לא יקבלו את הקודש באופן לא ראוי, מתוך הרגל או עם חטא גדול, שכן המושיע כבר נפגע מספיק.
שני מאמינים והכומר חילקו את הקודש. ישבתי בחלק האחורי של הכנסייה. המאמין הגיע לאחור כדי לחלק את הקודש, ויותר אנשים ניגשו לקבל את הקודש מהמאמין מאשר מהכומר בחלק הקדמי של הכנסייה. הכומר כבר סיים, והמאמין חסם את דרכי. בכל זאת עברתי לידו עד המזבח. הכומר כבר היה שוב למעלה, אך כרעתי ברך על המדרגות וחיכיתי עד שהכומר הגיע ונתן לי את הקודש. הרגשתי שכולם מתבוננים בי. היה לי חשוב יותר מה אלוהים רוצה ממני ולא מה שהאנשים רוצים. לאחר המיסה הכנסייה התרוקנה בן רגע. אף אחד לא היה מסוגל להתפלל עוד קצת לאחר הקודש הקדוש היקר. אפשר היה לחשוב שהם קיבלו לחם רגיל ולא את האל השילוש הקדוש בצורת לחם.

29.03.92 — יום ראשון

לאחר שהתפללתי במשך 45 דקות, התאחדתי עם המושיע. שאלתי שוב לגבי הכומר, כי הוא עדיין לא אמר לי דבר.
המושיע: "זה חייב להימשך כך."
ואז שאלתי אם היה נכון מה שעשיתי בבאד שונבורן, שלא פניתי לאדם מן השורה אלא לכומר, גם אם זה דרש ממני מאמץ רב.
המושיע: "בתי, מילאת את רצוני."
אני: "קודם לכן הייתה בי אי-שקט כזה. לבי היה כאילו קרוע. המושיע: "הרוחות הטמאות נלחמות כדי שלא תעשי דבר כזה."
אני: "רק כשחזרת אליי, היה לי שלום עמוק והרגשתי שהחוסר שקט וההתקפות בלבי נעלמו פתאום, כאילו מלחמה הסתיימה.
המושיע: "בתי, זה רצוני, המשיכי כך."
אני: "אבי האוהב, לא אכפת לי שאנשים מסתכלים עליי כאילו אני עושה משהו לא בסדר, אבל המאבק הפנימי הוא הרבה יותר גרוע. אילו לא היית בא אליי, לא הייתי מצליחה לשאת זאת. אבל מכיוון שאני יודעת שאתה בא, לא רק בקודש הקודש אלא גם בקודש הרוחני, יש לי אמון רב בך, ואני אמשיך לעשות כפי שאתה מבקש ממני.

אני: "מי מוביל את המאמין כדי שיילך לאחור לחלק את הקודש? האם זו רצונו של הכומר?"
המושיע: "בתי, זו מעשה ידי השטן."
המושיע: "כתבי, בתי, כל מי שקיבל את הקודש מהמאמין, קיבל אותו באופן לא ראוי."
אני: "אדוני, קראתי בעלון הכנסייה שלנו שהגברת וונבוש מביאה את הקודש לחולים. האם זה תואם את תורתו האמיתית של ישו?" המושיע: "זוהי תורת שקר."
שאלתי שוב אם שמעתי נכון." המושיע: "זה נחשב לכפירה."
המושיע: "כתבי, בתי, בני האדם שקועים עמוק כל כך בבוץ, עד שהם כבר לא יודעים מה נכון."
אני: "אדוני ואלוהי, אתפלל בעניין זה." התפללתי בלהט עוד זמן מה.
ואז אמר המושיע: "לכי לשלום."
השתתפתי במיסה באדום. בעת קבלת הקודש עמד המאמין ממש לידי. הוא לא העז לתת לי את הקודש. שוב הרגשתי התקפות.
זה היה נורא. הכומר ניגש אליי והעניק לי את הקודש.
רק בעת האיחוד חוויתי שלווה עמוקה. הקרבתי את הקודש למען צוות מרפאת אף-אוזן-גרון.
בשעה 13:00 השתתפתי בתפילת המחרוזת, ואז בתפילה בכנסייה. בשעה 14:30 ביקרתי את בעלי בבית החולים.

30.03.92 - יום שני

הייתי לבד במקום העבודה. עמיתתי לעבודה עדיין הייתה חולה. עד שהחולים הגיעו, הספקתי להתפלל הרבה.
ואז הגיע הרופא הבכיר וטיפל בי, כשסיפרתי לו שאני לבד ושחסרים שני אנשי צוות.
הוא אמר שישלח לי עזרה לשעה וחצי. הגיע מתנדב משירות המילואים מחדר המיון, והצלחתי לטפל בחולים למרות שהייתי לבד בעבודה.
בסביבות השעה 10:30 נכנסתי לחדר הרופאים. שאלתי את המלאך השומר שלי אם יש מאחור חולה שמחכה לי. שמעתי "לכי לשם", אך מיד היו לי ספקות. כשהגעתי לחדר הרנטגן מאחור, לא היה שם אף חולה.
בסביבות השעה 13:00 הייתי בקפלה. שאלתי את המושיע אם זה היה המלאך השומר, כי זה נראה לי קצת מוזר.
המושיע: "בתי, הרוח הטמאה מתערבת. בדקי את הקול היטב. היית מהירה מדי. יש לזהות את קול העדינות."
אני: "תגיד לי משהו, כדי שאוכל לזהות מה בא ממך." המושיע: "אני אוהב אותך, בתי."
אני: "אני שומעת אותך כל כך גרוע."
המושיע: "אבל שמעת."
אני: "זה בא ממעמקי הלב."
המושיע: "שמור על שלווה ושלום כשאתה מדבר איתי." אני: "אמרת שהמלאך השומר מדבר גם אליי." המושיע: "כן, אבל לא כשאתה רוצה בכך."
בערב הייתי בכנסייה ברוט. הקדשתי את תפילת המחרוזת ואת המיסה הקדושה לנשמות המסכנות.
20:00 קבוצת תפילה.
הכומר דוכרט גם הגיע, ועבדנו את המושיע. האנשים גם התוודו.
ניסיתי לחזק את המאמינים בכך שסיפרתי על החסדים שקיבלתי מהמושיע. לאחר שהתפללנו במשך שעתיים, שוחחנו עוד קצת עם הכומר, כמו בעבר.
לא הכל מצא חן בעיניי בדברי הכומר. היום התוודיתי שוב בפני הכומר דוכרט.

31.03.92 - יום שלישי
11:30 בחדר הרופאים:
מכיוון שלא מצא חן בעיניי מה שאמר הכומר דוכרט אמש על האפיפיור, שאלתי היום את המושיע.
המושיע: "האב הקדוש הוא בלתי טועה. הוא הכנסייה האמיתית של ישו, המונחת על ידי רוחי. ועל כולם לציית לכנסייה זו."
שאלתי אם היה נכון מה שאמרתי בקבוצת התפילה. המושיע: "אני נתתי לך את הדברים שאמרת."
שאלתי אם עליי לנסוע לברטן, שכן המושיע הוא המדריך הרוחני שלי. המושיע: "בתי, אין צורך שתסעי לשם."

01.04.92 — יום רביעי - פולחן הדם הקדוש - רודאלבן.
עד שהחולים הגיעו, התפללתי כשעה וחצי. בערב הלכתי לקפלת רוכוס במינגולסהיים.
שם התפללתי את מחרוזת התפילה והשתתפתי במיסה הקדושה.

02.04.92 - יום חמישי
הייתי בכנסייה ברוט, לתפילת המחרוזת ולמיסה הקדושה.

03.04.92 - יום שישי של לב ישו
11:00 חדר הרופאים:
לאחר התפילה, בהתאחדות עם המושיע:
המושיע: "לך אל הכומר, אמור לו את מה שכתבת. ככומר, חובתו להקשיב לך."
אני: "אדוני, ומה אם הוא יגרש אותי?" המושיע: "אז הוא יעשה זאת גם לי."
אני: "מתי עליי ללכת?" המושיע: "לך היום, שאל אותו."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני אלך ואעשה את אשר תרצה. אבי האהוב, מה הסיבה העיקרית שבגללה עליי ללכת אל הכומר?"
המושיע: "כדי שיתפלל הרבה עם המאמינים, וכדי שיפנו עורף לתורת השווא." אני: "וזה מה שאני צריך לומר לו?"
המושיע: "זה מה שאת צריכה לומר לו."
אני: "ואם הוא ישאל אותי, מהי תורת השווא?" המושיע: "את יודעת זאת, בתי."
אני: "אעשה זאת, אדוני ואלוהי."
בערב הקרבתי את תפילת המחרוזת ואת הקודש עבור
אל הכומר ווגט. לאחר שהתאחדתי עם המושיע, שאלתי את המושיע, כי רציתי להיות בטוח מתי עליי ללכת אל הכומר ווגט.
המושיע: "לכי, עוד היום."
התחלתי לבכות. נדרש ממני כוח רב כדי ללכת אל הכומר ווגט. ההשפלה הזאת. לא הצלחתי לצאת מהכנסייה מרוב בכי.
ביקשתי מהמושיע שייתן לי כוח.
כשהגעתי לדלת בית הכומר, לא הצלחתי ללחוץ על פעמון הדלת מרוב בכי. אז הגיע נער מקהלה וקרא לכומר.
הכומר הגיע, ראה שאני בוכה ואמר: "נו, תיכנסי."
אמרתי לו: "בתור כומר, חובתך להקשיב לי ולשמוע מה רוצה המושיע."
הוא דיבר הלוך ושוב, אבל לא אמר את הדבר הנכון.
הוא חשב שאני צריכה כומר אחר, ממקום אחר. כי אם הוא ידווח על זה, הוא ייכנס למעגל קסמים.
זה פגע בי עמוקות ואמרתי לו:
"המושיע לא נכנס למעגל קסמים. זה לא יפה מה שאתה אומר, לא מדברים ככה."

ואז הוספתי ואמרתי לו שאני מתפלל בשבילו, בגלל הבדיחות הטיפשיות בעלון הכנסייה. אחר כך נאלצתי להוסיף שצריך לצאת מהכנסייה מהר בערב, אחרי הקודש, כי מיד מכבים את האורות.
(פעם אחת אפילו ננעלתי בתוך הכנסייה) .
אז הוא אמר שהגברת מסנרית צריכה ללכת הביתה מיד.
אמרתי לו שאפשר לתת את המפתח לכנסייה גם למישהו אחר. ראיתי שאין בזה טעם וחזרתי הביתה בכבדות לב.
בבית בכיתי כמו שלא בכיתי מעולם.
אחר כך הלכתי לגברת המבץ, רציתי לכתוב ביומן, אבל זה לא יצא לפועל. כשחזרתי הביתה, התפללתי כשעה.

04.04.93 - שבת

הייתי בכנסייה בווגהאוזל בשעות הבוקר המוקדמות. לאחר קבלת הקודש התפללתי בלהט על הרצפה מול ארון הקודש.
חשבתי שאולי אמרתי משהו לא נכון לכומר ווגט. המושיע: "דיברת איתו נכון."
אני: "אז האם עליי להמשיך לכתוב את היומן או שעליי להפסיק?" המושיע: "המשיכי לכתוב, בתי."
לאחר מכן הלכתי למשפחת המבץ. שם אכלתי ארוחת בוקר, ולאחר מכן כתבתי את היומן יחד עם מריון.
בין השעות 16:10 ל-18:15 התפללתי על ברכיי בכנסייה ברוט למען הכומר ווגט, למען ענייניו של המושיע ולמען כל הנשמות.

05.04.92 - יום ראשון

לפני המיסה הקדושה התפללתי כשעה וחצי. התאחדתי עם המושיע והתפללתי בלהט. התאכזבתי מדבריו של הכומר ווגט ביום שישי, שאמר שאם יעשה זאת, ייקלע למעגל קסמים. מילים אלה לא נתנו לי מנוח.
למעשה, מילים אלה משמעותן שאני נמצאת במעגל קסמים.
המושיע: "בתי, כתבי זאת. כולם נמצאים במעגל קסמים, אם אינם משנים את מה שאני דורש מהם."
אני: "מה אתה דורש מהם?"
המושיע: "יראת כבוד עמוקה כלפי האל השילוש הקדוש. יש לבטל את קבלת הקודש ביד בהקדם האפשרי. מלבד הידיים המוסמכות, אסור לאיש לחלק את הקודש. הדבר אושר כבר על ידי אפיפיורים קודמים, ועליו להישאר כך גם כיום."
אני: "הכומר ווגט רצה שאפנה לכומר אחר, שאינו מקומי, שיהיה טוב יותר עבורי."
ואז הייתה דממה עמוקה למשך חצי דקה.
המושיע: "בתי, זה עוד יבוא." אני: "מה, מה עוד יבוא?" המושיע: "הכומר הנכון."
אני: "האם הכומר החדש יקרא את היומן שלי?" המושיע: "הוא יעשה את מה שאומר לו."
אני: "אז אני כבר יכולה להתפלל למען הכומר החדש?" המושיע: "כן, עשי זאת."
זה כאב לי בלב, כי הכרתי את הכומר ווגט כבר שבע שנים, ואפילו התפללתי עבורו כבר שמונה שנים, שכן הוא עדיין לא היה לבוש באדום, והתפללתי עבור הכומר החדש, כי הכומר הקודם, הכומר קוסטל, כבר היה בפנסיה, ובנוסף לכך גם חולה.
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, אעשה כל מה שתגיד לי." אדוני, יהי רצונך.
המושיע היה היום קצת יותר קפדן. הוא אמר:
"זה מספיק לך להיום."
לקחתי את הצלב שעמד על השולחן לפניי, לחצתי אותו אל ליבי ונחמתי את המושיע. ואז נישקתי את הצלב, כמו תמיד. ביקשתי מהמושיע סליחה עבור אלה שמקבלים את המושיע ביד מתוך אדישות.

אמרתי למושיע: "הטבע את דמותך על ליבי, כדי שהאנשים יראו את אשר נתת לי, כי אני משרתתך ואשאר כך כל עוד תרצה, אדוני ואלוהי, מדריך נשמתי.
אני: "ישוע היקר שלי, עשה בי כרצונך, אני שייך לך כולו. באהבתך, אדוני ואלוהי, נמצא הכול. בלי אהבתך לא הייתי דבר ואני לא דבר. וכל מה שיש לי הוא ממך, ואני מניח זאת בלבך הפצוע, מקור הרחמים.
נשמתי הייתה אז בשלווה ובחום מיוחדים במינם. אהבתו של המושיע הורגשה בעוצמה רבה יותר מהרגיל. ובכל זאת, הוא אב חי, נורא, צדיק ורחום.
10:00: השתתפתי במיסה הקדושה ברוט.
בשעה 18:00 הייתה תפילת תשובה, ולא הרגשתי טוב מבפנים. אין לי להתפלא אם כל כך מעטים הולכים להתוודות.
בשעה 20:00 הגיעה מריון, וכתבנו ביומן במשך כשעה וחצי. לאחר מכן התפללתי עוד מחרוזת תפילה.
עליי עוד לכתוב שהיום אחר הצהריים, בסביבות השעה 13:30, עברתי ניסיון.
שכבתי על הספה בחדר התפילה. תחילה קראתי ספר של מרגרטה. ואז, לפתע, אחזה בי עייפות עזה. רציתי לקום, כי רציתי לכתוב עוד משהו ביומן. אך לא הצלחתי. זה היה כמעט כאילו מישהו הרדים אותי. אז התחננתי לישוע: "אנא עזור לי, אני רוצה לקום, אין לי כוח.
זה נמשך זמן מה, ואז אמרתי: "בשרתי חלש, אך רוחי נכונה." לפתע שמעתי: "קומי ולכי לכתוב."
לפתע לא הרגשתי יותר עייפות. הייתי מלאת מרץ והמשכתי לכתוב ביומן.

06.04.92 — יום שני

לאחר שהתפללתי, רציתי לבדוק שוב אם שמעתי נכון את מה שנאמר על הכומר החדש.
המושיע: "כומר חדש עומד להגיע." אני: "האם
זה רצונו או רצונך?" המושיע: "זה רצוני."
אני: "לא הרגשתי בנוח בתפילת התשובה אתמול, משהו היה חסר." המושיע: "תפילת התשובה מצאה חן בעיני השטן, אך לא בעיניי."
אני: "אז רבים שאינם ראויים יקבלו את הקודש." המושיע: "כן, בתי, ניחשת נכון."
המושיע: "התפללי למען עניין זה.
כתבי, בתי, הווידוי באוזן עדיין תקף. בתפילת התשובה יש עדיין כל כך הרבה גאווה, והמאמינים חסרים חרטה."
כמה מחשבות עלו בראשי, כאילו הכל באמת בא ממני. המושיע: "בתי, אני נתתי לך את זה. מעצמך את לא יכולה לעשות כלום." המושיע: "לכי לשלום."
12:00 בצהריים בקפלה במקום העבודה: תחילה ביקשתי מהמושיע שייתן לי הזדמנות נוספת לדבר שוב עם הכומר ווגט. התפללתי זמן מה, ואז שמעתי:
"היה עניו."
ואז שוב השתררה דממה, עד ששמעתי:
"הכומר ידבר איתך שוב." שאלתי אם עליי לפנות אליו.
המושיע: "הוא יפנה אליך."
ואז שאלתי את המושיע: "מה אתה מתכוון, מושיע, במילה 'ענו'?" המושיע: "היה קטן."
בערב התפללתי בכנסייה את מחרוזת התפילה למען הכומר ווגט, ולאחר מכן השתתפתי במיסה הקדושה.
20:00 קבוצת תפילה:
התפללנו כשעתיים וחצי. גם כאן התפללתי למען הכומר ווגט, כי אני מחבב אותו ולא רוצה לאבד אותו, ואני גם לא רוצה שהוא יעזוב.

07.04.92 — יום שלישי

שאלתי את המושיע אם קבוצת התפילה נמשכה זמן רב.
המושיע: "לא, בתי, זה לא נמשך זמן רב. עליכם להתפלל עוד יותר."
שאלתי את המושיע אם מה שאמרתי בקבוצת התפילה מצא חן בעיניו.
המושיע: "כל מה שאת אומרת הוא אמת."
מחרוזת התפילה לכפרה, כעוגן הצלה לעולם, אותה התפללנו בקבוצת התפילה, הייתה מתישה מאוד. רבים היו עייפים ומותשים.
המושיע: "זהו מחרוזת התפילה לכפרה."
אני: "איך עליי להתנהג כשמדובר בתורתו האמיתית של ישו? האם עליי להגן על עצמי?"
המושיע: "די בכך שתגיד להם. את השאר אני אעשה."

13:00 בקפלה שבמרפאה:
לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע:
המושיע: "אל תאכזב אותי, הישאר נאמן לי."
אני: "מושיע יקר, במה אני עלול לאכזב אותך?" המושיע: "במה שכתבת."
אני: "ואם הכומר אומר לי שאני חייב לעשות את זה כמו שהוא רוצה." המושיע: "אז תעשה מה שהוא רוצה, על אחריותו."
בזמן הצילומים אני שולח מטופלים רבים גם לווידוי. כך גם היום, אישה צעירה, סטודנטית. שאלתי אותה אם היא סובלת מסחרחורות.
היא אמרה: "כן"
שאלתי אותה אם יש לה הזעות קרות והאם היא מרגישה בחילה. היא ענתה שוב בחיוב.
אני: "האם גם היא לא התוודתה כבר זמן רב?" היא: "כן".
ואז היא התחילה לבכות. חיבקתי אותה והסתכלתי בשלווה על צלב ישו ותמונת מריה הקדושה, שתלו בחדר הרנטגן, והתפללתי בליבי:
"אדון ישוע, מרים הקדושה, אני מקדיש לכם את הנשמה הזאת."
נתתי לאישה הצעירה דפי תפילה. היא שמחה והלכה לדרכה מאושרת. יש אלפי חולים עם תסמינים ואבחנה כאלה, שכבר צילמתי ברנטגן. ובצילום הרנטגן לא רואים כלום. זה סימן לכך שהסבל אינו אורגני. (צילומי הרנטגן נשמרים כולם כראיה למשך עשר שנים, ואז הם מושמדים.)
עדיף שהחולים ילכו להתוודות לפני הביקור אצל הרופא, אז אפשר היה לחסוך הרבה צילומי רנטגן, כי הקרינה הזו מזיקה.
הסבל אינו אורגני, כלומר הוא נפשי, וברכת סקרמנט הווידוי תשפר מאוד את מצב בריאותה של הנפש.
בערב בכנסייה באדום:
הקדשתי את תפילת המחרוזת ואת המיסה הקדושה לכבוד הכומר ווגט, כפי שתכננתי.
כשהכומר נתן למשרתת הקודש את הצלחת עם לחם הקודש, ידעתי שהיא תבוא אליי ותיתן לי את לחם הקודש.
וכך היה. אך לא קיבלתי את הקודש, השתחוויתי בפני המושיע וחזרתי למקומי, מבלי שקיבלתי את הקודש.
המושיע בא אליי ברוחו. אך לפני שבא, נאלצתי להיאבק ברוח הטמאה. אך לאחר מכן זכיתי בחסדים גדולים, משום שלא רציתי לקבל את הקודש מידיה הלא-מקודשות של המאמינה, ולא רציתי לפגוע במושיע.

08.04.92 - יום רביעי

10:00 בחדר הרופאים:
שאלתי לגבי סירוב לקבל את הקודש.
המושיע: "בתי, כתבי זאת, מה שעשית היה נכון."
אמרתי: "היה לי כל כך הרבה אי-שקט מהרוח הטמאה, כי סירבתי לקבל את הקודש.

כשבאת אליי ברוח, היה שלום מוחלט. הרי אתה נסתר מהם (מהרוחות הטמאות), איך זה יכול לקרות? חשבתי שהרוחות הטמאות אמנם רואות שהמושיע לא בא אליי באופן סקרמנטלי, אך הן אינן יכולות לזהות שאתה נכנס אליי ברוחניות.
המושיע: "אני אמשיך להסתתר מפניהם, אך במקום שבו אני נמצא, עליהם לסגת." אני: "האם היה זה רצונו של הכומר ווגט שאקבל את הקודש מהמאמין?"
המושיע: "כן, זה היה רצונו."
אני: "מדוע הוא עושה דבר כזה, כאשר הוא יודע שאני לא מקבל את הקודש מאדם שאינו כומר?"
המושיע: "כי אין לו את האמונה שיש לך."
אני: "אבל אני מתפלל עבורו. (אדוני, תן לו את האמונה החיה, את אמונת גרגיר החרדל שיכולה להזיז הרים)
המושיע: "גם את האמונה צריך לקבל."
אני: "האם עליי להמשיך כך עם חלק מהעוזרים בקודש, כשהם באים אליי?" המושיע: "כן, עשה זאת."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אנא תן לי את החסד, הכוח והאהבה לכך, אך הסר ממני את הפחד ואת יראת האדם. תודה לך, אבי האהוב.

הייתי בזונאקל בבוקסברג ליד היידלברג, במיסה הקדושה, בסגידה, והקשבתי גם להרצאה.
לאחר מכן ביקרתי חולה בבית החולים ברוךסאל. בשעה 21:00 כתבתי יומן יחד עם מריון.
בשעה 22:00 התקשר ה' זיגלר מפרנקפורט וסיפר שהר ההתגלויות במדוג'ורג'ה הופצץ.
בשעה 22:45 שלחנו מברק לקנצלר הפדרלי הלמוט קוהל, אותו מסרנו בטלפון:

למשרד הקנצלר הפדרלי
5300 בון

אדוני הקנצלר הנכבד, אנו מבקשים ממך בכל לבך למחות בזירה הבינלאומית נגד ההתקפות הצבאיות על אתר העלייה לרגל למריה במדוג'ורג'ה ביוגוסלביה - בוסניה והרצגובינה

קבוצת התפילה יוליאנה
אברט
6837 סנט לאון-רוט - (מברק מס' 261 H)

09.04.92 — יום חמישי
10:30 בחדר הרופאים:
התפללתי והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "הישארי עם מה שכתבת עד עכשיו." שאלתי שוב על הסימן.
המושיע: "סימן יבוא."
אני: "לא הבנתי את החלק של 'אל תאכזב אותי'." המושיע: "שתעמוד בהבטחה שהבטחת לי."
אני: "האב מאייר אמר לי בזונאקל, אחרי שסיפרתי לו שאני עומדת להיחשב ככופרת, שאם אני מנותקת מהאפיפיור, אז גם בגן עדן אהיה מנותקת."
המושיע: "את איתי, בתי, ואת תישארי איתי." שאלתי על המלחמה ביוגוסלביה.
המושיע: "כתבי, בתי, המלחמה נמשכת. התפללי, בתי."
בשעה 16:45 הייתי בכנסייה ברוט. במהלך הפולחן לפני הקודש הקדוש הובלתי את התפילה. לאחר מכן הייתה דממה של 15 דקות. פולחן.
בשעה 18:00 התפללנו את מחרוזת התפילה.

בשעה 18:30 התקיימה המיסה הקדושה. לאחר הקודש הקדוש בכיתי בגלל מדוג'ורג'ה. ואז נזכרו לי המילים שהכומר ווגט אמר לאחר ההפיכה, בערך כך: "שמור אותם מפני ביטחון כוזב". חשבתי שאולי יש לי ביטחון כוזב.
ואז שאלתי את המושיע: "אם יש לי ביטחון כוזב, תגיד לי, ואז אפסיק מיד לכתוב את היומן."
המושיע: "אין לך ביטחון כוזב. אני אוהב אותך, בתי."
הקול היה הרבה יותר ברור וצלול מהרגיל. הפסקתי לבכות מיד. זו הייתה תחושה שרק אלוהים יכול לתת. חייכתי אל המושיע וצעדתי הביתה מהכנסייה.

10.04.92 — יום שישי

9:00 בחדר הרנטגן:
התפללתי כשעה והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "בתי, לכי אל הכומר, שאלי אותו אם הוא שינה את דעתו ורוצה לדבר איתך."
אני: "אמרת לי שהוא יפנה אליי, זה סותר את עצמו." המושיע: "אני חייב לקצר את הזמן. סכנה גדולה עומדת בפניכם."
אני: "מתי עליי ללכת אל הכומר ווגט?" המושיע: "לכי,
בתי, עוד היום." כ-30 דקות לאחר מכן:
אני: "האם עליי להתקשר אליו או ללכת אליו?"
המושיע: "תתקשרי אליו, וכשתגיעי אליו, אני כבר אגיד לך מה את צריכה להגיד לו."
20 דקות לאחר מכן:
שאלתי מה התכוון המושיע ב"הזמן". אמרתי: "הזמן הוא
הרי נצחי."
המושיע: "כתבי, בתי. הזמן שייך רק לי."
אני: "אני לא מבינה את זה. אני אכתוב את זה, אם אתה אומר כך, אז כך זה." שאלתי אם עליי לכתוב עוד משהו.
המושיע: "לכי אליו, לכי (אל הכומר)."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אדוני, יהי רצונך."

12:15 קפלה בבית החולים:
לאחר התפילה:
שאלתי שוב: "האם הכומר ידבר איתי?" המושיע: "מה את רוצה,
בתי?"
אני: "מה שאתה רוצה." המושיע: "אז
דבר איתו."

בסביבות השעה 15:40:
התקשרתי לכומר ווגט וסיפרתי לו מה המושיע אמר היום.
הוא אמר: "כבר אמרתי להם ללכת לכומר אחר. תניחו את הספר, אחרת ניקלע לצרות."
הכומר ווגט לא היה ידידותי בטלפון.
התפללתי: "אדוני ואלוהי, יש בי פצע גדול. זה כואב לי מאוד. הכי הייתי רוצה להפסיק לעשות הכל. אבל למענך, מושיעי, אני ממשיכה לעשות את מה שאתה רוצה ממני."
ככל שאני מתפללת יותר למען הכומר, כך הוא מגיב אליי בצורה קשה יותר.
היום לא התקיימה מיסה ב-Rot. פרידולין ואני נסענו ל-Bad Schönborn, לאחר שהתפללנו את מחרוזת התפילה בכנסייה ב-Rot.
בבאד שונבורן-מינגולסהיים, בכנסייה, ערך כומר מזאיר את המיסה הקדושה. הוא נשא דרשה יפה מאוד והיה אפשר לחוש שהוא מונחה על ידי רוח הקודש.
למרבה הצער, נדיר לשמוע דרשות כאלה. אני מודה לאלוהים על הדרשה הזאת.
הקרבתי את הקודש עבור הכומר ווגט.

11.04.92 - שבת

7:15: הייתי בכנסייה בווגהאוזל למיסת הקודש. לאחר קבלת הקודש התפללתי בלהט. לאחר מיסת הקודש קראתי את הליטניה הלורטאנית. לאחר מכן שרנו את "סאלבה רג'ינה" והתפללנו את התפילה "בתולה, אם האלוהים שלי!" ואז אמרתי בקול רם בפני המאמינים: "נשא עוד 'אבינו שבשמים' למען מדוג'ורג'ה, שכן במקום ההתגלות, שאליו כבר הגיעו מיליוני אנשים, נפלו פצצות." לאחר מכן ניגשתי אל ארון הקודש, כרעתי ברך על הרצפה והתפללתי.
שאלתי את המושיע: "האם עליי להניח את הספר בצד, אם הוא גורם לקשיים?"
המושיע: "זה יביא לשיפור, אך לא לקשיים."
שאלתי את המושיע שוב, כי לא הבנתי זאת בדיוק. המושיע חזר על דבריו שוב ואני רשמתי זאת.
כבר ביום שישי, בכנסייה בבאד שונבורן, הטריד אותי מאוד מה שהכומר ווגט אמר, שהספר יביא עלינו קשיים.
אתמול אמר גם המושיע: "זה יביא לשיפור עבור הכנסייה, בתי."
אתמול אמר לי גם המושיע, לאחר ששאלתי אותו אם הוא איתי: "אני תמיד איתך."

אחרי הכנסייה הלכתי למריון וכתבנו ביומן.

בין השעות 16:20 ל-18:20 התפללתי בכנסייה ברוט, כורעת על ברכיי, מספר מחרוזות תפילה למען הכומר ווגט, למען כל הנשמות ולמען מטרותיו של המושיע.
בבית התפללתי בין השעות 20:30 ל-21:30 למען הכומר ווגט מספר פעמים את תפילת הגירוש, מחרוזת התפילה של הפצעים, מחרוזת התפילה של רוח הקודש ותפילות אחרות

12.04.92 — יום ראשון של הדקלים

התפללתי כחצי שעה, ואז קיבלתי את הקודש ברוח. המושיע: "כומר עומד להגיע."
אני: "אז זה לא הכומר האמיתי שלי." המושיע: "לא."
אני: "אז למה שלחת אותי אליו, אני לא מבין את זה." המושיע: "עם כל אדם אני מנסה לבדוק מה הוא מסוגל לעשות."
אני: "אבל אתה כבר ידעת מראש מה הוא מסוגל לעשות." המושיע:
"אני בוחן גם אותך בכך."
אני: "אז נכשלתי במבחן הזה."
המושיע: "בתי, עד עכשיו עשית את זה מצוין."
שאלתי לגבי הסימן שלפני חג הפסחא: "האם אתה משנה את הבטחתך?" המושיע: "לא, אני לא משנה את הבטחתך."
ואז הייתה שתיקה קצרה. ואז
שמעתי את המושיע:
"כתבי, בתי, אני רוצה", שתיקה קצרה השתררה, ואני חשבתי מה עתיד לבוא — "תשובה מהכומר ווגט, ממנו אישית, מבלי שיבקש את דעתו של אף אחד." המשיך המושיע ואמר:
"אם היה במצוקה, האם היה שואל תחילה את האחרים או אותי?"
המושיע המשיך לדבר:
"אין צורך שתחכי לתשובה, זה בשבילי. את יכולה לכתוב לו או ללכת אליו, איך שתרצי."
אני: "אדוני ואלוהי, בחרתי לכתוב לו." המושיע: "עשי זאת."
אני: "אדוני, בן האלוהים החי, מה עליי לכתוב בסוף?" המושיע: "אני אוהב אתכם, ילדיי."
השתתפתי במיסה הקדושה ברוט. הקדשתי את המיסה הקדושה למריון. יהי רצון שאלוהים יעניק לה את החסד להמשיך ולכתוב את אשר האדון מבקש ממני.
בין השעות 13:00 ל-14:00 התפללתי את מחרוזת התפילה בכנסייה ונשארתי שם לתפילה. לאחר השעה 15:00 כתבתי את המכתב לכומר ווגט.
בשעה 20:15 בערב השלכתי אותו יחד עם מריון לתיבת הדואר שבבית הכומר.

במכתב כתבתי את מה שהמושיע אמר לי מוקדם בבוקר יום ראשון של הדקלים.

13.04.92 — יום שני

בסביבות השעה 8:00 בבוקר, במקום העבודה, התפללנו, עמיתי ורוניקה ואני, את מחרוזת התפילה הכואבת.
בשעה 10:00 התפללתי בחדר הרופאים.
התפללתי והתאחדתי עם המושיע.
בשנת 1984, כמה שבועות לאחר התגלות מרים הקדושה, היה לי בבוקר מוקדם חזון של רעידת אדמה שנמשך כ-20 דקות. כל האדמה סביבי רעדה בעוצמה.
הכל היה ירוק, כמו באביב. אז אמרתי לבעלי שיסתכל, כדי שיראה שאני לא ישנה. כי ראיתי את זה בעודי ערה. אבל בעלי ישן ולא הצלחתי להעיר אותו.
הלילה חשבתי שזו הייתה רעידת האדמה. (אכן הייתה רעידת אדמה בלילה, כפי שדווח מאוחר יותר ברדיו.)
המושיע: "לא, בתי, זה עוד יבוא."
ככל הנראה, רעידת האדמה החזקה, כפי שראיתי אותה בחזון זה בשנת 1984, עוד תבוא, כפי שאמר המושיע.
לאחר מכן שאלתי על הכומר ווגט.
המושיע: "הכומר ווגט לא יישאר זמן רב במקום שלכם." אני: "אז יבוא כומר אחר?"
המושיע: "כן. זה שיבוא יהיה המדריך הרוחני שלך." אני: "האם הוא יאמין לי אז, למה שאתה אומר לי?"
המושיע: "לא מיד בהתחלה."
אני: "לא אדיש לי שהכומר ווגט עוזב, אבל כפי שאתה אומר, כך זה חייב להיות. אז אצטרך להתחיל להתפלל מחדש עבור הכומר החדש. זה לא קל. זה יעלה לי שוב בהקרבות רבות.
אני: "מתי בערך הכומר ווגט יעזוב, האם מותר לדעת?" המושיע: "זה עלול לקרות בקרוב."
המושיע: "כתבי, בתי, ילעגו לך, יכחישו אותך ויבזו אותך, קבלי הכל על עצמך."
אני: "אדוני, אבל אני לא מבינה מה פירוש המילה 'ללעוג'. אני אבדוק את זה במילון."
המושיע: "אוביייך נמצאים יותר בתוך הכנסייה מאשר מחוצה לה." אני: "אבל אלה מאמינים."
המושיע: "בין המאמינים ישנם צבועים רבים."
אני: "אנא תן לי מילה אחרת ל'צבועים', אני לא מבינה את זה כל כך טוב." המושיע: "מאמינים למראית עין."
אני: "האם אפשר לנסח את זה אחרת?"
המושיע: "אלה הם המאמינים האדישים, שמגנים על קבלת הקודש ביד." אני: "האם רשמתי את זה נכון?"
המושיע: "כן, כך זה."
אני: "מושיע, אם אני אומר שמי שמקבלים את הקודש ביד הם צבועים, אז אני מעליב אותם."
המושיע: "כך מעליבים אותי כל הזמן."
כשהכנסתי את המכתב לתיבת הדואר בבית הכומר אתמול בערב, בסביבות השעה 20:15, הרגשתי בלב שלי כמה פעמים דקירה עמומה, כמו שאני מרגיש מותקף כשאני עומד מול המאמין בזמן קבלת הקודש.
המושיע: "גם שם יש רוחות טמאות. הן עומדות כמו שומרות מול בית הכומר."
12:25 בצהריים בקפלה שבבית החולים: גם הולגר היה שם. מאוחר יותר נכנס הולגר לחדר הרנטגן ודיברנו על המכתב לכומר ווגט. הולגר סיפר לי דברים מעניינים. עליי להמתין ולראות.
בערב, ברוט, בכנסייה. הקדשתי את תפילת המחרוזת ואת המיסה הקדושה לנשמות הנופלים במלחמה.
20:00 קבוצת תפילה:

היו שם המון אנשים. אני חייב לבנות את חדר התפילה.
לא אהבתי את הדרך שבה הכומר דוכרט התחיל להתפלל. היום הוא לא עשה את סימן הצלב בהתחלה והתחיל מיד לשיר שיר, בלי לומר קודם את העמוד.
לכן, חלקם לא יכלו להשתתף בשיחה ובתפילה.
בסוף ישבנו יחד במטבח ודיברנו. היינו יחד עם
הכומר דוכארט, היינו שבעה אנשים. כשהכומר דוכארט אמר שאין צורך להאמין בהתגלויות הפרטיות מטעם הכנסייה, חשתי כאב גדול בלבי. דיברתי על פטימה ועל לורד ואמרתי שהמאמינים יאבדו את התלהבותם ללא אתרי העלייה לרגל.
הכומר דוכרט חזר ואמר שוב שאין צורך להאמין בכך. אז אמרתי לו ש"על הפירות ניתן לזהות את העץ".
אמרתי שאם כולם היו מאמינים בהתגלויות במדוג'ורג'ה, המלחמה לא הייתה פורצת.
בתחילת ההתגלויות אמרה מרים הקדושה: "התפללו את מחרוזת התפילה, כך תוכלו לעצור את המלחמה."

14.04.92 - יום שלישי

בבית בין השעות 8:30 ל-10:30:
לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע. התלוננתי כי הכומר דוכארט אמר אתמול שאין צורך להאמין בהתגלויות הפרטיות.
המושיע: "הכומר טועה." אני: "למה היה לי הכאב
הזה?"
המושיע: "כי מותר לך לחוש את הכאבים שלי כשאני נפגע." אני: "האם העלבון הזה היה חטא?"
המושיע: "כתבי זאת. כן, בתי."
אני: "אם לא היו לי ההתגלויות הפרטיות האלה, האם הכומר דוכרט היה בא אליי?"
המושיע: "לא, בתי. הוא לא היה בא."
אני: "מה הסיבה שהוא בא כבר כל כך הרבה שנים (לקבוצת התפילה)?"
המושיע: "השטן רוצה להרוס דרכו את מה שהנחתי בך למען שיפור הכנסייה."
אני: "מה עליי לעשות עכשיו?" המושיע: "את
תנצחי אותו יחד איתי."
אני: "האב בוראן אמר שהשדים לא מתעסקים עם הכמרים." המושיע: "כתבי, בתי, כמעט כולם שומעים את מה שהשדים אומרים להם."
שאלתי על מריה איטן, כי הכומר ווגנר לא דיבר עליה טוב כמו שהמאמינים מקבוצת התפילה סיפרו לי. שאלתי שוב אם הדף שכתבה היה נכון.
המושיע: "הדף של מריה איטן הוא אמיתי ונכון. השטן חזק. יש להישאר איתנים בדבריי. בתי, יש לה את אותה הבעיה כמו לך." אני: "מהי הבעיה הזאת?"
המושיע: "הישארי נאמנה לי."
אני: "אדוני, הייתי רוצה לבקר אותה, את מריה איטן." המושיע:
"עשי זאת."
שאלתי לגבי המכתב שכתבתי לכומר ווגט והאם צפויות לי השלכות כלשהן.
המושיע: "תעברי קצת אי-נוחות." אני: "איך עליי להתנהג?"
המושיע: "את לא צריכה לתת תשובה, כי כבר אמרתי לך שלא תצטרכי לחכות לתשובה. הישארי צנועה, בתי."
המשכתי להתפלל בלהט רב. שלווה עמוקה כל כך ואהבה מילאו אותי, עד שאפשר היה לומר ללא הרף: "אני אוהב אותך, אדוני ואלוהי, בכל ליבי ובכל כוחי."
לא הייתי אני, אלא האדון היה בתוכי.

ואז שמעתי עוד: "לכי לשלום, בתי."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד הזה, שרק אתה יכול לתת."

בין השעות 13:00 ל-15:00 הייתי ביער והתפללתי שלוש מחרוזות רוזרי.
בשעה 17:00 הייתי אצל אחייני, רטקו. הוא סיפר לי שבלילה הוא נחנק, והרגיש יד על גרונו וכמעט לא הצליח לנשום. כשהוא אמר "ישו", זה נעלם. הוא עדיין לא הוטבל. הוא מתפלל, אבל עדיין לא מספיק.
הוא רוצה להטבל, אך עדיין לא יודע מתי.

בשעה 18:00 בכנסייה ברוט: האור הנצחי שוב לא דלק, אבל הפעם המשרתת נכנסה מיד, הדליקה אותו ולא חיכתה זמן רב כמו בדרך כלל.

בשעה 20:30 הגיעה מריון וכתבנו ביומן.

15.04.92 — יום רביעי

צילמתי רנטגן לאישה מבוגרת, שכאשר נכנסה היססה אם בכלל להיכנס כדי לעבור את הבדיקה. חשתי ברוח הטמאה, ברכתי אותה ונתתי לה מים קדושים.
היא קיללה לעצמה. אז התפללתי את "אווה מריה", והיא החלה לקלל ולדבר כל כך מהר, עד שלא ניתן היה להבין אותה: "בבבבב".
כשהעמיתת שלי לעבודה ראתה זאת, היא אמרה למטופלת: "זה לא יפה, לא עושים דבר כזה."
המטופלת אמרה לה: "אני עוד אכה אותך."
10:30 בחדר הרופאים:
שאלתי את המושיע לגבי המטופלת הזאת.
המושיע: "יש כאן כמה רוחות טמאות. הן נשארות בפנים. היא רצתה את זה." אני: "איזו רוח טמאה היא זו שלועגת ל'אווה מריה'?"
המושיע: "כולם לועגים."
אני: "האם עליי להתכונן לסימן, כשיגיע?"
המושיע: "לא, בתי, אין צורך שתתכונני. זה יבוא מעצמו."
אני: "האם תגיד לי גם מתי הסימן הזה יופיע, כי אני לא יודעת איזה סימן יהיה."
המושיע: "כן, אני אעשה זאת."
אני: "מושיע, האם עליי לעשות משהו, לפעול. ואם עליי לעשות משהו, הסר ממני את הפחד והספקות וכל מה שעלול למנוע ממני להאמין לדבריך ולעשות את רצונך, כי אני שייכת לך לחלוטין.
המושיע: "כתבי, בתי, עלייך ללכת בקרוב אל האפיפיור ולספר לו את מה שכתבת."
אני: "האם לא עליי לדבר קודם עם כומר?" המושיע: "את יכולה, אבל עלייך ללכת אליו." המושיע: "כתבי לו באופן אישי שאת באה."
אני: "מה עליי לעשות אם הכמרים יאסרו עליי ללכת אל האפיפיור?" המושיע: "בתי, עשי כפי שאומר לך."
אני: "אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אדוני, יהי רצונך." המושיע: "האפיפיור יהיה מוכן לבואך."
אני: "אדוני, זה בלתי נתפס בעיניי, אבל אם אתה אומר זאת, אז כך הדבר ואני מאמינה שכך יהיה."
המושיע: "כתבי, את תהיי איתי." אני: "אדוני, אין לי עוד שאלות."
המושיע: "לכי לשלום, בתי."
אני: "תודה לך, ישוע היקר שלי, המדריך הרוחני שלי. אחזיק חזק בידך כדי שלא אאבד את דרכי. אדוני, שמור עליי, הובל אותי לאן שתחפוץ, כי אני רק משרתת שלך."
היום לא הייתי במיסה הקדושה. כאן ברוט לא הייתה מיסה, וגם בקפלת רוכוס לא, אבל דיברתי עם האב יוסף מזאיר.
בבית חיכתה לי מריון כדי לכתוב יומן.

הלילה התפללתי כ-45 דקות. השעה הייתה אחרי 3:00 לפנות בוקר, ולא הצלחתי להירדם. היו אלה ייסורים לקראת חג הפסחא.
בצהריים, בקפלה במקום העבודה, לאחר תפילת "מלאך ה'", שאלתי את המושיע כיצד עליי לפנות לאב הקדוש.
המושיע אמר לי לשלוח לאב הקדוש מכתב בדואר רשום, לא מברק."

16.04.92 — יום חמישי

10:10 בחדר הרופאים:
מריון ביקשה ממני לשאול אם מה שכתבנו עד כה נכון. המושיע: "כתבי, בתי, מה שמריון כתבה עד כה היה טוב."
אני: "מושיע, אולי יש לך מה לומר לי."
המושיע: "כתבי, בתי, אני אוהב את הדרך שבה את מתנהגת." אני: "נתתי לך את התנועה שלי."
המושיע: "נתת את התנועה שלך, זה מוצא חן בעיניי." אני: "מה פירוש
'תנועה'?"
המושיע: "תמיד למלא את רצוני."
אני: "האם גם אתמול היה זה רצונך שאדבר עם האב יוסף מזאיר, במשך קצת יותר מחצי שעה, ונדבר על הכפירה?"
המושיע: "כן, זה היה רצוני, בתי."
אני: "אדוני, אמרתי לו גם שאני צריכה לדבר עם כה רבים מהכמרים. הוא לא אמר דבר על כך."
המושיע: "אבל הוא הבין מדוע."
אני: "האב אמר שאי אפשר להרחיק את כולם מקבלת הקודש ביד, כך שיקבלו אותה בפה. חשבתי שאצל אלוהים הכל אפשרי, ואתה, מושיע, מה אתה אומר על כך?"
המושיע: "לאחר משפט הדין, כולם יקבלו את הקודש בפה." אני: "מה זה, משפט הדין?"
המושיע: "זהו טיהור הנשמות." אני: "אני לא מבינה
בזה הרבה."
המושיע: "זה מספיק לך להיום. לכי לשלום, בתי."
הבטחתי למושיע שאאמין ואכתוב את כל מה שהוא אומר לי.
18:00 - 19:15 מיסה וורדיה באדום.
בין השעות 3:00 ל-4:00 לפנות בוקר השתתפתי בסגידה בכנסייה. בדרך כלל בעלי היה אמור לקיים את הסגידה בשעה זו, אך הוא לא יכול היה לעשות זאת בגלל רגלו החולה. הזמנתי את מרים הקדושה להתפלל איתי.
כן, והרגשתי שלא התפללתי לבד, שרתי טוב יותר מהרגיל והתפללתי בבהירות ובכל הלב.
אבל אי אפשר להסביר או לתאר לאף אחד מה הרגשתי שם, זה היה כמו ב-18.05.84, כשגברת מריה הופיעה בפני והתפללה איתי, תחושה כזאת.
כשהלכתי הביתה עם רוסוויטה ואמה, אמרה לי אמה של רוסוויטה שהתפללתי יפה וששרתי יפה. זה הפתיע אותי, כי אני לא יודעת לשיר יפה.
התפללתי כל הלילה, בבית עד השעה 3:00 לפנות בוקר ואז בכנסייה, שם נשארתי שלוש שעות, עד בערך 6:00 בבוקר.

17.04.92 — יום שישי הטוב

ישנתי כשלוש שעות וחצי, ואז נאלצתי לקום. בשעה 14:30 חזרתי לכנסייה.
בזמן הקודש הקדוש עמד אנטון, עוזר הקודש, במרכז הכנסייה. עברתי לידו, אך השתחוויתי בפני המושיע. מכיוון שיש לנו ספסל קודש אדום
ספסל הקודש, רציתי לקבל שם את המושיע, כורעת ברך, כפי שצריך. התפללתי מעומק הלב שאוכל לקבל את הקודש מהכומר ווגט.

לגברת וונבוש הייתה האפשרות לגשת אליי כדי לתת לי את הקודש. היא גם ניסתה. היא עשתה צעד אחד לעברי, אך מיד לאחר מכן עשתה צעד אחורה, הביטה בי ועשתה שוב צעד לעברי, ואז חזרה לאחור. אלוהים לא התיר זאת, היה ברור לחלוטין שגברת ונבוש רצתה לתת לי את הקודש. חשבתי שזו כבר סימן, כי כל כך הרבה אנשים ראו את מה שקרה.
ואז קיבלתי את הקודש מהכומר ווגט.
כשהייתי מאוחד עמוקות עם המושיע, מבלי שביקשתי ממנו דבר, אמר המושיע: "זהו האות הגדול ביותר שקיים."
אז הבטתי בצלב שלפני המזבח, אותו נישקתי קודם לכן ברוחי. במדוג'ורג'ה, ביום שישי הטוב, כל המאמינים מנשקים את הצלב.
כאן רק הכומר והמשרתים מתכופפים לפני ישו הצלוב. המאמינים נשארו בספסלים. שאלתי את בעלי אם יש לו עט כדי שאוכל לרשום את מה שהמושיע אמר לי. לא היה לו.
ביקשתי מהמושיע לחזור על דבריו.
המושיע: "את יכולה לכתוב את זה עכשיו, אבל זכרי את זה לנצח:
"זהו הסימן הגדול ביותר שיש."
הבטתי בצלב של ישו, שעמד לפני מזבח הקורבנות לצורך סגידה לצלב. ואז שמעתי: "לך לשלום."
הקדשתי את סעודת הקודש למען נשמות העניים.

18.04.92 - שבת שלפני חג הפסחא

בבוקר מוקדם התפללתי למעלה משעה. התאחדתי עם המושיע והתפללתי בלהט, חיכיתי זמן מה, אך לא שמעתי קול. עלה בדעתי שאולי עשיתי משהו לא נכון, או שאני כבר לא מקבלת קול...
התפללתי היום במיוחד למען הצבועים, למען הכמרים, למען משרתי הקודש, התפללתי מספר פעמים את תפילת הגירוש, במיוחד למען אוביי.
אחר הצהריים, בין השעות 16:30 ל-18:45, התפללתי בכנסייה על ברכיי למען הכומר שלנו ולמען הכומר החדש שעתיד להגיע. היה מתיש להתפלל, כי מר בלאנק תרגל על העוגב. חשבתי איך המושיע בטח מרגיש כשהוא מתרגל בכנסייה.
אם הוא היה מאמין שהאל החי נמצא כאן, הוא לא היה מנגן בעוצמה כזאת על העוגב בכנסייה.
20:00 חגיגת התחייה
זה היה מאוד לא ברור לי, כי התפללנו בקרידו "שקם מהמתים ביום השלישי", הרי היום היה רק היום השני. משהו היה חסר לי, לא הייתי מאושר כמו במדוג'ורג'ה. שם חגגו את חגיגת התחייה החל מחצות הלילה. שם ליבי שמח בחגיגת התחייה. בכנסייה גם לא שמעתי את קולו של המושיע.
למעשה, כאן היה יותר מדי טקס עם המשרתים. מדי פעם הרגשתי דקירות בלב ולא הרגשתי טוב.
בבית בכיתי, הייתי מבולבלת, כאילו לא קמתי לתחייה עם המושיע.

19.04.92 - יום ראשון של חג הפסחא

התפללתי בין השעות 6:00 ל-8:10. אדוני ואלוהי, איני מרגיש טוב לאחר טקס חגיגת התחייה. בסך הכל נראה לי שמשהו לא היה כשורה. אתמול התפללתי לא מעט, למעלה מארבע שעות, ובכל זאת חשתי את ליבי הפצוע. מה הסיבה לכך, מה לא הבנתי?
אדוני, הסר ממני את הפחד, את הבלבול, את הספקות, ובבקשה תן לי את השלום שרק אתה יכול לתת. האר אותי באור רוח הקודש.
אדוני, דבר, עבדתי מקשיבה, כי אני אאמין למה שתתן לי לכתוב, אך אדוני, יהי רצונך. אני כלום, ומן הכלום עשית אותי לעבדך, ומכיוון שאתה, אדוני ואלוהי, המדריך של נשמתי, אני פותחת את ליבי אליך.
עצב אותי כפי רצונך, ועשה בי כרצונך.

אתה לבדך אדוני ואלוהי, אבי האוהב, ישוע היקר ומושיעי.
ראשית שאלתי אם שמעתי זאת ביום שישי הטוב לאחר קבלת הקודש, אם הבנתי נכון, כשבחנתי את הצלב שלפני המזבח, ששכב שם על הרצפה, לצורך התפילה. נישקתי אותו פעמים רבות ברוחי.
המושיע: "כן, בתי, שמעת נכון. הסימן הגדול ביותר בכל הזמנים הוא צליבתי למענכם, החוטאים."
ואז שאלתי על חגיגת התחייה, כי הייתי כל כך עצובה עד שאפילו נאלצתי לבכות.
המושיע: "בתי, התחייה תבוא ביום השלישי."
אני: "זה עלול לבלבל ולערער את האדם, אם חוגגים את זה כבר ביום השני."
המושיע: "כן, זה נכון. הישאר נאמן לי."
המשכתי לחשוב על הטקסים הרבים בכנסייה.
המושיע: "כתבי, בתי. השטן רוצה טקסים בכל מקום כדי להסיח את דעתם של האנשים מהאמת."
אני: "ראיתי אצל המשרתים שהם יכולים להשתחוות עמוקות, אבל בעת קבלת הקודש הם לא יכולים."
המושיע: "הם אינם מכירים את הכבוד, ואין להם כבוד כלפיי."
אני: "אדוני ואלוהי, האם ברצונך לומר לי, לאחר התחייה, מה עליי לכתוב ומה חשוב כעת?"
המושיע: "כתבי, בתי, על בני האדם לשוב בתשובה בדחיפות."
אני: "ישוע, אלוהים חי, מה הכוונה ב'דחוף'? קשה לי לכתוב. אדוני, אתה האמת, ואם אתה אומר זאת, אז זה חייב להיות נכון. מה זה 'דחוף'?"
אני: "אדוני, אבל רק אם אתה חושב שאני יכולה לעמוד בזה, תגיד לי. אדוני, יהי רצונך."
המושיע: "צפויות לכם אסונות רבות. כתבי, בתי, יש להתפלל רבות בתקופה הקרובה."
אני: "אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי, אתפלל יותר מבעבר." התפללתי בלהט גם על הבקשות שהאדון רוצה ממני.
אני: "האם מה שכתבתי נכון?" המושיע: "זה מספיק לי, בתי."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה." אני: "אבל את המילים 'בתי היקרה' מעולם לא אמרת." המושיע: "את יכולה לכתוב זאת כך."
אני: "אדוני, האם אני בת אהובה עליך?" המושיע: "כן, את יקרה לי."
אני: "תודה, אדוני ואלוהי. תודה."
10:00 מיסת הקודש באדום. הדרשה לא מצאה חן בעיניי. לאחר הקודש הקדוש הייתי מאושרת וקיבלתי חסדים רבים.
12:30: פרידולין הגיע, סטודנט לתיאולוגיה.
13:30: השתתפתי עם פרידולין בתפילת המחרוזת ובטקס התפילה.
15:00-18:30 קראתי לפרידולין את מה שהמושיע אמר לי. חיזקנו זה את זה באמונה.

20.04.92 יום שני של חג הפסחא

בסביבות השעה 3:00 לפנות בוקר העיר אותי קולו של הרוח הטובה. הרגשתי שלווה ושלום, בניגוד ללילות רבים שבהם הייתי חסר מנוחה וכתוצאה מכך התעוררתי.
המילים ששמעתי היו ברורות וצלולות, כמו שלא היו מעולם עד כה.
שמעתי: "התפללי הרבה, בתי, כי לאחר זמן מה, המילה תנצח." לאחר מכן הייתה דממה לרגע, ואז שמעתי:
"המילה חיה."
כעבור כחצי שעה זה חזר על עצמו. אפשר היה לשמוע את זה שוב ושוב, קול כל כך נעים.

לא חלמתי, הייתי ער. קמתי, כרעתי ברך לפני הצלב ואמרתי: "כן, אדוני, אתפלל. אנא תן לי את כוח רוח הקודש, כדי שאוכל להתפלל."
כך התחלתי להתפלל בסביבות השעה 3:30. התפללתי אז תפילות למען האויבים, את תפילת הגירוש, את מחרוזת התפילה של הפצעים, את מחרוזת התפילה של הרחמים ותפילות רבות אחרות, ואז תקשרתי ברוחני והקרבתי את הקודש הרוחני למען העולם כולו.
היום אני מבינה טוב יותר את המילים: "הצאן שלי שומע את קולי". התפללתי עד 4:30 ואז הלכתי לישון.
כשהתעוררתי, הדלקתי את הרדיו. השעה הייתה 8:00, ובחדשות שמעתי שהעיר מוסטר הופצצה הלילה.
העיר מוסטר נמצאת בקרבת מדוג'ורג'ה, ושם מתגורר הבישוף זאניץ', שמכחיש את מדוג'ורג'ה. הוא אמר שהילדים משקרים.
כשהייתי אצלו, ביום חמישי הקדוש בשנת 1985, וסיפרתי לו על חוויותיי ועל התגלותה של מרים הקדושה, היו לו דמעות בעיניים.
הוא אמר לי: "אתה מכיר את המצב שלי."
עניתי: "כן", וידעתי שהוא פחד מהקומוניסטים, או ליתר דיוק, פחד משטן. לבישוף זאניץ' הייתה אמונה, אך חסר לו האומץ להודות בה.
אבל היכן שאר הבישופים, שרבים מהם היו במדוג'ורג'ה?
כבר מסרתי לקלאוס זיגלר את הדו"ח על השיחה עם הבישוף זאניץ', כדי שיכלול אותו בספרו, שפורסם תחת השם פיטר צימרמן.
הוא כתב עליי, אך לא פרסם את הדו"ח על השיחה עם הבישוף, דבר שאני מצר עליו.
ישוע מת למען רבים, אך הבישוף זאניץ' לא רצה לתת את חייו למען ישוע. הרצון החופשי של האדם מוביל אותו לגן עדן, לגיהינום או לגיהינום.
אני אומר, כאשר אלוהים קורא לעמו באמצעות מריה, הוא רוצה להציל את כולם ולא למסור אותם לשטן. למרבה הצער, הכמרים החילוניים כבר אינם שומעים את קולו של האדון. הם עיוורים וחירשים. כיום מלמדים בכנסייה שאין צורך להאמין בהתגלויות פרטיות.
אולי הם יאמינו כשיהיה מאוחר מדי.
המשכתי להתפלל מיד לאחר החדשות. בסביבות השעה 8:45 התאחדתי ותקשרתי ברוח. שאלתי את המושיע אם הוא זה שקרא לי הלילה להתפלל.
המושיע: "כן, זה לקח הרבה זמן."
אני: "אדוני, סלח לי שלא קמתי מיד והתפללתי.
אני מתחרטת על כך מאוד. אדוני, אני אפילו לא יכולה לומר לכומר שאסונות רבים עומדים לבוא.
מה עליי לעשות עד שיגיע הכומר החדש?" המושיע: "התפללי,
בתי, התפללי הרבה."
אני: "זה עצוב מאוד שהם לא מאמינים בהתגלויות הפרטיות." המושיע: "עליהם לתת על כך את הדין."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה." אני: "תודה לך, מושיעי היקר."
10:00 מיסת הקודש באדום.
12:30 – לאחר ארוחת הצהריים התפללתי קצרות במרפסת. המושיע חזר שוב על המילים: "המילה תנצח, המילה חיה."
לא היה לי נייר במרפסת. כשבדקתי מאוחר יותר, הבחנתי כי היו אלה אותן המילים שאמר לי הלילה. כשקראתי שוב את הדברים מהלילה, הבחנתי כי חוויתי את מה שחוו תלמידי אמהוס. רק מאוחר יותר זיהיתי את המושיע ברוחי.
(היום נקרא הבשורה על תלמידי אמהוס.)

21.04.92 - יום שלישי

10:10 בחדר הרופאים:
לאחר התפילה, בעת ההתאחדות עם המושיע, הוא אמר: "כתבי, בתי, המלחמה הרוסית מתקרבת."
אני: "איך עליי להבין זאת? האם רק רוסיה נפגעת?"

המושיע: "כולם יושפעו."
אני: "האם זה יהיה דומה למצב של הסרבים והקרואטים?" המושיע: "אי אפשר להשוות את המלחמה הזאת לאותה מלחמה."
אני: "איך עליי לבנות קפלה אם דבר כזה עומד לקרות?" המושיע: "בני את הקפלה מהר ככל האפשר."
אני: "אין לי כומר שאוכל לספר לו את כל מה שאתה אומר לי." המושיע: "בתי, הכומר יגיע בקרוב."
אני: "האם הוא יישאר במקום שלי?" המושיע: "כן, הוא יישאר במקום שלך." אני: "יהיו לנו שני כמרים?"
המושיע: "לא, הכומר ווגט יעבור למקום אחר. המושיע: "היי סבלנית, בתי, הכול יקרה בזמן הנכון." אני: "האם עליי לרשום עוד משהו?"
המושיע: "התפללי הרבה, בתי. אני אוהב אותך, בתי היקרה." אני: "ככה אני לא יכולה לכתוב את זה."
המושיע: "כתבי זאת כך."
אני: "מושיעי היקר, אני מרגישה את דבריך בלבבי כמו אש. זה לא רק מה ששומעים, אלא שזה עושה טוב כשאתה אומר דבר כזה, וזה משפיע מיד. זה מאשר לי את מה שכבר אמרת לי: 'המילה חיה', וזה נכון.
איננני יכולה להודות לך מספיק במילים שלי. אדוני ואלוהי, אני אוהבת אותך יותר מכל."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה." בערב מחרוזת תפילה ומיסה קדושה באדום.

22.04.92 — יום רביעי

התפללתי כרגיל, אך לא שמעתי קול, גם לא בקפלה, וגם לא בערב לאחר הקודש. אך בעת ההתאחדות עם המושיע, חשתי בנוכחותו. המושיע לא עזב אותי, הוא נח עליי.
בערב הגיעה מריון וכתבנו ביומן.
במקום העבודה היו לי היום מטופלים שקשה היה לי לשכנע אותם באמונה, למשל, שאלתי אדם אחד אם לא עשה וידוי לפסחא. הוא אמר שאין לו חטאים. אז שאלתי אותו כמה זמן לא היה בכנסייה לאחרונה.
הוא: "כן. זה נכון."
המטופל הבא התלונן שהוא חולה כבר 10 שנים. הרגשתי את השד אצלו והתיזתי עליו מי קודש. הוא התחמק, צעד צעד אחורה ואמר: "תסתלק עם הכימיקלים שלך." ניתן היה לחוש בבירור את הסלידה ממי הקודש.
לאחרונה הגיעו כמה צוענים לצילום רנטגן. כולם שייכים לאותה כת, אלה שהיו אצלי לצילום. כששמעתי את כל מה שסיפרו, אני יכול רק לומר שהם נקלעו לכפירה מוחלטת.
כולם, כ-6–7 אנשים, התנפלו עליי וקולותיהם הלכו והתחזקו. לקחתי מי קודש והתיזתי עליהם. לאחר מכן ברכתי את כולם בצלב בנדקטוס. לפתע כולם נעלמו.
בערב מחרוזת תפילה ומיסה קדושה בבגדים אדומים.

23.04.92 — יום חמישי

10:10 בחדר הרופאים:
לאחר התפילה חשתי מספר פעמים דקירות חזקות ביד ימין, במקום שבו ישו נושא את סימני הפצעים. הכאב היה חזק, כאילו מישהו דקר אותי, אך לא היה דבר נראה לעין.
לכן שאלתי את המושיע על כך.
המושיע: "כן, זהו הרוח הטמאה. אילו יכלו, היו צולבים אותך כבר מזמן. מה שאתה מתפלל, זה לא מוצא חן בעיניהם."
אני: "גם האחרים מתפללים."

המושיע: "את גוזלת מהם נשמות רבות." אני: "לכל אחד
יש מלאך שומר."
המושיע: "כתבי, בתי. יש לך יותר ממלאך שומר אחד."
אני: "כשאני מרגישה את הדקירות ביד, האם מלאכי השומר אינם שם?"
המושיע: "כן, אבל אני מאפשר זאת. איך אחרת היית מאמינה שהרוחות הטמאות נמצאות סביבך?"
אני: "זה יהיה נורא אם אפסיק להתפלל." המושיע: "המשיכי כך, בתי, כמו
שעשית עד כה."

אני: "מה היית ממליץ לי לעשות בתקופה הקרובה?" המושיע: "צמי."
אני: "כן. אדוני, אעשה זאת."
אני: "אדוני, האם זה רק בשבילי, או שאני יכולה לומר זאת גם בקבוצת התפילה?" המושיע: "זה תקף לכולם."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה."

בערב התפללתי את מחרוזת התפילה בכנסייה ברוט. מכיוון שלא הייתה מיסה ברוט, נסעתי למינגולסהיים לקפלת רוכוס והשתתפתי שם במיסה.

24.04.92 — יום שישי — המושיע מדבר אליי כבר שנה.

10:10 בחדר הרופאים:
התפללתי.
המושיע: "כתבי זאת, בתי. השנה הזו והשנים הבאות שייכות כולן לי." אני: "כן. אדוני, כי אני כלום."
המושיע: "כן, אמרת נכון. בתי, עבודתך עד כה מצאה חן בעיניי." אני: "יש לי תחושה שלא התקדמתי."
המושיע: "האם באמת לא התקדמת?"
אני: "אני מתפללת כמעט כל שעה, ולכן לא ממש יודעת מה עשיתי. השנה איתך עברה מהר יותר מכל שנה אחרת."
"מה יקרה איתי עכשיו? האם תמשיך להיות המדריך הרוחני שלי?" המושיע:
"כן, בתי, אני אמשיך להיות המדריך הרוחני שלך."
אני: "אני עצובה, כי לכל הנבחרים יש כומר שאפשר לספר לו הכל, ולי אין."
המושיע: "כך זה חייב להיות, בתי, אך לא עוד זמן רב." שאלתי את המושיע על
המלחמה המתקרבת.
המושיע: "כתבי, בתי, המלחמה מרוסיה תהיה מלחמה גדולה. איש אינו יכול לעצור מלחמה זו."
אני: "אדוני, אבל אתה יכול לעצור אותו."
המושיע: "בתי, החטא כבד מדי."
אני: "האם תוכל לומר לי משהו, כי היום מלא שנה מאז שאני שומעת את קולך?" המושיע: "כתבי, בתי,
התפללי ללא הרף."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת. מה שאוכל, איתך." המושיע: "אני אוהב אותך
מאוד, בתי. לכי לשלום." בערב מחרוזת ורוד ומסה קדושה באדום.

25.04.92 — שבת

בבוקר השתתפתי במיסה הקדושה בווגהאוזל. לאחר הקודש הקדוש כרעתי ברך לפני הטברקל. שאלתי את
המושיע אם עלינו לכתוב מכתב לאב הקדוש, או שעדיין יש זמן.
המושיע: "הזמן הנכון הגיע."
אני: "איך זה, מושיע, כי אחרים אומרים שאתה לא מדבר אליי בשפה תיאולוגית. אתה מדבר כמו שאני
מדברת, בסגנון שלי."
המושיע. "אם הייתי מדבר כפי שכולם היו רוצים, לא היית מבין אותי."
לאחר מכן הלכתי למריון וכתבנו מכתב לאב הקדוש.

משעה 16:30 עד 18:30 התפללתי בכנסייה ברוט, כורע ברך.

26.04.92 - יום ראשון

בשעה 6:00 בבוקר קמתי והתפללתי במיוחד עבור אלה שרוצים לקבל היום את הקודש באופן לא ראוי, ובמיוחד עבור הכומר ווגט.
לאחר ההתאחדות עם המושיע שאלתי אם עלינו לשנות משהו במכתב שכתבנו לאפיפיור.
המושיע: "בתי, המכתב טוב. שלחי אותו."
אני: "אדוני ואלוהי, אתמול היה לי כבד על הלב כששמעתי את מה שסיפרה לי ג'ינג, שקיבלה את הקודש לראשונה, שהם אינם רשאים להשתחוות בפני המושיע ובפני ארון הקודש, כשאנו שרים או מתפללים לפני המזבח, כי הכומר ווגט אסר עליהם לעשות זאת. היא סיפרה לי זאת בנוכחות אביה החורג ובעלי, כששאלתי אותה. המושיע: "כתבי, בתי, הכומר הזה אינו חי בחסד אלוהים."
בהתחלה לא רציתי להאמין לדברי המושיע, אך אז הוא חזר על דבריו פעם שלישית.
אני: "ואיך זה אצלו בזמן ההפיכה?"
המושיע: "הסמכות על ההשתנות נתונה בידיו. איני יכול לקחת זאת ממנו."
אני: "אדוני, זה נורא. בקרוב לא אוכל לשאת את זה יותר. אדוני, אף אחד לא יאמין לי."
המושיע: "יש עיוורון גדול."
אני: "אדוני, אתה יודע כמה אני מתפלל עבור הכומר ווגט. מה עליי לעשות?" המושיע: "השאר את הכומר הזה בידי."
אוי, כמה זה היה קשה לי. בקושי הצלחתי לכתוב את זה, זה פגע בי כמו מכה. אני: "כן, אדוני ואלוהי, עכשיו אני מבין למה עליי ללכת אל האב הקדוש.
"אדוני, האם הכמרים בסכנה?"
המושיע: "כן, בתי. כמעט כולם בסכנה. הם אינם ממלאים את רצוני." אני: "האם הם אינם רוצים או שאינם יכולים למלא את רצונך?"
המושיע: "כתבי, בתי, הם אדישים כאשר הם עומדים לפניי. עליהם לחזור בתשובה."
אני: "אבל יש להם אמונה?"
המושיע: "הם מתפללים מעט למען אמונה זו."
אני: "חשבתי שהאמונה היא מתנה מאלוהים?" המושיע: "כן, אבל אני יכול לתת אותה למי שאני רוצה." המושיע: "בתי היקרה, לכי לשלום."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך על תורתך, על טוב לבך, על סבלנותך כלפיי ועל ענוותך. אני אוהבת אותך גם למען הכמרים. רחם עליהם. אני אתפלל למענם."
למעשה, אני כבר מתפלל עבורם מזה מספר שנים בקבוצת התפילה שלי.
10:00 מיסת הבוקר.
בקושי הצלחתי לשאת זאת והייתי חייבת להתיז מים קדושים על עצמי. הרגשתי כאילו הגיהינום השתולל עליי. ללא הרף התפללתי למען המאמינים והכומר והקרבתי את הקודש הקדוש למען הכומר ווגט.
הטקס לא מצא חן בעיניי. לא היה יפה מצד הכומר ווגט לתת לגב' וונבוש לשאת את הדרשה. על כך שהכומר ווגט נתן למשתתפי הקודש הראשון את הקודש הראשון בסטטן ונתן אותו לידיהם, הוא באמת יצטרך לתת על כך דין וחשבון.
לארוחת הצהריים הוזמנתי על ידי ג'ינג, הילדה הלבנה של יום ראשון, לבית הירי.
זמן קצר אחרי ארוחת הצהריים, נזירה מקרלסרוהה הסיעה אותי הביתה והתפללנו יחד.
לאחר מכן הגיעה מריון וכתבנו ביומן.
לאחר מכן ביקרו אותי שוב אחי ולדימיר ואחייני רטקו.
גם הדוויג מרוט באה לבקר אותי. לאחר מכן העתקתי את הרישומים ביומן למחברת.

27.04.92 - יום שני

בדרך לעבודה ברכב נתקעתי בפקק. כך יכולתי להתפלל יותר מהרגיל. מקום העבודה:
מיד הדלקתי נר לנשמות המתים, והשקיתי אותן במי קודש. עד שהגיעו המטופלים, התפללנו אני ועמיתי ורוניקה יחד את מחרוזת התפילה השמחה ותפילות לרוח הקודש. לאחר מכן צילמתי רנטגן לכמה מטופלים, ואז הלכתי למרפאת השיניים ועשיתי סתימה בשן. שכבתי בכיסא רופא השיניים כשעתיים. רופא השיניים שאל אותי אם אני רוצה זריקה. סירבתי והקרבתי את הכאבים למען תשובת החוטאים והצלת הנשמות. לאחר מכן, במהלך כל הבדיקה, התפללתי ללא הרף למען האב הקדוש, למען אויבי האב הקדוש, למען הבישופים והכמרים, ואז למען הרופאים והאחיות ונשמות אחרות. הטיפול נמשך כשעתיים. רופא השיניים הזיע מאוד. בסוף אמרתי לו שהוא לא התוודה. אך הוא ייחס את ההזעה למנורה, שהייתה חמה ובהירה כל כך.
שוב צילמתי רנטגן לכמה מטופלים.

12:00 בצהריים בקפלה שבמרפאה:
תחילה התפללתי את "מלאך ה'", ולאחר מכן המשכתי להתפלל בלהט רב. אמרתי למושיע שאני לא שואל אותו דבר, שכן אני אפס, ואם הוא רוצה לומר לי משהו, שיעשה זאת.
כשהייתי שקוע בהתבוננות עמוקה, תקשרתי ברוחניות.
המושיע אמר לי: "כתבי, בתי, עלייך לדבר עם הכומר וגו'." אני: "לפני שאשלח את המכתב לאפיפיור, או אחרי שאשלח את המכתב?" המושיע: "אחרי שתשלחי את המכתב לאפיפיור."
אני: "כן, אדוני, מה אתה רוצה שאדבר איתו?"
המושיע: "כתבי, בתי: 'האם הוא רוצה לשנות את דעתו או לא?'" אני: "אוי, אדוני, אני לא מבינה את זה בכלל עכשיו."
אני: "אלוהים הגדול, אלוהים החזק, אלוהים האלמותי, איך עליי לומר לו זאת ומתי?" המושיע: "לכי אליו עוד היום."
אני: "אדוני, אבל אני לא יודעת מה דעתו." המושיע: "הוא יודע."
אני: "מה אשיג בכך שאבוא אליו?" המושיע: "את ישועתו."
אני: "אדוני ואלוהי, זה הדבר הקשה ביותר שעליי לעשות עד כה." המושיע: "עשי זאת, בתי, זה חשוב."
אני: "אדוני, אני לא יכולה לכתוב יותר, אני אקבל התקף לב אם אלך אליו."
המושיע: "את מפחדת?"
אני: "אני לא מפחדת, אבל אחרי כל זה אני מאמינה עכשיו גם שהוא לא ישתנה. אבל אם תחזיר לו את החסד הגדול, אז הכל יכול להיות טוב שוב."
המושיע: "כן, בתי, כך הדבר." אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כתבי, בתי, שאני עדיין אוהב אותו מאוד." אני: "אדוני, האם עלי לקרוא לו גם את מה שקרה אתמול?" המושיע: "את מה שקרה היום."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אדוני, יהי רצונך."
ואז שאלתי את המושיע אם הוא יבוא איתי אל הכומר, או שאהיה לבד. "

המושיע: "אני תמיד אהיה איתך, לאן שלא תלכי."
הודיתי למושיע ויצאתי מהקפלה אל מקום עבודתי כדי לעבוד. שהיתי בקפלה כ-40 דקות. בממוצע אני נשאר בקפלה רק כ-15 דקות.
לאחר העבודה מסרתי את המכתב לכומר ווגט בדואר רשום בסניף הדואר.
השעה הייתה בערך 16:15. בדרך הביתה התפללתי את מחרוזת התפילה למען הכומר ווגט. בסביבות 16:45 התפללתי קצרות בכנסייה וב-16:50 הגעתי אל הכומר ווגט. הכומר הקשיב לי.
הוא היה ידידותי ואמר: "נראה איך הדברים יתפתחו."
נתתי לו את העותק של המכתב ששלחתי לאב הקדוש, כדי שיקרא אותו.
כשהוא קרא את המכתב, שאלתי את המושיע בלבי מה עליי לומר כעת, ושמעתי: "שתוק כעת."
זו הייתה שיחה קצרה, קצרה מתמיד. ביקשתי את ברכתו של הכומר ווגט. הוא בירך אותי והלכתי לדרכי.
בערב לא הייתה מיסת Hl באדום. בשעה
20:00 קבוצת תפילה:
סגדנו למושיע. כרגיל כרעתי ברך ממש לפני המושיע.
התפללנו שלוש ליטניות: המגניפיקט, ליטניית השילוש הקדוש, ליטניית לב מרים וליטניית כל הקדושים.
הרגשתי חום עז ושמחה שבאו מהמושיע. התפללנו במשך שעתיים וחצי.
רבים התוודו שוב, ובסוף גם אני עשיתי זאת. כולם עזבו בשמחה. המושיע העניק לנו חסדים רבים.

28.04.92 - יום שלישי
9:45 - 10:45 בחדר הרופאים:
היום לא התפללתי כמו תמיד. דאגתי לכומר ווגט, איך ימשיך המצב.
המושיע: "כתבי, בתי. הכומר יחשוב על כך." אני: "האם אדבר עכשיו עם אנשים אחרים מהרשויות הכנסייתיות?" המושיע: "תדברי עם כמה אנשים."
אני: "האם הכומר ווגט יפנה אליי בפרייבורג?"
המושיע: "כן, הארכיבישוף אוסקר כבר קיבל ממני מידע על קולך." אני: "כן, האם עד עכשיו הוא לא גילה עניין לדבר איתי?"
המושיע: "זה עוד יקרה. הוא עוד ידבר איתך."
המושיע: "גם אם אחרים ילעגו לך, יכחישו אותך ויבזו אותך, עליך לקבל הכל. איתי תתמיד עד הסוף."
שאלתי עוד על עוזרת הקודש פרנציסקה. המושיע: "היא עוד תדבר איתך."
אני: "האם עליי לספר לה משהו על חלוקת הקודש?" המושיע: "תגיד לה את מה שאמרתי לך."
אתמול בערב, אחרי קבוצת התפילה, אחרי שסיפרתי קצת על השיחות עם המושיע, שתי נשים אמרו לי שהן לא היו שואלות את המושיע אם הוא איתן כשהן צריכות ללכת לכומר, כי זה מובן מאליו שהמושיע איתן.
המושיע: "היזהר. אל תשיב על הערות כאלה, אני יודע הכי טוב מה הן היו עושות."
אני: "אמור לי, מושיע, אם יש לך מה לומר לי."
המושיע: "כתבי, בתי, האם את יכולה לדמיין עכשיו את מה שאני אומר לך?" אני: "לא, אדוני. אני סקרנית."
המושיע: "תקבלי מכתב מהאב הקדוש. את רשאית לבוא אליו."

בהתחלה לא רציתי להאמין, ואז חשבתי שכתבתי משהו לא נכון וביקשתי מהמושיע לחזור על דבריו.
אמרתי: "אנא חזור על דברייך, ישוע היקר, המדריך הרוחני שלי." ואז שמעתי זאת בפעם השנייה.
המושיע: "תקבל מכתב ותוכל ללכת אל האב הקדוש."
אני: "אדוני ואלוהי, מתי עליי לנסוע לשם, אני מפקיד זאת בידיך, כי אתה יודע מה המצב בעבודתי כאן. ואם עליי לנסוע עכשיו, אז אני אטוס במטוס לשם."
אני: "אדוני ואלוהי, אני כבר שמח עכשיו על כך שאוכל לדבר עם האב שבשמים. אלוהים הגדול, אתה יודע הכל, אתה רואה הכל, אתה עושה הכל כפי שאתה רוצה והכל נכון כפי שאתה עושה. אהובתי הגדולה. אסור להיפרד ממך. אני מאמינה שזה עלול להיות הרע הגדול ביותר, אם מישהו חושב שהוא יכול להסתדר ולחיות בלעדיך. אני מודה לך מכל הלב על אהבתך ועדינותך, אדוני ואלוהי." המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה."
נשמתי הייתה מלאה באהבה ובשלום, והייתי מאושרת כל כך. שוחחתי עם המושיע במשך יותר מ-30 דקות.
בשעה 12:00 בקפלה שבמרפאה. לאחר מכן יצאתי לטיול קצר בחוץ וקטפתי זר פרחים קטן למריה הקדושה.
בין השעות 15:00 ל-15:45 כתבתי ביומן. תחילה דפדפתי בו וקראתי את מה שהמושיע סיפר לי בימים הקודמים.
השתתפתי במיסה בלבוש אדום והקרבתי את הקודש לאבי הקדוש ולמריון.
אחרי הכנסייה הגיעה מריון וכתבנו ביומן.

29.04.92 - יום רביעי

הבוקר התפללתי שוב יותר.
בשעה 10:00 בחדר הרופאים התאחדתי עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי, עלייך ללכת אל מר דקאן אנץ." אני: "אדוני ואלוהי, ישוע שלי, המדריך הרוחני שלי. מדוע?" המושיע: "עלייך לומר לו את הדבר החשוב ביותר שהנחתי בלבך." אני: "מהו הדבר החשוב ביותר בעיניך?"
המושיע: "אמרי לו את הדבר על המלחמה, כי על הכנסייה להשתפר בדחיפות." אני: "ומה יהיה השיפור?"
המושיע: "כתבי, בתי היקרה. יש לבטל בדחיפות את קבלת הקודש ביד, והקודש הקדוש יועבר רק דרך ידיו המקודשות של הכומר
.
אני: "האם עליי לומר לו שכתבתי מכתב לאב הקדוש?" המושיע: "את יכולה להראות לו אותו."
שאלתי עוד, כיצד רוצה המושיע שהמאמינים יקבלו את הקודש, בעמידה או בכריעה.
המושיע: "בתי, זכרי זאת לעד. אני האדון והאלוהים, וכל אחד חייב להראות לי את הכבוד העמוק ביותר."
אני: "אדוני, אך הכבוד העמוק ביותר הוא כאשר אדם מתכופף ומכרע ברך לפניך ומקבל אותך בלב טהור."
המושיע: "כן, בתי, את יודעת זאת."
אני: "אדוני, האם עליי לפנות מיד אל הדיקן, או שעליי ליידע את הכומר ווגט על כך, כדי שיקבע לי פגישה, שכן הוא הכומר המקומי שלי." המושיע: "לכי אל הכומר ווגט ואמרי לו שיקבע פגישה עם הדיקן אנץ."
אני: "ואם הכומר ה', הכומר ווגט, אומר שאני צריך לעשות את זה בעצמי?" המושיע: "אז תעשה זאת על אחריותו."
אני: "מתי עליי לעשות זאת?"

המושיע: "בתי, עשי זאת בהקדם האפשרי." אני: "אדוני, אתה קצת קפדן היום."
המושיע: "בתי, הגביע כבר מזמן עלה על גדותיו."
אני: "אדון יקר, אני לא מבינה את זה כל כך טוב. סלח לי, מה זה: 'הכוס כבר עולה על גדותיה'?"
המושיע: "בתי, החטא כבד כל כך, איני יכול לשאת אותו עוד."
אני: "אדוני ואלוהי, רחם עלינו, הצל אותנו, הרי אנחנו ילדיך. ישוע, בן האלוהים החי, האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "בתי היקרה, זה מספיק. לכי לשלום."
אני: "אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אדוני, יהי רצונך. אני מודה לך מכל הלב על דבריך."
הייתי מאוחדת עם המושיע כ-30 דקות.
12:00 בצהריים בקפלה: התפללתי בלהט, ואז התאחדתי עם המושיע. אני: "אדוני ואלוהי, כתבתי מילים, מה היית כותב במקומי?"
המושיע: "זכרי, בתי, זו הודעה לכמרים."
שאלתי אם עליי לנסוע אל האב גבהרד היידר עוד השבוע. המושיע: "בסוף השבוע הבא."
שאלתי עוד אם עליי ללכת אל הכומר ווגט, או אם עליי להתקשר אליו, כי אז אוכל ללכת אל הכומר ווגט.
המושיע: "תתקשרי אליו." (הכומר ווגט) אני: "האם כתבתי את זה נכון?"
המושיע: "כתבי, בתי, כתבת נכון."
אני: "אדוני, אם הם שואלים איך אני שומעת אותך, אני לא ממש יכולה להסביר את זה." המושיע: "תגידי להם שאת שומעת אותי במעמקי הלב, ושם אני נמצא איתך."
אני: "אבל אני עובדת במרפאת אף-אוזן-גרון ועוסקת הרבה בתעלת השמיעה, ואני לא שומעת אותך דרך האוזניים שלי."
המושיע: "זה על-טבעי."
אני: "אבל הם יגידו שהעל-טבעי יכול לבוא גם מהשטן." המושיע: "הם צריכים להתפלל להבחנה בין הרוחות. אז הם יבינו אם העל-טבעי בא מהרוח הטובה או מהרוח הרעה."
בסביבות השעה 13:15 התקשרתי לכומר ווגט. אמרתי לו שהמושיע אמר לי שעליי ללכת אל הדיקן אנץ, ושעליו לקבוע לי פגישה עם הדיקן. הוא היה מופתע ושאל שוב.
חזרתי על דבריי בפעם השנייה.
הכומר ווגט אמר שאני צריך לקבוע את הפגישה בעצמי. הודיתי לו. הכומר ווגט היה מעט לא ידידותי.
14:00 בקפלה במקום העבודה:
בכיתי מרה, ואז התפללתי בקצרה והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "לכי אליו (אל הכומר אנץ) באופן אישי אחרי העבודה, אחרי העבודה. אל תתקשרי אליו לפני כן."
אני: "הוא יהיה בבית כשאגיע אליו?" המושיע: "כן."
אני: "אני אפילו לא יודע איפה הוא גר. ומה אם הוא לא ירצה לשמוע אותי?" המושיע: "הוא ישמע אותך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מפקיד את כל אמוני בידיך.
אדוני, יהי רצונך. אני מודה לך, אעשה את מה שאמרת לי." הייתי בקפלה שבבית החולים כ-15 דקות.
זכיתי בחסד, נשמתי נרפאה שוב מיד והייתי מאושר ויכולתי לחזור לעבוד.

בדרך לוויסלוך, אל הכומר אנץ, התפללתי מחרוזת רוזרי ותפילות אחרות למען הכומר ארץ. קצת אחרי השעה 17:00 כבר הייתי בוויסלוך, בכנסיית סנט לורנטיוס.
התפללתי שם קצרות ואמרתי למושיע: "עכשיו אני כאן ואני אפילו לא יודע איפה גר הכומר אנץ."
ביקשתי מהמושיע שייתן לי כוח ושלווה, ושיכניס בי את כל מה שאני צריך לומר כשאגיע אל הכומר אנץ. ואני מאמין שהמושיע היה איתי. יצאתי מהכנסייה ושאלתי אישה מבוגרת היכן גר הכומר אנץ. היא אמרה לי, וברגע אחד עמדתי מול בית הכומר.
אישה נאה פתחה לי את הדלת, ואמרתי לה שאני צריך לדבר עם הדיקן, כי המושיע שלח אותי לכאן.
היא אמרה מיד שהדיקן אינו נמצא.
שאלתי אם היא בטוחה בכך, כי המושיע שלח אותי.
היא ענתה שהוא עסוק עם ילדי הקודש במשרד הדיקן בכיכר אדנאו.
שאלתי מתי הוא יחזור. היא אמרה שאני צריך לנסות שוב בסביבות השעה 19:00, ואמרתי לה שאחפש אותו.
ראשית הלכתי לבית הדיקן בכיכר אדנאו. שם אמר לי אדם שהדיקן אנץ עזב כבר מזמן. לאחר מכן חזרתי לכנסייה ואמרתי למושיע: "מושיע יקר, אמרת לי שכאשר אגיע אל הדיקן, הוא יהיה בבית."
המושיע: "הוא בבית."
אני: "אז האישה שיקרה." המושיע: "לך
לבית."
אז עזבתי את הכנסייה והלכתי אל דלת בית הכומר. לא רציתי להיכנס והתחלתי להתפלל, כי בתוכי הרגשתי גם שה
הדיקן אנץ נמצא בבית. החזקתי את מחרוזת התפילה בידי והתפללתי מספר פעמים את "אווה מריה" בלטינית, את תפילת המלאך מיכאל, ומספר פעמים את "סנקטוס" בלטינית. ואז הגיע אדון צעיר ונכנס פנימה. הוא ראה שאני מתפלל את מחרוזת התפילה. ואז הגיעה אישה מבוגרת, אמה של עוזרת הבית של הכומר. לאחר מכן הגיע עוד בעל מלאכה, שראיתי כבר בבית הדיקן ובכנסייה. האיש הרביעי שהגיע עמד ממש מולי וצעק ושאג בקול רם: "אף אחד לא יכול לעזור לי". קולו נשמע נואש.
מיד חשתי את השטן בתוכי ולא עניתי לו. אך המשכתי להתפלל ביראת קודש ובקול נמוך, "אווה מריה" אחר "אווה מריה".
אבל הוא יכול היה לשמוע את תפילתי. הוא כעס וצלצל בדלת מספר פעמים, הוא נעשה חסר מנוחה ואיים עליי שאפסיק להתפלל.
הוא לעג למחרוזת התפילה, הרים את ידו נגדי ואמר שיכה אותי. לא זזתי ממקומי והמשכתי להתפלל.
ואז הוא צלצל שוב בדלת, ומבעד לאינטרקום נשמעה קולה של עוזרת הבית, שאמרה שאין כאן אף אחד. האיש הלך משם בזעם ובכעס. המשכתי להתפלל, וכעבור זמן מה קראתי למריה הקדושה ולמלאכים וביקשתי את עזרתם. התחננתי: "מריה הקדושה, פרשי את גלימתך על הבית הזה."
לפתע נפתחה הדלת והאישה אמרה לי שאני יכול להיכנס, שהכומר הגיע בינתיים. היא נראתה מהוססת, והרגשתי שהיא לא כנה.
אמרתי לה: "איפה שאני, שם גם השטן נמצא מיד אחריי."
עדיין החזקתי את מחרוזת התפילה בידי כשניגשתי אל הדיקן ואמרתי לו שהתפללתי ליד הדלת, כי המושיע אמר לי שהכומר נמצא בבית ולכן לא רציתי לצלצל. הוא הביט בי בתדהמה.
סיפרתי לו מה אמר לי המושיע, שדיקן הכנסייה חייב לדעת.

שוחחנו כ-25 דקות, קראתי לו את שלושת העמודים האחרונים מהיומן, וגם נתתי לו לקרוא את המכתב ששלחתי לאב הקדוש.
הוא אמר לי שהוא ידבר עם הכומר ווגט.
ביקשתי ממנו ברכה וכרעתי ברך לפניו על הרצפה. הוא נתן לי ברכה יפה מאוד והלכתי.
בחניון, שם חנתה מכוניתי, פגשתי את עוזרת הבית של הכומר ואמרתי לה שהיא חייבת ללכת להתוודות. היא ענתה שזו הייתה שקר של מצוקה. אמרתי לה עוד שאלוהים ראה זאת. אז היא צחקה והמשיכה בדרכה.
בשעה 18:25 כבר הייתי בכנסייה ברוט. הקרבתי את הקודש הקדוש עבור מר דיקן אנץ ועבור הכומר ווגט.
לאחר הקודש, כשאיחדתי את עצמי עם המושיע, שאלתי אותו אם הכל היה נכון לגבי מר דקאן.
המושיע: "הכל היה נכון."
המושיע: "אני מודה לך... לאחר זמן מה המשיך המושיע לדבר: המושיע: "אני אוהב אותך, בתי היקרה, לכי לשלום."
לאחר התפילה בכנסייה שוחחתי עם נזירה (שטיינהאוזר). הצלחתי למנוע ממנה להאמין בתורה שגויה ודיברתי איתה במשך כ-20 דקות. בבית הכנתי לעצמי משהו לאכול ומיד הגיעו אורחים נוספים. שוב דיברתי על אלוהים, כי האורח לא ידע אם הוא הוטבל.
השטן השתולל בתוך בעלי. הכעס והשנאה התגלו בו, הוא אפילו נקע את הרגל החולה שלו. לאחר מכן הגיעה גם לוסיה.
היא הבטיחה לי שתתפלל בשבילי ואמרה לי שהיא כבר מצפה ליום שני, לקבוצת התפילה. היא אוהבת לבוא לכאן כדי להתפלל.
בשעה 22:45 הלכתי לישון.

כבר היו לי לילות רבים שבהם ישנתי כל כך מעט, רק אלוהים יודע זאת. ובכל זאת, המושיע מעניק לי את הכוח להמשיך לעבוד.
אני מאמין שהיום הזה היה שיעור חשוב עבורי. כי המושיע אישר לי שאני שומע את קולו, ובמקביל הראה לי עד כמה השטן כועס עליי. בלי המושיע, בוודאי שלא הייתי מנצח אותו.
אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד הגדול שהענקת לי היום.
עבורי תקף הכלל: "מי שמחפש, מוצא", ועבור הדיקן תקף הכלל: "היו ערניים, כי אינכם יודעים באיזו שעה הוא יבוא."

30.04.92 — יום חמישי

הבוקר התפללתי הרבה. לאחר מכן התפללתי את מחרוזת התפילה יחד עם עמיתתי. בשעה בשעה 10:00 הייתי בחדר הרופאים ועבדתי. במהלך העבודה יכולתי להתפלל היטב. מאוחר יותר, הובלתי בתשובה את המטופלים שלי, אלה שבאו לצילום רנטגן, הכבשים האובדות, שחושבות שאין להן חטא ואינן מתוודות.
מטופל אחד היה מהונגריה, אחר מאיטליה, שלישי הגיע מרומניה ואז הגיע עוד גרמני ממאור. זה היה דיג טוב. כך קיבלתי את המסר מהמושיע רק ב-12:30 בקפלה שבמרפאה.
אני: "כשהתפללתי אתמול בפתח ביתו של הדיקן והאיש עם הרוח הטמאה עמד מולי, היית איתי."
המושיע: "כן, הייתי איתך."
אני: "לכן הוא לא יכול היה לתקוף אותי."
אני: "איזה רוח טמאה הייתה באיש ההוא? אני שואל אותך, כי אתה המדריך הרוחני שלי, ואם אני צריך לדעת את זה, אז תגיד לי,
אם תרצה בכך.
המושיע: "כתבי, בתי, זה היה לוציפר." אני: "השד של לוציפר או לוציפר עצמו?"

המושיע: "לוציפר עצמו."
אני: "האם הוא היה שם לבדו או שהיו שם עוד אחרים?" המושיע:
"היו שם המוני אנשים."
אני: "אדוני ואלוהי, מה הייתה כוונתו? האם זה היה משום שהתפללתי בפתח דלתו של הדיקן? הוא הגיע דווקא עכשיו, כשאני צריך לדון בעניינים חשובים עם הדיקן. אדוני, אמור לי אם זה חשוב לכמרים."
(שטן היה זועם, כי דיברתי עם הדיקן על ביטול הקודש ביד והנהגת הקודש בפה, שכן הקודש ביד הוא מעשה ידי שטן.)
המושיע: "כתבי, בתי, הכמרים חייבים למלא את רצוני." אני: "אבל מה המטרה של לוציפר?"
המושיע: "הוא רוצה את כולם."
אני: "אדוני, האם כתבתי זאת נכון?" המושיע: "כן, כך זה נכון."
המושיע: "כתבי, בתי, הכמרים נכנסים כעת לבלבול." אני: "למה?"
המושיע: "כי הם נמצאים בבוץ. בתי, הישארי נאמנה לי והישארי איתנה."
אני: "מושיע, משהו מתקרב אליי. אתה יכול לספר לי, הרי אני איתך ואני אאמין."
המושיע: "את תועברי סינון."
אני: "אלוהים יקר, מה פירוש 'תעברי סינון'?"
המושיע: "רבים ישאלו אותך שאלות. הקשיבי היטב לקולי." אני: "אדוני ואלוהי, זה לא קל."
המושיע: "כבר אמרתי לך, בסופו של דבר תנצחי איתי." אני: "תודה, אדוני ואלוהי, זה קורה כפי שאמרת."

הייתי בכנסייה, לבושה באדום. הקרבתי את הקודש למען מריון. התפללתי במיוחד בשבילה.
האדריכל וולפגנג הגיע ובדק היכן אנו רוצים לבנות את חדר התפילה. גם רוזוויטה הייתה שם.
בערב הגיעו מריון, אמה ואריך. בזמן שכתבתי את היומן עם מריון, בעלי, אירמה ואריך התפללו את מחרוזת התפילה.
תודה לאלוהים על החסד הזה.

01.05.92 - יום שישי

בבית, בסביבות השעה 7:00:
לאחר 45 דקות של תפילה התאחדתי עם המושיע.
אני: "אדוני ואלוהי, אבי הטוב ומושיעי, מה אתה רוצה שאכתוב? אדוני, יהי רצונך. אדוני, אני כלום. אני אפילו לא מעז לשאול אותך משהו היום. אולי בגלל זה, אדוני, כי אני כל כך מאוכזב מהכמרים. ליבי כואב בגללם. כן, אדוני, אני בוכה בגלל הכמרים. רוצים להציל אותם מהבוץ והם אינם שומעים."
המושיע: "כתבי, בתי. עלייך לדבר בשמי בתקופה הקרובה. את מוזמנת אל הארכיבישוף."
אני: "אל מי? הארכיבישוף סאייר?"
המושיע: "כן, בתי."
אני: "על מה עליי לדבר איתו?" המושיע: "על מה שהנחתי בלבך."
אני: "מתי אדבר איתו, לפני שאפנה אל האב הקדוש או אחרי שאדבר עם האב הקדוש?"
המושיע: "לפני שדיברת עם האב הקדוש."
אני: "אלוהי החזק, האלמותי והקדוש, האם עליי להתכונן לכך?"

המושיע: "התפלל וצום."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת. ואתה תהיה איתי." המושיע: "כן, אהיה איתך."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כן. כתבי, בתי, עוד משהו. כל מה שהנחתי בך עד עכשיו, הישארי איתנה ונאמנה לכך."
לאחר זמן מה אמר המושיע:
"לכי לשלום."
הייתי מחובר באופן עמוק למושיע במשך כ-30 דקות. לאחר מכן המשכתי להתפלל, אך לא רשמתי הכל. עליי לקצר, אחרת מריון לא תספיק לכתוב.
בערב הייתי בכנסייה לתפילת המחרוזת. אז הייתה טקס הפתיחה של תפילות מאי למריה. זה יכול היה להיות יפה יותר אם היו מתפללים יותר.
מריון הייתה כאן אחר הצהריים וכתבנו יומן.
הילדה והדוויג באו לבקר אחרי הכנסייה, ואני חיזקתי אותן באמונה. התפללתי עבור הגברת וונבוש, כדי שלא תחלק יותר את הקודש.
המושיע אמר לי: "צריך להתפלל למען עניין זה."

02.05.92 — שבת

בשעה 7:15 הובאתי לווגהאוזל למיסת הקודש, אל הספסל הראשון מול ארון הקודש. המאמינים האחרים שהשתתפו במיסת הקודש ישבו בחלק האחורי והקטן יותר של הכנסייה, מאחורי המזבח. משם אי אפשר לראות את ארון הקודש ואת גבירתנו מווגהאוזל, האם בעלת הלב הטוב.
אינני יכולה לתאר כיצד קיבלתי חסד במקום הזה, מול הטברנקל, באופן מיידי.
המיסה הקדושה נערכה על ידי שלושה כמרים. קיבלתי את הקודש ברוחי והרגשתי שהמושיע בא אליי.
לאחר מכן ניגשתי למריון וכתבנו ביומן.
בשעה 12:00 התפללנו את תפילת "מלאך האדון". במהלך התפילה שמעתי שאמי החורגת אמורה להילקח עוד החודש. זה לא היה לי לגמרי ברור, וסיפרתי על כך למריון. כשחזרתי הביתה, גזמתי את החלק האחרון בגינה ואז זרעתי ירקות.
בשעה 16:25 הלכתי לכנסייה ברוט, ושם נשארתי עד בערך 20:00.
תחילה התפללתי את מחרוזת התפילה עם כמה נשים. לאחר מכן המשכתי להתפלל לבדי עד השעה 17:25 בערך. אז התאחדתי עם המושיע.
אני: "מושיע, האם היה נכון הבוקר בווגהאוזל, שהשתתפתי במיסה הקדושה לפני הטברקל?"
המושיע: "המשיכי כך, בתי."
אני: "האב ברטולד רצה לתת לי את הקודש. אך מכיוון שכרעתי ברך בצד השני של הכנסייה, כלומר לא עם המאמינים האחרים, אלא מול ארון הקודש, הייתי מאוחדת עם המושיע ברוחי באופן כה עמוק, עד שחשתי שהוא איתי.
ולכן לא קיבלתי את הקודש באופן סקרמנטלי, למרות שהאב ברטולד נתן לי סימן שאני יכולה לקבל את הקודש. מושיע, האם זה היה נכון?"
המושיע: "אם הוא רוצה לתת לך את הקודש, אז לכי אליו."
אני: "אבל כשהתחברתי אליך ברוחי, הרי היית איתי." המושיע: "כן, הייתי איתך."
לא רציתי לשאול עוד דבר. ואז השתררה
דממה.
ואז שמעתי: "כתבי, בתי." ואז שוב השתררה
דממה.
חשבתי, מה יקרה עכשיו.
ואז שמעתי עוד: "אני אקח את חמותך אליי עוד החודש. התפלל למענה."

אני: "כן, אדוני, אתפלל למענה."
אני: "אדוני, אין לי עוד מה לשאול אותך. אתה טוב ורחום. אני אוהב אותך יותר מכל."
שוב השתררה דממה.
לפתע דמעה גדולה זלגה מעיני הימנית. חשבתי מה זה אומר ומה עומד לקרות עכשיו.
ואז שמעתי:
"כתבי, בתי: 'גם בסרביה תהיה מלחמה.' " אני: "אבל זה עצוב, אדוני."
שאלתי: "האם מולדתי תיהרס?"
באותו רגע חשבתי על שתי הערים הגדולות, בלגרד ופנצ'בו. המושיע: "כך יהיה."
אני: "אדוני ואלוהי, מה עליי לעשות?" המושיע: "התפלל
הרבה."
אני: "אדוני, אני כבר לא יודעת איך להתפלל על הכל. כל כך הרבה דברים נופלים עליי." אני: "מתי זה יקרה, אדוני ואלוהי?"
המושיע: "כתבי, בתי, בקרוב." המושיע: "בתי, הישארי חזקה."
אני: "כן, אדוני, אהיה חזקה, כי כך אתה רוצה." אני: "אני מודה לך,
אדוני ואלוהי."
לאחר שכרעתי ברך והתפללתי במשך שעתיים וחצי בכנסייה, נשארתי גם למיסת הקודש. הקרבתי את סעודת הקודש למען חמותי.
כשהגעתי הביתה, בעלי כעס כי הייתי בחוץ כל כך הרבה זמן. לא יכולתי לספר לו מה שמעתי על אמו. שתקתי, כי הוא לא מאמין לי וברוב המקרים הוא נלחם בי.

03.05.92 — יום ראשון

7:30 בבוקר בבית:
התחלתי להתפלל, ואחר כך התאחדתי עם המושיע.
אמרתי למושיע: "מה עליי לעשות? " אם אספר על כך במולדת שלי, הם יאמינו לי. "
המושיע: "כתבי, בתי, הם לא יאמינו לך."
המושיע: "האנשים שאינם משלימים עם אלוהים חייבים לחזור בתשובה בדחיפות, ורק אז יוכלו להינצל."
אני: "אדוני ואלוהי, אם בלגרד ופנצ'בו ייהרסו, האם זה ייחשב כעונש?"
המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
אני: "אדוני, בעיר הזאת רוב התינוקות עברו הפלה." המושיע: "ניחשת נכון."
אני: "אדוני, האם אני יכולה לעשות משהו למען האנשים האלה?"
המושיע: "כאן רק צום ותפילה יעזרו."
לאחר זמן מה שמעתי את המושיע אומר:
"בתי, אני אוהב אותך. הישארי נאמנה לי. לכי לשלום."
אני: "אבי האוהב, רחמים, חסד וסליחה לכל האנשים שעדיין לא התפייסו איתך. אדוני ואלוהי, הצל אותם, כדי שלא יאבדו. אני מודה לך, ישוע היקר שלי, המדריך הרוחני שלי, על דבריך החיים ועל החסדים הרבים שהענקת לי."

בשעה 10:00 השתתפתי במיסה הקדושה ברוט.
סבלתי במהלך המיסה הקדושה. הילדים והכומר לא גילו יראת כבוד כלפי אלוהים. אחר הצהריים יצאתי לרגל ללטזנברג.
חזרתי הביתה מאוכזבת שוב. הכומר הקתדרלי נשא דרשה, אך לא את מה שהאנשים צריכים לשמוע היום. הוא רק דיבר סחור סחור.

כשיצאתי מ"לצנברג", מקפלת "אמא של ישו הכואבת", לאחר התפילה, וירדתי במורד הכרם, פגשתי מול בית הכומר, מבלי שחשבתי על כך, את חבר הקפלה.
אמרתי לו שבפעם הבאה אטיף על מדוג'ורג'ה. הוא הביט בי בתדהמה. אמרתי שאגיע בקרוב לארכיבישוף אוסקר.
הוא לחץ את ידי והלכתי לדרכי. כנראה שהייתי חייב לומר לו זאת. בבית התפללתי את מחרוזת התפילה. לאחר מכן הגיעה מריון וכתבנו ביומן.
בזמן שכתבנו, בעלי, אירמה והדוויג הגר התפללו יחד את מחרוזת התפילה.
גם היום השטן ייסר אותי שוב ושוב עם דקירות חזקות בכף יד ימין. בכל פעם שאני שמה עליה מי קודש ומקריבה את הכאב למען הצלת הנשמות, הכאב נעלם.

04.05.92 - יום שני

בין השעות 10:00 ל-11:00 התפללתי בלהט על כיסא רופא השיניים במרפאה.
בשעה 12:00 בקפלה שבמרפאה:
לאחר התפילה התפללתי את תפילת פטימה ותפילות אחרות בלהט.
שאלתי את המושיע, כי אתמול סבלתי כל כך בכנסייה, כשהילדים רקדו סביב המזבח.
המושיע: "כתבי, בתי, זה לא יאה סביב המזבח. זהו מזבח הקרבה. בכך הכומר יסיט את הילדים מיראת הכבוד."
אני: "אתמול אחר הצהריים גם לא אהבתי את הדרשה בלטזנברג." המושיע: "הדרשה אינה מתאימה לזמננו."
אני: "די לי במה ששמעתי." ואז השתררה דממה עמוקה.
ואז שמעתי את המושיע אומר:
"כתבי, בתי, -"שקט"- "תצטרכי ללכת," -שקט- "את לא יודעת מה עומד לקרות עכשיו, נכון?"
אני: "אדוני ואלוהי," -שקט- "אלוהים גדול, אלוהים קדוש, לאן עליי ללכת, אך לפני שתגיד לי, הסר ממני את הפחד ואת יראת האדם ותן לי את החסד שאעשה ואקיים את רצונך."
המושיע: "עליך ללכת אל הקנצלר קוהל. עליו לקרוא לעם להתפלל." אני: "מה עלי לומר לו, אם ישאל אותי מדוע?"
המושיע: "אמור לו שהמלחמה תבוא."
אני: "האם עליי לומר לו גם שבלגרד ופנצ'בו ייהרסו?" המושיע: "כן, כתבי זאת, עלייך לומר לו זאת."
אני: "אדוני, אבל זה עניין רציני." המושיע: "עשי זאת, בתי."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת. אדוני, יהי רצונך." אני: "מתי עליי ללכת?"
המושיע: "לכי בהקדם האפשרי."
אני: "אדוני, כשאגיע אליו, האם הוא יקשיב לי?" המושיע: "כן, הוא יקשיב לך."
אני: "אני אעשה זאת, אנא תן לי את החסד ואת כל מה שאני צריכה כדי לעשות זאת."
ואז שמעתי את המושיע אומר: "אני אוהב אותך ומודה לך, בתי. לכי לשלום."
הולגר התפלל לידי בקפלה והביט בי בזמן שכתבתי.
סיפרתי לו מה המושיע הטיל עליי, והוא נתן לי רעיון איך אוכל להגיע אל הקנצלר.

בלודוויגסהאפן יש מנזר מריאני, וגם בניו הולכים לשם. מיד חשבתי גם על האב סטפן, אבל הוא נמצא עכשיו ליד קלן, אני רק יודעת שלפרידולין יש את מספר הטלפון שלו.
לאחר מכן שאלתי את המושיע אם הדרך הזאת נכונה. המושיע: "כן,
בתי, גם כך זה הולך."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו, או שזה כפי שאתה רוצה?" המושיע: "בתי, כך זה."
ההפסקה שלי הסתיימה. לא יצאתי לאוויר הצח והמשכתי לעבוד מיד.
בשעה 18:15 קיבלתי מפרידולין, שהיה בלנדרסהופן, את מספר הטלפון של האב סטפן בקלן: 0221—214535 - סנט קולומבה.
ניסיתי שלוש פעמים להשיג אותו במספר הזה. אך איש לא ענה לטלפון.
בשעה 18:40 הגיעו אליי שישה אנשים מפיאמזנס והסביבה. הלכנו יחד למינגולסהיים, לקפלת רוכוס, והשתתפנו שם במיסה הקדושה, מכיוון שברוט לא הייתה מיסה. אמרתי להם שעלינו להקדיש את המיסה הקדושה למען הקנצלר קוהל ומשפחתו. היינו שבעה אנשים שעשינו זאת.
כ-15 דקות לאחר מכן הגעתי הביתה לקבוצת התפילה. מעולם לא הגיעו כל כך הרבה אנשים להתפלל כמו היום. גם האב, שהיה באותה עת בכנסיית רוכוס, הגיע, האב סולנר.
התפללנו הרבה. בסוף המאמינים עזבו מאושרים. האב סירב תחילה לתת את הברכה.
אחר כך הוא שאל אותי כמה שאלות, ורק אז הוא נתן לכולנו ברכה נפלאה.
מאמין בשם טוני, שמגיע כמעט תמיד לקבוצת התפילה, התרגז והיה מעט נעלב, משום שכאשר ביקשנו מהאב שיברך אותנו, הוא סירב בתחילה.
הוא אמר שהגברת הקדושה כבר נתנה לנו את הברכה. אמרתי: "כן, אני מאמין בזה וזה נכון."
ובכל זאת, הכומר לא רצה לברך אותנו, גם אחרי שביקשתי ממנו שוב.
אז טוני אמר: "אז הוא גם לא כומר אמיתי."
הכומר שאל מי דיבר משם למעלה, האם זה קדוש, כי טוני ישב על המדרגות למעלה, מכיוון שלא היה יותר מקום. טוני ענה: "כן, אנטוניוס."

05.05.92 - יום שלישי

10:00 בחדר הרופאים:
לאחר התפילה התחברתי עם המושיע. שאלתי על הכומר שביקר אתמול בערב בקבוצת התפילה.
המושיע: "זה היה פיתוי."
אני: "למה אתה מתכוון ב'פיתוי'? הרי אתה אומר שצריך לבטל את קבלת הקודש ביד, והאב אומר שהוא חייב להקשיב לבישופים."
המושיע: "עליך להישאר איתן במה שהנחתי בך." אני: "אדוני, זה כל כך לא ברור."
המושיע: "המילים שלי, שהנחתי בלבך, הן מילים חיות." אני: "מה זה אומר?"
המושיע: "המילים נשארות ואף אחד לא רשאי למחוק אותן." אני:
"הבישופים בוודאי ימחקו אותן."
המושיע: "אבל לא הבישופים, שחיים בחסד האל." אני: "האם טוני עשה את הדבר הנכון?"
המושיע: "אני איפשרתי זאת."
אני: "איך עליי להבין זאת, המדריך הרוחני שלי?"
המושיע: "כומר חייב לתת ברכה בכל עת כשיש בקשה לכך."

סיפרתי שלא הצלחתי להשיג את האב סטפן בטלפון. המושיע: "כתבי, בתי, לכי
למנזר."
אני: "איפה זה, בלודוויגסהאפן או באוגרסהיים?" המושיע:
"באוגרסהיים."
המושיע: "שם תפגשי אב שיחבר אותך במהירות רבה ביותר עם קנצלר הפדרציה, מר קוהל."
אני: "האם איני צריך לעבור דרך בניו של הקנצלר?" המושיע: "הקשב
היטב לאב."
אני: "האם האב הזה ידע שאני בא?" המושיע: "כן, הוא ידע."
אני: "מתי עליי ללכת לשם?" המושיע: "לך
עוד היום."
אני: "האם עליי לספר לאב מדוע עליי לפגוש את הקנצלר קוהל, או שעליי לשתוק?"
המושיע: "תגיד לו למה אתה צריך לדבר איתו."
אני: "אדוני ואלוהי. אעשה כפי שאמרת. אדוני, יהי רצונך. אך אני מבקש ממך, אלוהי הרחום, הנחה אותי, שלא אסטו מהדרך. ובבקשה תן לי את החסד למלא את רצונך."
ואז הוספתי: "את מה שיקרה בהמשך אני מפקיד בידי אלוהים. אני לא דואג בקשר לזה."
המושיע: "לא. בתי, אין לך צורך לדאוג בקשר לזה."
שאלתי על בעלי, כי אתמול הרגשתי שוב שהרוח הטמאה הייתה איתו. שאלתי אם טעות בידי,
או שאולי דמיינתי את זה.
המושיע: "הרוחות הטמאות סובבות אותך יותר ממה שאת חושבת." אני: "אני נתונה
לפיתויים כל הזמן."
המושיע: "כן, את חייבת להיות תמיד ערנית."
אני: "אדוני, בלעדיך אני אבודה."
המושיע: "זה נכון. אבל איתי לעולם לא תלך לאיבוד."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו, אחרי ששאלתי כל כך הרבה?"
המושיע: "אני מודה לך, בתי, ששאלת אותי. לכי לשלום, בתי היקרה."

12:15 בצהריים בקפלה:
לפני שנכנסתי לקפלה, הייתי במבוכה. חשבתי שכתבתי משהו לא נכון, שהמנזר נמצא בלודוויגסהאפן. הייתי קצת מבולבלת, כי המושיע אמר לי שהוא נמצא באוגרסהיים.
כשהגעתי לקפלה, גם הולגר הגיע להתפלל, באותו הזמן.
אמרתי לו שאני צריך לשאול את המושיע שוב לגבי מה שלא היה ברור לי. ואז שאלתי אותו אם הוא אולי יודע בדיוק היכן נמצא המנזר.
הוא אמר: "באוגרסהיים."
אז אמרתי שאני כבר לא צריך לשאול את המושיע. כך שהבלבול הזה נבע רק מהרוח הטמאה, שתמיד רוצה ללחוש לי את ההפך ממה שהמושיע אומר לי.
התפללתי בקצרה והתאחדתי עם המושיע.
שאלתי את המושיע, כי לעתים קרובות אני חשה דקירה בגב כף ידי הימנית, כמו דקירת סכין חדה.
המושיע: "כתבי, בתי, הרוח הטמאה מנסה, אם תתני לה, להטביע בך את סימני הפצעים. אך זה אינו רצוני."
אני: "למה הוא עושה את זה?"
המושיע: "כדי שתתכנעי מהר יותר למה שאני נותן לך." אני: "אבל זה כאב לא נעים,
מה עליי לעשות?" המושיע: "עד עכשיו עשית נכון, בתי. התפללי הרבה."

אני: "אדוני, אם אתפלל הרבה, הוא יתקוף אותי עוד יותר." המושיע: "אבל הוא ייחלש."
אני: "תודה לך, אלוהי, אני צריכה ללכת עכשיו לעבודה." המושיע: "אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."
16:00: נסעתי ללודוויגסהאפן, מיד אחרי העבודה. בדרך, בזמן הנסיעה, כבר התפללתי את מחרוזת התפילה עבור האב שאפגוש. לא הכרתי את הדרך כלל, אך הובלתי לכנסייה באוגרסהיים. בתוך הכנסייה היה רק גבר אחד שהתפלל לפני ארון הקודש. לאחר שהתפללתי קצרות, שאלתי את המושיע מה עליי לעשות כעת.
המושיע: "לך, אני אראה לך."
יצאתי מהכנסייה, ומיד היה האיש, שרק לפני רגע כרע ברך לפני ארון הקודש, מאחורי. שאלתי אותו אם יש כאן מנזר.
האיש אמר "כאן" והצביע על הבניין שלפניי. אז שאלתי אם זה מנזר לנשים או לגברים. האיש רק אמר: "גברים."
נכנסתי למנזר וראיתי בחדר ההמתנה תמונה של הקדוש פרנסיסקוס. שם התפללתי מיד לקדוש פרנסיסקוס את "אבינו שבשמים", "הילל מריה" ו"גלוריה פטרי" וביקשתי ממנו שישלח אליי את הכומר הנכון.
נכנס כומר ופניתי אליו. נכנסנו לחדר ישיבות.
בתחילה שתינו שתקנו, ואני שקעתי לרגע בתפילה ובדקתי אם זהו הכומר הנכון. שמעתי את קולו של המושיע: "דברי איתו."
יכולתי לדבר איתו בחופשיות, כי גם הוא היה עניו והרגשתי את השלום שהיה בו. נשארתי שם למיסה הקדושה. לאחר הקודש הקדוש שמעתי את המושיע: "זה היה נכון, בתי."
הקרבתי את הקודש עבור הכומר הזה, עבור הקנצלר, מר קוהל, ועבור חמותי.
בדרך הביתה התפללתי שוב במכונית את מחרוזת התפילה למען בקשותיו של הכומר.
מלבד הבקשה לעזרה שהפניתי לאב זה, שיארגן לי פגישה עם הקנצלר, דיברתי גם על המלחמה המתקרבת מרוסיה ועל קבלת הקודש ביד, שאמורה להתבטל.

06.05.92 —יום רביעי

בין השעות 8:30 ל-11:30 שכבתי כל הזמן על כיסא רופא השיניים במרפאה.
שיניי סתמו בסתימות. במחשבותיי התפללתי ללא הרף והתפללתי בלב. לא ביקשתי לקבל זריקה והקרבתי את הכאבים למען בקשות רבות, במיוחד למען ד"ר אברט, שעבד במרפאת אף-אוזן-גרון זו ונהרג בימים אלה בתאונת דרכים.
שני רופאי השיניים שטיפלו בי גם הם התנצרו לאט לאט. את אחד מהם כבר הזהרתי פעם אחת, שהוא צריך ללכת להתוודות.
לאחר הביקור אצל רופא השיניים חזרתי למקום עבודתי וצילמתי רנטגן למטופלים במשך שעתיים.
בשעה 13:30 נכנסתי לקפלה: לא רציתי לשאול את המושיע עוד שאלות, אך השתוקקתי להתאחד עמו.
התפללתי בלהט ושמעתי את המושיע אומר: "כתבי, בתי." ואני: "כן, אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, המדריך הרוחני שלי, אכתוב. אך אנא תן לי חסד והגנה, כדי שאעשה
את מה שאתה רוצה ממני.
המושיע: "עלייך ללכת" – שתיקה – "בתי" – שתיקה –
אני: "אלוהים הגדול, אלוהים הקדוש, לאן?" (בלבי הייתי כל כך סקרנית לדעת מה עתיד לקרות.)
המושיע: "אל הקנצלר, ה. קוהל, בהקדם האפשרי."

אני: "אדוני ואלוהי, כבר אמרתי לאב יואכים שאני חייב לדבר עם ה. קוהל."
המושיע: "הוא יתקשר אליך."
אני: "אז אני צריך לחכות עד שהוא יתקשר אליי?"
המושיע: "כן, חכה."
אני: "האם עליי לומר עוד משהו?" המושיע: "את
מה שאמרתי לך." אני: "שהמלחמה מתקרבת."
המושיע: "כן, שהמלחמה תבוא בקרוב."
אני: "ואמרת שהוא קורא לעם להתפלל." המושיע: "כן, הוא חייב לעשות זאת."
המושיע: "כתבי, בתי, אתן נמצאות בסכנה גדולה מאוד. הסכנה מגיעה מכיוון רוסיה."
אני: "מי הם ה'אתם'?"
המושיע: "האנשים באירופה."
אני: "שמעתי ממך שרק גרמניה נמצאת בסכנה בגלל המלחמה הזאת." המושיע: "כולם נמצאים בסכנה."
אני: "אוי, אדוני, אני לא יכולה לכתוב את זה, זה כל כך מסובך בשבילי. אדוני ואלוהי, האם אקבל פגישה מהאב יואכים, כדי שאוכל לדבר עם הקנצלר, ה. קוהל?"
המושיע: "כתבי, בתי, תקבלי את הפגישה מהאב, כדי שתוכלי ללכת אל הקנצלר, ה. קוהל."
אני: "כן, אדוני, הבנתי. אדוני, יהי רצונך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני אוהבת אותך כל כך ואני מוכנה לעשות כל מה שתגיד לי.
המושיע: "בתי, זה מספיק לך להיום. לכי לשלום."

בשעות אחר הצהריים, בסביבות השעה 15:00, קראתי לראשונה את המסר מ-25 באפריל 1992 ממדוג'ורג'ה, מאת מלכת השלום. נדהמתי. זה הרשים אותי כל כך, עד שאני חייבת לכתוב את החלק האחרון: "מדוג'ורג'ה היא אות לכולכם וקריאה שתתפללו ותחיו את ימי החסד שאלוהים מעניק לכם. לכן, ילדים יקרים, קבלו ברצינות את הקריאה לתפילה."
בערב הלכתי למינגולסהיים, לקפלת רוכוס. שם התוודיתי. הקרבתי את הקודש למען מספר בקשות.

07.05.92 - יום חמישי

לא אהבתי את המיסה הקדושה שהנחה האב במינגולסהיים. יש בה דברים הסותרים את האמונה האמיתית. לכן שאלתי את המושיע:
המושיע: "בתי, כתבי זאת, היי זהירה עם כמרים כאלה." אני: "אבי היקר, מה פירוש המילים 'כמרים כאלה'?" המושיע: "אלה שמזייפים את תורתו של האב הקדוש."
המושיע: "כתבי, בתי, על הכומר לציית לאבינו שבשמים." אני: "האם אשוב לשוחח עם האב סולנר במרפאת רוכוס?" המושיע: "כן, עוד תקיימי איתו שיחה."
המושיע: "בתי, הישארי נאמנה לי. דבקי במה שהנחתי בך."
איננני יכולה לכתוב את כל מה שאני מתפללת ומבקשת מהמושיע. אך אני יודעת שאני מתפללת רבות שהמושיע ייתן לי אמונה כזו, כמו למשל: כאשר פטרוס הלך על המים והמושיע עמד על המים מולו.
אמרתי למושיע שאני לא רוצה לשקוע במים כשאני נקלעת לספקות. אני רוצה אמונה כזאת שאוכל ללכת על המים עד אליך.
המושיע: "כתבי, בתי, אני מעניק לך את האמונה החיה." אני: "אני צריכה לכתוב את זה?"

המושיע: "כן."
המושיע המשיך ואמר: "אמונה זו היא המתנה שלי עבורך."
אני: "אדוני, זו המתנה היפה ביותר שיכולתי לבקש.
אי אפשר להודות לך מספיק על זה. אבל אדוני, אתה בטח מצפה ממני להרבה אם אתה נותן לי דבר כזה?"
המושיע: "כן, בתי, אני עוד אבקש זאת ממך."
אני: "אדוני ואלוהי, גם אני מוכן לעשות את אשר תבקש ממני. אדוני, יהי רצונך."
אמרתי למושיע שאני חייב ללכת עכשיו לעבודה. המושיע: "בוא אליי
מאוחר יותר, שאל אותי."

12:15 - 13:00 בקפלה שבמרפאה:
התפללתי ואז התאחדתי עם המושיע. אני: "מהי אמונה חיה?"
המושיע: "כתבי, בתי. יש לך אותי ואני אמונתך." אני: "זה כל כך יפה. אני מודה לך מכל הלב."
אני: "מלכי מלכים, אבי האוהב, מה אתה מבקש ממני?
"אני יודעת שאתה לא מבקש דבר בלתי אפשרי, ואשמח לכתוב זאת אם תרצה."
המושיע: "כתבי, בתי. אני מבקש ממך את חייך." אני: "אדוני ואלוהי, ישוע שלי, אני נותנת לך אותם."
אני: "למה אתה מבקש את חיי, הרי כבר נתתי אותם לך?" המושיע: "נתת אותם לי, אבל עדיין לא ביקשתי אותם ממך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני לא רוצה לשאול אותך עוד דבר, זה קשה להבנה, תגיד לי אם אני צריכה לדעת משהו על זה."
המושיע: "אני חייך. כתבי, בתי." אני: "אדוני ואלוהי, מה עליי לכתוב?" המושיע: "אני קובע את חייך."
אני: "כן, אדוני. יהי רצונך. אני אפס בעיניך, ואתה יכול לקבל אותי רק באמצעות מריה הקדושה, אם האלוהים."
המושיע: "כן, בתי, זה נאה בעיניי." המושיע: "בתי היקרה, לכי לשלום."

בערב הייתי בקפלת רוכוס במינגולסהיים למיסה הקדושה. הקרבתי את הקודש למען הנשמות המסכנות.

08.05.92 - יום שישי

10:00 בחדר הרופאים:
לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע ושאלתי:
"אתמול אמרת, 'אני קובע את חייך', האם תוכל לספר לי עוד משהו על כך, אם תרצה?"
המושיע: "כל מה שאת עושה הוא מעשה ידי."
13:00 בקפלה שבמרפאה:
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני, אכתוב זאת. אדוני, יהי רצונך." המושיע: "עלייך ללכת אל האב, לאוגרסהיים."
אני: "אולי לאב אחר?" המושיע: "לאוגרסהיים, אל האב."
אני: "רציתי קודם לרגנסבורג, אל האב גבהרד." המושיע: "קודם לכי אל האב באוגרסהיים."
אני: "אמרת שהוא יתקשר אליי." המושיע: "כן, הוא יעשה זאת."
אני: "עכשיו נותרה רק השאלה, מתי?" המושיע: "בסוף השבוע הזה."

אני: "אדוני ואלוהי, אני אלך. אדוני, יהי רצונך." אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "בתי, תשאלי אותי שוב מאוחר יותר."

כשהסתכלתי בשעון שתלוי במסדרון מחוץ לקפלה, הבחנתי שכבר חרגתי מחצי שעה מהפסקת הצהריים שלי. הזמן עובר במהירות רבה כשאתה מאוחד עם המושיע.

:15:30
אני: "אדוני ואלוהי, האם האבות יאמינו לי כשאגיע אליהם?" המושיע: "לא, בתי, הם בספק."
אני: "למה עליי ללכת אליהם אם הם בספק? אני לא מבינה את זה." המושיע: "בתי, אין להם לב פתוח כמו שלך, שבאמצעותו הם שומעים אותי. בתי, הקשיבי היטב לקולי."
אני: "אדוני ואלוהי, את מה שאומר לאבות אני מפקידה בידיך.
המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
אני: "מה אשיג אם אדבר עם האבות?"
המושיע: "שתדברי בהקדם האפשרי עם הקנצלר הלמוט קוהל." אני: "מושיע יקר, האם עליי לכתוב עוד משהו, או שזה מספיק?"
המושיע: "כתבי, בתי, תמסרי לאבות שאני מתכוון ברצינות לגבי המלחמה. בתי, הישארי נאמנה לי. לכי לשלום."

09.05.92 — שבת

7:15 במיסה הקדושה בווגהאוזל.
לאחר מכן הייתי אצל מריון עד השעה 13:00, וכתבנו יומן. בין השעות 16:15 ל-17:30 התפללתי בכנסייה ברוט.
בערב השטן השתולל נגדי, ובאמצעות בעלי. נאלצתי להתפלל שוב הרבה. ואז השקט חזר.

10.05.92 — יום ראשון

התפללתי לפני המיסה הקדושה.
בשעה 10:00 הייתה המיסה הקדושה באדום, בה השתתפתי.
בסביבות השעה 14:30 סבלתי מייסורים. רציתי להתפלל כ-30 דקות, אך לא הצלחתי. שכבתי על הספה. אז התחננתי למושיע שיעזור לי. ואז שמעתי: "לכי, בתי, עשי את אשר אני אומר לך. התפללי את מחרוזת התפילה הכואבת."
קיבלתי כוח, פתאום, והתפללתי מיד שני מחרוזות ורוד וליטניה אחת. בסביבות השעה 16:50 התאחדתי עם המושיע.
אני: "אמרת שהם יתקשרו." המושיע: "אמרתי זאת."
אני: "מי אתה, 'אני'?"
המושיע: "ישוע שלך, בתי. לשטן יש כוח על המנזר. חכי עד שאגיד לך איך להמשיך. האב יואכים ייצור איתך קשר. המשיכי להתפלל עבורם, בתי."

תפילת ערבית לכבוד מרים.

11.05.92 - יום שני

בצהריים בקפלה, בשעה 12:00:
רציתי לדעת אם שמעתי משהו לא נכון בנוגע למלחמה בסרביה. המושיע: "כתבי, בתי, המלחמה בסרביה תבוא, ובלגרד והסביבה ייהרסו."
אז רציתי לדעת אם השטן התערב בעניין חמותי. רציתי לבדוק זאת שוב ולכן שאלתי את המושיע.
המושיע: "בתי, חמותך תעבור לעולם הבא החודש."

המושיע: "האב יואכים יתקשר אלייך, היי מוכנה."
המושיע: "כתבי, בתי. עליי להביא את העונש על פני האדמה." שאלתי: "מי אתה, 'אני'?"
המושיע: "כתבי, בתי, אני האל השילוש הקדוש, אלוהים האב, אלוהים הבן, אלוהים רוח הקודש."
אני: "אדוני ואלוהי, מה אתה משיג בכך?" (בעזרת העונש) המושיע: "את הנשמות הנאמנות לי."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "בתי, די בכך. לכי לשלום."

הרבה אנשים הגיעו לקבוצת התפילה. האב ברטולד מווגהאוזל נתן לכולם את ברכת הפרימיצה באופן אישי. התפילה שלנו, כולל הברכה, נמשכה קצת יותר משלוש שעות. תודה לאל על הברכה הבלתי צפויה הזו.

12.05.92 - יום שלישי

חדר הרופא:
שאלתי את המושיע שוב על העונש.
המושיע: "העונש הכרחי כדי שהאנשים יבינו לאיזה אב הם שייכים, כי עליהם לבחור אב."

היה לי הרבה עבודה והגעתי לקפלה רק בשעה 15:00.
שאלתי את המושיע אם עליי ללכת אל האב סולנר במינגולסהיים, שכן הוא חלה פתאום.
המושיע: "לכי, בתי, לכי אליו." אני: "מה עליי לומר?"
המושיע: "בתי, כתבי זאת. עליו לעשות את מה שאני דורש גם מהדיקן אנץ. אמרי לו, שהוא יגרום לי שמחה רבה בכך." אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעביר לו את המסר."
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."

היום היה יום ההולדת של בעלי.
השתתפתי במיסה הקדושה בכנסייה ברוט.
בני נותח היום בשטוטגרט. זה היה דחוף. היינו שבעה אנשים יחד והתפללנו עבורו.

13.05.92 - יום רביעי

12:00 בצהריים בקפלה:
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני, אכתוב זאת." המושיע: "לבנך יהיה טוב."
לאחר זמן מה:
המושיע: "כתבי, בתי, סלובקיה בסכנה. הסכנה קרובה מאוד. המלחמה של רוסיה תגיע לסלובקיה."
המושיע: "כתבי, בתי." אני: "כן, אדוני ואלוהי." המושיע: "לכי."
- הייתה דממה ושקט. אני: "אל מי עליי ללכת?" המושיע: "אל האב יואכים."
אני: "הוא לא התקשר אליי. מדוע הוא לא התקשר אליי, אתה יודע זאת, אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי ומדריך הנשמות?"
אני: "אבל, אם אתה אלוהים, אז תגיד לי 'ויוה ישו ומריה'." המושיע: "כתוב 'ויוה ישו ומריה'."
אני: "למה האב יואכים לא התקשר?" המושיע: "כי חסר לו אמונה חיה."

המושיע: "בתי, את לא יודעת איך תהיי מחר." אני: "טוב, מתי עליי ללכת לאב?"
המושיע: "לכי עוד היום."
אני: "האם האב יואכים יהיה שם כשאגיע?" המושיע: "כן, בתי, הוא
יהיה שם."
אני: "אדוני ואלוהי, האם הוא עדיין ידבר איתי?" המושיע: "כן, הוא
ידבר איתך."
אני: "מה עליי לומר לו?"
היילנד: "אמור לו שאני רציני בנוגע למלחמה, ושעליו ליצור איתך קשר בדחיפות עם הקנצלר מר קוהל, כדי שתוכל
."
אני: "למה בדחיפות?"
המושיע: "משקל החטא גובר." אני: "ואם הוא יגיד שהוא
לא יכול לעשות את זה?"
המושיע: "אז עשית את מלאכתך, בתי."
אני: "אדוני ואלוהי, המדריך הרוחני שלי, אבל אתה כבר יודע מראש אם הוא יעשה זאת."
אני: "ואמרת שאי אפשר לעצור את המלחמה. והמלחמה מתקרבת. אז למה אני צריכה ללכת אליה?"
המושיע: "כתבי, בתי. הנשמות השייכות לי חייבות להינצל." אני: "מושיע יקר, האם תוכל לתת לי סימן ממך,
שיוכיח ששלחת אותי?"
המושיע: "כן, בתי, אני אתן לך אותו." אני: "ומה זה
יהיה?"
המושיע: "כתבי, בתי, האב יואכים ייתן לך משהו שיפתיע אותך."
אני: "לטובה או לרעה?" המושיע: "לטובה."
אני: "אדוני ואלוהי, אלך אל האב יואכים. אדוני, יהי רצונך."

הייתי עם ורונה באוגרסהיים. זה היה כמו בביקורי אצל הדיקן אנץ בוויסלוך. כשחיכיתי מול המנזר, עמד מולי אדם שרוחו טמאה. הוא היה רוצה לקרוע אותי לגזרים.
רק לאחר התפילה השלישית של מחרוזת התפילה נפתחה הדלת.
אמרתי שאני רוצה לדבר עם האב יואכים. תחילה הגיע אב אחר, שגם לו סיפרתי מה המושיע מבקש.
האב יואכים הגיע ודיברנו זה עם זה. בסוף אמר האב יואכים שהוא רוצה לנסות, בעזרת המשטרה, שאגיע אל מר קול.
עזבתי את המנזר בשעה 18:40.
בשעה 19:25 כבר הייתי במינגולסהיים, בכנסיית רוכוס. שם השתתפתי במיסה הקדושה, כי באוגרסהיים כבר לא הייתה מיסה.
בשעה 21:30 בערב הגיע אליי אריך וסיפר לי שהאב סולנר, המיסיונר,
חולה כרגע, שאל פעמיים, כשהיה אצלי בקבוצת התפילה, לאן הוא הגיע.
בקבוצת התפילה הוא נרדם במהלך התפילה. באותו ערב התפללנו גם את
ליטניית מרים הקדושה.

14.05.92 - יום חמישי
שאלתי על האיש שעמד אתמול ליד המנזר. המושיע: "כן, בתי, זה היה רוח
טמאה."
המושיע: "בתי, כתבי זאת. האבות יעשו את אשר המלצתי לאב יואכים לגבייך."
אני: "האם אדבר אז עם הקנצלר, מר קוהל?"

המושיע: "כתבי, בתי. בימים הקרובים יתרחשו כמה אסונות."
אני: "ספר לי משהו על כך." המושיע:
"התפללי, בתי."
אני: "אני אתפלל. תודה, אדוני ואלוהי."
השתתפתי במיסה הקדושה במינגולסהיים, בקפלת רוכוס

22-15.05 - יום שישי

10:30 בחדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי. המלחמה קרובה מאוד. לכי אל הכומר, אל הכומר ווגט. לכי אליו שוב. לכי עוד היום. על הכמרים להתפלל את מחרוזת התפילה יחד עם המאמינים."

בסביבות השעה 11:20 שאלתי שוב. המושיע:

"כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני מקשיבה."
המושיע: "לכי אל הכומר, אל הכומר ווגט. הוא צריך להתפלל את מחרוזת התפילה לפני המיסה הקדושה."
אני: "אלוהים יקר, כבר אמרתי לו את זה."
המושיע: "אני יודע, בתי. עלייך ללכת אליו שוב." אני: "ואם הוא ישאל 'למה'?"
המושיע: "אמרי לו שהמלחמה קרובה מאוד." אני: "אדוני
ואלוהי, הוא לא מאמין לי." המושיע: "ובכל זאת עלייך ללכת
אליו."
אני: "האם עליי לומר לו עוד משהו, מלבד העניין עם מחרוזת התפילה?" המושיע:
"כתבי, בתי, כך הוא יחסוך לעצמו סבל."
אני: "אבל זה קשה לומר. האם איני יכולה לומר משהו אחר? אך אם אתה רוצה, אגיד לו זאת."
המושיע: "אני רוצה שתאמרי לו את זה." אני: "כן,
אדוני, ומה זה?"
המושיע: "חוסר ציות כלפיי הוא הרע הגדול ביותר שיכול לפקוד כומר."

12:30 בצהריים בקפלה:

אמרתי למושיע: "אלוהים יקר, אבל זה עוד יותר קשה. וקשה לי ללכת אל הכומר, כי אני יודעת שהוא לא מאמין לי."
המושיע: "כתבי, בתי, וכמה קשה לי לשאת את החטא, כי אני אוהב אתכם את כולם."
המושיע: "עשי זאת, בתי, לכי."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת, כי זהו רצונך, אך הדבר קשה לי מאוד." המושיע: "אני מודה לך, בתי, אני אוהב אותך. לכי לשלום."

14:30: לא ידעתי איך הוא צריך להתפלל את מחרוזת התפילה.

המושיע: "כתבי, בתי. הכומר צריך להתפלל את מחרוזת התפילה עם המאמינים ולהוביל את התפילה."
אני: "האם תלך איתי?"
המושיע: "כן, אני אלך איתך."
נבהלתי מעט ושאלתי איך הוא הולך לצדי. נבהלתי כי חשבתי, איך הוא מתכוון ללכת לצדי אם אני לא רואה אותו.
המושיע: "אני אלך איתך ואהיה איתך." אני: "אני לא מבין את
זה."
אני: "אדוני, אני לא מבינה למה עליי ללכת אל הכומר, הרי אמרת שהוא לא נמצא בחסד אלוהים."
המושיע: "בתי, כתבי זאת. אני מנסה להציל כל כומר." אני: "אלוהים יקר, אני לא שואלת אותך יותר. אני אלך
אליו."

בכנסייה באדום לאחר קבלת הקודש:
המושיע: "לכי, בתי, לכי אליו."

בסביבות השעה 19:45 הייתי אצל הכומר ווגט. סיפרתי לו מה אמר לי המושיע. הכומר ווגט שאל אותי אם עליי לכתוב את הדברים.
אני: "האם אתה חייב לערוך את המיסה הקדושה?"
הכומר ווגט: "זה המקצוע שלי." אני: "אצלי זו
רצון האל."
הכומר ווגט שאל אם המושיע אמר שאני צריך לכתוב את זה.
אמרתי לו: "כן, הכל כתוב ביומן, אבל הם לא רוצים שאקרא להם את זה." הכומר ווגט אמר: "הוא יכול גם ללחוש לי משהו."
ואז הוא שאל אותי אם הייתי אצל מר הדיקן. עניתי: "כן,
הוא שוב שיקר."
הכומר ווגט צחק.
ואז סיפרתי לו מה קרה כשהייתי אצל מר דיקן אנץ. הכומר ווגט הקשיב לי.
היה לי הרושם ששוב ביקרתי אצל הכומר ווגט לשווא. אני מאמין שמאחורי הצחוק הזה מסתתר משהו רציני.
עשיתי את מה שיכולתי, את כל השאר אני מפקיד בידי אלוהים.
כשיצאתי מהחדר ועמדתי במסדרון בית הכומר, ראיתי שהמכשפה עדיין תלויה מהתקרה, כקישוט.
נזכרתי שכאשר הייתי לפני שנתיים בטיפול בקוהלגרוב, הייתה תלויה גם מכשפה במרפאה של רופאה. הסברתי לרופאה שזה לא טוב, והיא אכן הסירה את המכשפה. היא אפילו הזמינה אותי לביתה, ואני סיפרתי לה על התנצרותי.
שאלתי את עצמי אם הכומר ווגט היה מסיר גם הוא את המכשפה, אילו הייתי אומר לו זאת.

16.05.92 — שבת

בין 1:30 ל-2:30 בלילה התפללתי.
7:15: מיסת הבוקר בכנסייה בוגהאוזל.
16:00: ביקרתי את בני בשטוטגרט.
בשעה 18:30 הייתי ברוט למיסת HI בכנסייה.
בסביבות השעה 18:40 הקדשתי את עצמי ואת משפחתי ללב הקדוש של ישו ומריה למען בקשותיה של מרים הקדושה.

17.05.92 — יום ראשון

התפללתי בין השעות 7:15 ל-8:50 והתאחדתי עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי. אלוהים גדול ואלוהים קדוש, אני אכתוב. אני בוכה על הכמרים ועל כל כך הרבה הרוגים ופצועים במלחמה."
מעולם לא התאכזבתי מהכמרים כמו עכשיו. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני, מה עליי לכתוב?" לאחר זמן מה:
אני: "אני עדיין לא יודע מה לכתוב." המושיע: "אני אתן לך סימן."
אני: "מתי ואיפה?" המושיע:
"בכנסייה."
אני: "האם שמעתי נכון?" המושיע: "כן,
בכנסייה."
אני: "האם המאמינים בכנסייה יתנצרו בזכות זה?" המושיע: "כן, הם יתנצרו."
אני: "אבל בכנסייה הם כבר התנצרו."

המושיע: "לא, כולם חייבים לחזור בתשובה." המושיע:
"כתבי, בתי."
אני: "כן, ישו היקר."
המושיע: "הכמרים מכוסים כרגע בעיוורון. בתי, יש להתפלל רבות למען הכמרים."
אני: "אבל אדוני, אתה יודע שאני כבר מתפללת הרבה למענם."
המושיע: "בתי, כתבי זאת. זה חשוב. המלחמה כבר כאן." אני: "אדוני, אני לא מבינה את זה עכשיו. אתה מתכוון למלחמה בבוסניה?" המושיע: "המלחמה בכל הלבבות."
אני: "כל זה בלתי נתפס עבורי. האם אתה יכול להסביר לי את זה בצורה ברורה יותר?" המושיע:
"התפללי לשלום."
אני: "בבקשה, הסבר לי את עניין המלחמה בצורה פשוטה יותר."
המושיע: "כתבי, בתי. במקום שאין אהבה, יש רק שנאה. ילדתי, המלחמה מתחילה בלב. מה שממלא את הלב, על כך מדבר הפה. התפללו שלבכם יהיה טהור."
המושיע: "כתבי, בתי, הכמרים נקלעו למרטיריון הגדול." אני: "האם כתבתי זאת נכון?"
המושיע: "כן"
הוא חזר על כך שוב מיד.
אני: "אדוני, אני לא מעיזה לכתוב את זה." המושיע: "אבל כתבת את זה."
אני: "מהי הסיבה העיקרית למרטירם?" המושיע: "חוסר הציות
שלהם."
אני: "אלוהים יקר, אני לא יכולה לכתוב יותר, זה קשה לי מדי."
המושיע: "כתבי, בתי. בני האדם נמצאים בסכנה גדולה. חטאי האדם חרגו מכל גבול. איני יכול עוד לעמוד מנגד ולראות את הטינופת הגדולה הזו."
אני: "אלוהים יקר, אנא הצל אותנו."
המושיע: "בתי, האמיני, אל תפקפקי. הישארי נאמנה לי. לכי לשלום." אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך. אני אשמור על נאמנותי אליך."

נ.ב.: כשרישמתי את היום הזה ביומן (אני כותבת הכל תחילה על דף), סבלתי במשך 30 דקות משינה עמוקה. התפללתי במחשבותיי ללא הרף אל המושיע, ואז זה עבר. השטן לא רוצה שאכתוב את זה.
בשעה 10:00 השתתפתי במיסה הקדושה ברוט.
בסביבות השעה 15:00 הגיעה מריון, ואחריה אדריאן. התפללנו יחד את מחרוזת התפילה. מאוחר יותר הגיעו פרידולין וקלאוד מלוקסמבורג.
סיפרתי לקלוד על התנצרותי.
לאחר מכן הלכנו לתפילת מריה בכנסייה. קלוד למד עם פרידולין בסמינר לכמרים, אך עזב את הסמינר כעת, כי התאכזב מהכמרים.
לאחר הביקור בכנסייה סיפרתי שוב על חוויותיי. חשתי את הרוח הטמאה אצל קלוד, אך הבחנתי גם שהוא התחזק מהסיפור שלי.
קלוד סיפר לי שבעבר התפלל הרבה, ושהכמרים אמרו לו שהוא מתפלל יותר מדי. בעקבות זאת הוא הפסיק, אך מאז הוא חש בצמא רוחני ועכשיו הוא עזב את הסמינר. הוא ופרידולין ישנו אצלנו, ובבוקר יום שני הם עזבו. קלוד שאל את בעלי אם הוא יכול לחזור.
הוא עזב מאושר, וזכה כאן לחסד רב.

18.05.92 - יום שני

לפני שמונה שנים היום התגלתה לי מרים הקדושה במדוג'ורג'ה.

8:45 בבוקר במקום העבודה:
מכיוון שלא הבנתי מה אמר לי המושיע על הכמרים, שאלתי אותו שוב. שאלתי מה המשמעות של כך שהכמרים נמצאים במרטיר.

המושיע: "אתם לא מקשיבים לקולי, אלא לקולו של הרוח הטמאה." אני: "מה הסיבה לסבלכם?"
המושיע: "חוסר הציות שלך!"
המשכתי לצלם.
כשהייתי שוב לבד, ניסיתי להתאחד עם המושיע בחדר הרנטגן. המושיע: "כתבי, בתי, עלייך ללכת."
אני: "לאן, אדוני ואלוהי? אני לא יודעת לאן."
הרגשתי חום ושלווה בתוכי. זה היה רגע יפה מאוד. אתה מאמין שאתה לא לבד. האהבה נמצאת שם.
אני: "אני עדיין לא יודעת לאן עליי ללכת."
המושיע היסס לספר לי, הייתי סקרן לדעת לאן.
אני: "האם דמיינתי את זה כששמעתי, 'אתה חייב ללכת'?" ליבי בוער מאהבה, ואני מחכה בסבלנות. גם השטן נמצא שם. הוא חסר סבלנות ומורגש.
והמושיע שותק.
המושיע גורם לי להבין איך הרשע אורב. חצי שעה לאחר מכן, בסביבות 10:15:
המושיע: "כתבי, בתי, את חייבת ללכת."
— שוב אין תשובה —
בערב הייתי ברוט בכנסייה למיסה הקדושה.

19.05.92 — יום שלישי
לפני שמונה שנים היום הוטבלתי.

היום לא שמעתי שום קול, לא במהלך התפילה ולא בכנסייה.

20.05.92 — יום רביעי
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "ישוע, אהבה רחומה, מה עליי לכתוב? איני רוצה לשאול אותך, אתה יודע הכל. רק אם זהו רצונך, אכתוב זאת, כי אני חוטאת, אני חשה שאין לי הזכות לשאול אותך, כי אני אבק לפניך, ולא יותר מזה."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מוכנה לכתוב, כי אמרת: 'כתבי, בתי.' אך באמצעות מריה ותחת חסותה של מריה הקדושה, אם האלוהים."
המושיע: "כך נכון, בתי."
המושיע: "בתי, אתמול הייתה מתקפה גדולה." אני: "אבל אדוני ואלוהי,
אני יודעת זאת."
המושיע: "אני אפשרתי זאת. השטן רוצה להרוס הכול. אפילו את פטריס הוא לקח."
לא רציתי לשאול את המושיע. המושיע: "חכי
עוד, בתי!" אני: "אבל אתה יודע הכל מראש."
המושיע: "כן, אני יודע הכל, אבל את נמצאת בבית הספר של האהבה."
אני: "אדוני, אמור לי, איזה רוח טמאה הייתה אצל בעלי. זה היה בלתי אפשרי. כי פיזרתי מלח מקודש שקיבלתי מהאב היידר, במקום שבו היה בעלי."
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, ישוע שלי, המדריך הרוחני שלי." המושיע: "זה היה שוב
לוציפר עם חסידיו."
אני: "התפללתי ללא הרף, עד שכמעט לא הצלחתי לנשום מרוב תפילות." המושיע: "בתי, אל תתייאשי, עלינו להמשיך."
אני: "אדוני, האם זה מפריע ללוציפר שאני צריכה ללכת אל הקנצלר?" המושיע: "בתי, ואת עדיין
שואלת דבר כזה?"
אני: "כן, אדוני, כי אני כלום. נתתי לך הכל ואין לי כלום." המושיע: "כתבי, בתי, אני אוהב אותך, בתי, כמו שאת."
אני: "כבר חשבתי שאני עושה הכל לא נכון בגלל ההתקפה של לוציפר."

המושיע: "בתי, הישארי נאמנה לי. הפיתויים חייבים לבוא עלייך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני רוצה שיהיה לי כומר. מה קורה עם הכומר ווגט, שהיה עכשיו בריטריט?"
המושיע: "בתי, הריטריט אינו כפי שאני רוצה."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מפקידה הכל בידיך, הגן עליי, הדריך אותי ואל תשאיר אותי לבד. אני מפקידה את כל אמוני בידיך ואני נשארת נאמנה לך, כי אני אוהבת אותך, גם אם אתה מאפשר לי פיתויים כאלה."
המושיע: "בתי, אני אגיד לך מאוחר יותר איך הדברים יתפתחו, לא עכשיו." אני: "אדוני, אני מודה לך, אני אוהבת אותך, וסלח לי."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה."
השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס. לא קיבלתי את הקודש.
האב התיישב והניח לחילונים לחלק את הקודש. כך רצה.

21.05.92 — יום חמישי

9:20 בחדר הרופאים:
שאלתי את המושיע אם הוא עדיין מתכוון לקחת את חמותי אליו עוד החודש. (זו הייתה פיתוי, אחזור לזה מאוחר יותר.)
המושיע: "כן, בתי, אני אקח את חמותי אליי החודש."
אני: "האב במנזר נויבורג אמר שההתגלויות הפרטיות עם השליחים הסתיימו."
המושיע: "רק הכמרים הארציים יכולים לסיים את ההתגלויות הפרטיות." שאלתי על האב סולנר, כי הוא לא חילק את הקודש, אלא השאיר זאת לשני עוזרי הקודש.
היילנד: "הכומר במינגולסהיים לא היה צריך לאפשר לחילונים לחלק את הקודש."
אני: "מה הוא היה אמור לעשות, הוא הרגיש לא טוב."
המושיע: "להמתין. זה שהוא הרגיש לא טוב, זה לא בא ממני."
המושיע: "כתבי, בתי, הקשיבי היטב. תהיה לך התגלות בכנסייה." שאלתי אם שמעתי נכון.
המושיע חזר על דבריו פעם נוספת.
אני: "מושיע יקר, האם אתה מתכוון לרוט, בסנט לאון-רוט? "
המושיע: "כן, ברוט, בסנט לאון-רוט."
אני: "אני מבקש ממך, תגיד לי מתי, אפשר לדעת?" המושיע:
"בקרוב."
אני: "איך אדע אם זו מריה הקדושה או השטן?" המושיע: "תזהה אותה."
אני: "האם גם אחרים בכנסייה יראו אותה?" המושיע: "כן."
אני: "כולם?" המושיע:
"מעטים."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי, אדוני, יהי רצונך."
לאחר מכן צילמתי את החולים. כשתם, התאחדתי עם המושיע. אחרים יוצאים לעשן בשעה זו, ואני מחפש את קרבת האל.
כשהייתי שקועה במחשבותיי, שמעתי את המושיע אומר:
"כתבי, בתי, את ההתגלות הזו." שאלתי מיד: "איזו התגלות?"
המושיע: "ההתגלות של אמכם השמימית תהיה סימן לכך שהיא תמיד שם, והיא אתכם."
אני: "אלוהים הרחום, איני יכולה להודות לך מספיק על כך. אני כבר שמחה, אך זה אומר שעליי להתפלל ולצום עוד יותר. אדוני ואלוהי, האם עליי לדעת עוד משהו על התגלות מרים בכנסייה האדומה?"
המושיע: "כן, בתי, עלייך לדעת עוד משהו." אני: "ומהו?"

המושיע: "הישארי תמיד נאמנה לה." (לאם האלוהים).
אני: "כן, מושיע, אתה יודע שאנחנו אוהבים אותה. אני מבטיחה לך שאהיה נאמנה לאם השמימית."
אני: "אבל אמרת 'ההתגלות של האם השמימית'. אני שואל אותך שוב, כי השטן לא יכול להגות את השם מריה. האם תוכל
עוד פעם?"
המושיע: "כתבי, בתי, תהיה לך התגלות של האם השמימית מריה."
אני: "סלח לי, אדוני ואלוהי, בדקתי את הקול בקפידה." המושיע: "כן, זה נכון, בתי."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה."
בערב השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולשלם.

22.05.92 - יום שישי

בקפלה של המרפאה בין השעות 12:10 ל-13:00.
אני: "אתמול, בקפלת סנט רוכוס, במהלך קבלת הקודש, האב סולנר היסס והשאיר אותי לחכות עד הסוף; כרעתי ברך ליד שולחן הקודש. הוא גם התקשה לתת לי את הקודש. זה היה כאילו מישהו
משך את ידיו."
המושיע: "כתבי, בתי, זה היה הרוח הטמאה אצל האב. הרוח הטמאה לא רוצה שתקבלי את הקודש הקדוש בכריעה ובפה."
אני: "אמרת שהוא ידבר איתי."
המושיע: "הוא כבר היה מדבר איתך, אילו לשטן לא הייתה שליטה עליו." אני: "האם איני יכולה לעזור לו?"
המושיע: "השאירי את זה לי, בתי." המושיע: "המלחמה
נמשכת."
אני: "איזה מלחמה?"
המושיע: "המלחמה ביוגוסלביה. תהיה מלחמה גם במקדוניה ובסרביה." אני: "חשבתי שזה נגמר עכשיו."
המושיע: "המלחמות ממשיכות להתפשט."
אני: "רציתי לדעת אם אני צריכה לכתוב עוד משהו?" המושיע: "בתי, אני
רוצה שתכתבי." אני: "כן, אדוני ואלוהי, ישוע שלי, ומה זה יהיה?"
המושיע: "עלייך לדווח לכומר על ההודעה על התגלות מרים הקדושה מאתמול."
אני: "מתי?"
המושיע: "בימים הקרובים."
אני: "אלוהים יקר, הוא לא יאמין לי." המושיע: "עשי זאת,
בתי."
אני: "האם מותר לי לספר על כך רק לכומר, או גם לאחרים שאני מכירה?" (התכוונתי להתגלות).
המושיע: "ספרי להם, בתי, ספרי להם."
ואז שאלתי על הכומר באוגרסהיים, מדוע הוא לא התקשר אליי. המושיע: "אילו לא היה סוגר את ליבו
בפני, הוא היה מתקשר." המושיע: "בתי, הכמרים נמצאים בבלבול גדול."
אני: "אדוני ואלוהי, אני אגיד את זה לכומר. אדוני, יהי רצונך." אני: "למי עליי לספר על זה קודם?"
(התכוונתי להופעה.)
המושיע: "בתי, את יכולה לספר זאת תחילה לכומר או לאנשים, כפי שתחליטי. כך יקרה. לכי לשלום, בתי, אני אוהב אותך."
אני: "אני מודה לך, אלוהי היקר, ישוע היקר שלי."
ביקרתי בתפילת המחרוזת ובמיסת ה-HI. האדומה בכנסייה.

23.05.92 - שבת

7:15 — מיסת הקודש בווגהאוזל.
לאחר קבלת הקודש נשארתי לפני הטברקל והתפללתי.
תחילה את הליטניה למריה הקדושה בלטינית, אחר כך את תפילת המחרוזת ותפילות נרגשות. כשהתחברתי לרגע עם המושיע, שמעתי:
"בתי, כתבי,"
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אך הסר תחילה את הספקות שלי ואת כל מה שמפריע לי לעשות את אשר אתה אומר לי."
המושיע: "התגלות מרים הקדושה מתרחשת."
מיד שאלתי: "מתי, אדוני ואלוהי, המדריך הרוחני שלי, ישוע היקר שלי. האם אתה מתכוון בכנסייה האדומה?"
המושיע: "כן, בתי."
אני: "אינני יודעת מתי, אדוני ואלוהי." המושיע: "בימים אלה."
אני: "מושיע, אנא אמור לי זאת שוב, לא אמרת 'מריה'." המושיע: "כתבי, בתי, התגלותה של מריה הקדושה, האם השמימית, תהיה בכנסייה האדומה בימים אלה."
אני: "אני אשים את כל אמוני בידיך. אדוני, יהי רצונך." המושיע: "לכי לשלום."
ואז עוד שמעתי: "אני אוהב אותך מאוד, בתי."
אני: "כן, אדוני, אעשה את אשר ציווית עליי. אני מודה לך, אדוני ואלוהי."
מיד לאחר מכן הגיעו הפיתויים. הלכתי לקניות ב"גלובוס". בדרך כלל אני תמיד מתפלל במכונית, אך הפעם לא התפללתי. ומיד התנגשתי עם המכונית בעגלת קניות.
כשהגעתי הביתה, רציתי להדליק נר לכבוד אלוהים והבתולה הקדושה. כשהדלקתי את הנר, להבה גדולה יצאה מהנר לעבר ראשי, ושערי נשרף. השטן רוצה למנוע את התגלות הבתולה הקדושה.
אחר הצהריים הלכתי לכנסייה, בין השעות 16:30 ל-18:15 התפללתי שם.
בינתיים התוודיתי ואמרתי לכומר: "האם אתה יכול לדמיין ש'ב-רוט', בכנסייה הזאת, תופיע מרים הקדושה?" הכומר שלל זאת, ואני עניתי: "גם אני לא."
אמרתי שאני לא ראוי לראות את מרים הקדושה, ושגם במדוג'ורג'ה לא הייתי רוצה לראות אותה.
אלוהים הטוב בחן את שנינו.
הכומר אמר לי שהוא לא מאמין שהמושיע אמר לי להתפלל את מחרוזת התפילה לפני המיסה הקדושה.
חזרתי הביתה ובכיתי. כמעט לא ישנתי כל הלילה. בעלי העיר אותי כל הזמן. הוא סבל מחום גבוה, זה היה בלתי נסבל.

24.05.92 - יום ראשון

לפני המיסה הקדושה בבית.
התפללתי לפני שהתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "כתבי, בתי, התגלותה של מריה הקדושה תתקיים בכנסיית רוטר בסנט לאון-רוטר."
אני: "ברוט או בסנט לאון, יש לנו שתי כנסיות." המושיע: "ברוט,
שם שאת תמיד הולכת."
המושיע: "את תזהי את ההתגלות הזו. אין לך ממה לפחד. לאחר ההתגלות הזו, הרבה דברים ישתנו."
אני: "אדוני ואלוהי, אמרת שזה יקרה בימים אלה." המושיע: "אני קובע את הזמן."
אני: "הכומר ווגט אינו מאמין שעליו להתפלל את מחרוזת התפילה לפני המיסה הקדושה. הוא סבור שניתן להתפלל אותה גם בזמן אחר."

המושיע: "בתי, כתבי זאת, הכומר, הכומר ווגט, הוא כומר סורר. עליו לשוב ולכבד את תורתו של האב הקדוש."
אני: "הכומר ווגט אומר שמה שאני אומרת לו ממך, זה רצונו." המושיע: "כתבי, בתי, רצונך הוא רצוני."
אני: "ואז הכומר ווגט אישר עוד, כי מה שהאב אמר בסטיפט-נויבורג, שההתגלויות הפרטיות הסתיימו עם השליחים, נכון."
המושיע: "זה סותר את תורתו של האב הקדוש."
אני: "מתי תופיע מרים הקדושה, לפני או אחרי הקודש?" המושיע: "מריה הקדושה תופיע אחרי הקודש."
אני: "לפני הברכה או אחרי הברכה, אז כולם כבר יהיו בחוץ." המושיע: "עדיין יהיו אנשים בפנים."
אני: "האם יש עוד משהו שאני צריכה לדעת?"
המושיע: "הישארי נאמנה לי, בתי."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, אני אהיה נאמנה לך.
המושיע: "התפללי הרבה, בתי. לכי לשלום, בתי, ילדתי היקרה." אני: "תודה, אדוני ואלוהי."
השתתפתי במיסה הקדושה בלבוש אדום. בערב הייתה תפילת מריה. לפני כן התפללתי את מחרוזת התפילה יחד עם המאמינים.

25.05.92 - יום שני

היום היה לי חופש.
בין השעות 7:00 ל-9:30 התפללתי והתאחדתי עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי, כתבי זאת."
אני: "ישוע היקר שלי, אני אכתוב את זה, כי זה לא הרצון שלי אלא שלך. כי הבנתי שאני כלום, והכלום הזה יכול רק אם אתה רוצה. המושיע: "כתבי, בתי. התגלות מרים הקדושה תתקיים ברוט בכנסייה הערב."
רציתי לדעת: "אדוני, מי אתה, המדבר אליי, לפני שאכתוב זאת?" עליי לבדוק זאת. "
המושיע: "אני אדונך ואלוהיך, ישוע שלך, מושיעך, המדריך הרוחני שלך." אני: "כן, אדוני, אם אתה אומר זאת, כך יקרה."
אני: "אנא חזור על מה שאמרת לי קודם."
המושיע: "בתי, התגלות מרים הקדושה תתקיים הערב ברוט, בכנסייה."
אני: "איזה יום היום?"
המושיע: "היום הוא ה-25 במאי, היום שאהוב עליי."
אני: "אבל אחרים ראו אותה עם כתר וכוכבים על הראש." שאלתי זאת משום שראיתי את מרים הקדושה רק עם הילה קדושה. המושיע: "תראי אותה כפי שרצוני."
אני: "אבל אני לא ראוי לראות את מרים הקדושה." המושיע: "עד כה איש לא היה ראוי לראות אותה."
אני: "האם עליי לכתוב את דבריה, או שאשמור אותם בזיכרוני?" המושיע: "תשמור את דבריה בזיכרונך."
לאחר מכן זלגו מעיניי דמעות שלא היו שלי. שאלתי: "האם אתה בוכה, ישוע שלי?"
המושיע: "כן, בתי, כרגע אני רק ישו הסובל. הזוועות חורגות מכל גבול. כתבי, בתי, יש להתפלל יותר מאי פעם עד כה. בתי, הישארי נאמנה לי ועמידה. עלי לקצר את הזמן." אני: "מה זה אומר?"
המושיע: "כל מה שהיה בתוכניתי, עליי להקדים."
אני: "ישוע, אתה המושיע. אתה המנצח. כל הנשמות בידך." המושיע: "כתבי, בתי, כתבי זאת. אלה הם רק מעטים מאוד."

אני: "אבל הכמרים מטיפים שאתה רחום, כאילו כולם יגיעו לגן עדן." המושיע: "הכמרים אינם מטיפים על פי רצוני. בתי, זה הכל להיום. אני אוהב אותך מאוד, לכי לשלום."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, יהי רצונך."

הרגשתי שלווה ושלום במהלך האיחוד.
לא רציתי לספר לאיש על מה שקרה הערב, והרגשתי שגם זה לא היה רצונו של אלוהים. ספקות ייסרו אותי.
התפללתי את מחרוזת התפילה לפני המיסה הקדושה והתיזתי מים קדושים על המקום שבו כרעתי ברך. ביקשתי מהמושיע להישאר איתי כאשר תופיע מרים הקדושה. היום לא הקרבתי את הקודש למען אחרים, אלא למעני, כדי שאקבל כוח, גם אם יהיה זה השטן, כדי שאהיה חזק יותר, והשטן לא יוכל לי, ובסוף התפללתי עוד למען הכומר ווגט ולמען הקודש. , כל אחד מהם פעם אחת, את תפילת "אבינו שבשמים", "הילל מריה" ו"גלוריה פטרי", את תפילת המלאך מיכאל, ואז הקדשתי למריה הקדושה עוד שלוש "הילל מריה". לאחר מכן התפללתי את "Cor Jesu Sacratissimum".
לידי ישבה רוזוויטה ואמרתי לה שהיא צריכה להישאר עד הסוף. לא אמרתי יותר מזה, כי היינו באמצע המיסה הקדושה. היא נשארה, אך לא ידעה מדוע.
אמא של אלוהים לא הופיעה.
אז יצאתי מהכנסייה. לא הייתי עצוב, זה היה בוודאי ניסיון. בערב, בשעה 20:00, בקבוצת התפילה: סגדנו למושיע.
הכומר דוכרט קיבל וידויים. ניגשתי אליו וסיפרתי לו על הפיתוי. בכיתי בפניו ורציתי לוותר על הכול, לא משום שלא הורשיתי לראות את גבירתנו, אלא משום שהשטן התערב ואני לא הבחנתי בכך.
כי הסתפקתי בכך שראיתי את מרים הקדושה פעם אחת, ב-18.05.1984. כעסתי כי השטן ניסה אותי כך.
עכשיו זה ברור לי יותר. הכומר דוכרט היה טוב. הוא הרגיע אותי ואמר שגם הקדושה תרזה מאווילה עברה פיתויים כאלה. הוא חיזק אותי, ואני שוב הייתי שמחה וחזרתי להתפלל בקבוצת התפילה.

26.05.92 - יום שלישי
בבוקר התפללתי שעה. לא התחברתי למושיע.
בסביבות השעה 16:30 התקשר אליי האב יואכים מאוגרסהיים. הוא שוחח איתי בטלפון כ-25 דקות. הוא אמר שאני צריך לכתוב לקנצלר קוהל ולבקש פגישה, כמו שעשיתי עם האב הקדוש.
אני: "אעשה את מה שהמושיע אומר לי."
18:30: מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
שוב הנזירה חילקה את הקודש. לא לקחתי את הקודש ממנה וחזרתי למקומי וקיבלתי את הקודש ברוחי.

27.05.92 - יום רביעי
התפללתי כ-2 שעות והתאחדתי עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, ישוע שלי, בן מרים."
המושיע: "נתתי לרוח הטמאה לדבר אליך, כדי שתדע עד כמה מסוכן לא להקשיב לקול. התגלות מרים הקדושה עוד תבוא.
אני: "מתי?"
המושיע: "אני אקבע זאת."
המושיע: "בתי, כתבי זאת, הרוח הטמאה יכולה לחקות הכל." אני: "אמרת שאקבל מכתב מהאב הקדוש, ואז שאמי החורגת תעבור לעולם הבא החודש."
המושיע: "הכל עוד יבוא."
אני: "וגם שהאב יואכים יקבע לי פגישה עם הקנצלר קוהל."

המושיע: "חכי עוד עם הפגישה, זה יקרה. את לא צריכה לבקש שיקבעו לך פגישה. יש דרך אחרת."
אני: "אדוני, אני מאוכזבת מהכמרים באוגרסהיים. אף אחד מהכמרים לא מוכן לעשות דבר. האם כולם מפחדים?"
המושיע: "בתי, הם רואים אך אינם רואים, והם שומעים אך אינם שומעים." אני: "אדוני, שלושת הימים האלה, שבת, ראשון ושני, זעזעו אותי, היה לי נדמה כאילו השטן שיקר לי בכל דבר. היה לי נדמה כאילו הרוח הטמאה שבלב דיברה אליי, ולא אתה."
המושיע: "את חייבת לעבור את הפיתויים האלה. הדרך אליי קוצנית, היא שונה מהדרך הנוחה שכולם כמעט הולכים בה."
אני: "ואתמול בערב הנזירה שוב חילקה את הקודש. לא קיבלתי אותו ממנה."
המושיע: "עשית נכון."
אני: "והיא ממשיכה לעשות זאת, למרות שהיא יודעת שאסור לה לחלק את לחם הקודש." המושיע: "היא תמיד מקשיבה לרוח הטמאה."
אני: "אבל אחרי המיסה ראיתי אותה במכונית. היא נופפה לי כאילו היא האדם המאושר ביותר בעולם."
המושיע: "הרוח הטמאה יכולה גם להעניק לה שמחה מדומה, כדי שתחשוב שהיא פועלת נכון. לשמחה המדומה הזו אין פירות."
אני: "אדוני, אני לא שואלת אותך יותר, אם אתה רוצה, תגיד לי." המושיע: "בתי, תבטיחי בי."
אני: "אני מרגישה עכשיו כל כך גרוע וחסרת אונים. הכי הייתי רוצה להתחבא ולהתפלל בשקט, אני אפילו לא רוצה יותר את קבוצת התפילה.
המושיע: "בתי, לוותר זה קל, אבל להתאמן בהתמדה זה קשה יותר. התפללי שתהיה לך התמדה בכל דבר. האיכר מחכה עד שהקציר יהיה מוכן."
המושיע: "בתי, התפללי הרבה. אל תתני לאחרים להשפיע עלייך. לכי לשלום. אני אוהב אותך."
התפללתי בלהט.
אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על השיעור הזה, שהייתי זקוקה לו כל כך. אין לי ספקות, אבל העניין נעשה רציני יותר עבורי.
השתתפתי במיסת הקודש בכנסיית רוכוס. לפני כן התפללתי במשך 45 דקות, אך לא שמעתי קול.

28.05.92 — יום חמישי — חג העלייה לשמים
מיסה ותהלוכה באדום.
בערב — תפילת מריה. לפני כן התפללתי את מחרוזת התפילה.

29.05.92 — יום שישי
הייתי בבית, אני עדיין בחופשה עד יום רביעי, 10.06.92.
בבוקר מוקדם התפללתי תחילה שעה, ואז קיבלתי את הקודש ברוח. המושיע: "כתבי, בתי, העולם הולך ונהרס. הוא הולך לאיבוד."
אני: "אני לא יכולה לכתוב את זה, תגיד לי את זה, יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך." שמעתי את הדברים: "יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך."
אני: "אבל אתה האל החזק והאלמותי, אתה לא יכול לתת לעולם להיאבד."
המושיע: "הבוץ גדול מדי."
אני: "אלוהים יקר, אם כומר ישמע ממני שהעולם הולך לאיבוד, הוא יכריז שאני משוגעת."
המושיע: "כתבי, בתי, העולם אינו רוצה לחזור בתשובה. הם נאמנים לאבי השקר. כל מי ששייך אליי כבר הוכרז כמשוגע."
אני: "והאחרים, השייכים לאבי השקר, האם הם אינם משוגעים?"

המושיע: "רק עד שהדרך הרחבה תגיע לקצה."
שאלתי על התגלות מרים הקדושה, כי השטן התערב ב-25.05.92.
המושיע: "תהיה לך התגלות של מרים הקדושה, אך אל תשאל מתי."
אני: "ומה עליי לומר לכומר ווגט? (חשבתי על התגלות מרים הקדושה). המושיע: "הוא מתפלל הרבה פחות מדי עם המאמינים."
אני: "אדוני, האם ייתכן שהרוח הטמאה נמצאת עכשיו לידי, כי אני מרגיש שהיא כאן."
המושיע: "כן, הוא תמיד סביבך. התפלל ללא הרף. אל תפחד, אני איתך."
אני: "אדוני ואלוהי, המצב בעולם נורא, כמו בסדום ועמורה."
המושיע: "אי אפשר להשוות. סדום ועמורה היו אזהרה לעולם. אבל העולם לא רצה לשמוע."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?" המושיע:
"התפלל למען הצלת הנשמות."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, אנא תן לי את הכוח והאהבה להתפלל, את ההתמדה, את האומץ ואת החסד, שלא אפחד לעולם מהרוח הטמאה ושאהיה נאמן לך תמיד. אדוני, יהי רצונך."
בצהריים יצאתי לטיול של כשעתיים וחצי ביער. הרגשתי כוח רב להתפלל, והתפללתי את תהילים ביער.
בערב השתתפתי בתפילת המחרוזת ובמיסת הקודש ברוט שבכנסייה.

30.05.92 - שבת
התפללתי כשעה וחצי מוקדם בבוקר.
לא הייתי בווגהאוזל. כמעט לא ישנתי כל הלילה. הייתי אצל מריון וכתבנו יומן.
בין השעות 16:20 ל-20:00 התפללתי בכנסייה ברוט.
התפללתי את תהילים, את דרך הצלב ואת שבע המילים של ישו על הצלב, ואז נשארתי במיסה הקדושה והשתתפתי בה.

31.05.92 — יום ראשון
התפללתי לפני המיסה הקדושה. השתתפתי במיסה הקדושה בבגדים אדומים.
בשיחה אינטימית שאלתי את המושיע אם הוא זה שדיבר אליי ואמר שיבוא לקחת את חמותי עוד החודש?
המושיע: "לא, זה לא הייתי אני. כתבי, בתי, את מה שהשרתי בך, את תזהי מה בא ממני. הישמרי, התפללי, הרע אורב. את שייכת לי לגמרי, אני אוהב אותך, כתבי, בתי, את הילדה שלי."
שאלתי אם הוא יכול לומר לי "יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך". שמעתי זאת שלוש פעמים.
ואז שמעתי: "לכי לשלום, בתי." זה היה בערך בשעה 8:30 בבוקר.
בשעה 19:00 הייתה התפילה, ולפניה התפללו את מחרוזת התפילה. התפילה הייתה חגיגית מאוד, כי היום היה היום האחרון שבו נערכה תפילת מאי. הגיעו אנשים רבים. בסביבות השעה 21:00 התפללתי עוד מחרוזת תפילה.

01.06.92 יום שני
עדיין הייתי בחופשה והייתי בבית, גם לא נסעתי לשום מקום, כדי לחסוך בחשמל לחדר התפילה.
בלילה, בין השעות 3:00 ל-4:00, התפללתי את מחרוזת התפילה ואת הליטניה ללב הקדוש של ישו. גם בין השעות 9:00 ל-10:00 התפללתי.
בצהריים יצאתי לטיול ביער ותפילתי שתי מחרוזות רוזרי. בערב השתתפתי בתפילת הרוזרי ובמיסת הקודש בכנסייה האדומה . בשעה 20:00 הייתה קבוצת תפילה.

דיברתי היום קצת על הכבוד ועל הדרך הנכונה לקבל את הקודש. חשבתי היום כמה טוב שהמושיע מאפשר פיתויים, כי חמותי כבר הייתה מתה עכשיו אחרי הפיתויים.
אז השטן היה מנצח. חמותי היא אישה טובה, אבל היא עקשנית. במקום בימי ראשון, היא תמיד הולכת למיסת הקודש בשבת בערב.
בחג גוף האדון היא גם לא רצתה להצטרף לתהלוכה. היא מעדיפה לקבל את הקודש ביד, וכך היא עושה. בין אם היא מקבלת את הקודש מאדם פשוט או מכומר, היא לא מרגישה שום הבדל. היא תומכת של היטלר.
גם היום היא עדיין מתלהבת ממנו. היא לא רוצה להיות חלק מקבוצת התפילה שלי. וכשהיא חוזרת הביתה מהכנסייה, היא לא רוצה ללכת איתי.
חמותי מעדיפה להיסחף אחרי מה שאחרים אומרים עליי, במקום לבוא אליי כדי להתרשם בעצמה מהתנצרותי ומהשקפותיי. אבל אני בכל זאת אוהבת אותה, כי היא חמותי. אני אסירת תודה על כך שהיא איתנו, כי היא, למשל, לוקחת מאיתנו את מלאכת הגיהוץ.
בימי ראשון, כשכל המשפחה מתכנסת, גם חמותי אוכלת איתנו ליד השולחן, כך היה תמיד.
השטן היה הורס לי את הכל, אילו חמותי באמת הייתה נפטרת בחודש מאי. אז אולי הייתי מאמין שגם קבלת הקודש ביד היא נכונה.
אבל אלוהים קובע את השעה שבה אדם ימות.
אני נשארת נאמנה למושיע בכל זאת, כי הפיתוי הזה לא היה הראשון ולא יהיה האחרון.

02.06.92 — יום שלישי

השתתפתי במיסת הבוקר במינגולסהיים ( ) בשעה 6:30.
לאחר המיסה שוחחתי עם האב סולנר, מיסיונר מסטיילר, שהיה באפריקה וכעת מתגורר בסנט אוגוסטין, ליד בון.
בשיחה זו לא הייתי לבד, המושיע היה איתי. האב שמח כשסיפרתי לו מה המושיע אמר לי.

03.06.92 - יום רביעי

בין השעות 8:00 ל-9:45 התפללתי והתאחדתי עם המושיע. בכיתי הרבה, כי
פיתויים באים עליי.
אמרתי שאני צריכה לבדוק את הקול, וביקשתי מהמושיע שיברך אותי כך: "יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך."
המושיע: "יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך." המושיע: "כתבי,
בתי."
אני: "כן, אבי שבשמים, אלוהי השילוש הקדוש, אני כותבת כי כך אתה רוצה." המושיע: "הקדושה מריה, אם האלוהים, תופיע בכנסייה שלכם."
אני: "מי היא מריה, אם האלוהים?"
המושיע: "היא כלתי, בתי, אמי ואמך." המושיע: "בתי, אל תפקפקי."
אני: "אלוהים יקר, ספר לי משהו על התגלות זו, כי איני מעיזה לשאול, שכן איני ראויה לכך. אני חוטאת, אדוני."
המושיע: "האם אתה מאמין עכשיו שזה אני?" אני:
"אני מאמין, אבל זה לא קל. 'מי אתה?'"
המושיע: "אני ישוע שלך."
אני: "למה זה לא התגשם, העניין עם הבישוף, האפיפיור וקנצלר גרמניה קוהל?"
המושיע: "זה עוד יקרה."
רציתי לדעת עוד משהו על התגלות מרים והזכרתי למושיע שהוא עדיין לא אמר לי כלום."
המושיע: "היא תופיע. הזמן עוד לא הגיע."

אני: "אמרת שתתן אות בכנסייה."
המושיע: "האות הזה יבוא לפני התגלות מרים הקדושה. האות הזה מיועד גם לכמרים, כתבי זאת, בתי. תקבלי מכתב מהרשויות הכנסייתיות. היי זהירה והישארי נאמנה לי, ונאמנה לאבי הקדוש. את מה שסותר את תורתו של אבי הקדוש, אין לך צורך לשמוע ולא ללכת אחריו."
הַיילנד: "בתי, הקריבי קורבנות רבים."
אני: "אלוהים יקר, אנסה, אבל איני יכולה להבטיח לך דבר."
אני: "אלוהים היקר, אתמול, כשדיברתי עם האב סולנר, זו לא הייתי אני." אלוהים: "אני דיברתי בשבילך."
אני: "הרגשתי זאת בבירור וזה חיזק אותי, והאב היה שונה לגמרי, כאילו קרה לו משהו. מה זה היה?"
המושיע: "את רואה, בתי, מעשיי משנים את האדם. ואני יכול לפעול רק דרככם."

התפללתי עוד זמן מה בלהט על חסד.

ואז שמעתי: "לכי לשלום, בתי היקרה." לאחר מכן התפללתי תפילת תודה.
כשהתפללתי מספר תפילות לרוח הקודש, הרגשתי חום מיוחד מאוד והרבה אהבה בלבי. הרגשתי רוגע ושלווה ולא היו לי ספקות.
בערב השתתפתי במיסה הקדושה בכנסיית רוכוס.

04.06.92 — יום חמישי

בלילה התפללתי בין השעות 4:00 ל-5:00, ואז שוב בין השעות 8:10 ל-10:00. לאחר שעה של תפילה התאחדתי עם המושיע.
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, ישו היקר, אתה הדבר החי."
המושיע: "את עוד תדברי עם הכומר, האב טרונק."
המושיע: "לא נעים לי שהוא נתן את הקודש לאח בידו." אני: "כן, אדוני, ראיתי זאת. האח אכל את הקודש לפני שהכומר אמר: 'אדוני, איני ראוי...'"
אני: "אדוני, סלח לי, כי באותו רגע נאלצתי לצחוק בלב, למרות שזה בוודאי עצוב. זה נראה לי כל כך חמדני, איך האח לקח את הקודש.
המושיע: "בכך שניכם פגעתם בי."
אני: "אבל אדוני, אם הכומר לא היה נותן לאח את הקודש ביד, לא היינו פוגעים בך."
המושיע: "נכון. התפלל בעניין זה, כדי שהכומר לא ייתן את הקודש לידיים לא מקודשות."
אני: "אלוהים יקר, אני הולכת להתוודות, כי פגעתי בך." המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אבי שבשמים, אני אכתוב את זה, כי אתה בי." אתה הכל בתוכי. אתה גם משתמש בידיי כדי לכתוב. "
המושיע: "זה מוצא חן בעיניי, בתי."
אני: "מה עליי לכתוב, אלוהים יקר, אני מבקשת ממך חסד ורחמים, שאכתוב רק את הדבר הנכון. אנא תן לי אמונה איתנה."
המושיע: "כתבי, בתי, את מוזמנת." אני: "אל מי?"
לא שמעתי דבר ושאלתי שוב. אני: "אדוני ואלוהי,
אל מי?" המושיע: "אל ועדה."
אני: "האם דמיינתי את זה?"
המושיע: "אתה מוזמן לוועדה." אני: "מתי, איפה ולמה?"
המושיע: "זה עוד יקרה, היה סבלני."

אני: "האם תהיה איתי בוועדה?" המושיע: "כן, אהיה איתך."
אני: "אדוני, אז אין לי צורך לדאוג לגבי מה שיקרה בהמשך." אני מפקיד הכל בידיך."
המושיע: "כך יהיה."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך. לכי לשלום."

עדיין לא סיימתי את התפילה, וכבר חיכו לי בחוץ שתי נשים. האחת הייתה גיסתה של רוזוויטה, והשנייה הייתה אחותו של האב פרדיננד תומה, המתגוררת ביער השחור.
השעה הייתה 10:00, ודיברתי איתם כ-45 דקות על התנצרותי.
10:50: הרגשתי שאני חייב להתאחד שוב עם המושיע.
הצורך הזה היה קצת מוזר. אבל צריך ללמוד גם מהפיתויים כשהם באים.
אני מאמין שהחזון משנת 1984 היה פשוט יותר, בגלל הבחנה בין הרוחות. את מרים הקדושה אפשר לראות, אבל את הקול אפשר רק לשמוע, וצריך זמן רב יותר כדי לבדוק את הקול.
כדי שאשמור על הסבלנות לבדוק את הקול, המושיע נותן לי להרגיש את האהבה וגם את החסד, והוא גם מאפשר את הפיתויים, כדי לראות אם אפשר להבחין בשקט.
ובכן, מכיוון שהנשים הפריעו לי הבוקר, התאחדתי שוב עם המושיע בשעה 10:50.
המושיע: "בתי, כתבי זאת. התגלות מרים הקדושה תהיה לך בעוד כארבעה שבועות."
אני: "אלוהים יקר, ישו יקר, אבי שבשמים, אנא חזור על זה שוב." המושיע חזר על הדברים מיד.
אני: "איפה?"
המושיע: "בכנסייה באדום." אני: "האם
יש עוד משהו שאני צריכה לדעת?"
המושיע: "כן, בתי, אין לך ממה לפחד, אני איתך. בתי, אל תאכזבי אותי."
אני: "אלוהים יקר, אני רוצה להיות מאוחדת איתך תמיד, ואז לא אאכזב אותך." המושיע: "התפללי הרבה, בתי, וצמי."
אני: "אלוהים יקר, אשתדל."
חשבתי על קלוד מלוקסמבורג, אך לא רציתי לשאול, ואז שמעתי:
"את יכולה לכתוב לקלוד. הוא לא יכול להיות כומר עכשיו. עליכם להמשיך להתפלל עבורו." אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי, תודה לך, ישו היקר, תודה לך, רוח הקודש היקרה. האם מילאתי את רצונך כאשר התאחדתי איתך שוב?"
המושיע: "כן, מילאת את רצוני. לכי לשלום, בתי האהובה." בערב השתתפתי בתפילת המחרוזת ובמיסת ה-
HI. האדומה בכנסייה.

05.06.92 - יום שישי - יום שישי של לב ישו

עדיין הייתי בחופשה והתפללתי בבית בין השעות 9:00 ל-11:00 את ליטניית לב ישו, ליטניית מרים הקדושה, תפילות לרוח הקודש וכדומה.
המושיע: "כתבי, בתי, האות הזה בכנסייה יקרה לך." אני: "אדוני, נתתי לך הכל. אבל אם אתה אומר כך, אז כך יהיה. איך אדע שזה ממך?"
המושיע: "אני אהיה איתך. תני לאות הזה, שיבוא, לפעול בך." אני: "איך אדע שאתה איתי?"
המושיע: "חסדי לא יחסר לך. הישארי חזקה ואמיצה ואל תתני לאחרים להשפיע עלייך."
אני: "אבל אדוני, אתה יודע שאני כל כך חלש." המושיע: "איתי
אתה חזק."

אני: "מתי זה יקרה?" המושיע: "הזמן שייך
לי."
אני: "מושיע יקר, אני אוהב אותך מאוד, אל תתן לי להיפרד ממך לעולם."
זה יפה באופן בלתי ניתן לתיאור להיות מאוחדת עם המושיע. אי אפשר להודות על כך במילים. צריך לשבח ולהלל את האדון ללא הרף, יום ולילה.
המושיע: "כתבי, בתי, בני האדם נמצאים בדרך שגויה. הם אינם רוצים לשוב בתשובה. מעטים הם אלה שהבינו שאני עדיין כאן. בתי, הישארי נאמנה לי, אני דרכך. בדרך זו לא תוכלי ללכת לאיבוד. בתי, אני מעניק לך את החסד להיות נאמנה לי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני מקבלת את החסד להיות נאמנה לך, כי אתה לבדך מספיק לי, ואתה יכול הכל. הבנתי עלי אדמות שאתה האושר, ואני מצפה לאושר הזה עכשיו ולנצח נצחים."
המושיע: "בתי, שימחת אותי בדבריך." אני: "כן, אלוהים יקר, זה היה קול ליבי ולא פי."
המושיע: "בתי, את עדיין ניצן של פרח ריחני, שעוד צריך לפרוח."
לאחר מכן שמעתי את המושיע אומר: "לכי לשלום, בתי." לתפילת המחרוזת ולמיסה
הקדושה הייתי לבושה באדום בכנסייה.

06.06.92 - שבת

הגעתי בשעה 7:00 למיסת הבוקר בכנסיית סנט רוכוס במינגולסהיים.
לאחר המיסה שוחחתי עם כומר גרמני, הפועל כמיסיונר בברזיל.
הוא סיפר לי שהיה בשבי בסין. שוחחתי איתו כ-20 דקות על קבלת הקודש בפה. הוא הלך בעזרת שתי קביים. בסוף קיבלתי ממנו את ברכתו.
16:30 - 18:15: התפללתי בכנסייה. היום גם התוודיתי בפני הכומר ווגט.

07.06.92 - יום שני של חג השבועות

התפללתי בין השעות 7:45 ל-9:05.
אני: "אדוני ואלוהי, אם תרצה, דבר אליי. עבדך מקשיבה." המושיע: "כן, בתי, אני מדבר אלייך. את חסרת סבלנות."
אני: "האם עליי לכתוב זאת?"
המושיע: "כן, כתבי זאת. תני בי אמון."
אף אחד מלבד אלוהים לא יכול היה לדעת מה רציתי לדעת בנשמתי. אך קיבלתי תשובה.
המושיע: "הופעתה של אם הקדושה תהיה בקרוב." אני: "אבל אמרת בעוד ארבעה שבועות."
המושיע: "בתי, את יודעת שהיא תופיע."
אני: "למה אתה נותן לאם הקדושה להופיע בכנסייה האדומה?" המושיע: "כדי שיתפללו
הרבה בכנסייה שלכם."
אני: "אבל בכנסייה שלנו מתפללים יותר מאשר בכנסיות אחרות בסביבה." המושיע: "אני רוצה שיהיו לי הרבה מאמינים אמיצים מכנסייה זו."
המושיע: "כתבי, בתי, הסימן שאני נותן לך הוא הסימן שלי. בתי, סימן זה יהיה עוד לפני התגלותה של מרים הקדושה."
אני: "איך עליי להתנהג כאשר יופיע הסימן הזה? האם עליי לשתוק, האם זה רק בשבילי, או גם בשביל אחרים?"
המושיע: "לא יחסר לך חסד. יהיה כפי שירצה לי." אני: "אלוהים יקר, אז תיעשה גם רצונך."
המושיע: "רוח הקודש תיתן לך הארה. אין לך צורך לדאוג מראש. התפלל לאמי. היא אוהבת אותך. היא מגנה עליך ומנחה אותך.
אתה הילד האהוב שלה."
אני: "אדוני, אני לא יכולה לכתוב את זה."

המושיע: "כתבי זאת. אמך מעולם לא עזבה אותך. אל תאכזבי אותה. בתי, הישארי נאמנה לנו."
אני: "אהיה נאמנה לך ולמריה הקדושה, כי אני אוהבת אתכם מאוד." המושיע: "בתי, אני מברך אותך עכשיו."
כרעתי ברך על הרצפה.
שמעתי: "ברכת האב, הבן ורוח הקודש תרד עליך." עשיתי את סימן הצלב ואמרתי ביראת כבוד: "יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך."
זו הייתה הפעם הראשונה שהמושיע בירך אותי.
לאחר מכן אמר המושיע: "לכי לשלום, בתי." השתתפתי במיסה הקדושה באדום.

08.06.92 - יום שני של חג השבועות

התפללתי בלילה בין השעות 2:20 ל-3:20 למען השלום ולמען הנשמות המסכנות. בין השעות 8:10 ל-9:10 המשכתי להתפלל.
אני: "אדוני ואלוהי, אבי האהוב, אני מודה לך שאתה נוזף בי ומאפשר לי ניסיונות. בזכות זאת אני אוהבת אותך לא פחות, אלא יותר. כעת אין לי ספקות ואין לי פחד. אני יודעת שאתה תמיד איתי ומה שאתה מאפשר, חייב להיות, כי זהו רצונך.
סלח לי על שפגעתי בך והייתי חסר סבלנות. אני מבטיח לך שאשתפר. ראיתי שלכל דבר יש את זמנו, ואתה קובע את הזמן הזה, וכך זה נכון. אני מתאחד עם מרים הקדושה ועמך, ישוע היקר, ואני מודה לאב הכל-יכול והרחום, שעכשיו, אחרי אדם וחווה, יש לנו גם אם שמימית ואת המושיע ישוע המשיח. "
התפללתי בעומק לבי ואמרתי למושיע: "אינני צריך לשאול אותך דבר, אתה יודע הכל." (מחשבותיי היו נתונות לאות)
המושיע: "כן, אני יודע הכל. הסימן הזה שאתה מקבל הוא ממני, עבור כולם. עליך לקבל את הסימן."
אני: "כן, אדוני, אני מבין זאת טוב יותר, אקבל אותו כשיגיע."
המושיע: "העולם נמצא בסכנה גדולה. כל ילדיי נמצאים בסכנה. היו מוכנים בכל עת לשעה הקרבה."
אני: "איזו שעה?"
המושיע: "המשפט. כל אחד נושא באחריות לעצמו."
אני: "אלוהים יקר, האם עליי כבר עכשיו לפחד כל כך מהמשפט?" המושיע: "אהבה! כבר עכשיו. האהבה היא המדד לפיו כולכם תישפטו. בקשו אהבה ללא הרף. אני האהבה, ילדי. וכל אחד יכול לשאוב ממנה ככל שירצה."
אני: "ומה אם האחרים לא יבואו לשאוב את האהבה הזאת?" המושיע: "הם כבר בחרו באביהם."
אני: "אלוהים יקר, אני אשאב מאהבה זו יותר מאי פעם. ואני מבקשת ממך עכשיו, תן לי אהבה רבה, כדי שאוכל להעניק אותה גם לאחרים."
המושיע: "בתי, תני אמון. אני אוהב אותך. לכי לשלום."
בערב, לבושה באדום במיסה. בשעה 20:00 הייתה קבוצת תפילה.

09.06.92 - יום שלישי

היום היה יום החופשה האחרון.
בלילה, בין השעות 4:00 ל-5:30, התפללתי לשלום, לכמרים ולוותיקן.
המושיע: "אתמול דיברת נכון בקבוצת התפילה. אין לך מה לפחד, המשיכי לדבר כך. אני איתך. התפילות שלכם מצאו חן בעיניי (מיום שני של חג השבועות). אני: "לרוזוויטה היו ייסורים בלילה הקודם. היא לא הצליחה לישון." (נתתי לה את העותקים של היומן לשמירה)
המושיע: "הרוחות הטמאות אינן רוצות שהיא תדע מה כתבת. אין לה לפחד. היא נמצאת תחת הגנתי."

אני: "בעלי אמר שדיברתי אתמול יותר מדי זמן." המושיע: "הוא כבר אמר את זה פעם. אל תקשיבי לו. האויב נמצא גם בביתך."
אני: "ישוע שלי, כל כך נעים לי עכשיו. יש בי כל כך הרבה רוגע ושלווה."
המושיע: "אנחנו עכשיו אחד."
אני: "אוי, אהובתי, אני מודה לך. האם יש לך עוד משהו לומר לי?" המושיע: "בתי, נוחי. לכי לשלום, בתי היקרה." אני: "אני מודה לך, אלוהי הגדול והרחום. אני הולכת להמשיך לישון."

בשעה 10:40 התפללתי שוב. זה היה היום האחרון מתוך עשרה ימי חופשה. התפללתי הרבה, אך לא מספיק עבור המושיע.
המושיע: "בתי היקרה." אני: "האם עליי לכתוב?"
המושיע: "כתבי זאת. שימי לב לכל מילה שאת אומרת. הרוח הטמאה תחקה אותך. היא רוצה להרוס את כל מה שעשית עד עכשיו. הוא מנסה להשמיד את מה שכתבת."
אני: "אלוהים יקר, האם אתה מאפשר זאת?"
המושיע: "אני אעניק לך הגנה. בתי, זיהית ותמיד תזהי אותו, את הרוח הטמאה. לא יחסר לך חסד. בתי היקרה, לכי לשלום."
אני: "אלוהים יקר, אני מודה לך מכל הלב על החסדים הרבים האלה."

בערב הייתי בכנסייה "In Rot" לתפילת המחרוזת ולמיסה הקדושה. הקדשתי את הקודש לאב גבהרד היידר.

10.06.92 — יום רביעי

10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "האנשים נמצאים בסכנה גדולה." אני: "אבל אני לא יכול לעשות כלום."
המושיע: "כן, את יכולה לעשות משהו. לכי אל הכומר, אמרי לו זאת. המלחמה מתקרבת." אני: "אלוהים יקר, כבר אמרתי לו זאת."
המושיע: "הוא צריך להתפלל יותר עם המאמינים." המושיע: "כתבי, בתי, יש לכם מעט זמן." אני: "לאיזה כומר עליי ללכת?"
המושיע: "אל הכומר ווגט."
אני: "אבל אמרת שהוא סורר."
המושיע: "שיחשוב על זה היטב. בתי, לכי אליו." אני: "האם המלחמה הזאת נוגעת לגרמניה?"
המושיע: "את כולם."
אני: "האם אוכל לומר לו משהו, כדי שידע שזה ממך?" המושיע: "אמור לו זאת, כי צאני שומעות לקולי."
אני: "אלוהים יקר, אני אגיד לו את זה. אדוני, יהי רצונך. ישוע היקר שלי, אדוני ואלוהי, אני מודה לך."
המושיע: "בתי היקרה, אני אוהב אותך. לכי לשלום."

בשעה 12:00 התפללתי את תפילת "מלאך האדון" בקפלה במקום העבודה. הולגר הביא לי ספרים לקריאה.
בשעה 16:00: הייתי בדרכי הביתה והתפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת למען הכומר ווגט.
בסביבות השעה 17:50 הייתי בכנסייה ברוט והתפללתי בקצרה.
בין השעות 18:00 ל-18:30 הייתי אצל הכומר ווגט. קראתי לו מתוך היומן, מה-24.05.92, מה-29.05.92, מה-03.06.92, מה-05.06.92, מה-07.06.92, מה-08.06.92 ומהיום היום, ה-10.06.92. הוא צחק תוך כדי כך.

בסוף הוא אמר שצריך פשוט להתפלל יותר.
ביקשתי ממנו את ברכתו ואז הלכתי. כשעזבתי אותו, אמרתי לו עוד, שזה נמאס עליי.
על כך אמר הכומר ווגט: "תגיד את זה למושיע." עניתי: "הוא כבר שמע את זה."

אמרתי זאת משום שהוא אינו מאמין לדברים שהמושיע אומר לי.
בשעה 19:00 הלכתי להתפלל את מחרוזת התפילה בכנסיית רוכוס והשתתפתי שם במיסה הקדושה. לאחר מכן שוחחתי עם הכומר טרונק.
שאלתי את המושיע אם עליי לדבר עכשיו עם הכומר טרונק. המושיע אישר.
אני: "האם הוא ידבר איתי?" המושיע: "כן, הוא
ידבר איתך."

שיחתנו נמשכה כ-30 דקות. סיפרתי לכומר טרונק מה אמר לי המושיע.

11.06.92 — יום חמישי

11:30 בחדר הרופאים:
אמרתי למושיע שהכומר ווגט אמר אתמול שכל אלה הן אזהרות.
המושיע: "השאר את זה לי, הכל יבוא בעתו." אז שאלתי על הכומר
טרונק.
המושיע: "עשית נכון שהלכת אליו."
אני: "אבל הוא אמר שהבישוף אוסקר סאייר אמר לו שהוא חייב לתת את הקודש ביד."
המושיע: "הוא לא עושה זאת מרצונו."
אני: "אלוהים יקר, אמרת שמי שמשחית את תורתו של האב הקדוש, אין צורך להקשיב לו וללכת אחריו."
המושיע: "זה נכון."
אני: "אז איך זה עכשיו, האם הכומר חייב לציית לבישוף אם הוא אומר לו שהוא חייב לחלק את הקודש ביד?"
המושיע: "לא."
אני: "בבקשה תגיד לי משהו אחר מ'לא'."
המושיע: "הכומר הזה אינו מציית לעיניי."
אני: "הוא אמר שהאפיפיור גם נותן את הקודש ביד."
המושיע: "האב הקדוש נאלץ לעשות זאת. לא כל הבישופים מקשיבים לאב הקדוש." אני: "הוא אמר שהוא רוצה להצטרף ל'עבודת המלאכים', אך הבישוף לא נותן לו אישור לכך. האם תוכל לומר לי משהו על כך, או שזה לא ענייני?"
המושיע: "כן, זה ענייניך. הכומר ה. טרונק צריך ללכת ל'עבודת המלאכים'. אתה צריך לומר לו שיהיה לו יותר אמון בי."
אני: "הוא אמר שהוא חייב לציית לבישוף." המושיע: "אבל הוא לא
מציית לי."
אני: "אלוהים יקר, האם זו רצונו או רצונך שהוא ילך לעבודת המלאכים?" המושיע: "בתי, זהו רצוני, כבר זמן רב."
אני: "האם עליו לומר לבישוף את מה שכתבתי?"
המושיע: "הוא לא יעשה זאת, כי הבישוף אינו מאמין בהתגלויות פרטיות."
אני: "אני לא מבינה את זה, איך זה, אם האב הקדוש נאלץ לתת את הקודש ביד, אז גם הכומר יכול לומר שהוא נאלץ."
המושיע: "בתי, האב הקדוש מציית לי. הוא מונחה על ידי רוחי." אני: "אלוהים יקר, לא אבקש ממך עוד לעולם."
המושיע: "בתי, נאה בעיניי כפי ששאלת. לכי לשלום, בתי היקרה."

בין השעות 12:05 — 13:00 בקפלה:
המושיע: "בתי, שימי לב, אני האהבה, הענווה, העדינות, השלום, השלווה, הסבלנות, השמחה, האמת, האור, הדרך, אני חייך.
כל מה שסותר זאת הוא רוח טמאה. זכרי, לאחר שיחתי את שומרת על השלווה והאהבה. הרוח הטמאה אינה מותירה פירות טובים."
אני: "אלוהים יקר, הרוח הטמאה חזרה." המושיע: "בתי, גם אני כאן."
המושיע: "כתבי, בתי, את מה שאת כותבת היום, שמרי בסוד."
אני: "ומריון, היא צריכה לכתוב, ורוזוויטה צריכה לשמור את זה, נכון?" המושיע: "אבל אף אחד אחר."
אני: "אבל אני צריכה כומר."
המושיע: "אני אתן לך כומר. חכי עוד קצת."
אני: "איך אדע שזה היית אתה שדיברת אליי? אנא אמור לי עוד מילה על כך."
המושיע: "כתבי, בתי, הדברים שאמרתי לך ימלאו את ליבך."
אני: "במה?" המושיע:
"באהבה."
אני: "אז כך יהיה. מי ייתן ולבי יהיה מלא באהבה, לא רק עכשיו, אלא תמיד."
מחרוזת התפילה ומיסת HI.

12.06.92 — יום שישי

10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אבי שבשמים, ישוע, אלוהים הרחום, מה עליי לכתוב?"
חיכיתי לקול, אך לא נשמע דבר. אמרתי לעצמי, שאני לא יכולה לומר לעצמי דבר.
אני: "אלוהים יקר, אל תתן לשטן להתערב." המושיע: "אתה רואה, הוא יכול לעשות זאת רק אם אני מרשה לו."
אני: "יש בי חום עז, רוגע ושלום. ליבי בוער מאהבה. זו תחושה נפלאה שאי אפשר לתאר במילים.
המושיע: "בתי, את תעברי מבחנים רבים."
אני: "אבל בלעדיך לא אוכל לעבור את המבחנים."
המושיע: "כן, לכן את זקוקה לי. המבחן מגיע מהרשויות."
אני: "אני כל כך גרועה במבחנים. (חשבתי על המבחנים בבית הספר) המושיע: "אני אהיה איתך."
שאלתי על חמותי, משום שהיא לא נפטרה בחודש מאי. המושיע: "אני איפשרתי זאת. הרוח הטמאה אישרה בכך שהיא מסכימה עם קבלת הקודש ביד, וגם לכך שהמאמינים החילוניים יחלקו את הקודש. אילו היא הייתה נפטרת, היית מאמין שקבלת הקודש ביד היא נכונה."
אני: "אבל קשה לזהות זאת כאשר הרוח הטמאה מתערבת." המושיע: "שימי לב לכל מילה. אני הענווה."
אני: "ומה לגבי בלגרד? האם הוא התערב גם שם?" המושיע: "לא, זה עוד יקרה."
אני: "עד עכשיו הבחנתי שהרוח הטמאה התערבה, פעמיים במותה של חמותי וב-25.3.92 בהכרזה על התגלות של מרים הקדושה ובהכרזה, כשנאמר 'בעוד ארבעה שבועות'."
המושיע: "אלה רק המקומות שבהם הוא התערב. צריך לעבור את החוויה הזאת."
אני: "מהי מבחן?"

המושיע: "הגן על תורתו, הישאר נאמן לי, אל תדאג מראש. אני אדבר בשמך."
אני: "תודה אדוני ואלוהי, עכשיו אני מבין את זה טוב יותר."
אני: "הבוקר כמעט התנגשתי עם המכונית בחשמלית. היה חסר מעט מאוד והייתי גורם לתאונה. בזמן הנהיגה התפללתי את ליטניית מרים הקדושה. בדיוק כשקראתי את Virgo Prudentissima - ora pro nobis, סנוור אותי ולא ראיתי את החשמלית. הרגל שלי כבר הייתה על הבלמים לפני שהבחנתי בחשמלית בעיניי. אני מאמין שזה היה המלאך השומר."
המושיע: "התפלל ללא הרף. הרוח הטמאה רוצה להרוס אותך, אך היא לא יכולה, אני איתך."
המושיע: "כתבי, בתי, בסלובקיה תהיה מלחמה." אני: "ומה לגבי מונטנגרו?"
המושיע: "מונטנגרו תיהרס בקרוב"
אני: "אלוהים יקר, אני מעדיפה לא לדעת יותר. זה נורא. סלח לי, אדוני ואלוהי, אני אתפלל יותר. אנא תן לי את החסד שאוכל להתפלל הרבה.
HI. השתתפתי במיסה ובמחרוזת התפילה בכנסייה ברוט.

13.06.92 — שבת

למיסת הבוקר הייתי במינגולשלם בקפלת רוכוס (בשעה 7:00).
לאחר מכן התפללתי שני מחרוזות תפילה למען משפחתי, שטרם הוטבלה. בשעה 14:00 הוזמנתי לביתו של אחי, שגם הוא מתגורר ברוט.
זו הייתה מסיבת יום ההולדת של אחי פאול.
גם אחי הצעיר ולדימיר היה שם, וגם אחותי סוניה ועוד רבים אחרים, אחיינים ואחייניות וכו'.
אף אחד מהם לא לעג לי, כולם היו מאוד נחמדים אליי.
בין השעות 16:30 ל-18:30 הלכתי לכנסייה והתפללתי. אצל המושיע זה יפה יותר מאשר במנגל.
התוודיתי בפני הכומר ווגט. במהלך הווידוי אמרתי לו גם מה הוא לא עושה נכון בכנסייה, למשל, שהוא לא פונה אל ארון הקודש בעת אמירת הווידוי, אלא מביט אל הקהילה, הרי הוא אמור לשמש דוגמה באמונה באלוהים השילוש הקדוש שבארון הקודש.

14.06.92 — יום ראשון

התפללתי בין השעות 7:10 ל-8:25 בבית.
באגודה:
המושיע: "בתי, דיברת היטב בתא הווידוי. אני דיברתי בעדך. הכומר טעה כמעט בכל מה שאמרתן."
אני: "אלוהים יקר, סלח לו. אני לא מתפלאת שהכנסיות ריקות." אני: "מושיע יקר, מה עליי לדעת?"
המושיע: "כתבי, בתי, המלחמה מתפשטת. המלחמה בבוסניה תחמיר. התפללי לשלום."
אני: "אלוהים יקר, שכחתי לשאול אותך משהו שהוא מאוד חשוב לי."
אני: "האם אתה נוכח בחלקיקים הקטנים של לחם הקודש?" המושיע: "כן, אני נוכח גם בחלקיקים הקטנים."
המושיע: "כתבי, בתי, כאשר המלחמה שם תסתיים, היא תתחיל במקום אחר. בתי, האנשים אינם מרוצים, וזה לא בא ממני."
לאחר זמן מה שמעתי:
"בתי, אני אוהב אותך."
שאלתי אם עליי לכתוב זאת. המושיע: "כן, כתבי זאת."
אני: "אני חשה שלווה עמוקה וחום. אדוני ואלוהי, אני מודה לך על החסד הזה שהענקת לי זה עתה.

אני מצטערת שאני לא יכולה לתאר את זה בצורה יפה יותר. אני מרגישה שאני לא מסוגלת לכתוב דבר כזה.
אני גם לא משוררת."
המושיע: "בתי, הישארי נאמנה לי, לכי לשלום."

10:00 - מיסה קדושה באדום.
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה.
אחר הצהריים הגיעה מריון וכתבנו ביומן. לאחר מכן התפללתי את מחרוזת התפילה.

15.06.92 — יום שני

בחדר הרופאים:
התפללתי בלהט והתלוננתי. המושיע: "אני אוהב
אותך, בתי." אני: "שמעתי זאת היטב."
המושיע: "עד עכשיו עשית את הדבר הנכון. אל תדאגי לגבי מה שעוד יבוא."
אני: "אדוני, כואב לי שהם ממשיכים לתת את הקודש ביד."
המושיע: "כתבי, בתי, קבלת הקודש ביד היא חילול קודש. בתי, הכל עומד להשתנות בתקופה הקרובה. תפקידך הוא להבהיר לכמרים שעליהם לתת למאמינים את הקודש רק בפה."
אני: "אבל כולם אומרים שצריך לציית לבישופים." המושיע: "אמרי להם שאני לא
מרשה זאת."
אני: "אז הם יגידו שהם לא חייבים להאמין בהתגלויות הפרטיות."
המושיע: "הכמרים שאינם מאמינים בהתגלויות הפרטיות המוכרות, אינם חיים בחסד אלוהים."
אני: "אדוני, האם כתבתי זאת נכון?"
המושיע: "בתי, זה נעים לי מאוד. לכי לשלום."

18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
20:00 קבוצת תפילה: הכומר דוכרט והאב ברטולד מווגהאוזל נכחו במקום. הגיעו אנשים רבים מאוד. לא נותר מקום פנוי.

16.06.92 - יום שלישי

10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי, השטן מתחזק. עליכם להתפלל עוד יותר. המלחמה מחמירה."
אני: "מה כוונתך, אלוהים יקר, מחמיר?" המושיע: "המלחמה
נמצאת בכל הלבבות."
אני: "עדיין יש כל כך הרבה שנאה?"
המושיע: "כמעט רק שנאה."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "עליך לכתוב זאת. הקפלה תאושר. תתקבל תרומה."
אני: "מושיע יקר, אני מודה לך. זו שמחה גדולה עבורי. כי ראית שאין לנו יותר מקום ושכל כך הרבה אנשים באים להתפלל."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
במהלך האיחוד חשתי חום רב ושלווה עמוקה.
אני: "מושיע יקר, אתה מכיר את ליבי ואת אהבתי אליך. אין צורך שאומר לך זאת. אני נשארת נאמנה לך."

בשעה 18:30 השתתפתי בתפילת המחרוזת ובמיסת הקודש בבגדים אדומים.
הקרבתי את הקודש עבור הורי ואחיי המנוחים.
לאחר הקודש שאלתי את המושיע אם זה היה נכון, או אם הבנתי נכון הבוקר את מה שנאמר בקפלה.
המושיע: "אתה יכול להאמין, זה נכון."

17.06.92 — יום רביעי

בשעה 10:00 בחדר הרופאים:
היססתי לכתוב, חשבתי שאולי המושיע לא רוצה שאכתוב. ואז שמעתי: המושיע: "בתי, אני רוצה שתכתבי."
אני: "אדוני ואלוהי, אני נכנעת לחלוטין לרצונך."
המושיע: "העולם נמצא בסכנה גדולה. הנביאים השקריים מסתובבים. אני: "אלוהים יקר, הסבר לי זאת בצורה ברורה יותר לגבי הנביאים."
המושיע: "הם טפילים עבור בני האדם." אני: "והתרופה היא?"
המושיע: "להישאר נאמנים לתורתו האמיתית של ישו."
אני: "איך אדע שהוא נביא שקר?" המושיע: "הם אינם מונחים על ידי רוחי."
אני: "איך אדע שהוא מונחה על ידי רוח טמאה?" המושיע: "לנביא השקר יש הרבה חסידים ותומכים." אני: "ומה עם האחרים, המונחים על ידי רוחך?" המושיע: "הם מעטים מאוד." (החסידים)
אני: "אלוהים יקר, זה לא מספיק לי. מה עוד עליי לדעת על הנביאים השקריים?"
המושיע: "בתי, חסרה להם האהבה. נביא שקר לעולם אינו מדבר על תורתו האמיתית של ישו. אל תאמיני להם. את תנצחי איתי."
אני: "אדוני, רק איתך אני יכולה להבחין בין הדברים." המושיע: "בתי, רק איתי."
אני: "האם אדבר בקרוב עם נביא כזה?"
המושיע: "כן, עם כמה. בתי, התאזרי בסבלנות. הישארי נאמנה לי. לכי לשלום." ואז עוד שמעתי: "אהבי אותי."
השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת סנט רוכוס במינגולסהיים.

18.06.92 — חג הגוף והדם — יום חמישי

התפללתי בין השעות 7:45 ל-8:45 והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "כתבי, בתי, בני האדם הולכים כעת אל התהום." אני: "מה זה, תהום, אני לא יודעת בדיוק."
המושיע: "לגיהינום, בתי. כולם נתנו את רצונם החופשי לכך."
אני: "האחרים יגידו לי שאתה טוב ורחום, אלוהים יקר, ושזה לא יכול להיות."
המושיע: "הנשמות כבר לא חיות. הן בחרו באביהן." אני: "אלוהים יקר, איך אתה קורא לאב הזה?"
המושיע: "נסיך העולם." אני: "למה אתה קורא לו נסיך?"
המושיע: "בגאוותו ניתן לזהות את ילדיו."
אני: "אלוהים יקר, היום הוא יום חג, חג גוף האדון. הבוקר הייתה תהלוכה. האם תוכל לספר לי משהו על כך?"
המושיע: "בחג הזה אני זוכה למעט מאוד כבוד. בתי, ליבם של בני האדם התקרר. טיהור הנשמות חייב להתרחש בקרוב. העונש הכרחי, אחרת עוד יותר נשמות יגיעו לגיהינום."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?" המושיע: "בתי, אני מבקש ממך..."
אני: "אבל אלוהים יקר, תגיד לי קודם. יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך, ו-Viva Jesu e Maria."
שמעתי זאת, ואז שאלתי: "מה אתה מבקש ממני?" המושיע:
"המסירות המוחלטת אליי."
אני: "אלוהי השילוש הקדוש, מלכי המלכים, מושיעי. אני מסורה לך כולה. אלוהים יקר, איני יכולה לכתוב זאת כך בגרמנית, אך אתה יודע למה אני מתכוונת."

אני: "אדוני ואלוהי, אתה מחזיק בי בשלמותי. גואלי, אני אוהב אותך יותר מכל. עשה בי כרצונך. תן לי תמיד לדעת שאני שייך לך.
אלוהים יקר, מדוע אתה רוצה לקבל הכל בחזרה, הרי כבר נתתי לך הכל."
המושיע: "את יודעת זאת, בתי. תקבלי שוב משימה. לא עכשיו, בתי. הישארי נאמנה לי ועמידה."

השעה הייתה 8:45. שכחתי את עצמי. בעלי קרא לי ואמר שכבר מאוחר מדי ללכת לכנסייה. המיסה התחילה היום כבר ב-9:00. קמתי והתארגנתי כל כך מהר, שהגעתי לכנסייה שלוש דקות לפני 9:00. בכנסייה התפללתי בכל ליבי שהמאמינים לא יקבלו את הקודש באופן לא ראוי. בסופו של דבר, מעטים קיבלו את הקודש. בכנסייה היה גם אדם אחוז דיבוק. לפני ההפיכה הוא עזב את הכנסייה. הקדשתי את הקודש לבני.
בתהלוכה השתתפו אנשים רבים.
בשעה 13:00 הלכתי לכנסייה לתפילת המחרוזת, ולאחר מכן נשארתי לתפילה.

19.06.92 — יום שישי
אין קול. השתתפתי במיסה ובמחרוזת התפילה בכנסייה ברוט.

20.06.92 — שבת
התפללתי בבית בין השעות 7:00 ל-8:45, כ-45 דקות.
בזמן ההתאחדות אמרתי למושיע: "אם אתה רוצה, אדוני ואלוהי, אז אני אכתוב."
המושיע: "כן, אני רוצה, בתי, כתבי."
התאכזבתי ממה ששודר בטלוויזיה על יום הקתולים. צפיתי בזה אצל חמותי. הנשים רוצות לבטל את הפרישות, וגרוע מכך, הן רוצות לערוך את המיסה הקדושה.
המושיע: "הם מכנים את עצמם קתולים, אך הם אינם כאלה. מעטים הם הדומים לליבי. אין זה רצוני שאישה תערוך את המיסה הקדושה.
כתבי, בתי, זו מלאכתו של לוציפר." אני: "ומה לגבי הפרישות?"
המושיע: "כומר חייב להיות כומר על פי דוגמתי ולהיות נאמן למסורת. להיות קתולי פירושו גם להיות נאמן לאב הקדוש."
אני: "מדוע הכומר ווגט אינו פונה אל הטברקל או אל המושיע בעת אמירת הווידוי, כאשר הקודש הקדוש מוצג? מדוע הוא עומד מול הקהל?"
המושיע: "כי עדיין יש שם כל כך הרבה גאווה."
אני: "אדוני, אתה תמיד מדבר על סכנות הנוגעות לבני האדם. אבל אין לי כומר שאוכל לספר לו את זה."
המושיע: "בתי, כומר יבוא. זה לא ייקח עוד הרבה זמן."
המושיע: "כתבי, בתי, אני אוהב אותך ואת מאכזבת אותי, כי את לא מאמינה לדברים שאני אומר לך."
אני: "כי הרוח הטמאה התערבה." המושיע: "זה חייב להיות כך."
אני: "אלוהים יקר, אני רוצה להאמין, אבל הכומר דוכרט, הכומר ווגט ובעלי מבלבלים אותי."
המושיע: "אני יודע. אתה חייב להוכיח להם שזה אני." אני: "איך?"
המושיע: "יש לך אותי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי. אעשה זאת. יהי רצונך, אדוני." המושיע: "בתי היקרה, לכי לשלום."

בסביבות השעה 9:00 הגעתי למריון בוויזנטל. היו אצלה בני נוער. סיפרתי על חוויותיי ועל התנצרותי. תוך כדי הסיפור חשתי בהתקפות עזות של הרוח הטמאה. הרוח הטמאה הייתה חזקה למדי, היא חסמה את דבריי מספר פעמים.

לנער שישב לידי אמרתי: "לא התוודעת." הזלפתי עליו מי קודש. אחר הצהריים התוודה הנער הזה בקרלסרוהה, ביום הקתולים, שבו הייתי גם אני היום. הוא התוודה בפעם האחרונה לפני חמש שנים, וכשראיתי אותו שוב אחר הצהריים, הוא היה חי מחדש ונראה מאושר כל כך.
ביום הקתולים הזה זכיתי לנהל שיחות מעניינות רבות. נאלצתי להגן פעמים רבות על האפיפיור ועל הקודש בפה. לאחר מכן דיברתי מול שלוש מצלמות טלוויזיה.
פניתי גם לבישוף וולפגנג קירכגסנר, הבישוף המשנה של פרייבורג. שאלתי אותו מה דעתו על פירות מדוג'ורג'ה ומדוע הוא עדיין לא ביקר שם. הוא אמר: "כן, אלוהים נמצא בכל מקום."
אמרתי: "כן, גם כאן."
הוא לא היה נלהב לדבר איתי. בכל זאת ביקשתי ממנו את ברכתו. מריון הייתה שם איתי.
לאחר יום הקתולים המתיש נאלצתי בסופו של דבר גם להתוודות. הכרתי כומר צנוע, האב אנגלברט רקטנוולד. אני מקווה שאפגוש אותו שוב מתישהו, הוא כומר וידוי טוב.
כשדיברתי מול מצלמות הטלוויזיה, ביאטה המבץ הייתה שם שלוש פעמים. אני מאמין שביום הקתולי הזה בקרלסרוהה ביאטה התעוררה באמת לעבוד למען המושיע. היא חוותה שכאשר עובדים למען הצלת הנשמות, מקבלים מהמושיע חסדים רבים. גם מריון הייתה חרוצה. היא דיברה הרבה על האמונה הקתולית, כי הרבה בנים אובדים הגיעו לאירוע הזה. תודה לאלוהים על החסד הזה, שהצלחנו להפיץ את דבר האלוהים.

21.06.92 — יום ראשון

התפללתי בין השעות 7:45 ל-9:00 ובכיתי בגלל יום הקתולים.
הייתי מאוכזבת וחשבתי אם זה היה נכון, מה שדיברתי אתמול כל היום עם האנשים ואז מול שלוש מצלמות.
המושיע: "כתבי, בתי, מה שעשית אתמול היה טוב. דיברתי דרכך."
אני: "ומה עם מריון ובטה?"
המושיע: "הן הכלים שלי, בתי, הישארי נאמנה לי."
אני: "אדוני ואלוהי, אתה צודק. אפשר להתייאש מהר מאוד כשרואים את כל מה שקרה ביום הקתולים. אפשר לומר שהקתולים
כבר אינם קתולים."
המושיע: "כתבי, בתי, יש לבקש את האהבה. בתי, אני תמיד אהיה איתך."
אני: "אבל אני מרגישה שהרוח הטמאה נמצאת כאן עכשיו. היא מורגשת ואני מרגישה עווית בידי."
המושיע: "הוא גם כועס, כי הוא לא מצליח למצוא אותי."
המושיע: "איתי תמיד תנצחי אותו. איפה שאני, גם הוא נמצא."
אני: "אבל בלב יש רוגע, דממה ושלווה, אני מרגיש שזה יפה באופן שאי אפשר לתאר." המושיע: "הרוח הטמאה לא יכולה להיכנס לשם, כי בחרת בי."
אני: "אמור לי, מי אתה?"
המושיע: "בתי, אני אדונך ואלוהיך, המדריך הרוחני שלך." אני: "אלוהים יקר, סלח לי שאני שואלת שוב."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
13:00 — תפילת מחרוזת התפילה בכנסייה ברוט.

22.06.92 — יום שני

בחדר הרופאים:
ברגע הזה אהבתי את המושיע כל כך, עד שדמעות זלגו מעיניי. התפללתי בלהט. כשהתחברתי עם המושיע, הייתה שם כל כך הרבה אהבה.
המושיע: "בתי, כתבי. כל מה שתכתבי יודפס בספר.

לפני ההדפסה הוא ייבדק על ידי כומר."
אני: "האם זה מה שאתה רוצה, אדוני, או שאולי עליי להישאר בשקט, בסתר?" המושיע: "אני רוצה שהספר יגיע לאנשים."
אני: "צריך להוציא כמה דברים, זה יותר מדי." המושיע: "הכומר יעשה זאת."
אני: "אלוהים יקר, אין לי כומר. המושיע: "אני אתן לך
כומר.
אני: "אדוני ואלוהי, כאשר הספר יפורסם, הם יגרשו אותי מהכנסייה."
המושיע: "בתי, כתבת את האמת. אני איתך." המושיע: "כתבי, בתי, יש להדפיס את הספר
בקרוב. "
אני: "אלוהים יקר, אנא תן לנו חסד, כדי שנצליח לכתוב מהר יותר." המושיע: "כן, את יכולה לעשות זאת."
אני: "אדוני, רצונו ייעשה עם הספר."
אני: "האם עלי לקרוא את ה-11.06.92 בפני הכומר טרונק?" המושיע: כן, עשי
זאת."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "אני מודה לך, בתי, שאת מצייתת לרצוני." אני: "אני עושה זאת כי אני אוהבת אותך, אלוהים יקר, יותר מכל."
המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה."
18:30 תפילת מחרוזת התפילה,
מיסה קדושה באדום
20:00 קבוצת תפילה

23.06.92 — יום שלישי

10:00 בחדר הרופאים:
הבוקר התפללתי כשעה.
בזמן ההתאחדות עם המושיע הופרעתי מספר פעמים על ידי רופאים. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, ישוע היקר שלי, מה אתה רוצה שאכתוב?"
המושיע: "בתי, תהיה מלחמה חדשה באירופה. המלחמה ברוסיה תמשיך להתפשט."
בסביבות השעה 10:55 צילמתי נער בן 12. היה לו דימום מהאף ואף שבור. אמרתי לו שצריך להתפלל גם כשקמים בבוקר. הוא אמר שלא לימדו אותו זאת, ושהוא מגיע מהמזרח הגרמני לשעבר. נתתי לו דפי תפילה והוא שמח. לאחר מכן סיפרתי לו עוד כמה מילים על טבילת המבוגרים שלי.
לאחר זמן מה (לאחר הצילום) פניתי שוב לישו. זה היה כמו הדרכה, הייתי צריכה להתאחד שוב עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי, זה חשוב."
אני: "אדוני ואלוהי, ומה זה?"
שאלתי גם אם אצליח להתמודד עם מה שאצטרך לכתוב. המושיע: "קראי לכולם לתפילה."
אני: "האם שמעתי נכון?"
המושיע: "בתי, שמעת נכון." המושיע: "קראי לכולם לתפילה."
אני: "איך עליי לעשות זאת? הכמרים אינם מקשיבים. אל מר קול איני יכולה לפנות. רבים מאלו שאני פונה אליהם מגנים את האפיפיור. רבים פרשו מהכנסייה או מגנים את האמונה. המצב עם האנשים כל כך גרוע כרגע."

אני: "אלוהים יקר, אנא תן לי עצה. איך עליי לקרוא לאנשים להתפלל?" המושיע: "כן, בתי, לכי בעצמך אל הקנצלר מר קול."
אני: "מתי אתה רוצה שאפנה אליו?" המושיע: "בהקדם האפשרי."
אני: "אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אדוני, יהי רצונך. אני מבקשת ממך, הובל אותי, הדריך אותי והישאר איתי."
המושיע: "בתי, כך יהיה."
אני: "אלוהים יקר, אני אוהבת אותך יותר מכל, אני מודה לך."
המושיע: "בת יקרה, עשי זאת בהקדם."
אני: "כן, אדוני, אני אלך אל הקנצלר."
המושיע: "מלחמה זו תביא עמה יותר הרוגים ויותר נזק."
אני: "אני מרגישה סביבי שהנשרים (השדים) חזרו, למרות שפיזרתי מלח מקודש."
המושיע: "בתי, עבורם זה עינוי, אך לאור מה שאת כותבת, הם נאלצים להיות איתך. העליון מכריח אותם."
אני: "אז זה לוצ'יפר."
המושיע: "כן, בתי, ניחשת נכון."
אני: "מושיע יקר, אחרי קבוצת התפילה לא הצלחתי להירדם. השעה הייתה 1:00 בלילה. הרגשתי אי-שקט, זה היה לא נעים, כאילו יש לי תולעים מתחת לעור, שזוחלות ומתנועעות. מיד חשבתי על שדים וקמתי מהמיטה. הזלפתי מים קדושים על עצמי ועל המיטה והתפללתי את תפילת הגירוש הקצרה, והכל נעלם. הזלפתי כל כך הרבה מים קדושים, עד שהמיטה שבה נרדמתי הייתה רטובה."
המושיע: "כן, היו רבים, אילו היית רואה אותם, היית מתה." אני: "אלוהים יקר, האם מישהו יאמין לי?"
המושיע: "הם יאמינו רק כשיהיה מאוחר מדי."
אני: "אני חושבת שלא אשכח את זה כל כך מהר. זה מגעיל אותי, איך זה בטח בגיהינום. אלוהים יקר, אנא הצל את האנשים."
המושיע: "בתי, לכי לשלום." מחרוזת התפילה ומיסת HI. אדומה.

24.06.92 - יום רביעי

10:00 בחדר הרופאים:
התפללתי בלהט, ואז אמרתי: "אדוני, אם ברצונך שאכתוב זאת, אזי, אדוני, יהי רצונך."
המושיע: "כן, בתי, כתבי זאת."
אני: "זה כל כך יפה לחוש את החום, את האהבה של המושיע ואת השלום העמוק. אפשר היה לבלות כך שעות ארוכות.
המושיע: "אני רוצה לקצר את הזמן של בני האדם שלי."
אני: "אלוהים יקר, אמור לי מילה אחרת, זה לא ברור לי." המושיע: "האנשים חייבים למות מוקדם יותר." (מאשר בתוכניתו של אלוהים)
שוב הפריעו לי. ורוניקה קראה לי, הגיע אליי אורח. זה היה בחור צעיר שעבד אצלי לפני עשר שנים בשירות אזרחי, וכעת עמד לסיים את לימודי הרפואה שלו. אז הוא רצה להיות כומר פרוטסטנטי, לא כי האמין, אלא כי חשב ששם ירוויח כסף טוב. הזכרתי לו את זה ואז סיפרתי לו על אמונתי כיום. אנדראס היה עכשיו בן 30. הוא אמר שוב שאם היה מסיים את לימודיו, הוא היה נוסע לשווייץ, כי שם מרוויחים יותר, שם משלמים יותר כסף.
12:00 בצהריים בקפלה. אני תמיד בקפלה. אני רק לא מזכיר את זה יותר ביומן, כדי שלא יהיה יותר מדי.

19:30 בכנסיית רוכוס — מיסת HI.

25.06.92 — יום חמישי
אין קול — הייתי בכנסייה ברוט לתפילת המחרוזת ולמיסת HI.

26.06.92 — חג לב ישו
התאחדות התפילה:
המושיע: "על בני האדם לחזור בתשובה, כי סכנה גדולה אורבת להם. נותר לכם כל כך מעט זמן."
אני: "אלוהים יקר, אני לא מעיזה לשאול אותך. אנא עזור לי. אתה יודע הכל. מה אתה רוצה ממני?"
המושיע: "שתשארי נאמנה לי. לכי לשלום, בתי." מחרוזת התפילה ומיסת HI באדום.

27.06.92 - שבת
בשעה 7:15 הייתי בכנסייה בווגהאוזל למיסת הקודש. לאחר מכן כתבתי עם
מריון יומן ומכתב לקנצלר הפדרלי, ה. קוהל.
בין השעות 16:30 ל-18:15 הייתי בכנסייה ברוט, התפללתי שם והתוודיתי. בערב הגיעו מלנטרסהופן
שני סטודנטים לתיאולוגיה, מתיאס ופרידולין. עד שעות הלילה המאוחרות קראתי להם מתוך היומן.

28.06.92 - יום ראשון
בבית התפללתי כשעה. פרידולין שר בחדר האמבטיה. גם בעלי הפריע. היה לי קשה להתחבר למושיע.
פרידולין, מתיאס ואני הלכנו לכנסייה בווגהאוזל. לאחר הקודש הקדוש אישר לי המושיע את המסר. בכיתי. את
הנייר שעליו כתבתי בבוקר קרעתי, לא רציתי להאמין לזה. ועכשיו המושיע חזר על זה. הייתי חייבת לבכות כל
כך הרבה, ובכל זאת הלכנו לאב אמיליאן.
דיברתי עם האב אמיליאן כ-20 דקות.
פרידולין ומתיאס הקשיבו. הרגשתי שאני לא לבד. המושיע היה איתי. אמרתי שהקודש בפה הוא הדרך
הנכונה. האב אמיליאן אמר שהמושיע יוצא מהחלקים הקטנים של הלחם הקדוש. לאחר השיחה ביקשתי
ממנו את ברכתו.
נשארה לנו רק שעה ורבע עד ארוחת הצהריים. פרידולין התפלל ומתיאס עזר לי לבשל.
לאחר מכן, בשעה 13:30, הלכנו לכנסייה לתפילה.
כשחזרנו הביתה, התפללנו בלטינית את מחרוזת התפילה הכואבת למען השלום.

29.06.92 - יום שני
10:00 חדר הרופאים:
אתמול לא הייתי מרוצה לאחר השיחה עם האב אמיליאן. לכן שאלתי את המושיע אם הוא נמצא
בחלקיקים הקטנים של הלחם הקדוש.
המושיע: "כתבי, בתי, גם בחלקיקים הקטנים אני נמצא. הקשיבי היטב, בתי, האב מעוות את תורתו של האב
הקדוש. התפללי עבורו."
המושיע המשיך ואמר: "כתבי, בתי, המלחמה מתפשטת במהירות רבה. כולם ייקחו בה חלק."
אני: "מי הם 'כולם'?"
המושיע: "כל אלה שיש בלבם שנאה." אני: "ומה עם אלה
שיש בלבם אהבה?"
המושיע: "הם אינם צריכים להילחם."

אני: "אבל אלה שיש להם שנאה, הם הרוב, הם רבים יותר מאלה שיש להם אהבה." המושיע: "אני נמצא עם המעטים, הם ינצחו."
אני: "זה נראה לי כמו דוד וגוליית." המושיע: "כן, כך הוא הדבר, בתי."
המושיע: "את נמנית עם המעטים שיש להם אהבה." אני: "האם האחרים צריכים לפחד?"
המושיע: "אם הם אוהבים אותי, הם לא יפחדו." לא שאלתי, אלא רק חשבתי אם הוא גם חתני. המושיע: "כן, אני חתנך."
אני: "אבל אני עדיין לא מבינה את זה לגמרי." המושיע: "בתי, את הכלה שלי."
אני: "אדון ישוע המשיח היקר, אנא הסבר לי זאת בצורה ברורה יותר, מהי כלה?" המושיע: "הכלה היא זו שכבר נתנה לי הכל."
אני: "אלוהים יקר, אבל אני חושבת שאני חוטאת ואינני יכולה להבין שאני כלתך."
המושיע: "עד עכשיו אף אחד לא הבין את זה."
המושיע: "בתי היקרה, הישארי נאמנה לי. אל תתני לאחרים להשפיע עלייך. לכי לשלום."
אני: "אלוהים יקר, אני אוהב אותך ומודה לך, ואין לי משאלה אחרת מלבד להיות נאמן לך."
HI. מיסה ורוזרי באדום.
כומר מהודו הגיע כמחליף, הכומר ווגט היה בטיפול רפואי.
20:00 קבוצת תפילה: הכומר דוכרט שמע וידויים.

30.06.92 — יום שלישי
10:00 בחדר הרופאים:
התפללתי בלהט והמלצתי בפני המושיע אנשים רבים, ובסוף גם את כל הנשמות. המושיע: "בתי, נעים לי מה שאמרת. כתבי, בתי, את עייפה, נוחי."
אני: "אבל מחר אני רוצה לנסוע לרודאלבן, ליד פירמאזנס. שם נמצא סימן גדול לעולם."
המושיע: "כן, לכי לשם, בתי, סימן זה הוא הסימן שלי." אני: "אין ספק שסימן זה צריך להיות נערץ בכנסייה.
מדוע הם אינם עושים זאת?"
המושיע: "כי הכמרים אינם חיים בחסד אלוהים."
אני: "אבל עברו כבר 40 שנה. משהו חייב לקרות." המושיע: "משהו יקרה. רק לא עכשיו."
המושיע: "כתבי זאת. אני אוהב אותך, בתי." לאחר זמן מה:
המושיע: "הסימן יבוא." (הסימן שהמושיע כבר הבטיח לי.)
אני: "האם עליי להתכונן לכך?" המושיע: "הישארי תמיד בתוכי."
אני: "כן, אדוני, משאלתי היחידה היא להיות איתך תמיד, כי אין דבר יפה מזה.
המושיע: "האות הזה יקרה בכנסייה." המושיע: "האם את רוצה שהאות הזה יקרה לך?"
אני: "כן, אדוני ואלוהי, חתני, אך גם שלא אהיה מופרדת ממך, ושאוכל לשבח אותך ולהלל אותך עם הקדושים לנצח נצחים. כי אין דבר יפה יותר מאשר להיות באהבתך.
המושיע: "כך יהיה, בתי."
המושיע: "את תקבלי ממני משימה, לעזור לי להציל את הנשמות האחרות." אני: "מי הן האחרות?"

המושיע: "הנשמות הספקניות."
אני: "אוי, אדוני, זה הרבה מאוד. אבל אעשה זאת כפי שאתה רוצה, כי אני אוהבת אותך יותר מכל."
המושיע: "כלתי, לכי לשלום."
אני: "אלוהים יקר, האם שמעתי נכון, אנא אמור לי זאת שוב." המושיע: "כן, בתי, את הכלה שלי."
אני: "אדוני ואלוהי, חתני, אני מודה לך על הכל." מחרוזת התפילה ומיסת HI
באדום.

01.07.92 - יום רביעי

10:00 בחדר הרופאים:
לאחר תפילה עמוקה של כ-10 דקות, הייתה דממה של כ-15 דקות, ואז שמעתי את המושיע: "בתי, המלחמה הגדולה כבר מתחילה. כל בני האדם על פני האדמה אחראים לכך. אני מבקש שיתפללו הרבה. עשו תשובה וצמו. אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, תודה לך, ישוע היקר. רחם על כל בני האדם. הציל אותנו, אדוני, אל תתן לנו ללכת לאיבוד, אנחנו ילדיך."

אחר הצהריים התפללתי בבית משפחת וופציג. היו שם כמה מאמינים, שני החדרים היו מלאים. לאחר מכן הלכנו למיסה הקדושה.
הכומר וובר ערך את המיסה הקדושה. אני מאמין שזו הייתה האחרונה שחגגתי אצלו. הכומר וובר יוצא בקרוב לפנסיה.
לאחר מכן הלכנו לבריגיטה ופרנץ. פרידולין היה שם גם הוא, יחד עם שלושה סטודנטים, יוזף, מרקוס ומתיאס.
היו עוד אנשים רבים אצל בריגיטה ופרנץ, ודיברתי על חוויותיי, על ניסיוני ועל אמונתי.

2.7.92 - יום חמישי

10:00 חדר הרופאים במקום העבודה:
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני, מה אתה רוצה שאכתוב?" המושיע: "תני לי את
עתידך."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע שלי, אני נותנת לך אותה, כי הנחתי את חיי ואת עתידי בידיך והם שייכים לך."
המושיע: "בתי, אני מרוצה ממה שאמרת."
אני: "כן, אדוני, ישוע, כי אני יודעת שאתה כל כך טוב ושכל מה שיש בך הוא טוב."
אינני יכול לדמיין דבר מלבד להיות איתך תמיד. אני הגפן של הגפן."
המושיע: "כתבי, בתי, אני קובע את העתיד." אני: "איך אדע זאת, אם אתה
קובע?" המושיע: "את מה שאני דורש ממך, עליך לעשות בלבד." אני: "איך
אדע שזה ממך?"
המושיע: "אני אאפשר לך לזהות זאת."
אני: "אלוהים יקר, האם עליי לעשות משהו כבר עכשיו?" המושיע:
"כן, בתי."
אני: "מה, אדוני ואלוהי, חתני?" המושיע: "להאמין באמונה שלמה
במה שאני אומר לך."
אני: "אדוני, אלוהי היקר והרחום, אני אאמין בכך בכל ליבי, כי כבר הענקת לי אמונה חיה."
המושיע: "כתבי, בתי, העתיד יהיה כפי שאני רוצה." אני: "אתה מתכוון לעתידי?"
המושיע: "כן, העתיד שלך, הוא שייך לי."

אני: "יהיה כפי רצונך, אדוני ואלוהי. אני אוהבת אותך מאוד, אדוני ואלוהי." המושיע: "בתי, נעים לי לשמוע את דבריך."
המושיע: "כתבי, בתי, אני אוהב אותך, כלתי, לכי לשלום." אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך."
נזכרתי שהמושיע אמר לי שהוא רוצה לשאת אותי.
המושיע: "אני רוצה לשאת אותך לאן שארצה. באותו הזמן תהיה בשני מקומות."
אני: "אבל אדוני, יש רק עותק אחד שלי."
המושיע: "אני יכול להכפיל."
אני: "אלוהים יקר, אני לא מבינה את זה, אבל אני מאמינה שאתה יכול." אני: "אדוני, למה אתה צריך אותי בשני מקומות?"
המושיע: "כדי לשכנע את הכופרים. בתי היקרה, יפה ששאלת. בתי, הישארי נאמנה לי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אהיה נאמן לך. אני מודה לך, אבי האוהב."

02.07.92 - יום חמישי
מחרוזת התפילה ומיסת HI באדום.

03.07.92 — יום שישי
10:00 בחדר הרופאים:
התפללתי בלהט, רציתי לכתוב רק אם זה רצונו של אלוהים. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני, אכתוב, כי אתה רוצה." המושיע: "בתי היקרה, אני רוצה לשנות את הזמן." אני: "איך אפשר לשנות את הזמן?"
המושיע: "אני אקצר אותו."
אני: "אלוהים יקר, אני כל כך טיפשה, אני לא מבינה, תגיד לי את זה בפשטות." המושיע: "הנגע יבוא עליכם."
אני: "אדוני ואלוהי, זו שוב הודעת איום." המושיע: "האנשים אינם רוצים לחזור בתשובה."
אני: "אלוהים יקר, האם מותר לדעת מה אתה מכנה 'מכה'?"
המושיע: "כתבי, בתי, אסון בצורת מתקרב."
אני: "מושיע יקר, אני מרגישה שוב את הרוח הטמאה. היא מושכת בי ביד ימין. האם זה מישהו, או שדמיינתי את זה?"
המושיע: "כן, יש כמה."
אני: "התפללתי כל כך הרבה הבוקר." המושיע: "המשיכי להתפלל."
אני: "אלוהים יקר, אני מודה לך שאני לא מפחדת." המושיע: "איתי את לא צריכה לפחד."
אני: "איך אדע שאתה תמיד איתי?" המושיע: "אני תמיד איתך."
אני: "למעשה, אני מרגישה כאילו אני אף פעם לא לבד. האם עליי לכתוב עוד משהו?" המושיע: "כתבי זאת. את בתי האהובה."
אני: "אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי, יותר מכל, ומקווה שלעולם לא אפסיק לאהוב אותך."
המושיע: "לכי לשלום, בתי."
בין השעות 16:00 ל-17:00 השקיתי את הגינה. אחרי 10 דליים של מים הרגשתי רע, בחילה וסחרחורת, והיו לי כאבים חזקים בלב.
בקושי הצלחתי לנשום. לאט-לאט הלכתי למיטה. מיד שתיתי מים מקודשים שקיבלתי מהאב גבהרד היידר וריססתי לתוך הפה תרסיס ניטרולינגואל 04.
בני רצה לקרוא לרופא. ואז התחילו לי כאבים בבטן העליונה.

כאבי הלב נמשכו כ-15 דקות. אמרתי למושיע שאני לא יכולה למות, כי אני עדיין צריכה לסיים לכתוב את היומן. שתיתי שוב מהמים המקודשים. הרגשתי טוב יותר.
ואז הלכתי לכנסייה. אחרי הקודש הקדוש הרגשתי עוד יותר טוב. המושיע שלי הוא הרופא הכי טוב.
לאחר מכן הגיעו פרידולין מלנטרסהופן ואריך מרוט. קראנו מתוך הספר של ברברה וייגנד. ספר שכולם צריכים לקרוא.

04.07.92 - שבת

לאחר שעה של תפילה שאלתי את המושיע במהלך האיחוד אם הוא רוצה שאכתוב היום.
המושיע: "כן, בתי, אני רוצה שתכתבי."
אני: "בעלי וחמותי מפריעים לי. לצערי, איני יכולה לכתוב."
כאשר אדם מאוחד עם המושיע, אין דבר שהשטן אוהב יותר מאשר להפריע, כדי שלא יכתוב דבר.
חמותי חולה כרגע. היא אפילו לא הלכה לכנסייה בימים האחרונים, והיא בקושי מצליחה ללכת. אבל עכשיו, כשאני יושבת בבית וכותבת את ההודעה הזאת, היא שואבת את חדר המדרגות עם השואב הכבד, כאילו היא האדם הבריא ביותר בעולם.
אני שמה את אלוהים במקום הראשון. אם מתפללים קודם, אפשר אחר כך לעשות הרבה דברים טוב יותר באהבה, לנקות או לעבוד, ומצליחים לעשות הרבה יותר ובצורה טובה יותר.
ברגע שהתאפסתי, בעלי הפריע לי.
אף אחד לא מתחשב בכך שהמושיע מדבר איתי. במקום העבודה זה כמעט יותר טוב מאשר בבית. הכלב של השכן נובח עכשיו, המכוניות ברחוב
נוסעות במהירות.
"אלוהים היקר, אני מנסה לדבר איתך."
כ-15 דקות לאחר מכן: בעלי יצא ואני נשארתי לבד. הנחתי את שפופרת הטלפון בצד כדי שלא תצלצל.
התעורר בי פיתוי. בכיתי זמן מה.
חשבתי אם זה בכלל המושיע שמדבר אליי. זה היה קשה לי. אמרתי למושיע שאני מעדיפה למות מיד אם השטן מדבר אליי ולא המושיע. כי נתתי הכל למושיע ולא לשטן.
ואז שמעתי:
"כתבי, בתי, הדרך אליי תלולה וצרה. מעטים האנשים הנמצאים עליה. כן, בתי, גם את נמצאת על הדרך הזאת. ככל שהדרך תלולה יותר, כך יותר פיתויים באים עלייך."
אני: "מושיע יקר, קשה לי לכתוב זאת, כי אין לי כומר שיוכל לשמוע את מה שאתה אומר לי. אני כל כך חסרת ניסיון ואני מרגישה כל כך טיפשה לכתוב, ואני חוטאת גדולה. אני לא ראויה לשמוע את קולך. אבל דבר אחד לא יכול להטעות אותי, וזה האהבה שלי אליך. מושיע, אני לא יכולה לכתוב יותר, עכשיו."
המושיע: "לכי לשלום, בתי."
אני: "אלוהים יקר, אנא סלח לי. אני מודה לך גם על הפיתויים האלה, שקשים לי כל כך. הרי אני אדם חלש, גרגיר אבק."
16:30 - 19:45: בשעה זו הייתי בכנסייה ברוט. הקרבתי הכל, כולל את הקודש, לאם האלוהים. לאחר מכן התוודיתי בפני האב פול אדמבוקולאם, ממלא מקומו של הכומר ווגט.

05.07.92 — יום ראשון

7:30 - 9:15: התפללתי בבית לפני המיסה הקדושה והתאחדתי איתה.
המושיע: "כתבי זאת, בתי, אני נותן לך זמן למשימה שעליך לבצע." אני: "אדוני, איזו משימה עליי לבצע? האם היא קשורה לכנסייה?"
המושיע: "כן, המשימה הזו היא למען הכנסייה."

אני: "האם אני יכולה להשוות את המשימה הזו לבשורה?" המושיע: "כן, את יכולה."
אני: "אני לא רוצה לנחש, אנא אמור לי." המושיע: "כתבי, בתי."
חיכיתי זמן מה ואמרתי: "אני לא יודעת, אדוני, זה לא ברור לי ואני גם לא יכולה לדמיין איזו משימה זו תהיה."
המושיע: "זה עוד יקרה. את המשימה שאני נותן לך, עליך לבצע." אני: "אבל אני לא יכול לעשות דבר אם אני לא יודע מה."
המושיע: "תמסור את המכתב לאב הקדוש לאב הממלא כאן את מקומו, והוא חייב למסור אותו לאב הקדוש באופן אישי."
אני: "האם רצית שהאב הזה יבוא לכנסייה שלנו?" המושיע: "כן, זה היה רצוני."
אני: "האם גם הוא רוצה לעשות זאת?"
המושיע: "כן, הוא יעשה זאת."
אני: "אני שמח שיש לי עותק של המכתב לאב הקדוש. כן, אדוני, אעשה זאת. רצונו ייעשה."
המושיע: "בתי היקרה, אני אוהב אותך, לכי לשלום."

עדיין התפללתי תפילת תודה.
בשעה 13:30 היה מחרוזת התפילה, לא תפילה. אבל הדוויג ה. הובילה את תפילת הליטניה של הדם הקדוש לאחר מחרוזת התפילה.
לפני הכנסייה עמדו שני חסרי בית שחיפשו שמיכות לישון. הזמנתי אותם אליי הביתה. גם הדוויג באה איתי. נתתי לשניהם אוכל ואז התפללתי עם הדוויג ה. את מחרוזת התפילה. אחד משני ההומלסים נרדם מיד והשני התפלל איתנו. נתנו להם שתי שמיכות שינה והם הלכו לדרכם.
18:30: השתתפתי בתפילת המחרוזת ובמיסת הקודש בכנסיית רוכוס במינגולסהיים. גם הדוויג הייתה שם.

06.07.92 - יום שני

10:00 חדר הרופאים:
תודה לאל שלא היו כל כך הרבה מטופלים. בקיץ יש פחות מטופלים מאשר בעונות אחרות. כך אפשר להתפלל יותר, כי אני לא אוהב שיחות מיותרות. החיים הנצחיים לא מתחילים רק לאחר המוות, אלא כבר כאן ועכשיו, עלי אדמות.
לכן הדיבר הראשון והשני כל כך חשובים. במקום שבו אין כבוד לאלוהים, אין גם אהבה.
לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע.
המושיע: "הגיע הזמן שבו כולכם תועמדו במבחן. היזהרי, השטן חזק. רבים לא יעמדו במבחן הזה. חסרה להם האהבה. התפללו ללא הרף. הרוח נכונה, אך הבשר חלש. רוח אלוהים שוכנת בכם. עליכם להוקיר אותו."
המושיע: "בתי, אל תפקפקי, לכי לשלום."
אני: "אני מרגיש עכשיו הרבה חום ואהבה בתוכי, אבל מצטער שאני קורא לקול הזה רק 'קול', כי זהו שיח פנימי. אומרים 'קול' כששומעים אותו בקול רם, או כשמדברים. אני שומעת את זה מעומק שהוא בלתי נתפס. לכן אני מבקשת ממך, אדוני ואלוהי, סלח לי.
אינני מטיל ספק באהבתך ובנוכחותך, אלא אני תמה על כך שאנשים אחרים אינם שומעים דבר כזה. בהתחלה חשבתי שכולם שומעים זאת, כמוני. אך כאשר שומעים שזה לא כך, בוודאי נדרש זמן עד שמבינים שזו חסד גדול ממך ולא ממני עצמי. אני מודה לך, אדוני, ישוע היקר שלי, על החסד הגדול הזה.
מחרוזת התפילה ומיסת HI.
20:00 קבוצת תפילה: התפללנו שעתיים.

07.07.92 - יום שלישי

10:00 חדר הרופאים:
התפללתי והתאחדתי.
המושיע: "כתבי, בתי, אני צריך..."
אני: "אדוני, מי אתה, כשאתה אומר, 'כתבי, בתי'?" המושיע: "את יכולה לכתוב לישו."
המושיע: "אני זקוק למאמינים חזקים בתקופה הקרובה. את עדיין לא כל כך חזקה, בתי."
אני: "אלוהים יקר, ישו יקר, מה עליי לעשות כדי להיות חזקה?" המושיע: "לסמוך עליי לחלוטין."
אני: "אדוני ואלוהי, אנא תן לי את החסד הזה, שאוכל לבטוח בך באופן מלא." המושיע: "בתי, אני נותן לך את זה."
אני: "אדוני ואלוהי, אתה אבי האוהב. כבר הענקת לי אמונה חיה, אחר כך נאמנות אליך, ועכשיו גם אמון בך. האם אלה הן המידות הטובות?"
המושיע: "כן, אלה הן המידות הטובות שיש לך כעת."
אני: "הגברת בקר נתנה לי פתק, שבו היה כתוב שאדם צעיר, ר. דנינגר, חולה במחלת קרוהן."
המושיע: "על האדון הזה לשאת את הצלב הזה באהבה." אני: "האם כתבתי 'צלב' נכון?"
המושיע: "כן, הצלב הזה, שנתתי לו." לאחר מכן:
המושיע: "בתי, אני שמח שהספר של ברברה וויגנד משמח אותך ועוזר לך."
אני: "כן, ישו היקר שלי, זה באמת אחד הספרים הטובים ביותר. כולם צריכים לקרוא אותו."
שאלתי את המושיע לגבי החופשה שלי, כי הרי מסרתי הכל למושיע. אני: "מה היית עושה במקומי?"
המושיע: "הישארי בבית, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת. תודה לך על העצה הטובה." אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."
18:30 תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.

08.07.92 - יום רביעי

10:00 בחדר הרופאים:
ורוניקה ואני התפללנו יחד את מחרוזת התפילה הכואבת, ולאחר מכן את הליטניה של הדם הקדוש ותפילות נוספות.
אני: "אלוהים יקר, זה נפלא כשנותנים לך הכל, אז אתה חופשי מבעיות, מכעס, מספקות ומפחד. כפי שאתה אומר, כך יהיה. הכל יקרה כפי שאתה רוצה." המושיע: "בקרוב תתרחש אסון גדול."
אני: "איפה?"
המושיע: "כולם הם ילדיי, יש להתפלל."
המושיע: "אחת מתחנות הכוח הגרעיניות תשמיד אנשים רבים. כתבי, בתי, הכל בגלל כסף. גרמניה תשתתף במלחמה הזאת נגד סרביה." אני: "אז בכל זאת תהיה מלחמה בסרביה?"
המושיע: "כן, בקרוב."
אני: "מושיע יקר, רוחך מאוחדת עם רוחי, ולכן אתה מדבר אליי." המושיע: "כן, כך הדבר."
המושיע: "היזהרי, הפיתויים חזקים יותר. בתי, אחזי היטב בידי."
אני: "אלוהי היקר והרחום, כך אעשה. מי ייתן ומלאך השומר שלי יזכיר לי זאת ויגן עליי, ואני מבקשת שמריה הקדושה תפרש את גלימת ההגנה שלה על כל ילדיה ועליי."

המושיע: "בתי, לכי לשלום."
בשעה 15:45 התקשר אליי האב יואכים מאוגרסהיים. שוחחתי איתו כ-10 דקות. הוא רצה לדעת אם דיברתי עם הקנצלר ה. קוהל. אמרתי
לו שראיתי את הקנצלר עם אשתו, כשהם צפו בבלט במינכן. (ראיתי את שניהם בטלוויזיה, בחדשות, שצפיתי בהן אצל חמותי.)
אולי זה חשוב יותר מאשר לקרוא את המכתב ולמלא את רצון האל. בתקופת החופשה הייתה אצלנו גם מיסת HI בימי רביעי, לא הייתי צריך ללכת לקפלת רוכוס.
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת HI ב-Rot.

09.07.92 - יום חמישי
הבוקר התפללתי יותר משעה. במהלך ההתאחדות:
המושיע: "כתבי, בתי, את מוזמנת אל האפיפיור."
אני: "לפני החופשה של ורוניקה, או אחריה. והאם אקבל אודיינציה אצל האב הקדוש?"
המושיע: "כן, תדבר איתו."
אני: "אדוני, אני מאמינה לדבריך. אני מאמינה עכשיו שזה יקרה."
המושיע: "בתי, אינך צריכה לדעת מה צפוי לך בתקופה הקרובה. עתידך שייך לי."
אני: "כן, אדוני, כך יהיה."
אני: "כלומר, אני לא צריכה לדאוג לגבי העתיד. אתה מסיר ממני את הדאגה."
המושיע: "כתבת נכון, זה מוצא חן בעיניי. כך יהיה." המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
זמן קצר לאחר הקודש התפללתי שהאב אדמבוקולאם יפנה אליי, כדי שאוכל לומר לו מה המושיע רוצה. כשיצאתי מהכנסייה, פנה אליי האב ושאל אם אני נוסעת מחר להיידלברג. הספקתי לומר לו שיש לי מסר מהמושיע עבורו.
הוא אמר לי שאם הוא לא יעמוד מחר בשעה 6:45 מול הכנסייה, הוא לא ייסע איתנו להיידלברג. הוא נפרד ממני בידידות.
אנטון, עוזר בקודש, ראה שאני מדבר איתו.

10.07.92 - יום שישי
10:00 בחדר הרופאים:
סיפרתי למושיע שהייתי הבוקר בסביבות 6:50 מול הכנסייה, ושהאב פאול לא היה שם.
בעלי ואני התפללנו יחד בנסיעה להיידלברג. בבית החולים התפללתי עם ורוניקה.
המושיע רצה שאכתוב את זה.
המושיע: "על בני האדם לחפש מחסה מפני המטוס." אני: "האם זה חל על הרפובליקה הפדרלית של גרמניה?"
המושיע: "כן, בתי."
אני: "האם הרפובליקה הפדרלית מאוימת על ידי מטוסים?"
המושיע: "כן, בקרוב. המטוסים מגיעים ממזרח."
אני: "אדוני, זה מאוד קשה, מה שאני צריכה לכתוב כאן." המושיע: "בתי, כולם צריכים להתפלל."
המושיע: "בתי, בני האדם נקלעו לסכנה גדולה. קראי להם להתפלל. עליי לקצר שוב את הזמן. לכולם נותר כל כך מעט זמן."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו, אלוהים יקר?"

המושיע: "כן, כל מה שתכתבי חייב להודפס בקרוב."
אני: "אלוהים יקר, אני מבקשת ממך רחמים, שמריון ואני נכתוב מהר יותר, כי יש לנו כל כך הרבה הפרעות בכתיבה, שאנחנו לא מתקדמות מהר." המושיע: "בתי, עליכן להתאמץ."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אשתדל לכתוב." המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
בזמן האיחוד הרגשתי חום ואהבה רבה, וקיבלתי כל כך הרבה חסד, ובמיוחד שלווה ושלום. כן, הרגשתי שהמושיע היה נוכח בתוכי.
הוא דיבר כמו מושיע שרוצה להציל את כל ילדיו.
15:00: פתחתי חבילה מהוצאת מרים. במכתב מעגלי קראתי ש...
ה. יוזף קונצלי נפטר. התפללתי עבורו כבר זמן רב, שכן הוא היה אמור להדפיס את הספר, ועכשיו הוא נפטר.
התחלתי לבכות, הדלקתי נר לזכרו, הזלפתי עליו מים קדושים, והתחלתי מיד להתפלל עבורו.
18:30: מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה באדום.
לאחר המיסה מסרתי את המכתב לאב הקדוש, האב פאול אדמבוקולאם, ואמרתי לו שימסור אותו אישית לאב הקדוש. לאחר מכן הזמנתי אותו ליום שני
בשעה 19:45 התחלתי לקרוא לו מתוך היומן שלי את מה שהמושיע אמר עליו. הזמנתי אותו גם לקבוצת התפילה בשעה 20:00, כדי שיראה על מה ואיך אנחנו מתפללים. הוא אמר שיבוא אליי הביתה.
לאחר מכן הגיעה מריון וכתבנו ביומן.

11.07.92 - שבת

הגעתי לכנסייה בווגהאוזל בשעה 8:15 במקום ב-7:15, ולא שמתי לב לכך כלל. אירמה פנתה אליי ושאלתה אם אני יודעת מה השעה.
כשאמרתי "7:15", היא צחקה והסבירה לי שכבר 8:15. דבר כזה עוד לא קרה לי.
אחר כך הלכתי למריון וכתבנו ביומן.
אחר הצהריים הלכתי לכנסייה בין השעות 16:30 ל-19:45. התפללתי על נושאים רבים.

12.07.92 - יום ראשון

7:50 - 9:00: לאחר התפילה התאחדתי.
המושיע: "העולם נמצא בסכנה גדולה מאוד. לאירופה נותר מעט זמן לתקן את דרכיה. כמעט כל האנשים יאבדו. הם אינם מוכנים לחיי נצח.
האנשים נתנו את רצונם לשטן." אני: "אבל יש כל כך הרבה
אנשים שהולכים לכנסייה." המושיע: "רבים מהם עוד יסטו
מהדרך."
אני: "זהו ה'סינון'?" המושיע: "כן, השטן
כבר מסנן."
המושיע: "כתבי, בתי, העולם מעולם לא היה שקוע בחטא כמו עכשיו.
המלחמה תתפשט במהירות, כמו כל המלחמות עד כה. בתי, התפללי, התפללי הרבה. באמצעות התפילה תוכלו לתקן הרבה."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "אני זקוק לקבוצות תפילה רבות מאוד."
אני: "יש לנו הרבה קבוצות תפילה בסביבתנו." המושיע: "לא מספיק כדי להציל את
המספר הגדול של האנשים."
המושיע: "בתי, כל כך הרבה נשמות הולכות לאיבוד מדי יום. לקבוצת התפילה שאת מנהלת יש פירות רבים, אך הם עדיין צריכים להבשיל."
אני: "מה עליהם לעשות כדי להתבגר?" המושיע: "עליהם
לאהוב."
אני: "אני לא מעז לשאול, הכל נשמע כמו אזהרה."

המושיע: "כמעט כל האפוקליפסה היא מסר מאיים. ילדיי, איני יכול לנחם אתכם. עליכם להתפלל ולצום רבות. אלה שאוהבים אותי ייוושעו. ואלה שאינם אוהבים אותי, כבר בחרו באביהם, נסיך העולם." אני: "ישוע היקר, אתה המנצח והמושיע של העולם, אתה יכול להושיע את כולם. " המושיע: "בתי, הרצון החופשי של בני האדם מוביל אותם לתהום. בתי, אני אוהב אותך ואני עדיין אוהב את כל בני האדם. לכי לשלום."
אני: "אלוהים יקר, סלח לכולנו. אני אוהבת אותך גם בשביל אלה שאינם אוהבים אותך.
רחם עלינו ובבקשה הצל אותנו, כדי שלא נמות. אני מודה לך על המילים הכואבות האלה, שהן מסר אזהרה לעולם."
10:00: ביקרתי במיסת HI. רוט.
13:30 תפילת מחרוזת התפילה ללא דרשה בכנסייה. האב פאול לא יישא דרשה.

13.07.92 - יום שני
10:00 חדר הרופאים:
התפללתי בלהט ואז התאחדתי עם המושיע.
המושיע: "בתי, הקשיבי היטב. כומר ייקח את כל הדפים המודפסים, יבדוק אותם וידאג להדפיסם. הכומר יקבע איזו הוצאה לאור תדפיס אותם. זה לא צריך להיות דאגתך."
ואז אמר המושיע:
"שמרי את יומנך בסוד, כי השטן חזק. הוא רוצה להרוס את כל מה שכתבתי. רק כאשר הספר יהיה מוכן, מותר לקרוא אותו."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כן, עלייך לכתוב. רוחי קשורה לשלך, ואז תשמעי אותי בבהירות רבה יותר."
המושיע: "כתבי, בתי, המלחמה תתחזק בימים הקרובים." אני: "לאיזו מלחמה אתה מתכוון, בבוסניה או ברוסיה?"
המושיע: "בשני הצדדים, את יכולה לכתוב, בתי. התפללי למען הגוססים." אני: "האם יש עוד משהו שאני צריכה לדעת?"
המושיע: "כן, בתי, אל תלכי לבד, בלעדיי."
אני: "אלוהים יקר, אני רוצה להיות תמיד איתך ולצידך." המושיע: "כך נאה בעיניי, בתי, לכי לשלום."
אני: "אדוני ואלוהי, אני אוהב אותך ומודה לך."

14.07.92 — יום שלישי
10:00 בחדר הרופאים:
במהלך האיחוד:
המושיע: "כתבי, בתי." אני: "שוב בגלל המלחמה?" המושיע: "כן, התפללי למען סרביה."
אני: "חשבתי שה. פאניץ' מסדר את הכל?" המושיע: "זו מלכודת של השטן."
אני: "אז הוא לא האיש הנכון לסרביה?" המושיע: "לא, הוא זאב בעור כבש."
אני: "האם אפשר למנוע את המלחמה הזאת, אם אתה אומר להתפלל למען סרביה?" המושיע: "ניתן יהיה להציל נשמות רבות. במלחמה בסרביה יאבדו יותר נשמות מאשר בבוסניה ובקרואטיה יחד.
לאחר זמן מה שמעתי:
"כתבי, בתי: התגלות מרים הקדושה תתקיים בקרוב." אני: "איפה?"
המושיע: "בכנסייה האדומה. התפלל וצום. האות יופיע בקרוב, בזמן הקרוב."
אני: "למה אתה אומר 'בקרוב'?"

המושיע: "כי אני קובע את הזמן. בכנסייה זו יש להתפלל." המושיע: "בתי, הקשיבי היטב. אל תאכזבי אותי."
אני: " לא, אדוני ואלוהי, לא אאכזב אותך. אנא, תן לי את החסד להיות אמיצה."
המושיע: "בתי היקרה, לכי לשלום."
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
בסביבות השעה 21:00 ביקר אותי האב פול אדמבוקולאם. הוא הבטיח לי שיחזור לקבוצת התפילה ביום שני.

15.07.92 — יום רביעי
10:00 בחדר הרופאים:
התפללתי והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "האנשים נמצאים בלולאת השטן." אני: "אלוהים יקר, כשאתה אומר 'האנשים', אני חושב על כולם." המושיע: "רק מספר קטן מהם אינו נמצא שם."
אני: "זה נשמע כמו בחזון של דון בוסקו."
המושיע: "בתי, את לא טועה. כולם צריכים לחזור בתשובה. עבור רבים זה כבר מאוחר מדי."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?" המושיע: "כן, כתבי זאת, זה אפילו מאוד חשוב." אני: "כן, אדוני ואלוהי, ומה זה?"
המושיע: "השנה תפרוץ מלחמה בסרביה. כתבי, בתי, הבוץ הגדול בכנסייה אשם בכך. הבישופים חייבים לחזור אל תורת הכנסייה האמיתית."
אני: "מה הדבר הגרוע ביותר שקורה כעת בכנסייה, מדוע יש רפש בכנסייה?" המושיע: "ההשחתה של גופי. יש לבטל בדחיפות את קבלת הקודש ביד."
אני: "אני כל כך חסר אונים."
המושיע: "זה נכון. אבל איתי את לא חסרת אונים." אני: "מה עליי לעשות?"
המושיע: "לדבר על זה שוב ושוב. באותה מהירות שבה היא הונהגה, כך יש לבטלה. כתבי, בתי, אם הם לא יעשו זאת, יבוא עליהם עונש. חוסר הציות כלפיי הוא הרע הגדול ביותר שיכול לפקוד את כל בני האדם."
המושיע: "המשיכי לדבר על כך. אני אהיה איתך כשאת מדברת על כך. בתי, הישארי נאמנה לי. אני אוהב אותך, לכי לשלום."

16.07.92 — יום חמישי
10:00 בחדר הרופאים:
לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני. אני מודה לך שאתה מדבר אליי ואני אוהבת אותך יותר מכל, כי אצלי זה לא עניין של סקרנות לגבי מה שתגיד לי, אלא עניין של הצלת נשמות, ושל מילוי רצונך, כי אתה אומר שאני משרתתך. מכיוון שאני מאחדת את רוחי עם רוח הקודש שלך, איני צריכה לחשוש שמישהו אחר יתערב. זה אפשרי רק אם אתה מרשה זאת."
המושיע: "כתבי, בתי, כולם חייבים לסטות מהדרך הרחבה, כי אין להם הרבה זמן. מכיוון שאני חייב לקצר את הזמן, התשובה חייבת להתרחש במהירות. יש כל כך הרבה מתים ואף כומר אינו יכול לקבור אותם, התפללי למענם."
אני: "האם מספיק מה שכתבתי או שעליי לכתוב עוד משהו?" המושיע: "עלייך לבנות את הקפלה בהקדם האפשרי."
אני: "אלוהים יקר, תן לאדריכל וולפגנג את החסד שיכין את התוכנית מהר יותר, כי עדיין אין לי מספיק כסף."

המושיע: "הכל יהיה שם בזמן הנכון."
אני: "אלוהים יקר, אנא שלח לי גם פועלים שיעזרו לי לבנות את הקפלה." המושיע: "בתי, יש לנו מעט זמן."
אני: "למה אתה אומר 'אנחנו'?" המושיע:
"אני איתכם."
אני: "אדוני, רצונו ייעשה. אשתדל למלא את רצונך. אני מבקשת ממך את החסד לכך."
18:30 תפילת מחרוזת ורוזרי ומסה קדושה באדום.

17.07.92 - יום שישי
10:00 בחדר הרופאים:
התפללתי והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "בתי, אני זקוק לתפילות רבות. המלחמה החלה." אני: "אמרת שהמלחמה החלה ב-1.7.92."
המושיע: "המלחמה הרוסית."
אני: "אלוהים, מדוע אתה מכנה את המלחמה הזאת 'המלחמה הרוסית'?"
המושיע: "כי הם עומדים מאחורי הסרבים. לא ניתן יהיה לעצור את המלחמה הזאת." אני: "האם עליי לרשום עוד משהו?"
המושיע: "כן. יהיו הרבה הרוגים בתקופה הקרובה." המושיע:
"בתי, אני זקוק למתפללים חזקים." אני: "המושיע, מה אתה מכנה 'מתפללים חזקים'?"
המושיע: "אלה שמתפללים מהלב. כתבי, בתי, בקרוב תהיה לך התגלות של מרים הקדושה."
אני: "אבל כבר אמרת לי את זה." המושיע: "זה מתקרב."
אני: "מה פירוש 'זה מתקרב'?" המושיע:
"אהבי אותה."
אני: "האם אני לא אוהבת אותה מספיק?"
המושיע: "את מדברת איתה מעט."
אני: "ישוע היקר, אני מבטיחה לך לדבר יותר עם מרים הקדושה בעתיד ולאהוב אותה יותר."
המושיע: "בתי, אני מרוצה ממה שכתבת. בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
אחר הצהריים ראיתי שקיבלתי דואר ממשרד הקנצלר הפדרלי (מס' התיק: 012—01)(0007772/92/0—K).
— ראה עותק, עמוד - 155 -
בשעה 18:30 התפללתי את מחרוזת התפילה בכנסייה בעניין זה ונשארתי גם למיסת הקודש.
לאחר הקודש שאלתי את המושיע מה עליי לעשות. השעה הייתה בערך 19:40.
המושיע: "האם אתה מאמין שתדבר איתו?" אני: "כן, אני מאמין."
המושיע: "התפלל עבורו, תקבל עוד מכתב מהקנצלר." אני: "כן, אדוני, אתפלל עבורו ועבור העניין הזה."

18.07.92 — שבת
בשעה 7:15 הייתי בכנסייה בווגהאוזל, ואחר כך אצל מריון, כמו כמעט בכל שבת אחרי המיסה, כי אז אנחנו כותבות יומן. היום נתתי למוניקה המבץ את הספר של ברברה וייגנד ואמרתי לה שאם תקרא אותו, היא תבין אותי טוב יותר.
16:30-18:30 בכנסייה ברוט: התפללתי ואחר כך הלכתי להתוודות אצל האב פאול אדמבוקולאם.
ברגע שהגעתי הביתה, הותקפתי שוב. הפעם השד השתלט על הדוויג ה. ועל בעלי. הדוויג רוצה מאוד שאחבוש כיסוי ראש בכנסייה, כי איזושהי אישה בעלת מתנות רוחניות אמרה זאת.

אמרתי לה: "אני מאמינה שאנחנו צריכות לחבוש כיסוי ראש, אבל אין צורך להתלוצץ על כך כשאת עצמך לא חובשת אחד. אני מאמינה שהיום חשוב יותר למושיע שיהיה לנו לב טהור מאשר 1000 נשים שחובשות כיסוי ראש, אך יש להן לב טמא. אם המושיע רוצה שאחבוש כיסוי ראש בכנסייה בחום הלוהט הזה, אז אני מוכנה לחבוש כיסוי ראש כבר מחר."
מיד לקחתי את מחרוזת התפילה והתפללתי. לאחר מכן השתררה דממה. מוזר, הפיתויים האלה מגיעים מיד אחרי הווידוי.

19.07.92 — יום ראשון

התפללתי בלילה בין 4:20 ל-5:20, ובבוקר בין 8:00 ל-9:15.
מכיוון שרוח טמאה הציקה לי אתמול בערב, הלילה והבוקר, שאלתי את המושיע לאחר התפילה במהלך האיחוד:
אני: "האם אתה רוצה שאכתוב, או שאתה רוצה שלא אכתוב?" המושיע: "כן, אני רוצה שתמשיך לכתוב."
אני: "אני מאמינה שאתה מדבר אליי, והבנתי שהרוח הטמאה אינה רוצה שאכתוב."
המושיע: "כתבי, בתי, בני האדם תלויים על חבל והם מתנדנדים."
אני: "אלוהים יקר, תן לי מילה אחרת, זה כל כך לא ברור לי." המושיע: "האנשים כבר לא מסוגלים להאמין."
אני: "למה הם כל כך לא מסוגלים להאמין?" המושיע: "כי הם לא אוהבים את מי שגאל אותם." לא ידעתי מה לומר.
המושיע: "שאלי אותי, בתי."
אני: "זה קשה לי, כי עדיין אין לי כומר שיקרא את מה שאני כותב."
המושיע: "עוד יבוא כומר. הוא יקרא את זה ויעביר את זה לדפוס בהקדם האפשרי."
לאחר מכן:
המושיע: "המלחמה תחמיר בתקופה הקרובה." אני: "חשבתי שהפוליטיקאים כרתו שלום?"
המושיע: "כתבי, בתי, הם לא כרתו שלום איתי. אני מלך השלום הזה. מלבדי, איש אינו יכול לתת שלום. השלום הארצי הוא רק שלום לכאורה. הוא לא יחזיק מעמד זמן רב. ניבאתי זאת בתוכנית שלי."
אני: "מהו התוכנית שלך?"
המושיע: "ניבאתי שזמנו של האנטיכריסט יגיע. והזמן הזה כבר הגיע." אני: "אדוני ואלוהי, זה נורא."
המושיע: "החזקים יעברו סינון."
אני: "אנא, מושיע, עזור לנו, כי אנחנו כל כך חלשים."
המושיע: "יש לעקור את גאוות האדם. על בני האדם לאהוב שוב, כדי שיוכלו לזהות את מושיעם. בתי, אהבי אותי, לכי לשלום."

בשעה 10:00 הייתי בכנסייה ברוט למיסה הקדושה, ובשעה 13:30 לתפילת המחרוזת. היום לא הייתה תפילה.

20.07.92 - יום שני

10:00 בחדר הרופאים:
כמו בכל בוקר, גם היום התפללתי, ואחר כך התאחדתי. המושיע: "כתבי, בתי, זה חשוב."
מאותו רגע והלאה הופרעתי ארבע פעמים על ידי ד"ר ארנדט. הרופא היה די חסר מנוחה. הוא נכנס ויצא שוב ושוב בבהילות. זה קורה לעתים קרובות מאוד כאשר המושיע מדבר איתי. הרופאים לא נשארים זמן רב בחדר. בדרך כלל הם כותבים בחדר זה את ממצאי הבדיקות של המטופלים או משוחחים בטלפון בענייני עבודה ובשיחות פרטיות, ולא מעט. כשהם מנהלים שיחות מיותרות, אני מתפללת עבורם, כי בעבודתי בחדר זה אני יכולה להתפלל ולעבוד. לרוב אני נמצאת כאן כחצי שעה. בשאר הזמן אני בחדר הרנטגן, חדר ללא אור יום, שבו אני מצלמת את המטופלים.

כשהחדר התרוקן, שאלתי את המושיע מה הדבר החשוב שהוא רצה לומר לי. המושיע: "בתי, אל תפקפקי."
אני: "אדוני, לא אפקפק. אאמין בכל ליבי בדבריך ואכתוב אותם."
המושיע: "תבוא רעידת אדמה גדולה. כולם ירגישו אותה. היא תהיה חזקה מאוד."
אני: "האם זה חלק מהעונש?"
המושיע: "כן, על חוסר הציות של בני האדם. חוסר ציות כלפיי." אני: "מה אני יכול לעשות?"
המושיע: "את יכולה לעשות משהו. התפללי."
אני: "יש לי תחושה שאף אחד לא מקשיב לי." המושיע: "כך
הדבר, בתי."
המושיע אמר לי משהו שלא רציתי לכתוב. המושיע: "הישארי נאמנה לי, לכי
לשלום."
ואז החלטתי בכל זאת לכתוב את מה שהמושיע אמר לי: "הכמרים והפוליטיקאים עובדים יחד."
מכיוון שכתבתי זאת בסופו של דבר, שמעתי:
"תודה לך, בתי."
18:30 תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
20:00 קבוצת תפילה: האב פאול אדמבוקולאם התפלל איתנו, ולאחר מכן ערך וידוי. פרידולין היה שם גם הוא, ועוד רבים אחרים שלא היו שם זמן רב.

21.07.92 — יום שלישי
10:00 בחדר הרופאים:
התפללתי בלהט והתאחדתי עם המושיע.
המושיע: "גם אני אוהב אותך. את שייכת לי לחלוטין. אני הוא חייך. מכיוון שנתת לי הכל, אני דואג לך."
המושיע: "בתי, יש בעיות רבות שצריך לפתור." אני: "ואילו בעיות?"
המושיע: "אחת מהן היא: הכמרים חייבים להיות שייכים לי. עליהם לתעב את הדברים הארציים. עליהם להיות נאמנים לאב הקדוש ולמסורת. סטייה מהדרך של האב הקדוש פירושה סטייה ממני. על הכמרים לשוב אל תורתה האמיתית של הכנסייה, אחרת הכומר אינו ישו השני."
המושיע: "כתבי, בתי, כל מי שלועג לך, לועג לי. אותם עלייך להמליץ בפני."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת."
המושיע: "כתבי, בתי. פעולת הסימן שלי עלייך מתקרבת. הישארי נאמנה לי והישארי איתנה."
אני: "אלוהים יקר, אני חייבת לשאול שוב, כי סיפרתי להולגר ולפרידולין קצת על היומן, האם זה היה נכון?"
המושיע: "המשיכי לעשות זאת, בתי."
המושיע: "בתי, אני שמח כשאת שואלת."
אני: "למה אתה תמיד אומר שאני צריכה להישאר נאמנה לך? האם אני לא נאמנה לך?" המושיע:
"כן, אבל את לא יודעת מה יקרה לך מחר."
אני: "אדוני, למה אתה מתכוון?"
המושיע: "כי יש לך רצון חופשי ואני לא יכול לקחת אותו ממך." אני: "אבל אני תמיד מאחדת
את רצוני עם שלך."
המושיע: "ובכל זאת, מחר אתה עלול להחליט אחרת."
אני: "אלוהים יקר, אז אני מעדיף למות עכשיו מאשר להחליט אחרת. הו, אלוהים יקר, אני יודע שאתה יודע הכל מראש. אל תתן לי להתרחק ממך לעולם. אני ילדך, ואני רוצה להישאר שלך תמיד."
המושיע: "מה שכתבת היה חשוב לי. אני אוהב אותך, בתי. לכי לשלום."
18:30 תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.

22.07.92 — יום רביעי

8:15 בחדר הרופאים:

המושיע: "בתי, אני רוצה שתכתבי."

אני: "ישוע היקר שלי, זה כל כך קשה לי, אף אחד לא לוקח ברצינות את מה שאני כותבת." המושיע: "יגיע הזמן שבו הם יתייחסו ברצינות רבה יותר למה שאת כותבת." המושיע: "כתבי, בתי, ספינות המלחמה בים האדריאטי מוכנות להתחיל במלחמה עם מונטנגרו."

אני: "מונטנגרו וסרביה נמצאות כרגע במצב של שלום." המושיע: "אבל לא שלום בלבבותיהם."

אני: "האם יש עוד משהו שאני צריכה לדעת?"

המושיע: "כן, הכומר החדש בלבוש האדום יגיע בקרוב." אני: "האם זהו רצונו של פרייבורג או רצונך?"

המושיע: "זה רצוני. הכומר החדש יתפלל את מחרוזת התפילה הקדושה לפני המיסה הקדושה. האנשים בלבוש האדום יבינו שהם נמצאים בחטא גדול. אני רוצה להציל אתכם את כולם."

רציתי לדעת אם עליי ללכת אל האב גבהרד היידר. המושיע: "לכי אליו, לכי.

דברי איתו."

המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, התפללי הרבה. לכי לשלום."

אחר הצהריים הלכתי לקניות ב"גלובוס". כשסיימתי ועמדתי ליד המכונית שלי, ראיתי שתחת נייר הטואלט בעגלת הקניות היו עדיין שמפו ומסרק, ושניהם לא נרשמו בקופה. חזרתי מיד ושילמתי עליהם. הקופאית אמרה לי שזה דבר נדיר בימינו. ידעתי שזו הייתה פיתוי בשבילי. בעבר בוודאי לא הייתי עושה דבר כזה, אבל עכשיו, אחרי הטבילה, אני רוצה להיות נוצרי טוב, כי המצפון שלי דורש זאת.

אם היו גובים ממני 5 מרק גרמני יותר מדי, הייתי חוזר גם אז ומגיש תלונה. לכן אני אומר, אם זה לטובתי, אז אני חוזר, כי אלוהים רואה הכל והשטן נופל לבור שהוא חפר לי.

18:30 מיסת Hl ורוזרי באדום.

23.07.92 — יום חמישי

בין השעות 9:30 ל-10:30 הייתי בחדר הרופאים.

המושיע: "האם את שומעת אותי, בתי?"

אני: "כן, אני שומעת אותך, אדוני."

המושיע: "כתבי, בתי, העולם נמצא בסכנה גדולה. השטן מפגין את כוחו העילאי. העולם מסונוור ממנו. הפעם הוא לוקח שלל רב. כמעט כולם מצייתים לו."

אני: "האם עליי לדעת או לעשות משהו?"

המושיע: "כן, עשי משהו בשבילי. אנא כתבי זאת, בתי. את כל מה שתכתבי, עלייך להדפיס."

אני: "אמרת שכומר יעשה זאת."

המושיע: "כן, יבוא גם כומר. הוא יעשה זאת."

אני: "אדוני, אני חוששת שהוא ימחק את הקטע על ביטול קבלת הקודש ביד, וגם את זה שהמאמינים שאינם אנשי דת אינם רשאים לחלק את הקודש. אני חוששת שהוא לא יאפשר להדפיס את זה."

המושיע: "בתי, הוא לא יעשה זאת." (הוא לא יוציא דבר.)

אני: "אז הכומר הזה יהיה בעל אמונה חיה ויהיה בחסד אלוהים." המושיע: "כן, בתי."

אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, מראש על הכומר הזה. אתפלל וצום רבות למענו."

המושיע: "בתי, עשי זאת."

אני: "אדוני, אני רוצה לשאול אותך אם עליי ללכת לשם, למקום שבו גרים יוסף וגיזלה, כדי לשאת שם הרצאה. האם זהו גם רצונך?"

המושיע: "בתי, אשמח מאוד אם תלכי לשם ותתני הרצאה." אני: "אדוני, האם תהיה איתי?"

המושיע: "כן, אני תמיד איתך."

אני: "אלוהים יקר, אני מודה לך מכל הלב."
המושיע: "כתבי, בתי, מה את חושבת שיקרה עכשיו?" אני: "אני סקרנית."
חיכיתי בתדהמה לשמוע מה יגיד המושיע עכשיו. המושיע: "הסימן
יבוא."
אני: "אדוני ואלוהי, אני לא שואל עכשיו מתי. אבל אדוני, יהי רצונך. כי אני לא רוצה להיפרד ממך לעולם. אני אוהב אותך כל כך, עד שאני מציב אותך, האל החי והאוהב, האל השילוש הקדוש, במקום הראשון בחיי."
לאחר מכן הופרעתי על ידי ד"ר ארנדט. הוא הזמין בטלפון את טיסת החופשה הפרטית שלו. בזמן שהוא שוחח בטלפון, התפללתי עבורו והדבקתי את המספרים על שקיות הרנטגן. כך נקטע השיח שלי עם המושיע.
12:00 בצהריים בקפלה שבמרפאה.
לאחר התפילה התחברתי למושיע:
אני: "בבוקר אמרת לי משהו על הסימן. האם עליי לדעת עוד משהו על כך?"
המושיע: "כן, בתי, זה קורה לך."
אני: "אדוני, אני לא דואגת מזה. אני שייכת לך לחלוטין." המושיע: "בתי, כך נאה
בעיניי."
המושיע: "בתי, הישארי נאמנה לי, לכי לשלום."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני אוהבת אותך, אהיה נאמנה לך. אני מודה לך שדיברת איתי שוב."
בבדיקת הרנטגן: אישה צעירה נפלה ונחתה על פניה. הייתי צריכה לצלם אותה ברנטגן. אמרתי לה שצריך להתפלל בבוקר.
היא: "אני מתפללת בבוקר ובערב." אני: "אבל
את צריכה ללכת להתוודות." היא: "אבל אני
פרוטסטנטית."
הסתכלתי עליה והיא בכתה. נתתי לה דף תפילה והיא הלכה משם שמחה.
המטופל הבא היה גבר צעיר. מישהו שבר לו את כל הפנים במסיבת רווקים. סיפרתי לו איך הרוח הטמאה פועלת דרך בני האדם. אמרתי לו עוד שהוא חייב לסלוח לאותו אדם, להתפלל עבורו ולהודות לאלוהים על הניסיון הזה.
נתתי לו דפי תפילה ושלחתי אותו להתוודות. הוא שמח וחזר לרופא לבדיקה נוספת.
18:30 תפילת מחרוזת ורוזרי מיסה באדום.

24.07.92 - יום שישי
9:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי, אני זקוק למאמינים רבים שיגנו על אמונתי."
אני: "אבל אלוהים יקר, לאנשים יש פחד מבני אדם, ובנוסף גם פחד."
המושיע: "את רואה, בתי, עם פחד מאנשים אף אחד לא יבוא אליי. התפללי, בתי, כדי שתשתחררי מפחד מאנשים. הרוח הטמאה גורמת לפחד מאנשים. אי אפשר לשרת שני אדונים. בתי, כתבי.
עד עכשיו כתבת הכל נכון." אני: "אבל יש לי כל כך
הרבה טעויות."
המושיע: "זה לא משנה כמה טעויות יש לך, אלא מה שאני אומר לך."
אני: "אתה המדריך הרוחני שלי, האם אוכל לקרוא לאב גבהרד ברגנסבורג מתוך היומן
שלי?"
המושיע: "את יכולה."
אני: "האם עליי לעשות עוד משהו?"
המושיע: "כן, את יכולה לעשות משהו." אני:
"מה?"
בהתחלה לא שמעתי דבר.

לאחר זמן מה:
המושיע: "אתה רואה, אתה לא יכול לדבר על עצמך."
אני: "כן, כבר הבנתי את זה כמה פעמים. אבל האחרים לא מבינים את זה. הם חושבים שאני מדבר לעצמי."
המושיע: "צריך להקשיב לאלוהים יותר מאשר לאחרים."
שאלתי את המושיע אם ביאטה רשאית להגיה את היומן, בגלל הטעויות. המושיע: "את יכולה לעשות זאת. בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.

25.07.92 — שבת
השתתפתי במיסת הבוקר בווגהאוזל. כשבאטה נכנסה לתא הווידוי, התפללתי למענה ולמען האב ורנר אגון, שכן היא שהתה בתא הווידוי כשעה. בערב רצינו לנסוע לרגנסבורג, אך הקרוואן לא פעל. לכן החלטנו לנסוע למחרת ברכב.

26.07.92 — יום ראשון
בסביבות השעה 9:45 היינו, בעלי ואני, ברגנסבורג, במנזר הכרמליתים, בכנסייה. לאחר מכן ביליתי את הזמן בין השעות 10:45 ל-15:45 עם האב גבהרד היידר. מורה נפלא. הוא עבר על כמה ימים מהיומן.
הוא בדק את מה שהמושיע נותן לי, ואמר שזה תואם את התנ"ך. האב גבהרד בקיא היטב בתנ"ך, שכן הוא גם חוקר תנ"ך, ותרגם את התנ"ך בעצמו וכתב פירושים אליו.
קראתי לו בקול רם קטעים רבים מהיומן, ובכמה ימים הוא אמר מיד איזה קטע מהתנ"ך מתאים לכך, למשל, היומן מיום 03.07.92 תואם את הבשורה על פי יוחנן, פרק 14, פסוק 23.
כשאמרתי לאב גבהרד שאנשים יכריזו עליי כמשוגע, הוא ציטט לי שוב משפט מהבשורה...
וכך זה נמשך, כמה שעות איתו.
אני מודה לאלוהים על שזכיתי לשוחח עם הכומר הזה. בסוף הוא קידש עבורי מים, נרות, מלח ותמונות.
לאחר מכן התוודיתי בפניו.
התרשמתי במיוחד מכך שהאב גבהרד כבר ידע את מה שהמושיע אמר לי מראש על העולם ועל מה שיקרה לו.
כך שהמסרים הללו היו אישור עבורו, ובמקביל גם עבורי. האב גבהרד מדויק מאוד בדיבורו ומאוד קפדן.
כשנסענו מרגנסבורג הביתה, בעלי הותקף שוב על ידי הרוח הטמאה. כך נאלצתי לנהוג כ-200 ק"מ לבדי והוא ישן לידי במכונית.
באותה תקופה התפללתי את מחרוזת התפילה ותפילות אחרות, כל הזמן. בעלי גם התוודה ברגנסבורג, ובכל זאת הוא סבל. עכשיו אני כבר לא תמהה מדוע. אני מקריבה הכל למושיע.
כשהגענו הביתה, רציתי לכתוב ולהתאחד עם המושיע.
אך למרבה הצער, זה היה בלתי אפשרי. הגיעו נשים שניהלו שיחות חסרות תועלת. כך הופרעתי. הרגשתי כיצד הרוח הטמאה פעלה על נשים אלה. לא היה קשה לזהות את הרוח הטמאה.
הלכתי לישון לקראת חצות, מבלי ששמעתי מילים מהמושיע.

27.07.92 - יום שני
10:30 בחדר הרופאים:
לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע.
המושיע: "כתבי, בתי, המלחמה תחמיר בתקופה הקרובה. התפללי הרבה. תהיה מלחמה בעיראק. מלחמה זו תתפשט רחוק. בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."

18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
20:00 קבוצת תפילה. הכומר דוכרט שמע וידויים.

28.07.92 — יום שלישי

10:00 בבית:
התפללתי והתאחדתי עם המושיע. המושיע: "כתבי, בתי.
אני: "כן, אדוני ואלוהי."
המושיע: "את גם לא יכולה לדעת מה עלייך לכתוב עכשיו." ואז לא שמעתי דבר במשך זמן רב.
אני: "כן, אדוני, אני לא יודע מה לכתוב. אני מאמין לדבריך, אני כבר לא מפקפק."
המושיע: "האם אתה מפחד?"
אני: "אני לא מפחדת. אבל אם הפחד יבוא, אחרי השיחה איתך, אז זה לא היה אתה, כי אתה לא מעורר פחד באנשים."
המושיע: "כן, בתי, כתבי: האנשים..."
באותו רגע התנגדתי להמשיך לכתוב את מה ששמעתי. לא רציתי להמשיך לכתוב, כי חשבתי מה עוד עלול לבוא.
המושיע: "כתבי מילה במילה." אני: "כן,
אעשה זאת, אדוני."
המושיע: "האנשים מאוימים על ידי אסונות רבים. אחד מהם קרוב מאוד." במחשבותיי שאלתי את עצמי, איפה.
המושיע: "אתה שואל איפה? ילדיי נמצאים בכל מקום. יש להתפלל עבור כולם." אני: "אדוני, אתפלל עבור כולם."
חשבתי עכשיו על וולפרם והתפללתי למען בקשותיו. המושיע: "הכל יהיה בסדר."
אני: "האם תוכל לספר לי משהו על כך?" המושיע: "מה שהוא עושה הוא רצונו."
המושיע: "את יכולה לכתוב עוד משהו. אבל זה לא טוב, מה שאת צריכה לכתוב." אני: "אבל אדוני, כל מה שמגיע ממך הוא טוב."
המושיע: "זה נכון, בתי." אני: "אז האם עליי למחוק את זה?" המושיע: "לא."
אני: "האם אתה מבקש ממני משהו?"
המושיע: "כן."
אני: "אפשר לדעת מה, בבקשה?" המושיע:
"הבריאות שלך."
אני: "סליחה, אני לא מבינה, תגיד לי את זה שוב, אולי דמיינתי את זה."
המושיע: "בתי, אני רוצה את בריאותך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני לא מבינה את זה, אבל אני נותנת לך את בריאותי. כי אהבתך חזקה יותר מבריאותי. אנא אל תתן לי להיפרד ממך לעולם."
המושיע: "בתי, אני מרוצה ממה שכתבת. אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."
אני: "אני מודה לך, ישוע היקר שלי, המדריך הרוחני שלי, על שדיברת אליי, ועל שאתה אוהב אותי, חוטא."
18:30 תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
לאחר הקודש שאלתי את המושיע: "מושיע יקר, האם ביקשת ממני הבוקר את הבריאות? האם הבנתי נכון? אנא סלח לי שאני שואלת שוב.
המושיע: "כן, בתי, ביקשתי ממך את הבריאות ואת נתת לי אותה
".
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי."

29.07.92 - יום רביעי

10:05 - 11:45 בבית:

התפללתי בלהט והתאחדתי.

המושיע: "כתבי, בתי, את לא מבינה מה זה אומר שאני רוצה את בריאותך. אני מחליט על בריאותך כפי שאני רוצה."

אני: "כן, אדוני, אתה יכול לעשות כרצונך."

דמעות זלגו מעיניי, באופן על-טבעי לחלוטין, ללא כל התערבות מצדי. שאלתי: "האם אתה בוכה, אדוני?"

המושיע: "כן, בתי, דמעותיי הן סבל. אלה שיוצאות מעינייך הן דמעותיי."

אני: "אני מרגישה כאילו אני אחת איתך. כלומר, אני לא לבד. יש בי גם שלווה מיוחדת במינה. זה כל כך יפה, אני כל כך חופשייה מבפנים, כאילו כל הבעיות והדאגות נעלמו. אין בי פחד, אין ספקות, אין נטל."

אני: "רציתי לשאול אותך עוד על הבריאות שנתתי לך. אני רוצה לדעת אם הבנתי נכון. אני לא יודע אם מה שאני חושב נכון."

המושיע: "תגיד מה אתה חושב."

אני: "אני מתכוונת, כשאתה נותן לי מחלה, סבל, אתה לא אומר מתי, אלא אתה נותן מתי שאתה רוצה."

המושיע: "בתי, כתבי זאת, אלה הם סבלות כפרה." אני: "מה אני משיגה באמצעות סבלות הכפרה האלה?"

המושיע: "תחילה תסבול איתי. אתה תעזור לי לשאת את הצלב. כך ייוושעו נשמות רבות."

אני: "הו, אדוני, האם אוכל לשאת את הצלב הזה, כי אתה יודע זאת מראש. אני דואג מראש שלא אסתלק ממך, כי אני הרי אדם חלש כל כך."

המושיע: "בלעדיי היית בוודאי מתרחק, אך איתי לא." אני: "מה עליי לעשות כדי שאהיה תמיד איתך?"

המושיע: "להיות נאמן לי."

אני: "אדוני, אני נאמן לך עכשיו, אבל אני לא יודע איך יהיה מחר." המושיע: "אל תחשוב על מחר, תן לי את הבוקר הזה."

אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."

המושיע: "תקבל את הסימן שלי. את סימני הפצעים שלי." אני: "איפה, בבית?"

המושיע: "בכנסייה."

אני: "באילו חלקים של הגוף?"

המושיע: "בכל החמש. על הלב, על הידיים ועל הרגליים." המושיע: "כן, בתי, אלה שנראים לעין, אלה שלא מוגלים." אני: "כלומר, אתה תוצלב שוב, בתוכי."

המושיע: "כן, בתי, ניחשת נכון."

אני: "אלוהים יקר, האם אצטרך לעבוד עם סימני הפצעים בבית החולים?" המושיע: "העתיד שייך לי, בתי."

אני: "כן, אדוני, כבר מסרתי לך את עתידי. אלוהים יקר, אבל סימני הפצעים הם הכאב הגדול ביותר."

המושיע: "כן, בתי, אלה הם. אך באמצעות הכאבים הללו ניתן להציל נשמות רבות."

אני: "אדוני, יהי רצונך, אני שייכת לך לחלוטין." המושיע: "בתי, הצלב איתי הוא מתוק."

אני: "מה פירוש מתוק?"

המושיע: "את תישאי אותו איתי עד הסוף."

אני: "אדוני, האם אלה סימני הפצעים כמו אצל הקדוש פרנסיסקוס וכמו אצל האב פיו?" המושיע: "כן, הם זהים לאלה של הקדוש פרנסיסקוס ושל האב פיו המבורך." אני: "אבל אז גם האב פיו חייב להיות קדוש."

המושיע: "כן. הוא יהיה קדוש בקרוב."

אני: "ואם אמות עם סימני הצליבה?" המושיע: "בתי, אני בן אלמוות."

אני: "אדוני ואלוהי, אני אוהב אותך מעבר לכל גבול." המושיע:
"לאהבה אין גבולות ואין לה מידה."
אני: "נעים לשמוע זאת. אני מודה לך, שוחחתי איתך זמן רב כל כך. אי אפשר לסיים את השיחה איתך."
המושיע: "אני ההתחלה והסוף."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, חתני, מדריכי הרוחני, אני מוכן לשאת את הצלב איתך. אבל למען אילו נשמות?"
המושיע: "עבור החוטאים, החיים בחושך ויכולים בכל רגע לרדת לגיהינום." אני: "האם גם כוהנים יכולים לרדת לגיהינום?"
המושיע: "כן, גם הם יכולים."
המושיע: "בתי, את תסבלי למען כל הנשמות." אני: "אבל זה הרבה."
המושיע: "בתי, אני אוהב את כולן."
אני: "זה יפה, וכך גם אנחנו, בני האדם, חייבים לאהוב את כולם."
המושיע: "איתי תוכלו לעשות זאת. בלעדיי אינכם יכולים לאהוב. בתי, אני אוהב אותך ואני מודה לך. לכי לשלום."

בערב הייתי בקפלת רוכוס למיסת הקודש, שנערכה על ידי כומר
זאיר. הוא קרא את המיסה הקדוש קצת מהר. כשהוא חילק את הקודש, הוא לא ראה אותי כי כרעתי ברך ליד ספסל הקודש.
אחות נאלצה לתת לו סימן שאני רוצה לקבל את המושיע. הוא עמד במרחק של כמטר ממני, ובכל זאת לא ראה אותי.
קפלת סנט רוכוס היא קפלה הנמצאת בבניין של מרפאת ספא. הכמרים מתחלפים שם בערך כל ארבעה שבועות. לרוב הכמרים נמצאים שם לצורך טיפול רפואי, ובמהלך תקופה זו הם עוסקים בעבודת רווחה. לעתים קרובות הכמרים הם מיסיונרים מסטיילר, ולכן מגיעים לשם כמרים רבים ממדינות שונות.

30.07.92 — יום חמישי

10:45–9:00 בבית:
תחילה התפללתי, ואז התאחדתי. ואז בכיתי מאוד, כי פחדתי שלא אצליח לעמוד בזה אם אקבל את חמשת הפצעים הקדושים. פחדתי שלא אצליח להחזיק מעמד עד הסוף ואולי אסתלק מהמושיע.
ואז ביקשתי מהמושיע שייתן לי את החסד לכך, ואז אהיה מוכנה לסבול למען ישועת החוטאים.
אני אוהב את המושיע כל כך, עד שאיני יכול לדמיין שאאבד אותו. זה יהיה הדבר הנורא ביותר שיכול לקרות לי.
אני מייחלת שכל אחד ישקול מה מצב הקרבה והאהבה שלו כלפי אלוהים וכלפי הזולת. אני כבר יכולה לומר שאלוהים הוא באמת אהבה, ובלעדי אהבה זו
איני יכולה עוד לחיות.
אני מוכנה לשאת איתו את חמשת סימני הפצעים הפתוחים, כדי שלא אאבד את האהבה ואמשיך להיות קשורה למושיע, כדי להציל את החוטאים. לבד אני לא יכולה לעשות דבר.
כרגע אני כבר לא מפחדת ואני גם כבר לא בוכה. זה נלקח ממני.
המושיע: "כתבי, בתי, אני אוהב אותך מאוד. הפצעים שתשאי הם הפצעים שלי."
המושיע: "זה אומר שתהיי איתי ואני לא אעזוב אותך. נהיה אחד." אני: "אדוני ואלוהי, אני לא יכולה להבין את זה, אבל אני מאמינה בזה."
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אלוהי היקר והרחום."
המושיע: "הסבל הכפרתי שתעברי יגיע במהרה." אני: "האם עליי לעשות משהו או להתכונן?"
המושיע: "כפי שאת עכשיו, זה מספיק לי. הישארי נאמנה לדבריך, למה שאמרת."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני מבטיחה לך, אנא תן לי את חסדך כדי שאעמוד בזה ולא אסתור את דברייי."

המושיע: "תהיה לך החסד לכך. בתי, הישארי נאמנה לי, המשיכי לאהוב אותי. לכי לשלום."
מזה מספר שבועות כואבים לי הכתף השמאלית והזרוע. זו דלקת בעצמות. הקרבתי את הכאבים למען הצלת הנשמות.
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש בבגדים אדומים.
הכומר ווגט חזר מהטיפול.
לאחר קבלת הקודש אמרתי למושיע: "אתה יודע מה אני רוצה לומר לך. אני לא מפקפק ואני מאמין, אבל אני רוצה להיות בטוח."
המושיע ידע מה רציתי לשאול ואמר:
המושיע: "תקבלי את חמשת הפצעים הקדושים. זה לא ייקח הרבה זמן. תאמיני בזה. לא טעת. "
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, שאישרת לי זאת לאחר הקודש." כל היום הרגשתי כל כך הרבה שמחה ואהבה. אי אפשר לתאר זאת.

31.07.92 — יום שישי

11:00-9:00 בבית:
התפללתי והתאחדתי עם המושיע.
אני: "אהובי הנצחי, ישוע היקר שלי, אם תרצה, אני מוכנה לכתוב."
המושיע: "כן, בתי, כתבי, אני זקוק לנשמות רבות שיהיו נאמנות לי, שירגיעו את זעמי."
אני: "האם אתה אלוהים, גם עם זעם?"
המושיע: "בתי, בני האדם אינם שומעים בקולי." אני: "הכמרים אינם מדברים על זעמו של אלוהים."
המושיע: "הכמרים שנמצאים בחסדי כבר מטיפים את מה שאני נותן להם. בתי, אך הם מעטים מאוד. התפללי שיהיו יותר כמרים טובים. הכמרים כיום כבר לא מטיפים. הם סגרו את ליבם בפני."
אני: "האם עלי לספר על כך שאקבל ממך את חמשת סימני הפצעים?" המושיע: "בתי, שמרי זאת עדיין בסוד."
אני: "למה אני עדיין לא רשאי לומר זאת? האם מותר לי לדעת?"
המושיע: "חמשת הפצעים שתקבל הם הפצעים שלי, ואף אחד מהם עדיין לא יכול להבין זאת."
אני: "האם הם הבינו זאת אצל האחרים שנשאו את פצעיך,
למשל אצל הקדוש פרנסיסקוס ואחרים?"
המושיע: "כן, הכנסייה כן, אבל הם (הכמרים) לועגים לזה כל הזמן." אני: "האם אתה יכול לתת לי מילה אחרת ל'לועג'?"
המושיע: "הם הפכו לאדישים כלפי ההשתנות."
אני: "אלוהים יקר, גם אני לא מצליח להבין את עניין הפצעים הקדושים." המושיע: "אז אתה כבר לא אתה עצמך, אלא אני נמצא בתוכך."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, עכשיו אני מבינה זאת טוב יותר. הרי אני רק גרגיר אבק לעומתך."
המושיע: "כתבי, בתי, העולם נמצא במשבר. הוא כבר לא יכול לצאת ממנו."
אני: "מה אתה קורא משבר, אלוהים יקר?"
המושיע: "המשבר הוא התרחקות מוחלטת מאלוהיה." אני: "האם זו הסיבה העיקרית לזעם הזה?"
המושיע: "כן, בתי, ניחשת נכון."
אני: "אבל אלוהים, יש עדיין כל כך הרבה אנשים שנאמנים לך." המושיע: "בתי, הם נמצאים ברשת השטן."
אני: "אלוהים יקר, למען מי אז אעבור איתך את סבל הכפרה?" המושיע: "למען אלה שנמצאים ברשת השטן."
אני: "אלוהים יקר, צריך להיות לוחם גדול בשביל זה."
המושיע: "בתי, איתי את כבר גדולה. נתתי לאנשים את חופש הבחירה, והם ישתייכו למקום שבחרו, למקום שאליו הם רוצים להשתייך."

שאלתי אם כתבתי זאת נכון. המושיע: "זה מספיק לי."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, הישארי נאמנה לי. לכי לשלום."
כשהסתיימתי לכתוב, סגרתי את דלת הזזה המתכתית הגדולה המובילה למרפסת. ומיד האצבע שלי נלכדה בין הדלת. זה כאב מאוד והיה לי דימום.
אצל הרופא קיבלתי זריקת טטנוס. הקרבתי את הכאבים לכבודו הגדול של אלוהים.
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.

01.08.92 - שבת

בשעה 7:15 הייתי בכנסייה בווגהאוזל. בין השעות 13:20 ל-14:10 בבית:
המושיע: "בתי, אני איתך. אני אוהב אותך." אני: "האם עליי לכתוב את זה?"
המושיע: "את יכולה לכתוב את זה."
אני: "אני מודה לך על אהבתך, אותה הרגשתי בעוצמה רבה כבר מספר שעות."
חשבתי שזו רק רצוני, שרציתי להתאחד עם המושיע בכל כך הרבה כמיהה, עד שכמעט לא יכולתי לחכות.
המושיע: "בתי, זו הייתה רצוני, להתאחד איתך."
אני: "אלוהים יקר, האם משהו עומד לקרות לי, כי רצית להתאחד איתי?" המושיע: "כן, משהו עומד לקרות לך."
אני: "האם מותר לי לדעת, אדוני ואלוהי? אני מבקשת ממך את החסד שאוכל לשאת את כל מה שעומד לבוא עליי. אדוני ואלוהי, אני מקבלת זאת, אף על פי שאיני יודעת מה עומד לבוא עליי. אדוני, רצונו ייעשה ולא רצוני.
המושיע: "בתי, את נבחרת, האם יש לך ספקות, בתי?" אני: "לא, אדוני."
לאחר מכן לא קרה דבר במשך זמן רב, וחשבתי על מה שעומד לבוא עליי. המושיע: "אינך יכול לומר שזה בא ממך."
אני: "לא. אני לא יודע מה יקרה. האם עליי לבכות בגלל מה שעומד לקרות לי?" המושיע: "אתה יכול לשמוח."
אני: "מה זה יהיה, שאשמח? אני לא מצליחה לדמיין על מה אני אמורה לשמוח עכשיו."
המושיע: "את תהיי קשורה תמיד לאם הקדושה מריה." אני: "האם לא הייתי קשורה אליה?"
המושיע: "אתה יכול גם לדבר איתה." אני: "כבר דיברתי איתה." המושיע: "גם היא תדבר איתך."
אני: "כלומר, אשמע אותה, כמו שאני שומע אותך?"
המושיע: "כן, בתי, תשמעי אותה כמו שאת שומעת אותי." אני: "איך אפשר להבדיל בינינו כשהיא תדבר?"
המושיע: "היא תציג את עצמה בפניך, תזהי את קולה." אני: "כן, אדוני, אני כבר שמחה. מתי זה יקרה?" המושיע: "ברגע שהסימן יגיע."
אני: "אבל אמרת שהיא תופיע בכנסייה בסנט לאון-רוט." המושיע: "כן, היא תופיע שם."
אני: "פעם אחת?"
המושיע: "מספר פעמים."
המושיע: "שמור הכל בסוד."
אני: "אדוני, אנא תן לי את החסד שאוכל לשמור על כל זה בסוד. אתה אומר שמה שהלב מלא בו, הפה מדבר עליו. אנא תן לי את החסד שהלשון שלי תשתוק על כך."
המושיע: "כן, בתי, תקבלי אותה."
המושיע: "בתי, אמך הקדושה מריה ואני אוהבים אותך. לכי לשלום."

אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך על החסד הרב. אני מודה לאם האלוהים היקרה, שהיא מוכנה לדבר גם איתי, החוטאת. הו, אם הרחמים, מקלט החוטאים, הנחי אותי והגני עליי.

15:30 - 18:15: התפללתי בכנסייה באדום והתוודיתי בפני הכומר ווגט.

02.08.92 — יום ראשון

8:00 - 9:20:

המושיע: "כתבי, בתי, את אוהבת אותי באהבתי. אהבה זו היא מתנה ממני בתמורה ל'כן' שלך אליי. ואהבה זו היא המתנה הגדולה ביותר שנתתי לך." אני: "אני מרגישה שאני חייבת להיות קשורה אליך תמיד. אני נמשכת אליך ללא הרף. אני מחכה בכיסופים להתאחד איתך."

המושיע: "כי את שייכת לי לחלוטין."

המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה ממך את המודעות העצמית שלך." אני: "בבקשה, תן לי מילה אחרת לזה."

המושיע: "את לא יכולה לעשות דבר בעצמך, אני פועל בשבילך."

אני: "אלוהים יקר, איך זה אמור לעבוד או לקרות, אני לא מבינה את זה. אדוני, עזור לי להבין את זה טוב יותר."

המושיע: "כל מה שאת עושה, אני עושה."

אני: "אז לא אני זה, אלא אתה זה שעושה את זה." אני: "איך אדע שאתה זה שעושה את זה?"

המושיע: "אמרי, לפני שאת עושה משהו: 'עשה זאת, אדוני, כפי רצונך'." אני: "אז אני הכלי שלך, שבו אתה משתמש."

המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."

אני: "אדוני ואלוהי, אעשה זאת כפי רצונך. אנא, תן לי את החסד שאוכל לעשות זאת, כי זה בוודאי לא קל." חשבתי אז על הענווה.

המושיע: "אמרי זאת, בתי, זה נכון, לשם כך את זקוקה לענווה."

אני: "אדוני, אני מבקש מדי יום ענווה, זו המידה הטובה הקשה ביותר."

המושיע: "תשיגי אותה רק אם תהיי איתי. וכשתביני שאת לא כלום ושאני הכל בתוכך, וכשתביני שאת לא יכולה לעשות דבר בכוחות עצמך, אז תשיגי את הענווה שכה נעימה לי."

רציתי למהר כדי להגיע בזמן לכנסייה למיסת הקודש. המושיע: "כן, בתי, אני זקוק לך גם שם. אני אוהב אותך, בתי, לכי לשלום."

10:00 מיסת הקודש באדום.

13:30 מחרוזת התפילה - לאחר מכן התפללתי אל הפצעים הקדושים. בשעה

19:00 התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת בבית.

03.08.92 - יום שני

8:00 - 10:00 בחדר הרופאים:

לאחר שהתפללתי בלהט אל המושיע.

המושיע: "בתי, שמעתי אותך היטב. מה שיקרה לך, זה הדאגה שלי, ומה שעוד עתיד לבוא. תפקידך, בתי, הוא לשרת אותי כפי שאני רוצה."

אני: "אדוני, אבל אנא תן לי לדעת מה אתה רוצה. אמור לי מה אתה רוצה שאעשה." המושיע: "עלייך לסמוך עליי לחלוטין."

אני: "כן, אדוני, כך אעשה."

אני: "אלוהים יקר, מאחר שהתאחדתי עם רוח הקודש שלך, אנא אל תתן לרוחי להתערב בכתיבה, זה יגרום לי לחוש חוסר ביטחון."

המושיע: "כתבי, בתי, הכנתי עבורך תוכנית, תוכנית זו חייבת להתגשם."

אני: "אלוהים יקר, אני מפחדת אם הוא לא יתגשם." המושיע: "הוא יתגשם אם תמיד תהיי איתי."

אני: "אלוהים יקר, אני רוצה להיות איתך תמיד. אנא אל תתן לי להיפרד ממך לעולם. אלוהים יקר, אני חוששת לשאול אותך עוד משהו. תגיד לי אם עליי לכתוב עוד משהו. עשה בי כרצונך. אני שייכת לך לחלוטין."
המושיע: "בתי, כתבי. אל תדאגי, יש לי מישהו שיבצע את המלאכה הזאת."
אני: "אדוני, אני לא מבינה למה זה נקרא 'עבודה'."
המושיע: "בתי, מלאכה זו היא שלי והיא נועדה להצלת הנשמות. זוהי מלאכה להצלת הנשמות. נותר לנו מעט מאוד זמן, בתי."
אני: "אדוני, אם אתה אומר לי דבר כזה, אז אתה מבקש ממני משהו." המושיע: "כן, בתי, את סבלות הכפרה."
אני: "אדוני ואלוהי, אלוהי השילוש הקדוש, ישוע הרחום, אני מוכנה לסבול איתך למען הצלת הנשמות מתוך אהבה אליך ואל בני האדם. אלוהים יקר, לא שיניתי את דעתי, כי דעתך היא עתה דעתי. כי מה שאתה חושב הוא נכון, ולא מה שאני חושבת."
המושיע: "זה מוצא חן בעיניי, בתי, מה שכתבת." אני: "אין לי עוד משאלה."
המושיע: "האם באמת אין לך שום משאלה?"
אני: "אינני מעיזה לבקש דבר, שכן איני ראויה לכך." המושיע: "בקשי, בתי, אני רוצה בכך."

אני: "כן, אדוני ואלוהי, אז אני מבקשת שאוכל לשאת את הצלב שאתה נותן לי באהבה ובנאמנות איתך עד הסוף, ושהכנסייה בסנט לאון-רוט תהיה כנסייה מופתית לדעת האב הקדוש, כך שכנסיות אחרות ייקחו ממנה דוגמה.

אני מבקשת שהקודש הקדוש יחולק על ברכיים, למעט אלה שאינם יכולים לכרוע ברך, ושהוא יחולק כקודש בפה עם פטינה.

אני מבקש שתתן לנו כוהנים שיהיו זמינים מדי יום לווידוי הקדוש, לשיחת הווידוי, ושהקודש הקדוש יחולק ביראת כבוד רק על ידי ידיו המוסמכות של הכומר.

ואז, שהאמא הקדושה, הקדוש יוסף, המלאכים הקדושים והקדושים האחרים יזכו שוב ליותר כבוד בכנסייה.

אני מבקש שהכומר יתפלל את מחרוזת התפילה יחד עם המאמינים לפני המיסה הקדושה, ושהכומר יפנה אל ארון הקודש יחד עם המשרתים במהלך המיסה הקדושה, למעט בזמן הדרשה.

- שבתפילה שתוקם בבית, יתפללו תמיד למען ישועת הנשמות.
יש להוקיר במיוחד את פצעיך הקדושים.

- שבתפילה זו יירפאו אנשים בגופם ובנפשם באמצעות תיווכה של מרים הקדושה ושל הקדוש יוסף.

- שלא יאבד אף אחד המתפלל בקפלה זו.

- שמשפחתי, הדור הנוכחי ושלושת הדורות שקדמו לו, ינצלו.

- אני מבקש הגנה מיוחדת על הקפלה הזו, ושהתפילות בה יימשכו גם לאחר מותי.

- שבתפילה זו, לך אלוהים, יוענקו יותר כבוד, שבח ותודה מאשר בכל תפילה אחרת עד כה

אדוני, רשימה ארוכה זו שהצגתי לפניך. אך אדוני, אני אומרת, אם תרצה, כך יקרה, לא משום שאני משהו, אלא משום שאתה הכל בתוכי."
המושיע: "בתי, כך יהיה." אני: "אדוני, האם שמעתי נכון?"
המושיע: "בתי, כתבי זאת, כך יקרה כפי שכתבת." אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, תודה."

כרגע יש ברקים וגשמים עזים בחוץ, זה כמו סערה. נשמתי שרויה בשלווה, בשלום ובאהבה גדולה לאלוהים היקר ולמריה הקדושה.
ברוט לא הייתה מיסה של מרים הקדושה, הלכתי לקפלת רוכוס בשעה 19:30.
20:15 קבוצת תפילה. קבוצת התפילה קיימת כבר חמש שנים.

04.08.92 - יום שלישי

בבית בין השעות 10:55 - 11:55. תחילה
התפללתי, ואז התאחדתי.
המושיע: "יש הרבה דברים שלא נעימים לי." אני: "אדוני
ואלוהי, מה לא נעים לך?"
המושיע: "שמתאתיאס צם יחד עם אנדראס (אנדרה מבלגיה)." אני: "אבל גם השליחים עשו זאת
בעבר."
המושיע: "בתי, זה לא רצוני." אני: "האם יש עוד משהו שאני
צריכה לדעת לגבי מתיאס?" המושיע: "התפללי עבורו."
אני: "ומה עם ביאטה?"
המושיע: "היא לא צריכה להמשיך לקרוא את היומן שלך." אני:
"אבל אמרת שהיא רשאית לתקן." המושיע: "אבל לא לשנות."
אני: "מה לגבי פרידולין, האם הוא יכול לספר לכומר סטפן על סימני הפצעים שאקבל?"
המושיע: "שישמור את זה בסוד."
אני: "האם אתה רוצה שאצא לריטריט בתקופה הקרובה?" המושיע: "עדיין לא."
המושיע: "אני המדריך הרוחני שלך, את שייכת לי לחלוטין." שאלתי את
המושיע על האישה עם הברז.
המושיע: "אמור לפרידולין, שיזהר עם האישה הזאת. התפלל למען פרידולין."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אתפלל על כל הדברים האלה. ועל פרידולין אתפלל יותר."
המושיע: "אני שמח שפרידולין רוצה לבוא לקבוצת התפילה בימי שני." אני: "אז אני חושש שמריון לא תמשיך לכתוב
את היומן."
המושיע: "היא תמשיך לכתוב."
אני: "מה היית עושה במקומי, למען אמו של מתיאס?" המושיע: "בתי, השאירי את זה
לי."
אני: "האם אתה רוצה שאכתוב עוד משהו?" המושיע: "כן, אני רוצה
שתכתוב עוד משהו." אני: "כן, אדוני ואלוהי."
חשבתי על ראש העיר.
המושיע: "דבר איתו, אני אשים בך את המילים שתדבר אליו."
אני: "אלוהים יקר, יש לי עוד שאלה: האם עליי לנסוע לשיו באוגוסט?" המושיע: "אל תיסעי לשם. הישארי
צייתנית לי."
המושיע: "בתי, את מה שיבוא עכשיו עלייך לכתוב. סימני הפצעים שתקבלי, זה יקרה עוד השנה."
אני: "למה אתה קורא השנה הזאת?"
המושיע: "1992."
אני: "כן, אדוני, ישוע הטוב שלי, יהי כרצונך." המושיע: "בתי, אל תאכזבי אותי."
אני: "אדוני, תן לי את החסד שלא אאכזב אותך לעולם."
המושיע: "הקשיבי רק לי, אל תתני לאחרים להשפיע עלייך. האות הזה שאת מקבלת ממני יהיה עדות לכל
העיוורים, כדי שיראו שוב, ולכל החירשים, כדי שישמעו שוב. כתבי, בתי, האות הזה, פצעי הצלב שבי, יעורר הדים
גדולים בעולם."
אני: "אדוני, אני לא מבין את זה לגמרי, האם תוכל בבקשה להסביר לי משהו אחר?"
המושיע: "זה יהיה כמו מחמצת. באמצעות הספר שלך זה יתפשט במהירות. הם לא יוכלו להתגבר על סימני
הפצעים שתקבלי, כי הם יהיו ממני. בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
בערב הייתי בכנסייה במאלש. תחילה נסעתי למינגולסהיים, אך לא הייתה שם מיסה. לכן נסעתי למאלש כדי לא
להחמיץ את המיסה הקדושה.

05.08.92 - יום רביעי
בבית בין השעות 10:45 — 12:45.
התפללתי ואז התאחדתי עם המושיע. חשתי חרטה עמוקה על כל חטאיי ובכיתי. הרגשתי שאני חוטא, ואלוהים בחר בי להיות כלי בידיו. הו, כמה אני מרגיש לא ראוי בפני אלוהים. כמה ענווה דרושה כדי להכיר בחטאים. אני הולך להתוודות כמעט בכל שבוע, מתחרט על החטא
, ובכל זאת אני נופלת שוב ושוב לחטא. עבור חלק מהאנשים, החטאים עליהם אני מתחרטת אינם חטאים, אך עבורי החטא הקטן ביותר הוא הגדול ביותר. בוודאי מעטים מאוד יבינו זאת, אפילו הכומר ווגט לא.
המושיע: "כתבי, בתי, האם תאמיני לדבריי?"
אני: "מושיע יקר, כבר הענקת לי את האמונה, אז אני יכולה להאמין." המושיע: "אבל את עדיין בספק."
אני: "האם תוכל בבקשה להסיר ממני את הספקות?" המושיע: "אבל
הן חוזרות שוב ושוב."
אני: "אני מבקשת ממך, קח את זה ממני שוב."
המושיע: "בתי, הספק אינו בא ממני. יש להתפלל שוב ושוב: 'הגן עלינו מפני הספק'."
אני: "כן, אדוני, אנא שמור עליי מפני הספק, כדי שאמונתי תהיה איתנה כסלע." המושיע: "כתבי, בתי, התאמני בסבלנות."
אני: "הסבלנות היא מידה טובה גדולה, חשבתי שמקבלים אותה ממך." המושיע: "את תקבלי אותה, אבל לא עכשיו."
אני: "כן, אדוני, אתאמן בסבלנות. אנא סלח לי על חוסר הסבלנות שלי. אנא טהר את נשמתי, כדי שאהיה טהורה לחלוטין ואוכל להיות קדושה, כדי שאוכל תמיד לשבח אותך ולהלל אותך עם כל הקדושים בשמים."
אני: "אדוני, האם זה מה שרצית לומר לי, האם אאמין לזה?" המושיע: "משהו אחר לגמרי עומד
לקרות. כתוב זאת, מילה במילה."
המושיע: "אני רוצה ממך את כל הווייתך."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע הטוב שלי, אני נותנת לך את כל הווייתי." אני: "האם תוכל לספר לי
משהו על כך?"
המושיע: "בתי, הסבל הכפרתי שאת חווה הוא הסבל שלי." אני: "אבל כבר אמרת לי את זה."
המושיע: "אז את תהיי בתוכי."
אני: "מה קורה אז עם גופי?"
המושיע: "גופך הוא הסימן הגלוי לבני האדם." אני: "אני כל כך טיפשה, שאני
לא מצליחה להבין את זה."
המושיע: "אם היית יכול להבין זאת, זה לא היה ממני. אפילו לתיאולוגים זה קשה, כי הם אינם יכולים להבין זאת."
אני: "אדוני, אם אני סימן עבור בני האדם, מה ישיגו בני האדם דרכי?"
המושיע: "האור שיצא מתוך החושך." אני: "האם זה אומר שהעיוורים יראו
שוב?"
המושיע: "כן, בתי. צלקותיך הפתוחות יאירו לכולם. אפילו העיוור יראה שוב. בגלל הצלקות האלה שתקבלי, ילעגו לך ויבזו אותך רבות. קבלי את הכל, כך ינצלו נשמות רבות
מפני האבדון."
אני: "אדוני, האם כתבתי את זה נכון? האם עליי למחוק את מה שלא נכון?"
המושיע: "לא, אני כתבתי את זה, לא את. ידייך הן הכלי שלי. בתי, אני אוהב אותך מאוד, הישארי נאמנה
לי. לכי לשלום."
מחרוזת התפילה ומיסת HI.

06.08.92 — יום חמישי
התפללתי שעה של תפילה פנימית לפני שהתאחדתי עם המושיע. מסרתי הכל לישו.
המושיע: "כן, בתי, כך היה נכון."

המושיע: "כתבי, בתי, על בני האדם לחזור בתשובה בדחיפות. נותר להם זמן קצר. השטן חזק. יש להכניע אותו בתפילות. בני האדם מתפללים מעט מאוד. אמרי זאת לראש העיר, שינסה לשכנע אותך עם "ליצור קשר עם כבוד הקנצלר קוהל. אל יהסס לעשות זאת." אני: "האם עלי להראות לו את המכתב מכבוד הקנצלר קוהל?"
היילאנד: "כן, אתה יכול. אם הוא רוצה, שיכתוב לקנצלר הפדרלי שאתה חייב לדבר איתו. תגיד לו שגם לראש העיר יש אחריות לכך שהאנשים יחיו בשלום."
אני: "האם אני יכול לקרוא לו את זה?"
המושיע: "כן, אתה יכול, אבל לא יותר מזה."
אני: "אני לא שואלת אותך מה עליי לכתוב, אנא תגיד לי. אולי זה יספיק."
המושיע: "זה לא מספיק, בתי, כתבי את זה. העולם מעולם לא היה במצב של אי-שקט כזה כמו עכשיו. כולם עומדים בפני סכנה גדולה. הייתי יכול כמעט לירוק עליהם, אבל אני עדיין אוהב אותם. כולם הילדים שלי. אבל רק מספר קטן כל כך ינצל!"
המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שתמשיכי לכתוב. בתי, מלאי את משאלתי."
אני: "איזה משאלה? נתתי לך הכל, אני לא יכולה לעשות כלום." המושיע: "כן, את יכולה הכל איתי."
אני: "אדוני, מהו משאלתך, ואם אני איתך, אמלא כל משאלתך."
המושיע: "כתבי, בתי, משאלתי היא לשאת אותך איתי."
אני: "איך עליי להבין זאת? אך אם זהו משאלתך, אזי אמלא משאלה זו, ואז תוכל לשאת אותי לאן שתחפוץ."
המושיע: "כתבי, בתי, את יכולה להיות בו-זמנית כאן ובמקום שבו אני רוצה."
אני: "אדוני, אעשה את אשר תרצה, כי אני יודעת שכל מעשיך טובים, ועל כך אני אוהבת אותך יותר מכל, ואני מודה לך על הכל."

ואז בעלי הפריע לי. לא הגבתי, כי המושיע היה חשוב לי יותר באותו רגע.

המושיע: "בתי, לבך יידקר."
אני: "אדוני ואלוהי, יהי כן, כפי רצונך."
המושיע: "לבך יהיה אז לבי. הדם שיזרום מלבך, הוא דמי. דם זה יישפך למען ישועת הנשמות. כל טיפת דם היא יקרה."
אני: "הו, אדוני, איני יכול להבין זאת כך. הסבר לי זאת בפשטות." המושיע: "דמי הוא ישועתכם."
אני: "הו, אדוני, כמה נורא זה חייב להיות, כאשר מקבלים אותך בלחם הקודש ביד, כאשר חלקיקי הקודש נופלים על הרצפה. הו, כמה עיוורים הכמרים. אדוני, אנא סלח להם, הם אינם יודעים מה הם עושים כאשר הם נותנים את לחם הקודש ביד.
המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
אני: "אדוני, קשה לי מאוד לכתוב. צריך לבכות דמעות של דם בגלל חילול הקודש, חוסר הכבוד והאדישות כלפיך, האל השילוש הקדוש. תן לאור הקדוש שלך לזרוח, כדי שיצאו מהחושך וכדי שייוושעו על ידי דמך היקר."
המושיע: "בתי, כך יקרה. בתי היקרה, שמחתי שהמשכת לכתוב. אהבי אותי, לכי לשלום."

בסביבות השעה 16:15 הייתי אצל ראש העיר, מר מרטין. שוחחתי איתו על הקנצלר מר קוהל. הוא אמר לי שינסה לקשר אותי עם הקנצלר מר קוהל. בסוף אמרתי לו עוד, שלא יבריז מהכנסייה.
בשעה 18:30 תפילת מחרוזת ורוזרי מיסה באדום.

07.08.92 - יום שישי - יום שישי של לב ישו

10:00 - 11:30 בבית:
התפללתי בלהט ואמרתי למושיע: "אעשה כל מה שתבקש, אך דבר אחד מפחיד אותי, והוא שאהיה מנותק ממך בעת הסבל,"
המושיע: "כשאתה סובל, אני איתך. אני סובל איתך." לאחר זמן מה,
שתיקה.
בכיתי.
המושיע: "כתבי, בתי, הדבר נהיה בשר, ליבך יהיה שלי. המילים שיצאו מליבך יהיו דבריי."
אני: "האם רוח הקודש תדבר דרכי?"
המושיע: "כן, בתי, רוח הקודש תדבר דרכך." אני: "מושיע יקר, האם האחרים יבחינו בכך?"
המושיע: "לא כולם. רק אלה שנמצאים בחסד אלוהים." אני: "ומה עם האחרים, שלא יבחינו בכך?"
המושיע: "הם ילעגו לך, יצחקו עלייך ויכריזו שאת משוגעת." אני: "אז מה עליי לעשות?"
המושיע: "לא את תעשי משהו, אלא אני אעשה משהו. בתי, את תהיי אז הכלי שלי."
אני: "האם אזהה שזה אתה?" המושיע: "כן, כבר זיהית זאת פעמים רבות."
אני: "אדוני ואלוהי, האם עוד משהו עומד לקרות לי? איך זה יהיה, כשתהיה איתי, האם אוכל לאכול? אני מתכוונת, כשאקבל ממך את סימני הפצעים? אבל אני אומרת מראש, אדוני, כפי שאתה רוצה, כך יהיה."
המושיע: "בתי, העתיד שייך לי."
אני: "כן, אדוני, שוב שכחתי. סלח לי, בבקשה." אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כן, בתי, אני צריך ממך עוד משהו." אני: "אלוהים יקר, אתה יכול לקבל את זה."
המושיע: "כתבי זאת, אני זקוק למסירותך המלאה אליי."
אני: "אדוני, כבר נתתי לך הכל. אני נותנת לך שוב הכל. עשה בי כרצונך. אני שייכת לך לחלוטין."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, הישארי נאמנה לי, אני אעשה מה שארצה. לכי לשלום, בתי."
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.

08.08.92 - שבת

11:00–12:45: לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע.
שאלתי את המושיע אם עליי לספר לכומר ווגט שאני מקבלת את חמשת סימני הפצעים ושהלב שלי ינוקב.
המושיע: "כן, אמרי לכומר שלך, הכומר ווגט, שאת מקבלת ממני את חמשת סימני הפצעים ושליבך ננקב."
אני: "אבל אדוני, הוא בוודאי שוב לא יאמין. מה עליי לעשות?" המושיע: "בתי, הוא יאמין כאשר יהיה מאוחר מדי."
אני: "אלוהים יקר, אז אין טעם לספר לו." המושיע: "כן, יש טעם, בתי."
אני: "מה הטעם בזה?"
המושיע: "הוא כבר לא יכול לומר שהוא לא ידע דבר."
דיברתי עוד זמן מה עם המושיע, אך לא רשמתי דבר. המושיע: "עכשיו, כתבי, בתי.
הקשיבי היטב."
אני: "כן, מושיע, אני מקשיבה היטב. אני יודעת שהשכל שלי לא יבין את זה, אבל הלב שלי יזהה את זה וירגיש את זה, כי הלב שלי יודע מה אתה רוצה ממני, אבל האנשים לא יודעים את זה. לכן תמיד אקשיב קודם כל לך, כי האהבה שלך עוד לא רימתה אותי."

המושיע: "כל מה שתכתבי, שמרי היטב." אני: "אבל כבר אמרת
לי את זה פעם."
המושיע: "אין דבר ששטן אוהב יותר מאשר להרוס את מה שאת כותבת באמצעות אנשים טובים." אני: "ישוע
היקר, אני אשמור על זה טוב יותר."
לאחר זמן מה, בשקט ובדממה, שאלתי אם די במה שכתבתי. המושיע: "לא, בתי, כל מה שכתבת חשוב גם לעתיד."
המושיע: "מעשי יושלמו. הגדולים עוד יתפלאו."
אני: "מי הם הגדולים?"
המושיע: "הבישופים. במפעל זה יכירו את הפירות. אני הגפן במפעל זה. אשפוך את דמי למען כולם, כלומר, החוטא
הגדול ביותר יכול לחזור בתשובה אם ירצה. באתי לעולם למען החוטאים. כל חוטא יקר לי כמו הצדיקים. בתי, את
תבצעי איתי את המפעל, את הצלת הנשמות. את מה שהתחלתי, אסיים. אני מציל את ילדיי, את אלה שעדיין ניתן
להציל. דרכך, בתי, היא דרכי."
אני: "אז לא אאבד את דרכי בדרך זו."
המושיע: "לא תאבדי בדרך זו. את איתי. בתי האהובה, תודה שבאת אליי. לכי לשלום."
16:30 ב"רוט" בכנסייה: התפללתי את מחרוזת התפילה. מכיוון שב"רוט" לא התקיימה היום וידוי, הלכתי
להתוודות בקפלת רוכוס בסביבות השעה 17:45.
בשעה 19:00 השתתפתי במיסה הקדושה בכנסייה במינגולסהיים.

09.08.92 — יום ראשון

8:15 - 9:45: לאחר התפילה התאחדתי עם המושיע.
כשאני מתאחדת עם המושיע, אני תמיד עושה קודש רוחני ומתפללת בלהט. המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אדוני, אכתוב."
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי, עליי לבחון את ילדיי עד הסוף, שכן המשימה שאני מטיל עליהם חייבת להתגשם.
לגבי כל מה שכתבת, כבר דאגתי לכך שהכל יתגשם."
חשבתי אם המושיע עשה זאת מראש.
המושיע: "כן, מראש. לכן אל תדאגי מתי משהו יקרה. המשימה שלך היא לאהוב אותי ואת בני האדם, ולמלא את
רצוני. האהבה שאת עדיין מקבלת ממני היא כמו תכשיט יקר, הזוהר מכל צדדיו. ובמקום שבו הוא זוהר, האהבה
תזרום."
אני: "אדוני, האם אקבל עוד אהבה?"
המושיע: "כן, אם תסבלי איתי, תקבלי ותתני יותר אהבה. תוכלי להעניק אהבה רבה. בתי, כתבי עוד: סימני הפצעים
שתקבלי יישארו זמן רב, כדי שנשמות רבות ייוושעו. אתמול אמר לך הכומר (בקפלת רוכוס) שסימני הפצעים הם
מתנת חסד. את יכולה לכתוב, זו מתנת חסד גדולה ונדירה. אני נותן אותה למי שאני רוצה. כתבי, תוכלי לעבוד עם
סימני הפצעים, ותצטרכי לשאת אותם זמן רב. כל עוד אני רוצה." אני: "כן, אדוני ואלוהי, אבי האוהב. אני מודה לך
כבר עכשיו על מתנת החסד הגדולה והנדירה הזו שאקבל. אני מוכנה ומבקשת שאוכל לשאת את סימני הפצעים
איתך ולסבול אותם כל עוד תרצה."
המושיע: "בתי, את דואגת בגלל סימני הפצעים. הניחי דאגה זו בידיי. שיהיו אלה דאגותיי ולא עוד דאגותייך."
אני: "הו, אדוני, אני צמאה כל כך לאהבתך עכשיו. אנא תן לי אהבה רבה."
המושיע: "אני אתן לך אהבה רבה, אך לא עכשיו. האם תוכלי לשאת זאת כעת?" אני: "האם איני צריכה לכתוב עוד
דבר?"
המושיע: "כן, עליך לכתוב עוד משהו." אני: "כן, אדוני, מה?"
המושיע: "הכאב שאתה מרגיש בלבך, הוא הכאב שלי."
אני: "חשבתי שאולי זה בגלל החום. זה כאב שורף." המושיע: "אני מאפשר לך להרגיש את אהבתי."

אני: "האם הסבל שלך הוא אהבה?"
המושיע: "כן, האהבה האמיתית אליכם, ילדיי."
אני: "אדוני, אני מודה לך על כל הסבל שאתה נותן לי, אני רוצה לאהוב אותך תמיד. אנא, אל תתן לי להיפרד ממך לעולם, גם לא בסבל כבד."
המושיע: "בתי, אני מרוצה ממה שכתבת. אני מודה לך. רצוני הוא להיות איתך ולצידך. בתי היקרה, לכי לשלום."
13:30 תפילת מחרוזת התפילה באדום בכנסייה. היום לא הייתה תפילה, נשארתי בכנסייה בטקס הטבילה של ילד.
19:00, השתתפתי במיסת הקודש בקפלת רוכוס.

10.08.92 - יום שני

לאחר התפילה:
לא רציתי לשאול את המושיע דבר, כי איני ראויה לכך.
אני: "מושיע יקר, האם אתה רוצה שאכתוב משהו?" המושיע: "כן, אני רוצה שתכתבי, בתי." לאחר מכן הייתה דממה.
המושיע: "בתי, כתבי, מילה אחר מילה." אני: "כן, אדוני."
המושיע: "הקריב לי את כל מה שאתה סובל למען החוטאים הקשים. הסרתי ממך את פחדיך."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי."
אני: "אלוהים יקר, הרגשתי זאת כאשר בכיתי קודם ופחדתי שלא אוכל לשאת את סימני הפצעים. ואז פתאום הבכי נעלם ולא פחדתי יותר." המושיע: "בתי, כתבי זאת, המלחמה בבוסניה-הרצגובינה תתעצם עוד יותר. מדינות השכנות נמצאות בסכנה."
אני: "אדוני, רציתי לשאול אותך משהו: האם עליי לשלוח פקס לקנצלר קוהל, אם זה רצונך."
המושיע: "כן, עשי זאת." אני:
"האם תהיה איתי?"
המושיע: "בתי, אני רוצה דיסקרטיות מוחלטת, אל תספרי לאף אחד." אני: "ומה עם הכומר דוכרט?"
המושיע: "לו כן, אך לא מעבר לכך. כשתהיו לך סימני הפצעים, כולם יראו אותם. בתי, המשיכי לאהוב אותי כפי שעשית עד עתה. זהו רצוני ורצונך, שנהיה מאוחדים תמיד. איש לא יוכל לקחת ממך רצון זה, שכן את נתת אותו לי."
אני: "הו, אדוני ואלוהי, זה עושה לי טוב, מה שאמרת לי עכשיו. אני מודה לך, אהובי הגדול. ישוע היקר שלי, האם עליי להתכונן עוד לסבל הכפרה?"
המושיע: "בתי, הישארי ערה ואל תסגרי את ליבך בפני לעולם."
אני: "אדוני, אני לא מבינה כל כך טוב כשאתה אומר 'אל תסגרי את ליבך בפני', אנא הסבר לי, למה אתה מתכוון, אנא תן לי מילה אחרת."
המושיע: "אני רוצה לבוא אל לבך מתי שארצה, ולא מתי שאתה רוצה."
אני: "אבל אדוני, אתה יכול לעשות זאת בכל עת, ואני מבקש שתמיד תישאר איתי ולא תעזוב אותי לעולם."
המושיע: "אני תמיד אשאר איתך, תאמיני בזה." אני: "אבל יש כאלה שאמרו שהם ננטשו." המושיע: "אלוהים לעולם לא נוטש את ילדיו."
המושיע: "בתי, כתבי עוד משהו."
אני: "אבל אדוני, אני רוצה שתגיד לי אם סגרתי את ליבי." המושיע: "את עושה את זה לעתים קרובות."
אני: "אבל אני לא יודע את זה. איך אוכל לדעת שאתה עומד בפתח ליבי?"
המושיע: "תעדיף אותי תחילה על פני הדברים הארציים."
אני: "אבל אני עדיין לא יודע מתי אתה עומד בפתח." המושיע: "תן ללבך להיות במקום שבו נמצא האוצר שלך."
אני: "גם את זה אני לא מצליחה להבין לגמרי."

המושיע: "בתי, אהבי אותי כפי שאת."
אני: "אדוני, סלח לי, רצית לומר לי עוד משהו." המושיע: "הגש את משאלתי."
אני: "כן, הו, אדוני ואלוהי, אני מבקש ממך רחמים שאוכל למלא את אשר אתה מבקש ממני, מבלי שאדע מראש מה צפוי לי. תן לרצונך להתגשם בעזרתך."
המושיע: "אני מבקש שתענדי את סימני הפצעים שתקבלי ממני ללא כפפות."
אני: "אלוהים יקר, ישוע שלי, המדריך הרוחני שלי, סליחה? אולי לא הבנתי נכון או שהרוח שלי התערבה. אנא אמור לי זאת שוב."
המושיע חזר על דבריו, שאני לא צריכה ללבוש כפפות. אני: "ומה אם הרופאים יגידו שאני צריכה ללבוש?"
המושיע: "אז תגיד את מה שאמרתי."
אני: "ואם האחרים יגידו שאני רוצה להתפאר?" המושיע: "אל תקשיב למה שהאחרים אומרים."
חשבתי על איידס או זיהומים. היילנד: "הפצעים האלה לא מוגלתיים."
אני: "האם עליי להשאיר אותן חשופות לגמרי, לגמרי?"
המושיע: "כן, בתי."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת כפי רצונך."
אני: "אדוני ואלוהי, האם אאבד את הכרתי כשאקבל את סימני הפצעים?" המושיע: "תקבלי אותם בהכרה מלאה."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, הבנתי."
אני: "האם אקבל את כולם בבת אחת, או קודם כל על הידיים?" המושיע: "השאירי את זה לי."
אני: "כן, אדוני, יהי כרצונך." המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
שעה וחצי זו עם המושיע נראתה לי כמו 5 דקות.
מחרוזת התפילה ומיסת הקודש בבגדים אדומים בכנסייה.
20:00 - קבוצת תפילה

11.08.92 - יום שלישי

בין השעות 9:00 ל-10:00 התפללתי עם פרידולין.
בין השעות 11:00 ל-13:00 התפללתי לבדי והתאחדתי. המושיע: "אהובתי, כתבי זאת."
חשבתי, היום הוא לא אומר "בתי". המושיע: "אהובתי, כך עלייך לכתוב." אני: "תודה, אדוני ואלוהי."
המושיע: "כל מה שתכתבי יודפס בהקדם, כפי שאני רוצה. השאירי זאת בידי הכומר שאשלח אלייך. הוא יעשה זאת כפי שאני רוצה. כתבי, בתי, אל תתני דעתך על טעויותייך. הן מתעלמות מהדבר החשוב ביותר."
אני: "אדוני, מדוע אתה ממהר עם הכתוב הזה, והרי זה אמור להיות ספר."
המושיע: "אני חייב לקצר את הזמן שוב. בני האדם אינם רוצים לשוב אל אביהם, האוהב אותם."
אני: "האם הספר יעזור לאנשים לחזור בתשובה?"
המושיע: "הם ידעו זאת. השאר עוד יבוא. היי משוכנעת שהספר הזה יעזור לרבים."
אני: "אדוני, איני רוצה להתייחס לכך. יהי כפי רצונך." לאחר מכן: חשבתי על פרידולין.
המושיע: "שמחתי ש התפללתם יחד. אני תמיד אתכם." חשבתי שגם אצל פרידולין יש קצת סקרנות.
המושיע: "בתי, הוא יהפוך לכומר. המשיכי להתפלל איתו." אני: "תודה, אדוני, אני אמשיך לעשות זאת."

לאחר מכן נזכרתי בכומר דוכרט ושקלתי אם זה היה נכון לפי רצונו של המושיע.
המושיע: "שמחתי שסיפרת לו את זה."
ואז חשבתי על פרידולין, כי סיפרתי לו שאקבל את סימני הפצעים. פחדתי שאולי לא היה נכון לספר לו את זה.
המושיע: "את יכולה לספר לו את זה, את יודעת את זה, בתי."
אני: "כן, אדוני, כבר אמרת לי את זה פעם, אבל לא הייתי בטוחה." המשכתי לשאול את המושיע:
"למה אתה רוצה, כשאקבל את סימני הפצעים, שלא אלבש כפפות?" המושיע: "אני זקוק למאמינים נדיבים, ולשם כך האור צריך להאיר על אלה שנמצאים בחושך."
השעה הייתה 12:00, והפסקתי את השיחה כדי להתפלל את תפילת "מלאך האדון". לאחר התפילה אמרתי למושיע:
"אתה שמח כשאני מתפלל לאם האלוהים." המושיע: "גם אני שם."
אני: "כן, אדוני, זה נכון. אדוני, זו תחושה כל כך יפה בלב שלי, אני מרגישה כל כך חופשייה ואיני יכולה לתאר זאת במילים."
המושיע: "בתי, נתת לי הכל, אפילו את היום הזה ואת המחר שעומד לבוא עלייך. כך צריך להיות."
אני: "כן, אדוני, עשה כפי רצונך."
המושיע: "בתי, כתבי עוד. אני נותן לך עוד זמן לחשוב על מה שביקשתי ממך. הזמן הזה מוגבל."
אני: "אדוני ואלוהי, אני אומרת כבר עכשיו 'כן'. אני הגפן שלך. אני יכולה להניב פירות רק אם אשאר על הגפן. עשה בי כרצונך, כדי שאוכל להניב פירות טובים. וזה, אדוני, אני יכולה לעשות רק איתך."
המושיע: "בתי, אז יגזמו אותך, כדי שתוכלי להניב פירות טובים." אני: "מה עליי לעשות?"
המושיע: "הניחי את הגאווה. התלבשי בצניעות. תני את הבגדים לעניים. תסתדרי עם מעט. תני את הנעליים שלך לעניים."
חשבתי אז כמה עליי לשמור לעצמי, אולי שתי זוגות.
(לא רציתי לכתוב את הקטע על הנעליים. אבל בסופו של דבר כתבתי אותו, כי הרגשתי שאני חייב.)
אני: "אני רוצה לשאול אותך משהו שמעולם לא שאלתי. האם אתה רוצה שאני אחבוש מטפחת או צעיף על הראש? האם זה משנה, כי אני הכלה שלך?"
המושיע: "כן, זה חשוב לי מאוד." המושיע: "חבשי אותו, בתי, את כיסוי הראש." אני: "בבית החולים או בכנסייה?"
המושיע: "בכל מקום."
אני: "אבל יהיה לי קשה ללבוש כיסוי ראש. אני: "למה?"
המושיע: "כדי שלא תתגאה, וגם משום שבני עמי הנבחרים תמיד חבשו כיסוי ראש."
אני: "זה בגלל המסורת, או כי כך אתה רוצה?" המושיע: "כי כך אני רוצה."
אני: "אבל הכומר ווגט לא יבין את זה." המושיע: "האם את הכלה שלי?"
אני: "מה לגבי האחרים? האם גם הם צריכים לחבוש כיסוי ראש?" המושיע: "כן, אבל אני לא דורש זאת מכולם."
אני: "אם אעשה זאת, האחרים יגידו שאני משוגעת." המושיע: "עשי זאת, בתי."
אני: כן, אדוני, אני אחבוש כיסוי ראש, כי כך אתה רוצה ומאהבה אליך."
המושיע: "בתי, עשי את אשר אני מבקש ממך."
אני: "אלוהים יקר, אני מבקשת ממך את החסד שאוכל תמיד לזהות את מה שאתה רוצה ממני."

המושיע: "בתי, את הפנינה שלי, שעלי לשמור עליה. הישארי נאמנה לי. לכי לשלום."
בשעה 18:30 הייתי עם פרידולין בכנסייה ברוט, לתפילת המחרוזת ולמיסה הקדושה. לפני ואחרי הקודש הקדוש אמרתי למושיע, כי שקלתי היטב את מה שהוא דורש ממני, ונתתי את ה"כן" שלי לכך. ואז ביקשתי מהמושיע שאמא של אלוהים תעזור לי לשאת את הצלב ושתהיה לי מנחמת בסבל.
אמרתי לו שאני לא רוצה להיפרד ממנו לעולם.
חזרתי ואמרתי כי מתוך אהבה לישוע ולבני האדם, למען ישועת הנשמות ותשובת החוטאים, אני מוכנה לשאת עמו את ייסורי הכפרה הללו. לאחר קבלת הקודש אמר לי המושיע בעת ההתאחדות:
המושיע: "תודה לך, בתי, אני אוהב אותך, הישארי נאמנה לי. אני מקבל זאת."

12.08.92 - יום רביעי

התפללתי בלילה בין השעות 2:30 ל-3:30 ובבוקר בין השעות 9:30 ל-11:30. בבוקר התפללתי והתחברתי:
המושיע: "בתי, כתבי זאת."
אני: "כן, אבי הרחום, ישוע היקר, רוח הקודש היקרה."
המושיע: "סימני הפצעים שתקבלי ממני יוטבעו בידייך, ברגלייך ובלבך. דם רב יזרום למען הנשמות בעלות הרצון הטוב. זה יהיה דמי, בתי, למען ישועת הנשמות. יש לכבד את דמי מאוד. תפקידך הוא למלא את רצוני כאשר אשפוך את הדם הזה. זה יהיה כאב גדול. יוטל עלייך רק מה שתוכלי לשאת. אני יודע את המידה שאת יכולה לשאת. תני בי אמון. אני חתנך. זהו גם רצוני, להיות מאוחד איתך תמיד. לא יחסר לך דבר איתי."
אני: "אדוני, מה כוונתך בכך שלא יחסר לי דבר?" המושיע: "יש לי את כל מה שאת צריכה."
אני: "כן, אדוני, אני מאמין בזה. אלוהים יקר, אני רוצה לומר לך שאני אוהב אותך עכשיו כל כך, שאני רוצה לעשות כל מה שאתה רוצה."
המושיע: "בתי, פצעי הצליבה ידממו, תחילה ביום שישי. אז לא תצטרכי לעבוד. הם ישחררו אותך מהעבודה."
אני: "האם אוכל להתפלל אז?"
המושיע: "האחרים יצטרכו להתפלל הרבה. בתי, היי בטוחה, הם יעשו זאת."
המושיע: "אני אוהב את כל בני האדם."
חשבתי על כתר הקוצים.
המושיע: "זה עוד יבוא. כתר הקוצים הוא חלק מזה. תחילה תקבלי את ההלקאה, ואחר כך את כתר הקוצים. זה יקרה כפי שסבלתי בגולגולתא. זו הצליבה שלי בתוכך. הכאב שלך יהיה שלי. סבלות הכפרה האלה הן סבלות הכפרה שלי. אני בתוכך ואת בתוכי. אז נהיה אחד."
אני: "אנא, אדוני ואלוהי, רק הסר ממני את הפחד, ואל תתן לי לפחד מהשטן, ואל תתן לו לפגוע בי. אם הוא יפגע בי, אזי נשמות רבות לאין ספור ייוושעו מהדנה."
המושיע: "בתי, אני אדאג לכך."
המושיע: "את תתנסי בפיתויים רבים יותר מאשר הנשמות האחרות. לכן יתפללו עבורך רבות. זהו רצוני שיתפללו רבות."
המושיע: "המשימה שלך היא עדיין להישאר נאמנה לי תמיד."
אני: "כדי שאהיה נאמנה לך, כבר הענקת לי את החסד הזה." המושיע: "כן, כבר עשיתי זאת."
אני: "אבל אני זקוקה לכומר."
המושיע: "אחד יבוא. לא יחסר לך כומר." המושיע: "בת יקרה, די בכך להיום. לכי לשלום."

19:00 תפילת מחרוזת ורוזרי ומסת הקודש במינגולסהיים בקפלת רוכוס.

13.08.92 — יום חמישי

9:50 - 11:00 בבית:
התפללתי בלהט והתאחדתי.
המושיע: "הו, בתי, כתבי זאת. כל מה שאת כותבת הוא רצוני. את אינך דבר, ואינך יכולה דבר בלעדיי. לשם כך את זקוקה לי בכל דבר. אני האדון והאלוהים של כולם. הכל חייב להתנהל על פי רצוני. אתם, בני האדם החוטאים, עליכם להתעורר. הגיע הזמן שבו תימדדו על פי מה שהבאתם לי.
כל אחד חייב לתת לי דין וחשבון. אין דבר שתוכלו להסתיר ממני. נתתי לכם עיניים כדי לראות ואוזניים כדי לשמוע. מה אתם עושים, לא רואים ולא שומעים. הכל הוא רק טירוף. זעמי יירד על כל אחד. ילדי הסוררים, התעוררו! אני אלוהים של אור ולא של חושך. הישארו באור שלי. בקשו את האור שמאיר אתכם. כי כאשר יבוא החושך, לא תוכלו עוד לבקש. ואז תהיו שייכים לאלוהי החושך. אז
ייסוריהם יהיו נצחיים. בתי, קראי לכולם לתפילה. אמי ואמא שלכם אוהבת אתכם ויקרה לכם, חזרו אליה כולכם. היא מחכה לכם בזרועות פתוחות. אהבו אותה. היא תביא את תפילותיכם (תפילותיה) אליי.
לא אדחה את תחינתה. בתי, את כל מה שעתיד לבוא עלייך, הניחי בלבה הטהור של מרים, שכן לבה הוא גם לבי. שם ייאלץ האויב לסגת. בתי היקרה, המשיכי לכתוב. "
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אבי האוהב."
המושיע: "אל תדאגי כל כך הרבה על סבלות הכפרה שלך. זו הבעיה שלי, לא שלך. אני מודה לך על ה"כן" שלך, ואני קיבלתי אותו. לא יחסר לך דבר. תבטיחי. אני החיים שלך, בתי. אני מכיר את חולשתך.
אני אתן לך את כל מה שאת צריכה בזמן הנכון. אל תדאגי מראש. סבלות הכפרה שאת מקבלת עומדות בפתח. אני אדפוק על הדלת כשהשעה תגיע. אצלי הכל קורה בזמן הנכון.
בתי, אני אוהב אותך מאוד ואני מברך אותך עכשיו." כרעתי ברך על הרצפה כדי לקבל את הברכה.
המושיע: "אני מברך אותך, בתי, בשם האב, הבן ורוח הקודש. לכי לשלום."
אמרתי: "אמן."
לאחר מכן: "תודה לאלוהים האדון."
לא ידעתי אם אמרתי זאת נכון. המושיע: "בתי, זה נאה בעיניי."
קצת לפני ארוחת הצהריים אמרתי לבני שייקח את כל העניין עם אלוהים ברצינות רבה יותר. אמרתי לו גם שיילך להתוודות.
הוא אמר: "בכל מקרה אני לא יכול להאמין לך."
אז אמרתי לו שהוא יאמין כמו תומאס, רק כשיראה את סימני הפצעים. כבר מזמן שמתי לב שהוא מתחמק מקבוצת התפילה, למרות שלפעמים הוא יכול היה להיות שם.
כרגע כל משפחתי מקשיבה למה שהרוח הטמאה לוחשת להם. אני נשאר נאמן לאדוננו ואלוהינו, גם אם אני לבד.

18:30 תפילת מחרוזת ורוזרי ומסת הקודש באדום.
לא היה לי מושג שהיום דיברו בבשורה על תומאס, שלא האמין שישו קם לתחייה, כאשר שאר התלמידים סיפרו לו על כך.
לאחר הקודש שאלתי את המושיע אם עליי ללכת אל הכומר ווגט ולומר לו שאני מקבלת את סימני הפצעים של המושיע.
המושיע: "לכי אליו, דברי איתו."
אז הלכתי אחרי התפילה לכומר ווגט וסיפרתי לו. הוא חייך מעט ואמר: "את מאמינה."
אני: "כן, אני מאמין."

ואז אמרתי לו עוד שהמושיע אמר שהוא יאמין בכך רק כשיהיה מאוחר מדי. ביקשתי ממנו את ברכתו וחזרתי הביתה בשמחה.

14.08.92 - יום שישי

10:00 - 11:45 בבית:

תפילה - איחוד

המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שתכתבי." אני: "כן, ישו היקר, המדריך הרוחני שלי."

המושיע: "בתי, המלחמה מתעצמת. יש תוהו ובוהו בעולם. האויב כבר לקח שלל רב. בני האדם מחכים זמן רב מדי עד שהם מתפייסים עם אלוהיהם. המלחמה כבר גרמה נזק רב, אך היא תביא עוד יותר. קראי לפוליטיקאים לחזור בתשובה. הם מסונוורים בכיסוי של השטן. הם יצטרכו לתת דין וחשבון בפני על אחריות רבה. אף פוליטיקאי לא יפטר מכך. אצטרך לפלוט רבים."

המושיע: "בתי, אני שמח שאת רושמת הכול. אני אעניק גמול מיוחד על עבודה זו."

אני: "אדוני, אני רוצה לשאול אותך עוד משהו על סימני הפצעים. אמרת שאתה עומד בפתח, והכומר ווגט לא דיבר עליך טובות. האם יש עוד משהו שאני צריכה לדעת או לזהות לפני שתדפוק על דלת ליבי, כי צריך להיזהר שהרוח הטמאה לא תתערב?"

המושיע: "כתבי, בתי, סימני הפצעים שתקבלי הם שלי וקל לזהותם."

אני: "איך, אלוהים השילוש הקדוש?"

המושיע: "הדם שיזרום מהפצעים הוא דמי. אין לאדם כל כך הרבה דם שיזרום ממנו."

אני: "אבל זה לא מספיק למדענים."

המושיע: "פצעים אלה אינם מחלימים ואינם מוגלתיים. פצעים אלה יקרינו את האור שיחזיר את הראייה לעיוורים. הדם הזה, שאשפוך דרכך, יהיה ישועתם. בתי, אם מישהו עדיין לא יאמין אז, הוא לא יוכל להאמין גם אחר כך.

כתבי, בתי, עבור חלקם נצלבתי לשווא, ועבור חלקם אצלב לשווא. נשמות אלה כבר בחרו באביהן."

שוחחתי עוד זמן מה עם המושיע. ואז:

המושיע: "כתבי זאת, בתי. תוציאי זעקות גדולות בעת חריטת סימני הפצעים בכנסייה. זעקת הכאב חייבת להיות."

אני: "אדוני, האם זה כואב כל כך?"

המושיע: "כן, בתי, זהו הכאב הגדול ביותר." אני: "האם רבים יבהלו אז?"

המושיע: "בתי, הפחד אינו נורא בהשוואה לכאב שתחווי. הכאב הגיהינומי הזה הוא טיפה בים לעומת הגיהינום."

אני: "כן, אדוני, הבנתי. כפי רצונך, כך יקרה." חשבתי אם עוד משהו עומד לקרות עכשיו והמושיע עוד יגיד לי משהו.

המושיע: "כן, יש עוד משהו. אני אטביע בך את סימני הפצעים, בהקדם האפשרי."

אני: "אדוני ואלוהי, אני נכנעת לרצונך. תן לי רק לאהוב אותך ולהיות איתך, עכשיו ולנצח נצחים."

המושיע: "בתי, בחרתי בך. את אהובתי ביותר, עכשיו ולנצח נצחים."

אני: "אלוהים יקר, האם עליי למחוק את המילה 'האהוב ביותר'?"

המושיע: "האם אין זה נתון לי לומר זאת למי שארצה?"

אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי."

אני: "אני מרגישה כל כך לא ראויה למילה 'האהובה ביותר'."

המושיע: "בתי היקרה, אני מברך אותך עכשיו."
- כרעתי ברך -
המושיע: "אני מברך אותך בשם האב, הבן ורוח הקודש. לכי לשלום, בתי."
אני: "תודה לאלוהים אדוני. יהי שם ישוע המשיח מבורך, עכשיו ולנצח נצחים. אמן."
כמו ברוב המקרים, התפללתי תפילת תודה והקרבתי את הקודש הרוחני למען כל בני האדם ולמען כל הנשמות המסכנות בגיהינום.
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
לאחר הקודש שאלתי את המושיע אם עליי לשלוח פקס לקנצלר ה. קוהל.
המושיע: "עשי זאת, בתי, אני רוצה זאת."
בשעת ערב מאוחרת הלכתי אל רוזוויטה. בנה עזר לי לשלוח פקס עם מכתב לקנצלר.
בסביבות השעה 23:30 התפללתי עוד מחרוזת תפילה.

15.08.92 — שבת - עליית מרים לשמים בשעה 4:15
לפנות בוקר התחלתי להתפלל. התחברתי למושיע.
המושיע: "המכתב היה נכון. אל תדאגי לגבי המכתב." דמעות זלגו מעיניי, באופן חופשי, ללא התערבותי.
המושיע: "כתבי זאת, בתי, המלחמה מתעצמת. הגרמנים אינם רשאים להתערב במלחמה זו."
אני: "האם עליי לומר זאת?"
המושיע: "אם ישאלו אותך. יש לקרוא לעם להתפלל. באמצעות התפילה אני יכול לשנות הרבה. בתי, התפללי הרבה. השטן חזק. נוצרים טובים רבים ייפלו שללו.
שמרי היטב על כל מה שאת כותבת עכשיו. אני אעניק לך הגנה מיוחדת. בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
בין השעות 10:30 ל-12:30 הייתי אצל מריון וכתבנו.
בין השעות 16:30 ל-19:45 הייתי בכנסייה ברוט. שם התוודיתי ונשארתי גם למיסת HI בשעה 19:00.

16.08.92 - יום ראשון
בין השעות 8:30 ל-10:00 התפללתי.
הפקדתי בידי המושיע נשמות רבות באמצעות לבה הטהור של מריה, כמו גם את הנשמות המסכנות.
בכיתי מעומק הלב ואמרתי למושיע:
"ישוע היקר, אני מוכנה לסבול כפרה למען כל הנשמות."
לפתע זלגו מעיניי דמעות גדולות וכבדות. כן, אלה לא היו הדמעות שלי. אלה היו דמעותיו של המושיע, שזלגו מעיניי.
המושיע: "כתבי, בתי, את תסבלי למען כל הנשמות. אני אוהב את כולן. כולן הן ילדיי. לא כולן רוצות למלא את רצוני. סבלות הכפרה שלך
קרובות מאוד."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך מאוד. כתבי זאת. האהבה שאני נותן לך ואשר אתן לך, היא אהבתי ומתנתי אלייך."
אני: "אדוני, אך זו המידה הטובה ביותר."
המושיע: "כן, כתבי זאת. מעטים זוכים לסגולה זו. אני יכול לתת אותה למי שארצה. באהבה זו תנצחי הכל."
אני: "אדוני ואלוהי, כיצד אוכל להודות לך על המתנה הגדולה הזו?"
המושיע: "בתי, כבר הודית לי בכך שנתת לי הכל. את יכולה להעביר את האהבה הזו ממני הלאה, אם תרצי. לא יחסר לך באהבה. אצלך יוכלו נשמות רבות לשאוב ממנה. בתי,
את משכני"
אני: "אוי, אדוני, איני יכולה להבין את כל זה."

המושיע: "אם היית מבינה זאת, זה לא היה ממני.
כתבי, בתי, גם אני אהבה בלתי נתפסת. אמרת לכומר שלך, שלבך יכול להבין זאת. השכל אינו יכול להבין את מה שהלב מבין. אני שוכן בלבך, בתי. בלעדיי אינכם יכולים לעשות דבר.
רק האהבה יכולה הכל. בלעדיה אינכם יכולים לחיות. רק אני יכול לאהוב. בתי, הכומר שאת מחכה לו עוד יבוא. אל תדאגי בקשר לזה. אל תדאגי מראש."
אני: "מושיעי, אנא אל תפריד אותי ממך בעת הכאבים הגדולים." המושיע: "אף אחד לא יכול להפריד אותך ממני, כי את שייכת לי לחלוטין."
חשבתי אם אוכל להפריד את עצמי ממך. המושיע: "לבדך אינך יכולה
לעשות דבר."
אני: "הו, אדוני, עכשיו אני רגועה ומרוצה." המושיע: "כן, בתי."
אני: "תן לי אם כן לסבול איתך כפרה למען הצלת הנשמות, כל עוד תרצה." המושיע: "בתי, מה שכתבת מוצא חן בעיניי במיוחד."
זה רצוני שתעשי זאת. לא יחסר לך דבר איתי. כל מה שאת אומרת, אני הוא. כן, בתי, אני אדונך ואלוהיך. גופך הוא גופי. רצונך הוא רצוני. ברכתך היא ברכתי."
אני: "אדוני, האם מותר לי לברך?"
המושיע: "בתי, עלייך לברך רבות." אמרתי שברכה היא
דבר גדול מאוד. המושיע: "גם אני גדול."
אני: "איך עליי לברך?"
המושיע: "אני אוביל את ידך."
אני: "אוי, אדוני, עכשיו סיימתי. האם עליי לכתוב עוד משהו? האם אתה רוצה בכך?" המושיע: "בתי היקרה, אהבי אותי יותר בזולתך."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."
המושיע: "בתי, אני מברך אותך עכשיו. בשם האב, הבן ורוח הקודש."
אני: "אמן. תודה לאלוהים אדוני. יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך עכשיו ולנצח נצחים. אמן."
אני: "אלוהים יקר, האם היה נכון שגם אמרתי את זה למריה?" המושיע: "אני
שמח לשמוע זאת."

13:00 מחרוזת התפילה ותפילה באדום.
19:00 מיסת ערב בכנסיית רוכוס במינגולסהיים.

17.08.92 - יום שני

10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך יותר מכל." אני: "אדוני, אני לא
יכולה לכתוב את זה."
המושיע: "כתבי זאת. בתי, אני מרוצה מהתנהגותך. המשיכי כך. אל תפחדי שלא תקבלי מספיק אהבה. אני אלוהי האהבה. העבירי הלאה את האהבה שאת מקבלת ממני, שוב ושוב. לא יחסר לך באהבה. היי צנועה וענווה. אני איתך."
אני: "אדוני, חשבתי שאהיה איתך רק כשאקבל את סימני הפצעים?" המושיע: "בתי, את כבר
איתי עכשיו. אני הכל בתוכך."
אני: "אדוני, אני מרגיש אש בוערת בלבי."
המושיע: "אני אש האהבה. איש אינו יכול לכבות אש זו. היא בוערת במקום שבו אני רוצה."
אני: "אדוני, אני עלול לבכות עכשיו. רק אתה לבדך יודע עד כמה אני אוהב אותך. מושיע יקר, האם עליי לדעת עוד משהו?"
המושיע: "תן לדברים להתרחש. אל תדאג מראש."
אני: "אדוני, אני מאמין שאין דבר יפה יותר מאשר להיות איתך באהבה."
"הו, ישוע היקר שלי, ואתה בא לבית החולים האוניברסיטאי, לחדר הרופאים הזה, ומתייחס בענווה אל עוזרת רנטגן עלובה שכזו.

מעולם לא הייתי יכולה לדמיין בעבר שקיים דבר כזה. אדוני, איני יכולה להודות לך במילים. אני מודה לך באהבתי אליך ואל הזולת."
אני: "הו, אדוני, אתה מקור האהבה. אני חשה אותה עכשיו בעוצמה רבה." המושיע: "בתי, היי מוכנה למה שאני מבקש ממך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מוכנה, אם אני מספיקה לך כך." המושיע: "בתי, את מספיקה לי כפי שאת."
אני: "ישוע היקר שלי, אל תתמהמה. גם אני צמאה." המושיע: "שמחתי לשמוע זאת ממך."
המושיע: "בתי היקרה, לכי לשלום." אני: "תודה לאלוהים, האדון."
מחרוזת התפילה ומיסת HI.
20:00 קבוצת תפילה.

18.08.92 — יום שלישי
10:00 בחדר הרופאים:
לאחר תפילה עמוקה וכנה, דמעות עולות בעיניי שוב.
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך, כתבי זאת. הגיע הזמן שבו אסיים את מלאכתי. את שייכת לי לחלוטין."
דמעות זלגו מעיניי, דמעות שלא היו שלי. שאלתי: "האם אלה הדמעות שלך?"
המושיע: "כן, אלה הדמעות שלי. אלה הסבלות למענך. בתי, תני למפעל שלי לפעול בתוכך."
אני: "אדוני, מה אתה קורא 'מעשי'?"
המושיע: "בתי, זו צליבתי בתוכך." אני: "כמה שעות זה יימשך?"
המושיע: "כמו בגולגולתא."
אני: "האם מרים הקדושה תהיה שם?"
המושיע: "אמך השמימית נוכחת בכל צליבה. היא תעניק לך נחמה. אהבי אותה כמו שאת אוהבת אותי."
אני: "האם אשפוך דם רב בעת הצליבה?" המושיע: "כמעט הכל."
אני: "האם אוכל להמשיך לחיות לאחר מכן?"
המושיע: "בתי, זהו הדבר הבלתי נתפס עבורכם."
המושיע: "אני יכול להחליף את כל מה שחסר. לא יחסר לך דבר. אני החיים שלך."
אני: "אז נשמות ייוושעו בזכות הדם שנשפך."
המושיע: "כן, בתי, רבים מאוד, רבים מאוד יתנצרו בזכותו. יהיו ריפויים."
אני: "מי יכול להירפא?" המושיע: "כל אחד."
אני: "אדוני, הרי לא כולם חולים."
המושיע: "כן. המחלה הגדולה ביותר היא שרובם כבר לא אוהבים אותי." אני: "אלוהים יקר, אני כן אוהבת אותך."
המושיע: "אני יודע זאת, בתי."
המושיע: "כתבי, בתי, את סימני הפצעים שתקבלי, זה יקרה בימים הקרובים. היי מוכנה, בתי."
אני: "ישוע היקר, אני מבקשת ממך רחמים, שאצליח לעמוד בכל זה, שאשאר איתנה ונאמנה, ושלאחר שזה יקרה, אאהב אותך עוד יותר."
המושיע: "בתי, היי בטוחה, את תאהבי אותי יותר לאחר מכן." אני: "האם זה קורה בכנסייה?"
המושיע: "כן, זה יקרה בכנסייה."
המושיע: "בתי, השאירי הכל בידי, את הכלי שלי."
אני: "אדוני ואלוהי, אבי האוהב, יהי רצונך." המושיע: "בתי, אעניק לך חסד רב. בתי היקרה, לכי לשלום."

אני: "תודה לאלוהים האדון."
18:30 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

19.08.92 — יום רביעי
10:00 — חדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי, מילה במילה. הפצעים שתקבלי ממני ידממו בכל יום שישי, למעט בחגים גדולים. הדם שיזרום הוא דם קדוש."
אני: "אדוני, אבל אני לא קדושה."
המושיע: "אז את לא את. אני זה. הפצעים שתקבלי יהיו עמוקים."
אני: "אדוני ואלוהי, איני מבינה את המילה 'עמוק', למה אתה מתכוון?"
המושיע: "אלה אינם סימני פצע שטחיים. כתבי, בתי, לכן יזרום דם רב. אין לך צורך לפחד מכמות הדם הזו, שנשפך."
המושיע: "בתי, קבעתי עבורך את היום שבו תקבלי את סימני הפצעים. זהו היום שנעים לי, לאמי ולכם."
אני: "אדוני, אני לא רוצה לדעת מתי. או שאולי עליי לדעת, אני משאירה את זה בידיך. אני מבקשת ממך, תן לי חסד רב, כשיגיע היום, שאהיה אמיצה ולא אפחד ולא אספק, ושרוח הטומאה לא תהיה בקרבת מקום."
המושיע: "בתי, כך יהיה."
אני: "ישוע היקר שלי, אני לא יודעת אם עליי לכתוב עוד משהו." המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שתשמרי את הכל בסוד." אני: "האם מותר לי לדעת מדוע?"
המושיע: "מחסור במקום, והסקרנים מגיעים ראשונים." אני: "כן, אדוני, אציית לרצונך."
אני: "אדוני, האם אין לי עוד צורך לדעת דבר?"
המושיע: "כן, בתי, עלייך לשאת הכל בסבלנות ובאהבה."
אני: "אלוהים יקר, בזה לא יחסר לי, כי נתת לי את מידת הסבלנות, ואת האהבה עוד תתן לי. אני מאמינה ומקווה שאעשה זאת."
המושיע: "בתי, אני איתך ואהיה איתך תמיד."
אני: "אדוני, כשיגיע הרגע הזה (סימני הפצעים), האם ארגיש משהו לפני כן?" המושיע: "את תרגישי את אהבתי. אני האהבה, בתי."
אני: "כן, אדוני, הבנתי. אני מודה לך, אדוני ואלוהי." המושיע: "בתי היקרה, אני נושא אותך איתי."
אני: "כן, אדוני, אתה יכול לשאת אותי לאן שתרצה."
אני: "הו, אדוני, ישוע היקר שלי, אני אוהבת אותך כל כך. אני תמיד כל כך מאושרת איתך."
המושיע: "בתי היקרה, לכי לשלום." אני: "תודה לאלוהים האדון."
תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש במינגולסהיים, בכנסיית רוכוס.

20.08.92 - יום חמישי
10:00 בחדר הרופאים:
המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה את תנועתך."
אני: "אלוהים יקר, כבר שאלת אותי זאת בהתחלה, אך אני עדיין לא מבינה זאת לגמרי, ובכל זאת אני נותנת לך את תנועתי."
המושיע: "אני קובע לאן עלייך ללכת."
אני: "אדוני, אני אלך לאן שתרצה. אנא תן לי לדעת שאני אכן עושה זאת."
המושיע: "בתי, כתבי זאת. אני האדון והאל של כל מה שזז. מי ששייך לי, חייב להתאים את עצמו אליי." כתבי, בתי, אני רוצה שתתאימי את עצמך אליי בקפדנות."

אני: "אלוהים יקר, אני רוצה לעשות זאת, אנא עזור לי בכך. אני כל כך חלשה, אנא השתיק את לשוני כשאני צריכה לשתוק."
המושיע: "בתי, את מדברת כשאני רוצה. אל תדאגי בקשר לזה." אני: "אבל אדוני, אני לא מבינה את המילה 'בקפדנות'. תגיד לי משהו על זה."
המושיע: "מה שהתחלתי, אסיים."
אני: "עכשיו אני מפחדת שאעשה משהו לא נכון." המושיע: "בתי, איתי זה לא יקרה."
אני: "האם תוכל לספר לי עוד משהו על 'לסדר בקפדנות'?" המושיע: "ה'כן' שלך פירושו 'כן', וה'לא' שלך פירושו 'לא'."
אני: "אלוהים יקר, היום יש לי יותר תחושה שאתה גם אב קפדן, יותר מבדרך כלל. האם דמיינתי את זה?"
המושיע: "בתי, הזוועות בעולם גדולות. קיצרתי את הזמן. האויב נמצא בכל מקום. בני האדם אינם יודעים מה הם עושים. אני אתיר הרבה דברים שהאויב רוצה. בני האדם חייבים לחזור בתשובה."
אני: "אלוהים יקר, אנא, רחמים וחסד לכולם. אני מוכנה להציל את הנשמות יחד איתך. אני כולה שלך. עשה בי מה שתרצה ומתי שתרצה. אני אוהבת אותך מאוד, אלוהי השילוש הקדוש, הטוב והרחום."
המושיע: "בתי, סבלי עוד מעט עד שיגיע הזמן הנכון. אני איתך, אל תדאגי. אחזי היטב בידי."
אני: "ישוע, מלך המלכים, אעשה זאת." המושיע: "בתי, אני אוהב אותך.
לכי לשלום." אני: "תודה לאלוהים האדון."

12:00 בצהריים בקפלה שבבית החולים.

המושיע: "אני רוצה שתכתבי משהו. אני רוצה שתמלאי את רצוני." אני: "אדוני ואלוהי, מהו רצונך?"
המושיע. "שתשא את סימני הפצעים שתקבל עד הסוף."
אני: "אדוני, אעשה זאת איתך, כי אני אוהבת אותך, כי זהו רצונך וכי אני רוצה שהנשמות ינצלו מהדנה."
המושיע: "כתבי, בתי, צלקות הפצעים יביאו לך בעיות רבות, צרות. תני לי את כל הבעיות, את כל הצרות, אני אפתור הכל. אל תעשי דבר לבד. עליך להיות צייתנית לי. בתי, תחילה עליך להקשיב לי.
בתי, אני רוצה שתהיי צנועה."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מבקשת ממך את החסד שאהיה צייתנית. זו מידה טובה גדולה, שאני זקוקה לה כל כך."
המושיע: "בתי, כתבי זאת, עוד היום תקבלי את המתנה. זהו רצוני, לתת אותה לך."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, אני מודה לך." המושיע: "בתי
היקרה, לכי לשלום."

18:30 תפילת מחרוזת ורוזרי ומסת הקודש באדום.

21.08.92 - יום שישי.

10:00 בחדר הרופאים:
אתמול כמעט הפסקתי לכתוב לגמרי. כעסתי כי אני כותבת ומבינה כל כך גרוע. מתוך אהבה לישו אני ממשיכה לכתוב.
המושיע: "רצוני הוא שתכתבי. בתי, לא יעבור זמן רב עד שתפסיקי לכתוב. מישהו אחר יכתוב במקומך. עד אז עליך
עדיין ללמוד."
"כתבי, בתי, אני אטיל על בעלך סבל צלב." אני: "האם עליי לכתוב זאת?"
המושיע: "כן, כתבי זאת. הוא חייב לקבל אותם ואין לו ברירה אחרת."
אני: "אדוני, אני לא רוצה לדעת אילו סבלות הוא יקבל. אני רק יודעת שאם אתה נותן לו אותן, זה טוב בשבילו. בבקשה, אל תתן לו ללכת לאיבוד. אני יודעת שהוא פזיז."
המושיע: "בתי, אני נותן לו זמן שבו הוא יכול לחזור בתשובה."

אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי."
המושיע: "בעלך יעשה את מה שאני רוצה. העונש הכרחי." אני: "מושיע, אתמול לא הבינו אותי."
המושיע: "בתי, את שייכת לי. מעטים יבינו אותך, כי לא את זו, אלא אני, והם אינם רוצים להבין אותי. לא כל אחד יכול לשאת את האמת. כתבי, בתי, אני האמת. אל תתפלאי אם אנשים מתייחסים אליך כך.
כך התייחסו אליי גם אז. המשיכי להיות ענווה ונוחה לב." אני: "אדוני, אני מבקשת ממך ענווה ונוחות לב. זה לא מספיק לי. אנא תן לי אהבה רבה, כדי שאוכל להעביר אותה הלאה. רק עם אהבתך אצליח בכל דבר."
המושיע: "בתי היקרה, אני מרוצה מהתנהגותך. אל תטיחי בעצמך שזה לא נכון. אני עושה איתך מה שאני רוצה. זה לא ימצא חן בעיני האחרים. כולם חייבים להתאים את עצמם אליי. זו גם רצוני."
אני: "אדוני ואלוהי, עשה כפי רצונך." לאחר זמן מה:
המושיע: "כן, בתי, כתבי זאת. החלטתי להגשים את התוכנית שלי. תקבלי ממני את חמשת סימני הפצעים. ה"כן" שלי הוא "כן". לא יחסרו לך כאב וחסד. הישאר ערה והיי מוכנה."
אני: "אלוהים יקר, אני אוהבת אותך כל כך עכשיו. אני משליכה את עצמי לזרועותיך עכשיו ואני רוצה להישאר תמיד בלבך."
המושיע: "בתי, את שייכת לי לנצח. איש לא יוכל להפריד בינינו עוד. אנחנו בלתי נפרדים כעת. אני משפיע כעת את אהבתי עלייך, כדי שתתגברי על כל מה שעתיד לבוא עלייך. באהבה זו תנצחי את כולם.
אני: "אדוני, אני מרגישה בלב שלי שהוא חם, והוא נהיה חם יותר ויותר." אני: "איך אתה מצליח לעשות את זה?"
המושיע: "אני אלוהי האהבה."
אני: "זה כל כך יפה. כבר לא חושבים על כעס. אני מאמינה שהאהבה מחקה את הכעס."
המושיע: "כן, בתי."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד הגדול הזה." המושיע: "לכי לשלום, בתי היקרה."

כמו תמיד, התפללתי תפילת תודה.
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.

22.08.92 — שבת

7:30 - 9:00 תפילה - איחוד.
המושיע: "כתבי, בתי, מילה אחר מילה." אני: "כן, אהובי הנעלה."
המושיע: "בתי, אני רוצה את מסירותך המלאה."
אני: "אדוני, כבר נתתי לך הכל. האם יש עוד משהו שלא נתתי לך?"
המושיע: "תני לי את חושייך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מעניקה לך אותם. הכל יהיה שלך." המושיע: "אני אראה ואשמע בשבילך."
המושיע: "כתבי, בתי, תקבלי ממני חושי תפיסה אחרים. תראי ותשמעי מה שאחרים אינם רואים ואינם שומעים."
אני: "אדוני, האם זה חלק מהמיסטיקה?"
המושיע: "כן, זה חלק מהמיסטיקה."
המושיע: "כתבי, בתי, אני מבקש ממך את הסכמתך לגבי סימני הפצעים."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר והרחום שלי, אהבתי הבלתי נתפסת והאינסופית, אני נותנת לך את הסכמתי שתטביע את סימני הפצעים בגופי, גופי הוא עתה גופך. וזה למען ישועת כל הנשמות ותשובת החוטאים בעלי הרצון הטוב."
המושיע: "בתי, די לי." המושיע: "הייתי חייב לבדוק זאת שוב."

המושיע: "את בתי האהובה ביותר." אני: "אדוני, האם
עליי לכתוב זאת?" המושיע: "כן, כתבי זאת."
אני: "אדוני, איני יכולה להבין שאני היקרה לך ביותר." המושיע: "את היא, בתי."
אני: "אדוני, אני חוששת שאני החוטאת הגדולה ביותר." המושיע: "את
חושבת כך כי את כל כך קטנה."
אני: "הו, אדוני, אני צמא שוב לאהבתך, אני כל כך בלתי שבע. אנא טבל אותי במקור אהבתך,
כדי שלעולם לא אצמא."
המושיע: "רק בגן עדן תהיי שלמה ולעולם לא צמאה." אני: "אדוני, חשבתי שכבר כאן, על האדמה, נמצא
גן העדן, כאשר נותנים לך הכל." המושיע: "בתי, עדיין יש לך את בגדך."
אני: "למה את קוראת 'בגד'?"
המושיע: "את גופך. את נמצאת בשלב מקדים לגן עדן, בדיוק כמו שיש שלב מקדים לגיהינום."
אני: "כלומר, אני עדיין יכולה להגיע לגיהינום?"
המושיע: "בתי, השאירי את זה לי. שמחי על שאת איתי."
המושיע: "עד עתה מילאת את רצוני. הישאר בי ועמי, גם מעתה והלאה, ואז תמלא גם את הדברים האחרים שיבואו
עליך."
אני: "אדוני, אבי האוהב, אני אוהבת אותך כל כך, עד שאין לי משאלה אחרת מלבד למלא את רצונך
ולהיות תמיד בך ועמך." המושיע: "אני מברך אותך, בתי, בשם האב, הבן ורוח הקודש. לכי לשלום, בתי
היקרה."
אני: "תודה לאלוהים אדוני. יהי שם ישוע ומריה מבורך, עכשיו ולנצח נצחים. אמן."

בין השעות 16:30 ל-17:15 התפללתי בכנסייה ברוט והתוודיתי בפני הכומר ווגט.
בשעה 18:15 השתתפתי במיסה הקדושה בכנסייה במינגולסהיים. אדריאנה הייתה שם. היא חוותה רגע
יפהפה כאשר כרעתי ברך על הרצפה וקיבלתי את הקודש מהכומר קזנהיימר.

בסביבות השעה 21:00 התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת.

23.08.92 - יום ראשון

8:20: כרגיל, התפללתי לפני שהתאחדתי.
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. תפקידך הוא להוביל נשמות רבות אליי. אהבי את כולן. כל נשמה יקרה לי,
זו כמו זו. אל תשפטי אף אחת."
שאלתי על אתמול, כאשר כרעתי ברך לפני הכומר ממינגולסהיימר וסבלתי מהתקפות. לפני הקודש הקדוש
היה לי שלום, ורק לאחר הקבלה ולאחר ההתאחדות חזר אליי השלום.
המושיע: "הרוחות הטמאות תמיד סובבות אותך, והן תמיד יתקפו אותך. לא תוכל להימנע מכך. אין לך
ממה לפחד, אני איתך."
אני: "אדוני, אם אתה איתי, מדוע התרת לרוחות הטמאות לתקוף אותי כשכרעתי ברך?"
המושיע: "כדי שתראה איך הרוחות הטמאות נלחמות כשמישהו כורע ברך לפניי."
אני: "תודה לך, אדוני, אני מקווה שהאחרים יקבלו את הלקח הזה ויביאו קורבנות, יכרעו ברך לפניך בעת קבלת
הקודש."
המושיע: "בתי, אני מבקש ממך דבר מה."
אני: "כן, אדוני, אני נותן לך את זה מבלי לדעת מה אתה רוצה." המושיע: "אני
רוצה את ה'כן' שלך לכל דבר."
אני: "אדוני, האם שמעתי נכון?" המושיע: "כן,
כתוב זאת."
אני: "אדוני ואלוהי, אלוהי השילוש הקדוש האוהב, אני נותנת לך את ה'כן' שלי לכל דבר." אני: "אלוהים יקר,
אבל אנא תן לי גם לזהות שזה אתה כשאני אומרת את ה'כן'. לשם כך אני צריכה גם את יכולת הבחנה בין
הרוחות."

המושיע: "כתבי, בתי, את תקבלי את החסד להבחין בין הרוחות, זה לא ייקח עוד הרבה זמן."
המושיע: "בתי, באמת נתת לי הכל." לא רציתי לכתוב את זה.
המושיע: "כתבי זאת. מלאכתי יכולה להתחיל."
אני: "אדוני, האם תוכל להעניק לי עוד אהבה? נשמתי משתוקקת לעוד אהבה. אני זקוק לאהבה רבה, זה לא מספיק לי. אני מרגיש כמו קבצן המבקש לחם. אתה הוא מוקד האש הבוער של האהבה. אני שוקע באהבה הזאת"
המושיע: "את עדיין לא יכולה לשאת זאת. כשתקבלי את ייסורי הכפרה, אעשה זאת. בתי, לא חסר לך אהבה, אני איתך."
אני: "כן, אדוני. צריך להיות מרוצה ממה שיש." אני: "מה עליי לעשות עם המכתב של הקנצלר קוהל?"
המושיע: "בתי, המתיני עוד. אני עוד אראה לך מה עלייך לעשות. המשיכי להתפלל למען הפוליטיקאים."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך. לכי לשלום." אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי, על הכל."
10:00 מיסה קדושה באדום.
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה.
אחר הצהריים סבלתי מכאבי ראש עזים, אך הרגשתי אהבה רבה כלפי המושיע."

24.08.92 - יום שני
:9:45
אני: אלוהים יקר, סבלתי מכאבי ראש עזים וחדים אתמול וגם הבוקר בין השעות 3:00 ל-6:00.
המושיע: "בתי, אלה היו ייסורי כפרה שלי."
אני: "מושיע יקר, ישנתי הלילה שעתיים וחצי, עכשיו אני צריכה לעבוד והערב יש עוד מפגש תפילה. כרגע אני מרגישה רעננה כאילו ישנתי כל הלילה. האם זו חסד ממך?"
המושיע: "כן, בתי, אחרת לא היית מצליחה להחזיק מעמד."
אני: "אני רוצה לשאול אותך אם עליי ללכת לאב גבהרד היידר בסוף השבוע, האם זה רצונך?"
המושיע: "בתי, לכי לאב גבהרד, לכי אליו."
אני: "האם מותר לי לספר לו על סימני הפצעים שאקבל ממך?" המושיע: "את צריכה לספר לו או לקרוא לו את מה שכתבת."
אני: "אדוני, מתי עליי לקחת את החופשה שלי?" המושיע: "עליך לרשום אותה בספטמבר."
אני: "אתמול דאגתי אם היה נכון מה שסיפרתי לקלאודיוס מלוקסמבורג (על סימני הפצעים)."
המושיע: "לא אתה, אלא אני הוא זה שאמר זאת. אל תדאג עוד בעניין זה. אתה רק כלי בידי."
אני: "אדון יקר, האם אתמול היה תחילתו של סבל הכפרה?" המושיע: "כן, זו הייתה ההתחלה."
אני: "מושיע יקר, האם עליי לדעת עוד משהו?"
המושיע: "כתבי, בתי, את סימני הפצעים שתקבלי ממני, זה יקרה בקרוב מאוד."
אני: "אדוני, כבר אמרת לי את זה." המושיע: "אני רוצה שתהיה מוכן." אני: "מה אתה קורא 'מוכן'?"
המושיע: "שאוכל לפעול, בזמן שמתאים לי." אני: "אלוהים יקר, מה אתה קורא 'הזמן המהיר ביותר'?"
המושיע: "זה יכול לקרות בכל רגע, בכל שעה או בכל יום." אני: "אמרת לי 'להיות מוכן', מה עוד אתה קורא 'להיות מוכן'?"

המושיע: "עליך להיות נדיב."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מבקשת ממך את החסד שאהיה נדיבה ושאני אהיה מוכנה כפי שאתה רוצה."
המושיע: "בתי, אני מעניק לך את החסד כבר עכשיו. אך מעטים הם בעלי נדיבות."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך על החסד הגדול הזה."
אני: "ישוע היקר שלי, הלב שלי בוער כאש. הו, אהבתי הבוערת, אני אוהבת אותך יותר מכל. אני מאמינה שהאהבה מנצחת את כל הסבל."
המושיע: "כן, בתי, היא תנצח."
המושיע: "בתי היקרה, אני מצפה ממך לסבלנות ולאהבה לכל דבר. לא יחסר לך בכך, עליך רק להמשיך להעניק אותן."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."
המושיע: "כתבי, בתי, אתמול שמחתי לסבול איתך." אני: "ואני, אדוני, אהבתי אותך כל כך במהלך הסבל, זה בלתי נתפס בעיניי."
המושיע: "כן, בתי, כך הדבר. בתי היקרה, אני מודה לך. לכי לשלום."
אני: "תודה לאלוהים האדון."
צילמתי רנטגן לחולה מקרואטיה. שנינו זכינו בחסד כאשר סיפרתי לו על אלוהים. החולה בכה והלך משם מאושר.
חולה אחר הגיע מהמבורג, יליד 1909.
הוא אמר לי שאין אלוהים וקלל את העבר. הזלפתי עליו מים קדושים וברכתי אותו מבלי שהוא ראה זאת.
לאחר מכן הוא המשיך לקלל, במיוחד את האב הקדוש.
אמרתי לו שאם היה עומד כעת בפני בית הדין של אלוהים, הוא היה הולך לגיהינום. אז אמרתי לו שהוא צריך להתפלל.
על כך הוא אמר שהוא מעדיף לנשוך את אפו מאשר להתפלל. אמרתי לו
שינשוך את אפו ואז ילך.
זמן קצר לפני כן כבר התפללתי עבורו, ולאחר מכן חשבתי על הפסוק מהתנ"ך: "אל תזרוק פנינים בפני חזירים."
חולה נוסף הגיע מרוסיה, מאזור הוולגה. הוא עבד בסיביר במשך שנים רבות. הוא היה צנוע ושמח על פתקי התפילה שנתתי לו.
18:30 - מחרוזת התפילה ומיסת הקודש.
20:00 - קבוצת תפילה.

25.08.92 - יום שלישי

26.08.92 - יום רביעי
10:00 חדר הרופאים:
אני: "אני מבקש ממך, אדוני ואלוהי, האם תוכל לתת לי מילה אחרת ל'הזמן המהיר ביותר'? בשפה הגרמנית אין דבר כזה."
המושיע: "בתי, אבל את הבנת את זה." אני: "כן, אבל האחרים לא מבינים את זה."
המושיע: "בתי, אילו הייתי מנסח זאת כך שהאחרים יבינו, את לא היית מבינה. אני מדבר אלייך ולא אל האחרים."
אני: "כן, אדוני, אקבל את זה כפי שאמרת."
המושיע: "בתי היקרה, לא נותר לך עוד הרבה זמן עד שתקבלי את סימני הפצעים. בתי, הקשיבי לי היטב. אני אדונך ואלוהיך. האחרים ינסו להסיט אותך מהכל. אל תקשיבי להם. איתי תזהי את כולם. האהבה האמיתית נמצאת בי. ילדתי היקרה, כתבי זאת, יהיו לך קנאים רבים, יותר מאי פעם."
אני: "אדוני, ואני צריכה לסבול את כל זה."
המושיע: "את לא יכולה לעשות זאת, בתי, אני אעבור את זה יחד איתך." אני: "אדוני, הסר ממני את ה'אני'."

המושיע: "בתי, ה'אני' שלך הוא אני."
אני: "זה עדיין הרגל שלי, שאני צריכה להיגמל ממנו."
אני: "אדוני, חיכיתי כבר זמן מה, שום דבר לא קרה, לא אמרת דבר, האם עליי לחזור עכשיו לעבודתי?"
המושיע: "בתי, חיזקתי את נשמתך, כדי שיהיה לך אומץ לכל דבר." אני: "כלומר, עכשיו יש לי אומץ."
המושיע: "כן, בתי. בתי, אני אוהב במיוחד את בעלי האומץ. אני אוהב אותך, לכי לשלום."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי."

19:00 — מיסת Hl בקפלת רוכוס.

27.08.92 — יום חמישי

10:00 חדר הרופאים באגודה:
המושיע: "בתי, את שומעת אותי?" אני: "כן,
אדוני, אני שומעת אותך."
ואז לא שמעתי דבר זמן מה, כי ד"ר הרמן נכנסה. מאוחר יותר:
אני: "מושיע יקר, האם משהו עומד לקרות לי?" המושיע:
"כן, הצליבה, קבלי הכל." אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."
אני: "איך אדע שזה ממך?"
המושיע: "לא יחסר לך אהבה. הקריבי אותה למען החוטאים הקשים." אני: "כן, אדוני, אקריב אותה
למען החוטאים הקשים."
המושיע: "היי מוכנה, בתי." אני: "זה יקרה ביום
או בלילה?" המושיע: "בלילה, בתי."
אני: "האם הצליבה תהיה ללא דם או צליבה מדממת?" המושיע: "זו תהיה צליבה
מדממת."
המושיע: "סבלי את הכאבים."
אני: "כן, אעשה זאת, אלוהים יקר, כי אני אוהבת אותך כל כך. אדוני ואלוהי, את היום שאחרי הצליבה אני
מפקידה בידיך. איני דואגת למה שיקרה
ולמה שיקרה."
המושיע: "בתי, לקחתי על עצמי את הדאגה בשבילך."
אני: "כן, אדוני, יהי רצונך. אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי, יותר ממה שחשבתי שאוכל לאהוב
אותך."
המושיע: "בתי, אני מוּקָע בתוכך. את הכאב נחוש יחד. אני אתן לך לשאת ככל שתוכלי. בתי, עולי
מתוך."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "זה מספיק. בתי היקרה, לכי לשלום." אני: "תודה לך, אדוני
ואלוהי."

18:30 מחרוזת התפילה ומיסת Hl. באדום.

28.08.92 - יום שישי

:10:00
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת."
אני: "אדוני ואלוהי, אני אומרת זאת כבר עכשיו, כי איני יודעת מה אתה רוצה ממני, או אם עליי לעשות משהו,
ואני אומרת על כך 'כן'. אדוני, יהי רצונך. הכול לכבודך הגדול ולמען ישועת הנשמות."
המושיע: "בתי, אני מכיר את בקשותיך. הן נראות לי טובות. רצוני הוא לשאת אותך בתוכי. עד כה עברת את
המבחנים. האחרים עוד יבואו."
אני: "אדוני, האם עליי לחשוש שלא אעבור אותן?"

אני: "הו, אדוני ואלוהי, יש לי עכשיו משאלה אחת בלבד, והיא שלא אפרד ממך לעולם, גם לא בעת הסבל הגדול."
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. הסבל הגדול הוא סבלי. את תקבלי את סבלות הכפרה, את חמשת סימני הפצעים בבת אחת. תני להם לחלחל." אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני אתן להם לחלחל."
המושיע: "אני אהיה בתוכך, איתך ועמך. הרוח הטמאה לא תהיה בקרבתך."
אני: "האם האירוע הזה קרוב מאוד?"
המושיע: "קרוב כל כך, שזה יכול לקרות בכל רגע."
אני: "אדוני, אמרת שזה יקרה בכנסייה באדום."
המושיע: "על ידי קיצור הזמן אני יכול לקבוע כפי רצוני." אני: "כן, אדוני, אני מבינה. אדוני, אתה תמיד צודק." המושיע: "כתבי, בתי, אין בי דבר לא נכון."
המושיע: "כתבי, בתי, כל מה שאת צריכה לסבול איתי, יהיה שכרך הגדול בשמים."
אני: "אלוהים יקר, אני רוצה לשאול אותך שוב אם עליי לשאת את סימני הפצעים בגלוי, והאם הבנתי נכון בפעם הקודמת. (התכוונתי ללא כפפות או כיסוי.)"
המושיע: "כן, בתי, כשתקבלי אותם, ענדי אותם בגלוי. זהו רצוני שתענדי אותם כך."
אני: "כן, אדוני, הבנתי, אעשה זאת." אני: "ומה אם הן מדממות בימי שישי?"
המושיע: "אז תעשה את מה שאומר לך. אל תדאג למה שאחרים אומרים, תמיד תעשה את מה שאני אומר לך."
אני: "אלוהים יקר, האם עליי לרשום עוד משהו, או שאני יכולה ללכת לאחור לצילום רנטגן?"
המושיע: "לכי, עשי את חובתך, בתי האהובה, אני איתך. אני השלום שלך." אני: "ישוע היקר שלי, אז בוא נלך לעבוד."
אני: "אני מודה לך מכל הלב על הכל."

18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
לאחר קבלת הקודש, שאלתי את המושיע לגבי האב גבהרד היידר, האם עליי ללכת אליו?
המושיע: "לכי אליו, בתי, לכי." אני: "האם הוא יקבל אותי?" המושיע: "הוא יקבל אותך."

29.08.92 — שבת

7:15 בבוקר ברוט, בבית:
למעשה רציתי לנסוע אל האב גבהרד ברגנבורג, אך הרגשתי שעליי לכתוב תחילה. בחוץ השתוללה סערה. רעם וברקים היו, סערת ברקים רועשת, וזאת בשעות הבוקר המוקדמות.
המושיע: "כן, בתי, כתבי זאת. יש קשיים רבים העומדים בפניך. אחד הקשיים הוא שעדיין אין לך כומר שתומך בך. האב גבהרד הוא היחיד. אני שמח שאת הולכת אליו. הקשיבי לו היטב. דרכיו אדבר אליך. האב גבהרד הוא הכומר הנכון עבורך."
אני: "אלוהים יקר, האם מותר לי לקרוא בקול את מה שאמרת?" המושיע: "כן,
מותר לך."
אני: "אילו קשיים נוספים יש?"
המושיע: "האנשים אינם מאמינים. יש להם אמונה לכאורה. יש לך אויבים רבים סביבך."
המושיע: "אני לא אעזוב אותך. איתי תנצחי את כולם. בתי, כתבי מילה במילה."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."
קול: "הפצעים שתקבלי, זה יכול לקרות בכל רגע, אבל את השעה אני קובע."

אני: "מי אתה עכשיו, 'אני'?"
קול: "כתבי, בתי, אלוהים-האב מדבר אלייך כעת."
אני: "אדוני ואלוהי, איני יכולה להבין זאת, אך אני מאמינה לדבריך." אלוהים האב: "את נבחרת על ידי, על ידי בני ועל ידי רוח הקודש. ואת שייכת לאלוהים השילוש הקדוש. אמך השמימית תעמוד לצידך ותישאר איתך כל עוד את סובלת כפרה עם בני. אני ובני ורוח הקודש איתך. בתי, את כל הקשיים שיבואו עלייך, אחד אחד, . דרך הצלב שלך היא גם דרך הצלב שלי. תצטרכי ללכת בה עד הסוף."
אני: "תודה, אדוני ואלוהי, אלך את דרך הצלב איתך עד הסוף." אני: "אני מבקשת ממך סבלנות, התמדה ועמידות והרבה אהבה."
אלוהים האב: "בתי, לא יחסר לך דבר."
אני: "אלוהים יקר, חשבתי שישו בחר את השעה עבור סימני הפצעים." אלוהים האב: "מה שאני, זה גם ישו וגם רוח הקודש. אנחנו אחד. אנחנו בלתי נפרדים."
אני: חשבתי לעצמי, כי לא אקבל אהבה רבה במהלך הסבל.
אלוהים האב: "אני אהבה, הסבל הוא הכפרה. את תסבלי למען החוטאים, בתי."
אני: "הבנתי, אדוני ואלוהי. הו, אהובתי הגדולה, אל תתני לי להיפרד ממך לעולם."
אלוהים האב: "בתי, לא יחסר לך דבר עם האל השילוש הקדוש. אני מברך אותך עתה, בתי: אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש יברכו אותך. לכי לשלום, בתי הנבחרת."
אני: "תודה לאלוהים אדוננו. יהי שם האל השילוש הקדוש, הכל-יכול והרחום, מבורך ומרומם. "
-רגנסבורג-
לאחר הכתיבה נסענו לרגנסבורג. בדרך לשם, בעלי הוכה על ידי רוח טמאה. נאלצתי להתפלל רבות. בחוץ השתוללה סערה. כשהגענו לרגנסבורג, בעלי הרגיש שוב טוב והסערה חלפה.
נפגשתי עם האב גבהרד ודיברנו תחילה במשך חצי שעה.
לאחר מכן נכנסתי לכנסייה, המשולבת במנזר. הקודש הקדוש הוצג והועלה על נס. הכומר הוביל את תפילת המחרוזת. לאחר מכן שררה דממה.
בערב, בשעה 17:15, במנזר הכרמליתים, שמעתי את המושיע וכתבתי את דבריו מול הקודש הקדוש.
המושיע: "אני אדבר עם בעלך באמצעות האב גבהרד, כדי שתקבלי ממני את סימני הפצעים. היי בטוחה, הכל יהיה בסדר, אין לך ממה לפחד."
אני: "אדוני, מה קורה עם בני?"
המושיע: "בעלך יגיד זאת לבנך כאשר יופיעו סימני הפצעים." המושיע: "אני מודה לך שבאת לכאן."
אני: "רצית שאבוא לכאן?" המושיע: "כן, רציתי שתבואי
לכאן." אני: "אז מילאתי את רצונך."
המושיע: "כן, בתי. את פנינה." לא רציתי לכתוב את זה.
המושיע: "כתבי את זה."
אני: "אדוני, מדוע אתה קורא לי 'אבן חן'?"
המושיע: "אבן חן היא יקרה, צריך לשמור עליה."
אני: "אדוני, אני תחת הגנתך ותחת הגנת מרים הקדושה." המושיע: "כתבי את זה. כן,
זה מה שאת, בתי. לכי לשלום."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי."

מכיוון ששכחתי את עצמי בכנסייה שבמנזר, בעלי נאלץ לחכות לי יותר משעה. מיהרתי להגיע אליו.
חנינו את הקרוואן בחניון על גדות הדנובה. קבעתי פגישה עם האב גבהרד בסביבות השעה 18:30.
האב גבהרד הגיע וסיפרנו לו. לאחר מכן, האב גבהרד הלך לחדרו במנזר למשך כשעתיים.
כשהוא חזר, האב גבהרד הביא לנו פסל גדול של מריה הקדושה, שנועד לקפלה שלנו. האב גבהרד סיפר לבעלי את מה שהוא צריך לדעת עליי ועל מה שעומד לקרות לי. בעלי גם התוודה בפני האב גבהרד.
כשהבעל שלי עזב, האב גבהרד ואני שוחחנו על דת והמשכתי לקרוא לו מהיומן. בסביבות השעה 21:00 ליווינו, בעלי ואני, את האב גבהרד בחזרה למנזר.
מצאתי את ישו אצל האב גבהרד, ועבורי זו חסד שזכיתי להיות שוב איתו. הוא כומר צנוע, מלא אהבה ושלווה. הוא אומר את האמת בבהירות ובדיוק, מדויק בכל דבר, חוקר תנ"ך טוב שיודע להסביר את התנ"ך היטב. עכשיו, כשאני כל כך זקוקה לכומר טוב, הוא כאן כדי לעזור לי.
למרבה הצער, הכמרים המודרניים אינם יכולים לעזור, ולכן עליי לפנות אל האב גבהרד מריה היידר. תודה לאל שנתן לי את הכומר הזה.

30.08.92 - יום ראשון

בקרוואן "סאלבה רג'ינה" ברגנסבורג, בחניון על גדות הדנובה:
7:45 בבוקר, איחוד תפילה:
המושיע: "כתבי, בתי, כתבי זאת." לפתע חשתי חום ואהבה.
המושיע: "אני הוא האהבה. בתי, לא עזבתי אותך, אני איתך." אני: "האם תישאר איתי?"
המושיע: "את שייכת לי."
אני: "הו, אדוני, זה כל כך יפה איתך."
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. מה שדיברת אתמול עם האב גבהרד היה נכון. סימני הפצעים שתקבלי ממני יופיעו תוך זמן קצר מאוד. זה קרוב כל כך, כאילו זה כבר קרה. אני איתך, אל תדאגי לשום דבר." אני: "אלוהים יקר, האם ייתכן שאקבל את הצליבה מאוחר יותר?" המושיע: "אני יכול לעשות זאת כפי שארצה."
המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שתשאי את סימני הפצעים על הידיים בגלוי ולא קשורים. אני דורש זאת ממך."
אני: "אבל למה זה כל כך חשוב?"
המושיע: "אני אקרן אור מהצלקות." אני: "אדוני, האם זה אור נראה לעין?"
המושיע: "אלה שנמצאים בחושך יראו אותו. הו, בתי, יש כל כך הרבה אנשים בחושך. הם זקוקים לאור הזה כדי לראות שוב."
אני: "ואיך זה עם הקור?"
המושיע: "אני אש האהבה הבוערת. איתי לא יהיה לך קר."
המושיע: "בתי, אני רוצה שתכתבי עוד משהו. אל תתני לעיתונאים לצלם בהתחלה. כך תמנעי סקרנות רבה. הסקרנות באה מרוח טמאה. אני אוביל אלייך אנשים, בלי עיתונאים. אל תתני לסקרנים להשפיע עלייך. אל תשכחי, אני האדון, בעל פצעי הצליבה. את הכלי שלי. בתי, איתי אין לך ממה לפחד. אני אוהב אותך, ואני אזהיר אותך מפני סכנות. הקשיבי היטב לקולי. הכבשים שלי מכירות את קולי."
אני: "ישוע היקר שלי, הבנתי. אני מודה לך על כל התשובות ועל החסדים הרבים שהענקת לי עד כה."
המושיע: "בתי, היי זהירה, לכי לשלום." אני: "תודה לאלוהים האדון."
בשעה 9:30 התפללתי בעת חשיפת הקודש הקדוש.

בשעה 9:45 התקיימה מיסת הבוקר במנזר הכרמליתים, בה השתתפנו. לאחר ארוחת הצהריים חזר האב גבהרד אלינו לקרוואן.
הוא נתן לנו צלב. דמעות זלגו מעיניי. בבית היה לנו צלב בגודל דומה, והייתי צריכה להחזיר אותו, כי הוא לא היה שלנו. התרגלתי לאהוב את הצלב הזה, ונתתי אותו בלב כבד.
ועכשיו, תוך 24 שעות, קיבלנו צלב אחר, שעליו מסומנים בחמש פצעי הקדושים בצבע אדום.
לפני שנסענו לרגנסבורג, ביקשתי מהמושיע, אם זה רצונו, שייתן לי סימן קטן אם אני צודקת. עכשיו אני יודעת, קיבלתי
צלב.
זכיתי שוב להתוודות בפני האב גבהרד. הוא הקשיב לדברים שקראתי לו מתוך יומני, והעניק לי הדרכה, כוח, אומץ, וניחם אותי לקראת הסבל הצפוי לי. נחמתו הייתה לי מקור לעידוד.
האב גבהרד בקיא במיסטיקה ואני אסירת תודה על כך שלימד אותי. היה זה כאילו המושיע מדבר דרכו, והמילים נחקקו עמוק בלבי.
האב גבהרד קידש לנו נרות רבים ומים קדושים.
בנסיעה חזרה הביתה, בעלי נהג לבדו, ללא צרות. הוא היה מאושר ושמח.

31.08.92 - יום שני

10:00 - חדר הרופאים:
המושיע: "בתי היקרה, כתבי."
אני: "כן, אלוהי השילוש הקדוש, ישוע היקר שלי."
המושיע: "הפצעים שתקבלי צפויים בימים אלה. בתי, היי מוכנה. זה קורה בכל זאת בכנסייה. זהו רצוני. אל תדאגי מה יקרה בהמשך.
לקחתי על עצמי את כל הדאגות. את הכלי שלי. שמרי היטב על כל מה שכתבת."
אני: "אלוהים יקר, מה עליי לדעת, מה הדבר החשוב ביותר בנוגע לפצעים?" המושיע: "לאהוב אותי. באמצעות האהבה תוכלי להתמודד עם הכל. לא יחסר לך אהבה. אני איתך, איתך ובתוכך. את כולה בתוכי."
המושיע: "בימים אלה תרגיש אש גדולה בלבך. זו אש אהבתי. רבים מנבחריי לא הצליחו לשאת את האש הזו." אני: "אלוהים יקר, אבל האם אצליח לשאת את האש הזו?"
המושיע: "בתי, כתבי זאת. לאחר הפעם הראשונה תצטרכי להישאר במיטה (סבל – אולי סימני הפצעים, חשבתי) למשך זמן מה."
אני: "ומה עם קבוצת התפילה?" המושיע:
"יתפללו."
אני: "האם אתה איתי גם כשאני נשארת במיטה?" המושיע: "אני תמיד איתך."
אני: "אדוני, שיהיה כפי שאתה רוצה. אני אוהבת אותך כל כך."
המושיע: "בתי היקרה, גם אני אוהב אותך כל כך, לכי לשלום." אני: "האם זה נכון כפי שכתבתי?"
המושיע: "כן, אני מודה לך."
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש.
20:00 קבוצת תפילה

1.9.92 — יום שלישי

בחדר הרופאים:
המושיע: "בתי, אתמול עשית הכל נכון, אל תתני לאחרים להשפיע עלייך."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי."
המושיע: "את תתמודדי עם פיתויים כאלה, כמו אתמול, לעתים קרובות. הישארי חזקה. תמסרי את האנשים האלה תמיד לי."
אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."

אני: "אדוני, אני רוצה לכתוב את מה שאתה רוצה ולא את מה שאני רוצה." המושיע:
"בתי, אני מרוצה ממה שאמרת."
המושיע: "בתי, אני רוצה שתתייעצי איתי בעתיד על כל דבר. דברי איתי תחילה. התלונני בפניי. אם יש דבר שאינו נאה בעינייך, ספרי לי עליו תחילה. אם את זקוקה למשהו, שאלי אותי תחילה. אני יכול לתת לך הכל ולספק לך את כל צרכיך. לא יחסר לך דבר. בזכות סבלות הכפרה הללו ייוושעו נשמות רבות.
היי תמיד שמחה, בתי."
אני: "אדוני, אנא תן לי את החסד שאהיה תמיד שמחה."
המושיע: "בתי, החסד הזה יהיה לך. בתי, אני איתך. לכי לשלום."
אני: "אני מודה לך, אהובי הגדול."

18:30 מחרוזת התפילה ומיסת Hl. ב-Rot.
בסביבות השעה 20:30 התקשר אליי האב גבהרד היידר, וסיפרתי לו על הסוד שהמושיע נתן לי הבוקר, סוד שנועד רק לי. (המושיע אישר לי את הסוד הזה שוב בשעה 12:15, ולאחר קבלת הקודש בכנסייה.)
האב גבהרד ניחם אותי לאחר שסיפרתי לו את הסוד.

02.09.92 — יום רביעי

בשעה 10:00 בחדר הרופאים:
התאחדות בתפילה!
המושיע: "אני רוצה שתכתבי." אני: "כן, אדוני, מה?"
המושיע: "רציתי שאב גבהרד יתקשר אליך כדי להוכיח לך שהוא שומע את קולי. הוא יתקשר אליך שוב. הקשיבי לו היטב.
בתי, כתבי, סבלות הכפרה יתחילו כבר היום. תזהי אותן, כי אני איתך."
אני: "איך יהיו הסבלים? מדממים או אחרים?" המושיע: "תני להם לבוא אלייך."
אני: "אז אני יכול ללכת לעבודה מחר ומחרתיים?" המושיע: "כן, אתה יכול."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, הבנתי." אני: "האם אוכל ללכת לשחות עוד היום?" המושיע: "לכי לשחות."
המושיע: "בתי, יש לי עוד משהו לומר לך." אני: "כן, אדוני ואלוהי."
המושיע: "תני למה שאני נותן לך לחלחל." אני: "אדוני, מה אתה נותן לי, בבקשה?"
המושיע: "חמשת פצעי הקדוש שלי."
אני: "אדוני, אני אתן לזה לחלחל בתוכי. אנא תן לי כוח ואומץ, אהבה וכל מה שאני צריכה כדי שתוכל לחלחל בתוכי, כי אני חלשה ואינני יכולה לעשות דבר בכוחות עצמי."
המושיע: "בתי, תקבלי את כל זה."
אני: "אדוני, אין לי פחד, אין לי ספקות ואני מאמינה. יש לי אמון רב בך. אני נשארת נאמנה לך, כי אני יודעת שאתה איתי, שאתה לצידי ושאתה בתוכי. אני מודה לך באהבתי אליך."
המושיע: "בתי, הישארי כך. את ממלאת את רצוני."
המושיע: "אני מברך אותך, בתי. את יכולה להישאר לשבת עכשיו."
(אולי יכולתי להישאר לשבת כי בדיוק נכנס רופא, שבטח היה שואל את עצמו מה אני מחפשת על הרצפה.)
המושיע: "יברך אותך אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש. לכי לשלום, בתי היקרה."
אני: "תודה לאלוהים אדוננו, יהי שם השילוש הקדוש מבורך." Hl. מיסה בקפלת רוכוס במינגולסהיים.

03.09.92 - יום חמישי

מחלקת הרנטגן —ארכיון בין השעות 10:30 - 11:05:

המושיע: "כתבי, בתי,

אני: "כן, אדוני ואלוהי, המדריך הרוחני שלי.

המושיע: "עלייך לעשות משהו בשבילי, בתי. סבלי בסבלנות את כל מה שתקבלי ממני. ההתחלה קשה מאוד. לאף אחד מהנבחרים שלי לא היה קל. כולם עברו את אותו המסלול שאת עוברת עכשיו. תקבלי את חמשת סימני הפצעים שלי, את תדעי מתי.

אני: "את היום כן, אבל לא את השעה. בבוקר או בערב."

המושיע: "אחרי הקודש. תקבלי את כל חמשת סימני הפצע בבת אחת." אני: "אז אמות מכאב."

המושיע: "את לא תמותי. אני איתך. אני אתן לך לסבול רק את הכאב שאת יכולה לשאת."

אני: "האם עליי ללכת לרופא?"

המושיע: "לא, אתה יכול ללכת לישון אחרי זה." אני: "אז אני עדיין יכול ללכת?"

הייל‌ינד: "כן, אתה עדיין יכול לרוץ."

אני: "האם עשיתי משהו לא נכון עד עכשיו?" המושיע: "לא, תמשיך כמו עד עכשיו."

אני: "האם אני יכול לספר לכמה אנשים שיבואו לכנסייה?"

המושיע: "כן, אבל אל תספרי מה קורה. תספרי רק לכמה אנשים. היום שוב תסבלי מכאב כפרה. היום הן יהיו מדממות."

אני: "אתה מתכוון למלקות?" המושיע: "כן, בתי."

אני: "אנא תן לי את החסד שאוכל לעמוד בכל זה."

המושיע: "בתי, לא יחסר לך בה. אני איתך, בתי. אני אוהב אותך מאוד, הישארי יקרה לי."

אני: "כן, ישוע היקר שלי, גם אני אוהבת אותך מאוד. אני נשארת נאמנה לך."

המושיע: "בתי, המשיכי לכתוב. הכנתי לך דירה יפה בשמיים."

אני: "ואת זה אני צריכה לכתוב?" המושיע: "כן, כתבי את זה."

המושיע: "לכן אני מבקש ממך, לכי בדרך הצלב הזו עד הסוף. איתי תצליחי."

אני: "ישוע היקר, אעשה כל מה שתבקש, אך רק אם אהיה איתך תמיד."

שאלתי את המושיע אם הבנתי נכון, שצריך לזכור את סימני הפצעים ולהישאר במיטה.

המושיע: "עליך להישאר במיטה למשך זמן מסוים. יש להתפלל רבות." המושיע: "את הקודש הקדוש תקבלי בבית. אני אדאג לכך." אני: "אנא, הענק לי אהבה רבה לפני הטבעת סימני הפצעים."

המושיע: "אני אעשה זאת."

המושיע: "אני מברך אותך, בתי, עכשיו." כרעתי ברך על הרצפה.

המושיע: "יברך אותך אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש. לכי לשלום." אני: "תודה לאלוהים האדון."

אני: "יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך. תודה על הכל, אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי."

04.09.92 — יום שישי

אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, המדריך הרוחני שלי. ברצוני לכתוב כעת את אשר על ליבי. אתמול ביקשת ממני הקרבה, שאעבור הצלפות עד זוב דם בלילה. הייתי מוכנה להצלפות, אך לא התרת זאת, והיום אמורים להטביע בי את סימני הפצעים הקדושים. כיצד עליי להבין זאת? אני מבקשת ממך, עזור לי. אני אוהב אותך לא פחות מכך, ואני רוצה להמשיך להיות נאמן לך."

חשבתי על אברהם ואיוב, והבנתי כמה דברים.
אני: "לא חסכת ממני את סבלות הכפרה. לא הכרתי כאבי ראש כה עזים, שנמשכו זמן כה רב. הקרבתי אותם ולא סירבתי לקבל אותם שוב. כומר מודרני אולי היה אומר שהפיתוי הזה הוא מהשטן, אך אני לא מאמינה בכך, כי אהבתך ושלומך לא חסרו. לא פחדתי ממה שעתיד לבוא. מה תגיד לי, אדוני ואלוהי, על כך?"
המושיע: "בתי, כתבי. את שומעת אותי?" אני: "כן, אדוני ואלוהי."
המושיע: "כל מה שכתבת נכון. כל מה שציפית לו עוד יבוא. אני קובע את הזמן. : בתי, כתבי זאת. כל מי שיהיה הערב בכנסייה יתפעל ממה שיקרה. כמעט כולם עיוורים. אור יאיר עבורם. המשיכי למלא את חובתך, כפי שעשית עד כה.
הם יקצרו את פירות מעשיי. אני העץ החי, את הפרי שלי. בתי, אני אוהב אותך, לכי לשלום."
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש ברוט.

05.09.92 - שבת
8:00 — איחוד בתפילה
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך. שיניתי את התוכנית שלי. הדברים ימשיכו כפי שאני רוצה.
אני: "חשבתי שעשיתי משהו לא נכון, כי הייתי מוכנה לכל מה שאמרת שיקרה."
המושיע: "בתי, עשית הכל נכון. אני קובע את הזמן." אני: "אמרת שזה יקרה אחרי הקודש."
המושיע: "אני יכול לשנות את זה."
אני: "אלוהים יקר, אני כבר לא יכולה לשאול אותך. תגיד מה שאתה רוצה. אני לא מבינה את כל זה, ולכן אני משאירה הכל בידיך."
המושיע: "בתי, יבוא הזמן שבו לא תהיה לכם ברירה ותצטרכו לעשות את מה שאני רוצה."
אני: "ישו היקר, האם תוכל להסביר לי את זה בצורה ברורה יותר? אני לא מבין את זה." המושיע: "ימים קשים יותר עומדים לבוא."
אני: "אנא אמור לי, אלוהים יקר, מהו הדבר הגרוע ביותר שעתיד לבוא?" המושיע: "המלחמה הגדולה באירופה."
אני: "אז אני לא צריך לבנות את הכנסייה?"
המושיע: "כן, בנה אותה. היא תישאר שלמה. המלחמה מתקרבת ומתפשטת במהירות."
חשבתי על כך אם עדיין אקבל את סימני הפצעים." המושיע: "אתה שואל. כן. תקבל אותם. אני אקבע את היום." אני: "אדוני ואלוהי, תיעשה גם רצונך."
המושיע: "התפללו הרבה, ילדיי, התפללו. כוחו של השטן הוא בלתי ניתן לאומדן. אני התרתי זאת. הוא ייקח את כל מה שהתרחק ממני. כך רוצים בני האדם. הם בחרו בדרך הרחבה שלהם. הישארי נאמנה לי, בתי, כפי שהיית עד כה. נתתי לילדיי הנאמנים את ההגנה של אמכם השמימית מריה. הם נמצאים תחת גלימת ההגנה שלה, שם אין מקום לאויב. התפללו לאמא שלכם, הרבה. לא אדחה את תחינתה. היא לא נוטשת את ילדיה."
אני: "אבל אפשר לעצור את המלחמה הזאת." המושיע:
"רק באמצעות צום ותפילה."
אני: "האם עליי לעשות משהו?"
המושיע: "אל תדאג מראש. הכל יבוא בעתו."
אני: "אני מודה לך, אדוני, על האהבה, על העצה ועל הידיעה על מה שעתיד לבוא עלינו."
המושיע: "אני מברך אותך, בתי." כרעתי ברך.
המושיע: "יברך אותך, בתי, אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש. לכי לשלום."

אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי. יהי שם ישוע המשיח מבורך עכשיו ולנצח נצחים. אמן."
בין השעות 16:30 ל-19:45 התפללתי בכנסייה והלכתי לווידוי. לאחר מכן נשארתי למסת הקודש.

06.09.92 - יום ראשון
7:30 - 9:20:
התפללתי ושוב עלו בי ספקות קלות, בראשי היו לי שאלות רבות. לאחר מכן התפללתי בלהט.
המושיע: "כתבי, בתי, הפצעים שתקבלי יקרו עוד בימים הקרובים. אני אקבע את השעה."
אני: "אדוני, מי אתה עכשיו?"
"אני!" , בתי, אלוהים האב, אלוהים הבן, אלוהים רוח הקודש מדברים אלייך כעת. אל תפקפקי, בתי, את פוגעת בי. את שייכת לי לחלוטין. אין לך ממה לפחד. הישארי נאמנה לי ועמידה.
אני: "הו, אדוני ואלוהי, אנא סלח לי, לעולם לא אוכל להבין אותך, אך אני משליכה את עצמי לזרועותיך ומחבקת אותך כילדה קטנה. אבי האוהב, ייעשה כרצונך."
המושיע: "בתי, את תקבלי ממני את חמשת סימני הפצעים."
אני: "חשבתי על מלאך, כמו במקרה של הקדושה תרזה מאווילה. אולי כי כומר סיפר לי על זה."
המושיע: "אני יכול לעשות את זה איך שאני רוצה."
אני: "אדוני ואלוהי, זה נהיה לי הרבה יותר ברור. אסור להסתמך על מה שכתוב בספרים מסוימים. אתה עושה את זה כמו שאתה רוצה." המושיע: "כן, כך זה, בתי."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כן, בתי. לבך יפוצם באור שיבוא ממני. אור זה יחלחל אל לבך. אש תתעורר בלבך. אש זו היא אהבתי. אז לא תוכלי עוד לעשות כרצונך. אני הכל בתוכך. את תעשי כל מה שאני רוצה."
אני: "זה נשמע כמו אצל הקדוש פאולוס."
המושיע: "בתי, אני חוזר על מה שכבר קרה. אני אותו האל כמו אז. בתי, את היית ותהיי רק הכלי שלי, שבו אשתמש."
אני: "אדוני, האם עליי ללכת עכשיו לכנסייה?" המושיע:
"כן, עשי זאת, בתי."
אני: "כבר 9:15."
המושיע: "אני מברך אותך, בתי היקרה." כרעתי ברך.
המושיע: "יברך אותך אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש. לכי לשלום, בתי היקרה."
אני: "יהי שם ישוע המשיח מבורך. תודה לאלוהים אדוננו. אמן."
10:30 מיסת הקודש בלבוש אדום.
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה.

07.09.92 - יום שני
יש לי שלושה שבועות חופשה.
8:30:
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, אבי האוהב, חתני. המושיע: "סבל הכפרה שלך
יגיע בקרוב." אני: "מה זה, בקרוב, אדוני?"
המושיע: "את ה'בקרוב' הזה אני אקבע, כשיגיע הזמן הנכון. בתי, כך יהיה, כפי שאני רוצה."

אני: "אדוני, מה יהיה כפי רצונך, האם מותר לדעת זאת?" המושיע: "עתידך."
אני: "אדוני ואלוהי, שיהיה כפי שאתה רוצה וכפי שנראה לך."
אני: "ישו היקר, כרגע זה קשה לי, כי זה בלתי נתפס ואני מרגישה כמו הכי טיפשה בעולם. אני מרגישה כאילו אני לא שייכת לעולם הזה. נראה לי שכולם חכמים ממני, כאילו אני לומדת בכיתה א'. זה עד כדי בכי. אני מרגיש נטוש על ידי כולם. אפילו ממך אני מרגיש נטוש. הרופאים היו אומרים עכשיו, "הוא צריך ללכת לפסיכיאטר", אבל אני מפוכח ומחכה לראות מה אתה רוצה ממני.
המושיע: "כתבי, בתי, תפקידך הוא ללכת אחריי ולעשות את רצוני, גם אם הכל נראה כך. בתי, אני מרוצה ממך, מכל מה שאת עושה. הניחי את הדאגות שיש לך כעת בידיי."
אני: "כל זה קשה להבנה. אני מניחה את כל מה שאינו מובן בידיך." המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. גם המבחן הזה שאת עוברת עכשיו חייב להיות. הכל הוא רצונו. חמשת סימני הפצעים שתקבלי יאירו לך ולאחרים, כדי שתביני אותי טוב יותר. בלי האור שלי אתם עדיין בחושך. כשהאור יחלחל את החושך, תראו. אני האור והאמת. בתי היקרה, אני מודה לך שכתבת היום בכל זאת. אני מברך אותך, בתי.
כרעתי ברך...

18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש באדום.
20:00 קבוצת תפילה.

08.09.92 - יום שלישי
בבוקר: לאחר התפילה - איחוד
המושיע: "חמשת סימני הפצעים הקדושים יוטבעו תוך זמן קצר ביותר, לכן היה מוכן בכל עת. בתי, שיניתי את הזמן, כך היה צריך להיות.
הכל קורה כפי שאני רוצה. לא יחסר לך אהבה."
אני: "מושיע יקר, כאשר אנשים שואלים אותי אם אני שומעת את קולך, האם מותר לי לומר להם זאת?"
המושיע: "את יכולה לומר זאת, אין צורך להכחיש. בתי, אני מדבר אלייך לא רק בשבילך, אלא גם בשביל אחרים."
אני: "אדוני, כשייופיעו אצלי סימני הפצעים ולא יהיה לי כומר, האם תבוא אליי גם ברוח?"
המושיע: "אני תמיד איתך, בתי. אז אהיה הכל בתוכך, ואת לא תהיי עוד דבר."
אני: "אלוהים יקר, אבל אני עדיין חיה." המושיע:
"חייך הם חיי."
אני: "אדוני, אני אקבל את זה, אבל אני לא מצליחה להבין את זה. אדוני, יהי רצונך. הרי אני רק כלי בידיך."

לאחר מכן בירך אותי האדון.

9:00: הייתי בווגהאוזל עם פרידולין למיסת הקודש.
18:30: תפילת מחרוזת ורוזרי ומיסת הקודש ברוט, לא קיבלתי את הקודש ברוט, שכן כבר קיבלתי את המושיע הבוקר בווגהאוזל.
20:30: האב גבהרד התקשר, בדיוק כפי שאמר המושיע. שוחחנו בטלפון כ-25 דקות. אני מודה לאלוהים על השיחה הזו.

09.09.92 - יום רביעי
בבית — תפילה — איחוד המושיע:
"כתבי, בתי." אני: "כן, ישוע האוהב שלי."
המושיע: "כל מה שכתבת הוא בזכותי. את מדברת כפי שאני רוצה. תפקידך הוא להמשיך לכתוב, גם אם יש לך כל כך הרבה טעויות, זה נעים לי.

הטעויות שלך אינן מזיקות לעומת הטעויות של התיאולוגים, כי הטעויות של התיאולוגים מובילות את האנשים לתהום. בתי, המשיכי לכתוב.
"אני מכיר את קשייך. אני מכיר את אהבתך אליי. שני הדברים האלה נעימים לי בך. הסבל הכפרתי שאתה חווה, הוא אהבתי אליך. ככל שאתה סובל ממני, כך אתה מקבל אהבה. בסבל טמונה ישועת הנשמות. אצטרך לגרום לך סבל רב, כי אני רוצה להציל נשמות רבות."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מבין זאת טוב יותר. אדוני, עשה כפי רצונך."
המושיע: "כתוב עוד קצת. חמשת סימני הפצע, שתקבל ממני, יקרו תוך זמן קצר. תן להם להשפיע, כאשר הסבל יגיע."
אני: "האם אדע מראש מתי יגיעו הסבלים?"
המושיע: "אני כבר מכין אותך, כדי שתדעי. בתי האהובה, אני מרוצה ממך כפי שאת. הישארי צנועה, כדי שאוכל להציף אותך בחסדים רבים. המשיכי לאהוב אותי, כפי שעשית עד כה. אהבתך היא אהבתי. אני מרוצה מכך שאת רוצה לאהוב אותי יותר ויותר. אני תמיד מוכן להעניק לך אהבה רבה יותר."
אני: "מה עליי לעשות עכשיו?"
המושיע: "עשי את חובתך, את מה שאת צריכה לעשות עכשיו. אני מברך אותך, בתי האהובה."
כרעתי ברך וביקשתי מהמושיע לברך גם את שתי הנשים שעמדו להגיע, מריאן וגברת מולר.
המושיע: "כן, אני מברך גם אותן." המושיע
נתן את ברכתו.
מיסה בקפלת רוכוס במינגולסהיים.

10.09.1992 - יום חמישי
10:30 בבית:
תפילת איחוד.
המושיע: "כתבי, בתי. אני רוצה שתכתבי. יהיו הרבה צרות עד שכל זה יקרה."
אני: "מה יקרה, אדוני ואלוהי?" המושיע: "מה שאני רוצה
להשיג איתך."
אני: "אדוני, מה אתה רוצה? מה עליי להגשים איתך?" המושיע: "את
כל דרך הצלב עד הסוף."
אני: "האם עליי לקבל את הצרה הזאת?"
המושיע: "הצרה הזו אינה מיועדת לך, אלא לי, אך זעמי יפעל עליך. הדם שתשפוך הוא עבור אלה בעלי הרצון הטוב, אך לא עבור המגדפים." אני: "אבל אדוני, שפכת את דמך עבור כולם."
המושיע: "אז, בתי, אך לא היום, אלה כבר בחרו באביהם. אין צורך לדבר עם המגדפים."
אני: "איך אדע שהם מחללים?"
המושיע: "אני אזהה אותם, לא את. בתי, כתבי עוד משהו. סימני הפצעים שתקבלי יקרו בימים אלה."
אני: "אדוני, יהי רצונך, איך ומתי שתחפוץ, אין בי פחד או ספק, אני שייכת לך לחלוטין."
המושיע: "כתבי, בתי. אל תתני לאחרים לגנות אותך. את לא רואה את חולשותיהם. הקשיבי לי היטב, אני המדריך הרוחני שלך, גם אם את עושה משהו לא נכון והאחרים מבחינים בכך, עבורי זה עדיין נכון. כך אני רוצה שיהיה. רוב האנשים מתעלמים מהטעויות שלהם. אם תתני לכל אחד להטיף לך, את מתרחקת ממני. השטן חכם, היי זהירה, אם את עושה משהו רע וזה לא מוצא חן בעיני האחרים, זה בא ממני. את לא צריכה את הסקרנים סביבך. שלחי את כל הסקרנים קודם כל להתפלל כדי שיחזרו בתשובה על חטאיהם, כך תחסכי לעצמך הרבה צרות."
אני: "אלוהים יקר, לשם כך אני זקוקה לענווה. אנא הענק לי את החסד להיות ענווה."
המושיע: "בתי, תהיי ענווה ורכה, כמוני. כי אז תהיי כולה בתוכי."

אני: "אבל אז זה נורא, אם הכמרים עדיין לא מאמינים."
המושיע: "כל כומר הוא ישו שני, יש להתפלל עבור כל כומר. אני אוהב אתכם את כולם, בתי."
אני: "אבל אדוני, גם אני אוהבת את כולם, אבל לא כולם אוהבים אותי." המושיע: "כך הוא הדבר, בתי, גם אתם לא כולם אוהבים אותי."

אני: המושיע בירך אותי...
מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה באדום

11.09.1992 - יום שישי
7:40 עד 8:30
בעלי הקשה עליי.
הגיעו הרבה תנ"כים מהאב גבהרד היידר.

המושיע: "אני רוצה שתכתבי. אני אוהב אותך מאוד. בתקופה הקרובה תתמודדי לעתים קרובות יותר עם התקפות השטן. אני מסכים איתך לגבי מה שעומד לקרות למשפחתך. הוא מחפש את הדרך הקרובה ביותר, בדיוק כפי שאתם מחפשים את הדרך הקרובה ביותר אליי דרך מריה, כך גם הרוח הטמאה מחפשת את הדרך הקרובה ביותר אליכם. בתי, אתמול עשית את הדבר הנכון. בתי, הרוחות הטמאות כועסות עלייך במיוחד, אך איתי תנצחי את כולן. בתי, התפללי למען בעלך, הוא זקוק לעזרתך."
המושיע אמר לי: "המשיכי לכתוב, בתי. אש בוערת תבוא עלייך."
אני: "אני לא כותבת את זה. זה בוודאי לא ממך, אלוהים יקר." המושיע: "כן! אש בוערת של אהבה."
אני: "אדוני, אני מפחד עכשיו שאשרוף את עצמי." המושיע: "אתה תבער באהבתי. באש זו תהיה טהור לחלוטין."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אנא טהר אותי, כדי שאהיה תמיד איתך ולא אפרד ממך לעולם."
המושיע: "בתי האהובה, אני מברך אותך." אני: "המושיע בירך אותי..."

מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה באדום

12.09.1992 שבת
7:30 עד 9:00
המושיע: "בתי, כתבי. אני רוצה שתעשי את מה שאני רוצה. לאן שאני מוביל אותך, לשם עלייך ללכת."
אני: "אדוני, איך אדע שאתה מוביל אותי?"
המושיע: "אתה יכול לשאול אותי! הדרך אליי תהיה תלולה יותר." אני: "אדוני, מה פירוש 'תלולה יותר'?"
המושיע: "הוא יהפוך למתיש יותר וידרוש כוח רב. את הכוח הזה תוכל לקבל רק ממני. התפלל עבורך ועבור בני אדם אחרים, שיילכו איתך בדרך. אחרת אתה עלול לאבד אותם בדרך התלולה."
אני: "כן, אדוני, בעתיד אבקש יותר כוח עבורי ועבור בני אדם אחרים." המושיע: "ליבך הוא כבר ליבי. עליי לכוון אותו כפי שנראה לי. מליבך זה תזלוג חסד רב, וליבך הפצוע יהפוך למקור של אהבה."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר, איך אדע שזה כבר הלב שלך?"
המושיע: "הלהבה הזו שאתה חש בלבך היא אש אהבתי, והיא מתעצמת כשאני רוצה בכך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מרגיש את האש הזו, אך לא ידעתי מה משמעותה עבורי. הבנתי שבאמצעות אש זו אוכל לאהוב אותך יותר. נשמתי משתוקקת מאוד להיות איתך. הרגשתי שלב זה כרגע הוא כמו תנור בוער, ואש זו לעולם לא תכבה. כעת אני מבין יותר, כשאני קורא ב"ליטורגיה של לב ישו":
אתה, אח האהבה הבוערת.
עד עכשיו זה לא היה ברור לי, אבל עכשיו אני מבין את זה. אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד וההארה הגדולים האלה.

אוסיף ואומר, אדוני ואלוהי, ליבך הוא תנור אהבה בוער וחי. הו, מי ייתן ואש זו לעולם לא תכבה, כי אז אדע שאתה תמיד איתי. ישוע, אני אוהב אותך בכל ליבי ובכל כוחי, אני אוהב אותך יותר מכל.
המושיע: "בתי היקרה, אני שמח שהבנת זאת, הישארי כפי שאת, אחזי היטב בידי." אני: המושיע בירך אותי...

16:30 עד 19:45 תפילה ומיסה קדושה בכנסייה ברוט.

13.09.1992 - יום ראשון
9:30 עד 11:15 בבית
הלילה, בין השעות 2:30 ל-3:30, הייתה מהומה מול ביתי. שיכורים חנו מול ביתי. המשטרה נאלצה להגיע.
התאחדות בתפילה!
המושיע: "כתבי, בתי, אני איתך, בתוכך ועמך, את שייכת לי לחלוטין. אל תתני לאחרים להשפיע עלייך. ראית זאת אתמול ובלילה. השטן מנסה בכל דרך להרחיק אותך ממני. הוא חזק, בתי, אך את איתי חזקה עוד יותר. בתי, הישארי נאמנה לקבוצת התפילה שלך, כמו עד עכשיו. אין לשטן דבר אהוב יותר מאשר לפרק את קבוצת התפילה שלך."
המושיע: "כתבי, בתי, הכאבים הבוערים שחווית אתמול היו הכאבים שלי."
אני: "הרגשתי אותם כל כך בוערים וצורבים כל היום, ועכשיו הם נעלמו." המושיע: "אני מכין אותך למה שיקרה בימים אלה. את מרגישה עכשיו צריבה בלבך."
אני: "אבל זה לא חזק."
המושיע: "אבל הוא יהיה חזק מאוד." אני: "האם אצליח לעמוד בזה?"
המושיע: "תצליחי."
אני: "אז אני צריך להביא רופא?"
המושיע: "את לא צריכה, את יודעת מה לעשות." אני: "כן, אדוני, אעשה את מה שאתה רוצה."
המושיע: "כתבי, בתי, את סימני הפצעים תקבלי בכנסייה." אני: "באדום?"
המושיע: "כן, באדום."
אני: "אז אראה אותך?"
המושיע: "את תראי אותי. באור שיוצא ממני תקבלי את סימני הפצעים, והאור הזה יישאר איתך כל עוד ארצה בכך. אני האור, ואני מגרש את החושך. בתי, סימני הפצעים שתקבלי,
הן סימני הפצעים שלי."
אני: "אבל כבר אמרת לי את זה פעם ."
המושיע: "אלה הם דברים שהעולם אינו יכול לחקות. אפילו הבישופים אינם יכולים להסביר זאת לעצמם, משום שהאור חסר להם. לכן היי צנועה, כי עליהם להאיר באור הזה. בתי, אני אוהב את כולם."
אני: "אדוני, מה אם הם יחללו את שמך?"
המושיע: "גם המגדפים יכולים להינצל כעת." אני: "איך, אדוני ואלוהי?"
המושיע: "על ידי שתעניק להם את האהבה שחסרה להם." אני: "איך אוכל להעניק להם את האהבה?"
המושיע: "אני הוא האהבה." אני: "כך אעשה."
המושיע: "אתה הכלי שלי, שאני משתמש בו."
אני: "אדוני ואלוהי, זה קשה מאוד להבנה."
המושיע: "אני אאיר את עיניהם של אלה שיש להם רצון טוב. הם יבינו בלבם, כפי שגם אתה הבנת, שאני האהבה."

אני: "כן, אדוני, עכשיו אני מבין. המדע אינו יכול להבין זאת בשכלו. האהבה שבלבנו עולה על המדע. מושיע יקר, עד כמה המדע הארצי הוא חסר ערך לעומת השמימי, זה שמחכה לנו."
המושיע: "בתי, נעים לי מה שכתבת. אני מברך אותך עכשיו." אני: "אמרתי: בבקשה, את כל העולם."
המושיע: "יברך אותך אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש. לכי לשלום, בתי האהובה."
אני: "תודה לאלוהים אדוננו. יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך עכשיו ולנצח נצחים.
אמן."

בשעה 12:45 התפללתי את מחרוזת התפילה ואת התפילה באדום.
בשעה 14:30 התפללתי עם הטוויג את מחרוזת התפילה הכואבת והשתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס במינגולסהיים. לאחר המיסה שוחחתי עם האב שטיילר, מיסיונר, במשך כ-30 דקות.

14.09.1992 - יום שני

בבית:
בין השעות 2:10 ל-3:05 בלילה התפללתי
9:30 עד 11:15 התכנסות לתפילה
בכיתי! אמש, כומר בכנסיית רוכוס גרם לי לבלבול. הוא הגן על קבלת הקודש ביד. שאלתי את המושיע, שאם זה רצונו, שייתן לי תשובה. כי אני בטוחה שהדרך הנכונה היא קבלת הקודש בפה.
לא יכולתי להאמין לכומר הזה. "מושיע יקר, האם טעיתי?"
המושיע: "בתי, לא טעת, זו חילול קודש גדול מצד הכמרים שעדיין נותנים את הקודש ביד. מכיוון שאתם עדיין מגנים על כך, עליכם
להטיל עליהם את האחריות. כל מי שעדיין נותן את הקודש ביד, אינו חשוב בעיניי. בתי, מה שעשית עד כה הוא נכון. כתבי, בתי, הפצעים שתקבלי יכאיבו מאוד."
אני: "אני כבר מפחדת כשאני שומעת את זה." המושיע: "בתי, את מפחדת עכשיו?"
אני: "לא."
המושיע: "איתי לא תפחדי. הכאבים שתחווי יהיו חזקים יותר אם יתפללו מעט."
אני: "אוי, אדוני, מי ישמע אותי אז, ומי יתפלל?"
המושיע: "בתי, אלה שרוצים להיוושע יתפללו. אני נצלב בתוכך למען ישועת הנשמות. בתי, לכל אחד יש זמן קצר לעצמו. הם יתפללו. כתבי, בתי, רק מעטים ייוושעו."
אני: "אני אסבול למען כל הנשמות."
המושיע: "בתי, כמעט כולם אינם רוצים לחזור בתשובה." אני: "אז אני לא צריכה להתפלל עבור כולם?"
המושיע: "כן, אחרת לא אוכל לומר שלא סבלתי למענם." אני: "ישוע היקר, קשה לי מאוד לכתוב, זה כואב."
המושיע: "בתי היקרה, אני מברך אותך. אני כולל
את כל העולם, ובמיוחד את כל החולים והגוססים, בברכה."

18:30 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה
20:00 קבוצת התפילה "אדום".

בשלוש השנים הראשונות התפללנו כשעה. מזה שנתיים אנו מתפללים כשעתיים עד שעתיים וחצי.
המושיע דרש ממני להתפלל הרבה.

15.09.1992 - יום שלישי

10:30 עד 13:00
לפני כן התפללתי יחד עם פרידולין. לאחר מכן לבד והתאחדתי עם המושיע.

המושיע: "כתבי, בתי, את הכאבים שתחווי, איחדי אותם עם כאבי מרים. כאבי מרים הם גם כאביי. הקריבי הכל לאבינו שבשמים. בזכות הקורבנות שלכם יירפאו נשמות רבות."
אני: "ישוע היקר שלי, אני אוהבת אותך כל כך, אעשה כפי רצונך. רק תגיד לי, כדי שאדע. יש בי עכשיו שלווה עמוקה שאי אפשר לתאר. בשלווה הזו יש כל כך הרבה אהבה, ויש לי רצון שלא להיפרד ממנה. אני לא מרגישה את גופי. אני מרגישה קלה וחופשית באופן בלתי נתפס, ללא דאגות וכאבים. הדברים הארציים נעלמו ממני. אני א
י ן.
הכל בתוכי הוא אלוהים. תודה לך, אדוני ואלוהי, על האמונה והחסד הזה. יש לי עכשיו משאלה, ואני כותב אותה אליך, כי היא כל כך יפה בעיניי:
ישוע, תן לי להישען על חזהך, כמו יוחנן. ועכשיו אני רוצה לחבק אותך, כי ליבי אוהב אותך כל כך. אני לא יכולה להסביר את זה לאף אחד, כי האהבה פשוט שם. דמעות עולות בעיניי, כי אני אוהבת אותך."
המושיע: "כתבי, בתי, כפי שאת עכשיו, כך אני רוצה שתהיי תמיד. את רואה, לא חסר לך באהבה. את מקבלת אותה הרבה יותר בסבל. חמשת פצעי הצלב נמצאים ממש קרוב.
אני: "אלוהים יקר, כבר אמרת את זה פעם."
המושיע: "אבל היו עוד הרבה דברים שלא ידעת. היי מוכנה לכל שעה שתבוא מעתה. את תעברי מבחנים רבים, בתי."
אני: "הו, מושיע, כבר נבחנתי כל כך הרבה." המושיע: "לא
מספיק."
אני: "ומה אם התיאולוגים לא יאמינו?"
המושיע: "את לא מקריבה את עצמך למען התיאולוגים, אלא למען כל הנשמות. יהיו תיאולוגים שנמצאים באור שיאמינו. בתי האהובה, אני אוהב אותך מאוד. כתבי זאת, סבלות הכפרה כבר יתחילו."
אני: "מה נחשב לסבל הכפרה?"
המושיע: "הכאבי הראש וכאבי הלב הם תופעות הלוואי של ההכנה. שום תרופה לא תעזור לך כאן. תופעות אלה הן ממני. את סובלת למען הצלת הנשמות, ולכן שום תרופה לא תעזור לך. עלייך לשאת את הכול בסבלנות ובאהבה. אני אתן לך כל כך הרבה אהבה, שתוכלי לשאת זאת. אני אהיה הכל בתוכך. נשמתך מאוחדת איתי, ותישא רק חלק מסבלי. כך, בתי, את כבר לא את. אני זה. המושיע: "אני מברך אותך ואת כל הקרובים אליך."

המושיע בירך אותנו.

בשעה 18:30 הייתי אצל כומר מפרו במינגולסהיים. נתתי לו במתנה תנ"ך של האב גבהרד היידר. התוודיתי אצלו. הדוויג הייתה איתי אצל הכומר הזה והיא דיברה עליי רעה. נאלצתי להשפיל את עצמי. סלחתי לה.

בשעה 18:30 מחרוזת תפילה ומיסה קדושה ברוט

16.09.1992 - יום רביעי

9:30 עד 10:20
המושיע: "כתבי, בתי." אני: "כן, ישוע
היקר שלי."
המושיע: "דרך הצלב המובילה אליי היא באור. כל ילדיי מזהים אותה. האור הזה המאיר עלייך, הוא אני. בתי, איש אינו יכול להסיט אותך מהדרך הזאת. כאשר אדם מזהה את הדרך המוארת, הוא כבר אינו רוצה ללכת בדרך האפלה. המכתב האנונימי שקיבלת הוא מלכודת של השטן. הוא רוצה להסיט אותך מהדרך המוארת, אך הוא אינו יכול, כי אני איתך. אהבי את כולם, כפי שעשית עד כה. בתי האהובה, היי מוכנה לקבל את כל מה שיבוא עלייך.
את מה שיהיה לך יותר מדי, תני לי. את חמשת פצעי הישועה הקדושים תקבלי ממני, היי בטוחה ומשוכנעת."
המושיע: "אינני משנה את דבריי. עלייך לעבור את המבחנים העומדים בפניך. אני המדריך הרוחני שלך, ואת תעברי אותם. בתי, אני מרוצה ממה שאת עושה ומאופן התנהלותך עם אנשים.

האחרים, שרוצים להטיף לך, הם קנאה. היי ערנית. בתי, יש לך אויבים רבים סביבך. שמרי את מילותייך מפניהם. ממילה אחת הם יעשו עשר מילים כדי ללעוג לך. בתי, תני לי תמיד את כל דאגותייך."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "לא, בתי, לכי לאן שאת צריכה ללכת. אני מברך אותך, בתי האהובה."
אני: "אמרתי למושיע שאני כוללת בברכה את החולים, הגוססים, הנשמות העניות בגיהינום ואת אויביי."
אני: המושיע בירך אותי...

בשעה 12:00 בצהריים התפללתי בקתדרלה בשפייר את "מלאך האדון" ותפילות אחרות.
בשעה 19:30 מיסה קדושה בקפלת רוכוס.
בשעה 20:30 כתבתי את היומן עם מריון.

17.09.1992 - יום חמישי

בבית 10:30 עד 11:30 אני עדיין
בחופשה.
הלילה התפללתי בין השעות 20:30 ל-03:30, איחוד
בתפילה:
המושיע: "כתבי, בתי, חמשת הפצעים הקדושים יוטבעו בך. יהיה סימן בשמיים מול הכנסייה, עלייך להביט בו. זו תהיה האישור שלי לאירוע."
אני: "ואם לא אראה אותו, האם תוכניתך תשתנה?" המושיע: "את תראי אותו,
בתי."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מאמינה שזה יקרה. יש לי אמונה איתנה, ולכן אני מאמינה."
המושיע: "בתי, תני לי לפעול בתוכך. אני אוהב אותך כל כך, בתי. בחרתי בך. אני רוצה להציל איתך נשמות רבות! זהו משאלתי מזה זמן רב. הזמן הגיע, ואף אחד אינו יכול לשנות את זמני!
אני הנצח. בתי האהובה, הכל קורה בזמן הנכון.
אני מודה לך, בתי, על ה"כן" שלך. ה"כן" שלך יציב כסלע בים. ה"כן" שלך הוא ה"כן" שלי, ואף אחד לא יכול לקחת אותו ממך.

פ. היידר: על כך אומר האב גבהרד היידר מרגנסבורג, לאחר שבדק את היומן, שאני צריכה להמשיך לכתוב, שכן זוהי מתנת חסד מהמושיע.

אני: "חשבתי עכשיו, ישו, אני אוהבת אותך כל כך."
המושיע: "אהבתך היא אהבתי. את האהבה הזו תוכל להעביר לאלה שיש להם תשוקה לאהבה."
אני: "אדוני, כל מה שדיברתי איתך עכשיו בלב שלם, יקרה כפי שאתה רוצה וכפי שנראה לך. זה ברור לי, והבנתי עכשיו שאני חייבת להבין זאת, ואת השאר אתה עוד תלמד אותי. אני סומכת עליך ונשארת נאמנה לך. עם המידות הטובות שאתה נותן לי, ואלה שכבר נתת לי."
המושיע: "בתי האהובה, אני מודה לך, מה שכתבת משמח אותי מאוד. אני מברך אותך ושופך עליך חסד, ככל שתזדקקי לו. אני מעניק לך אהבה רבה, כדי שתוכלי לעמוד במה שאעניק לך."

אני: המושיע בירך אותי...

אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי. תודה לך, אהובתי הגדולה. יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך עכשיו ולנצח נצחים. אמן.

18:30 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

18.09.1992 - יום שישי

בבית,
בין השעות 4:00 ל-5:30.
תפילה לכבוד מרים הקדושה!
סגדה לפצעים הקדושים, תפילות למען האויבים, ולאחר מכן התאחדתי עם המושיע.

המושיע: בתי, יש לי תוכניות בשבילך. אני עושה מה שאני רוצה. התאזרי בסבלנות. הכל יקרה כפי שהבטחתי. אני קובע את הזמן. הכל חייב לקרות כפי שאני רוצה.
אני: "אדוני, חשבתי שעשיתי משהו לא נכון."
המושיע: "בתי היקרה, את ורד אצילי, האויב אינו אוהב את ריחו. היי מוכנה עבורי בכל עת. עליך לעבור מבחן, בתי. בתי, אני אוהב אותך, המשיכי לישון."

11:45 עד 12:45 איחוד בתפילה!
התפללתי בלהט והיססתי לכתוב זאת. אך המושיע רוצה שאכתוב זאת. המושיע: "כתבי, בתי, אהבתך אליי היא אמיתית. אני מכיר את ילדיי, האוהבים אותי. אך הם מעטים מאוד. את צמאה איתי לנשמות, כי את אוהבת אותן כפי שאני אוהב אותן. את אוהבת אותי, אך עדיין לא ראית אותי מקרוב. אך יש ערך רב יותר בכך שאת לא רואה אותי ובכל זאת אוהבת אותי. זו האהבה האמיתית והאצילית, שאינה יכולה להטעות. אני מודה לך שהצבת אותי במקום הראשון בלבך. את הנשמה הזו אעניק לה גמול מיוחד במיוחד בשמיים."
המושיע: "בתי האהובה, המצב בעולם אינו טוב. הכל תלוי בחוט דק, והוא עלול להיקרע בכל רגע. אני עדיין מחזיק בחוט הזה בחוזקה, כדי שלא ייקרע. המלחמה הולכת ומתחזקת. התפללו לשלום בכל הכנסיות ובבתים, כדי שהשלום ישוב ללבבות כולם. הזמן להצלת הנשמות קצר ואף אחד לא יכול להאריכו מלבדי. התפללו שעוד נשמות רבות ייוושעו. אני המושיע והתרופה שלכם.
רק באמצעות התרופה שלי תוכלו להינצל." אני: "מהי התרופה שלך, אדוני ואלוהי?" המושיע: "האהבה. היא הכל, בתי."
אני: "שוב כתבתי כל כך הרבה. האם אני באמת צריכה לכתוב כל כך הרבה?" המושיע: "כתבי זאת כל יום."
אני: "כן, אדוני, אני מודה לך."

בין השעות 13:45 ל-15:45 התפללתי את תהילים ביער.
בשעה 18:30 מיסה קדושה ותפילת מחרוזת התפילה באדום

9 בספטמבר 1992 - שבת

בין השעות 8:00 ל-10:00
איחוד בתפילה!
המושיע: "כתבי, בתי, א ר ו צ י !
את בת אהובה שלי. הכאב שלך הוא הכאב שלי. אני אציל את הנשמות יחד איתך. את הדמעות ששפכת, הקריבי לי."
אני: "כן, אדוני, אני מקריבה לך, כדי שהנשמות לא יגיעו לגיהינום. זה כל כך קשה לי, כשאני יודעת שכל כך הרבה נשמות הולכות לאיבוד, והאנשים פושרים ועיוורים. הם רואים, אך הם לא רואים דבר. כמה גדולה חייבת להיות החטאה." המושיע: "בתי האהובה, הכל יהיה אחרת."
אני: "איך, אדוני, איך הכל יהיה אחרת?"
המושיע: "האחרונים יהיו הראשונים. הם יהיו עמי. אני אבי העניים. בתי, אני רוצה ממך את מה שיש לך."
אני: "אין לי כלום ואני כלום, הכל שייך לך." אני: המושיע בירך אותי...
בשעה 14:30 ביקר אותי האב בוראן וסיפרתי לו על סימני הפצעים שאקבל. לא הייתי מרוצה מתורתו. הוא סתר את מה שהמושיע אמר לי.

בין השעות 16:15 ל-19:45 הייתי בכנסייה ברוט כדי להתפלל. השעה הראשונה הייתה מתישה מאוד, מכיוון שבאותו זמן מקהלה ערכה חזרות שירה בכנסייה. כאב לי שהמקהלה נאלצה להתאמן דווקא עכשיו, כאשר מתקיימות וידוי ותפילת מחרוזת התפילה. התפללתי למען מטרות אלה, למען הכמרים ולמען השלום בכל העולם. לא עזבתי את הכנסייה בגלל המקהלה. נשארתי בכנסייה והמשכתי להתפלל.

20.09.1992 יום ראשון
בבית, בין השעות 7:45 ל-8:50,
תפילה משותפת!
המושיע: "בתי היקרה, הפצעים שתקבלי יכאיבו. הכאב הזה קשור לאהבתי. תקבלי את החסד להיות ענווה. את עצמך הרגשת את מה שהכומר ממנאxaם, האב בוראן, אמר לך, וזה לא האמת. הדם שיזרום ממך הוא דמי. עליך להתפלל רבות למען הכומר הזה. האמיני למה שאני נותן לך לכתוב. אני המדריך הרוחני שלך."
אני: "לאחר השיחה עם הכומר, סבלתי מכאבי לב במשך מספר שעות. מה משמעות הדבר?"
המושיע: "הכאבים האלה הם הכאבים שלי. כאשר כומר מדבר שקר, אתה תרגיש את הכאבים יותר."
אני: "אולי עדיף לשתוק בפניו. אז הוא לא יפגע בך כל כך."
המושיע: "את תדברי כשאני ארצה."
אני: "אדוני ואלוהי, חס עליי מפני כוהנים שאינם מאמינים שאתה נוכח באמת, באופן מהותי, ממש מבשר ודם, גוף ונפש, אלוהות ואנושיות, בתוך לחם הקודש."
המושיע: "את תהיי האור. כתבי עוד משהו, בתי, את תקבלי את סימני הפצעים ברגע שהזמן הנכון יגיע עבורך. היי בטוחה, את תקבלי אותם. אהבי אותי, בתי. אני אוהב את האהבה שלך. בתי היקרה, התאזרי עוד מעט בסבלנות, לא יחסר לך אהבה. אני מעניק לך אהבה מתי שאני רוצה, זכותי לבחור את הזמן הנכון."
אני: "ישוע היקר שלי, אני מודה לך מכל הלב."
המושיע: "היזהרי מאלה שקנאים בך. עלייך להסתדר במיוחד עם האנשים האלה."
אני: "איך, מושיע?"
המושיע: "תן להם לדבר ואתה שתוק. אז הם יבינו שהם טועים."
אני: "כן, ישו היקר, הבנתי." המושיע בירך אותי.

13:30 מחרוזת התפילה ותפילה.
15:30 בבית, התפללתי את מחרוזת התפילה ותפילות אחרות למען הכרזתו של האב פיו כקדוש.
18:30 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש בקפלת רוכוס. בסוף המיסה, המיסיונר לא דיבר יפה. התאכזבתי וחזרתי הביתה בכאב רב.

21.09.1992 - יום שני
8:15 עד 9:45 - מפגש תפילה!
אני: "אתמול בערב, בתום המיסה הקדושה, הקריא המיסיונר מכתב שלכאורה אושר על ידי בישוף ועל ידי הכומר קסנהיימר. במכתב נכתב כי המאמינים המבקשים לקבל את הקודש רק מכמרים ומסרבים לקבל אותו מהמאמינים הפשוטים, טועים.
זו הייתה סטירה חזקה, שכאבה לי והטרידה אותי.
אני: "אדון יקר, לאחר המיסה, כששאלתי אותך אם הכומר דיבר אמת, אמרת לי שזו שטות.
אני רוצה לשאול אותך שוב, האם זה נכון שהמאמינים החילוניים מחלקים את הקודש?"
המושיע: "בתי, כתבי זאת. אני רוצה ודורש שהסעודה הקדושה תתקבל בידיים המקודשות של הכומר. זו הדרך הנכונה להעניק את הסעודה הקדושה למאמינים. מי שלא יקיים זאת, יצטרך לתת על כך דין וחשבון בפני. בתי, המשיכי כעד כה, גם אם את לבד. אני איתך, בתי."

המושיע בירך אותי.
מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט בסביבות השעה 18:30.
20:00 קבוצת תפילה.

22.09.1992 יום שלישי
8:30 עד 9:45 איחוד
תפילה!
המושיע: "כתבי, בתי! סימני הפצעים שתקבלי יופיעו בקרוב, קיצרתי שוב את הזמן. היי מוכנה, בתי."
אני: "אלוהים, מה זה אומר, שהם יגיעו בקרוב?" המושיע: "זה לא
ייקח הרבה זמן."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כתוב משהו אחר לגמרי. אני רוצה שתקבל את הכל, כפי שאני רוצה." אני: "אדוני ואלוהי, מהו הדבר שאתה רוצה?"
המושיע: "כל מה שעומד לבוא עליך."
אני: "איך אדע שזה ממך?"
המושיע: "תזהי זאת באהבתי, בתי, עליך לקבל זאת, בין אם זה נעים לך ובין אם לא."
אני: "ישוע היקר שלי, חתני, אם אתה אומר זאת, אז אעשה זאת! גם את מה שלא נעים לי, אך עליי להיות בטוחה שזה בא ממך."
אני: "אדוני, כמה זמן עוד עליי לכתוב?"
המושיע: "עוד קצת, בתי. כתבי עוד קצת!" אני: "כן, אדוני."
המושיע: "את עדיין נבחנת."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, מדוע אתה בוכה? דמעות זלגו מעיני הימנית במהירות כה רבה, זה על-טבעי. מה זה אומר?"
המושיע: "סכנה עומדת בפניכם. המלחמה באירופה מתפשטת. נשמות רבות יאבדו. עבורן צליבתי הייתה לשווא. גם את תסבלי לשווא למען רבים. זהו כאב עז עבורי לאבד את הנשמה בגלל חוסר ציותה.
"התפללי, בתי, שכאשר יבואו לפני בית הדין שלי, יחוו חרטה עמוקה, כי הם יקבלו הזדמנות נוספת להיוושע. אני מעניק להם עוד זמן רב, כדי שיוכלו להחליט. הגיהינום הוא אכזרי, בתי, ובכל זאת רבים כל כך נכנסים אליו."
אני: "אלוהים יקר, אני כבר לא יכולה לכתוב, רחם עליי." המושיע: "את חשה את הכאב איתי.
אני מברך אותך, בתי היקרה."
המושיע בירך אותי.
מחרוזת התפילה והמיסה בסביבות השעה 18:30 ברוט.

23.09.1992 - יום רביעי
8:00 עד 12:30 בבית
אני: "התפללתי בלהט, אחרת מהרגיל."
המושיע: "בתי, אני רוצה שתכתבי. אל תלכי היום לסעודה האחרונה. אני הסעודה האחרונה שלך."
אני: "האם עליי לכתוב את זה?" היילנד:
"כן, כתוב את זה."
אני: "חשבתי על הטיול של החברה."
המושיע: "את צריכה ללכת לשם. אבל בבקשה תהיי ענווה וצנועה, תשמחי יחד איתם." אני: "אלוהים יקר, אם אני פונה אליך בצורה כל כך שונה, האם זה נכון?"
המושיע: "אני אוהב את הדרך שבה את קוראת לי. בתי, כתבי זאת: את הכאבים שאת חווה, עלייך לשאת באהבה."
המושיע: "כבר אמרת לי את זה פעם."
אני: "אי אפשר להקל עליך. אפילו המים הקדושים לא יכולים לעזור לך. אל תתאמצי לחפש תרופה."
אני: "ומה אם הרופאים יתערבו?"

המושיע: "הם זקוקים להסכמתך." אני: "ואם הם
יקבלו אותה?"
המושיע: "הם עדיין לא יוכלו לעזור לך. להפך, כי אז הכאבים יתגברו. אתה תסבול למען החוטאים. אתה חייב לעשות את מה שאני מבקש ממך."
אני: "אלוהים יקר, אני חושש שאסתבך ולא יהיה לי מספיק אמון וסבלנות. האם אחוש פחד מבני אדם?"
המושיע: "את כל זה אתה מעניק לי שוב ושוב."
אני: "אלוהים יקר, הלב שלי כבר בוער שוב."
המושיע: "זהו אש האהבה הבוערת שלי. איש מלבדי אינו יכול לכבות אותה."
אני: "הייתי כל כך מאושרת כל הבוקר, והצלחתי להתפלל בלב כמו שמעולם לא הצלחתי. המילים הנכונות פשוט עלו בי, כמו אצל כומר."
המושיע: "בתי, זה הייתי אני. ישוע שלך. לא את, אלא אני."
אני: "זהו רגש כה נפלא, כאשר אפשר להתפלל מתוך הלב העמוק, ובמיוחד אל האב השמימי, דבר אשר לעתים קרובות נשכח על ידי בני האדם. גם אני התפלאתי, כי מתוך ליבי העמוק עולה תפילה כה יקרה. אני מאמינה, כי האב השמימי נענה לתפילה זו."
המושיע: "בתי, נתת לי הכל באהבה."
אני: "אדוני, אסור לי לספר לאיש שאני מחוברת אליך כבר ארבע שעות, ואני לא מרגישה שזה יותר מדי. חבל שהחופשה שלי לא ארוכה יותר. אני מודה לך שאמרת לי שלא אצא לחופשה."
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. הגשימי לי משאלה אחת."
אני: "אוי, אדוני, יש לך משאלה! אני אמלא את המשאלה הזאת, כי אתה איתי וכי אני אוהבת אותך."
המושיע: "כן, אני אהיה איתך."
אני: "אלוהים הקדוש, יש לך את הסכמתי, אף על פי שאני עדיין לא יודעת איזו משאלה עליי להגשים לך. ליבי אינו רועד, אלא שמח לשמוע מה תגיד לי עכשיו. אדוני ואלוהי, אני סומכת עליך שהמשאלה שלך תתגשם."

השעה 12:00, התפללתי ביראת קודש את "מלאך האדון" ו"אבינו שבשמים" בזרועות פרושות; אני נוהג לעשות זאת לעתים קרובות כשאני מתפלל לבדי.
לאחר התפילה התאחדתי שוב עם המושיע. אני: "אדוני, איזו משאלה
עליי להגשים לך?"
שכבתי בדממה ולא שמעתי דבר.
אני: "מה זה אמור להיות? התחברתי שוב והתפללתי לרוח הקודש. אנא אל תתן לרוח אחרת להתערב, כי יש לי אמון בך. אמור לי מה עליי לכתוב."
המושיע: "כתבי, בתי! אני יכול לפעול בך כל מה שארצה."
אני: "אדוני ואלוהי, אתה יכול לפעול בי ככל שתחפוץ, והרצון הזה יתגשם. הו, אבי היקר, האם אפשר לסרב לאהבה? האם סירבת להקריב את בנך היחיד למעננו, החוטאים? האם סירבת להיצלב למען ישועתנו? האם סירבת לרדת בלשונות אש על השליחים? אתה האהבה ואני נכנע לך, כי אתה חיי הנצח והאושר שלי."
המושיע: "הבאת לי שמחה, כדי שאוכל לפעול הכל בך." המושיע בירך אותי.
איבדתי את תחושת הזמן; עם המושיע, ארבע השעות וחצי שביליתי עמו חלפו
קצרות כברק, וזה בלתי נתפס.
עכשיו אני מבין את מי שמתלונן ששעה בכנסייה היא יותר מדי עבורו, וזה רק משום שחסרה לו אהבה.

19:00 תפילת מחרוזת ורוזרי ומיסת קודש בקפלת רוכוס

24.09.92 - יום חמישי

8:30 - 9:45 איחוד
המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שת....."
חשבתי שאני מבולבלת.
המושיע: "בתי, את לא מבולבלת. אני רוצה שתעשי משהו בשבילי. תני לי את כל הקשיים שלך."
בכיתי בכאב והפקדתי את קשיי בידי המושיע. שפכתי את כל בעיותיי והפקדתי אותן בידי המושיע. זה בלתי נתפס, אך חשתי הקלה. המושיע: "את רואה, בתי, עלייך תמיד להפקיד בידי את קשייך. אני אפתור לך את כולם."
ביקשתי אות מהכנסייה מסיבה מסוימת. המושיע: "אני אתן לך, בתי, אות לכך, שתקבלי את סימני הפצעים."
אני: "אדוני, האם גם האחרים יראו זאת, או רק אני?"
המושיע: "גם האחרים יראו זאת. זה יקרה בכנסייה." אני: "מתי?"
המושיע: "היי מוכנה, בתי."
אני: "אדוני ואלוהי, איך אדע שזה סימן לפצעי הצליבה?"
המושיע: "זה יקרה לך."
אני: "האם אכאב, אפחד או אשמח?"
המושיע: "בתי, את תאהבי אותי יותר. היי רגועה, בתי. אני מברך אותך." המושיע בירך אותי
18:30 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

25.09.92 יום שישי

היום האחרון של חופשתי. איחוד
בתפילה
המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה....."
הפסקתי מיד ושאלתי:
"אבל בבקשה, תן לי לדעת שזה אתה. " המושיע: "בתי, זה
אני, ישוע שלך ." אני: "כן, אדוני, מה אתה רוצה?"
המושיע: "אני רוצה להתחיל עם סבל הכפרה שלך. היה מוכן. הזמן כבר הגיע." אני: "עכשיו אני צריך ללכת לטיול החברה?"
המושיע: "את צריכה ללכת לטיול החברה."
אני: "אבל אני אמור לעבוד בשבוע הבא והעמיתה שלי חולה עכשיו." המושיע: "אל תדאג ליום המחר."
אני: "אדוני, האם אתה מתכוון לכאבי הראש?"
המושיע: "אני מתכוון לצלקות שייחרטו בך. יש לך זמן קצר מאוד."
המושיע המשיך לדבר:
"כתבי, בתי, תקבלי עוד את המידות הטובות האחרות." אני: "מושיע יקר, אילו?"
המושיע: "התמדה בסבל, כדי לשאת את הכאב. אני מעניק לך את אוריי, כדי שגם העיוורים יראו. אתה מקבל את כוח הריפוי."
בהתחלה לא רציתי לכתוב את זה, אבל אז שמעתי:
המושיע: "בתי, כתבי זאת. תקבלי את כוח הריפוי. באמצעות הדם היקר ניצלות נשמות. הקריבי אותו תמיד לאביך שבשמים. זה יהיה אמצעי ההצלה הגדול ביותר לנשמות. דמי היקר יזרום מפצעיך.
בתי, אל תאכזבי אותי. אני אדונך ואלוהיך. אעניק לך שמחה ואהבה רבות תמורת סבלותייך. אל תתני לאחרים להשפיע עלייך. את קשורה אליי לחלוטין באמצעות הדם היקר. איש לא יוכל להפריד בינינו."
אני: "מושיעי, האם עליי לכתוב עוד משהו?"

המושיע: "בתי, המהפכה תבוא. באירופה יופלו הפוליטיקאים. הרעב יהיה הגדול שבאסונות הקשים העתידים לפקוד אותנו." המושיע: "העונש כבר כאן. בני האדם רצו בכך."
אני: "אדוני ואלוהי, מי מבקש את העונש?" המושיע: "האנשים שרצו את אבי השקר."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מוכנה, ייסורי הכפרה יכולים להתחיל. אך אדוני, לא רצונו שלי ייעשה, אלא רצונך. עשה זאת, אדוני, כפי רצונך."
המושיע: "בתי, אני אוהב אותך כל כך, הישארי נאמנה לי."
אני: "אבי האוהב, אני אוהבת אותך יותר מתמיד. אני אוחזת חזק בידך." המושיע: "אני מברך אותך, בתי היקרה."
המושיע בירך אותי.
18:30 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

26.09.92 — שבת

בבית — תפילה — איחוד —
המושיע: "הדמעות שאת מזילה, הן הדמעות שלי. את אוהבת אותי באהבתי. את מתפללת לאהבה ואת מקבלת אותה. בתי, כתבי זאת. כל מה שכתבת הוא מסמך עבור הכופרים. שמרי עליו היטב, עד שהכומר הנכון יפרסם אותו. אל תדאגי בקשר לזה.
בתי, עליך לכתוב עוד משהו." אני: "כן, אדוני ואלוהי."
המושיע: "בתי היקרה, היי תמיד שמחה."
אני: "כשאדם סובל מכאבים, האם הוא יכול להיות שמח?" המושיע: "את האהבה שאתה מקבל, עליך להעביר הלאה."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת." אני: "אלוהים יקר, אנא תן לי את הענווה." המושיע: "אני נותן לך אותה עכשיו, כתבי זאת." אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך."
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי, ואני מברך אותך. אני כולל את כל הנשמות בברכה."
16:33 - 19:45 - תפילה - וידוי - מיסה חגיגית בלבוש אדום בכנסייה.

27.09.92 - יום ראשון

6:30 - 8:15 לפי הזמן החדש.
(הלילה הוזזו השעונים שעה אחורה.)
המושיע: "כתבי, בתי."
אני: "כן, המדריך הרוחני היקר שלי, ישוע היקר שלי."
המושיע: "אתמול היו אצל בעלך מספר רוחות טמאות."
אני: "אדוני, אפשר היה לחשוב שזה היה התקף לב. אבל הצלחתי להבחין בכך כשנתתי לו מים קדושים, ברכתי אותו והתפללתי עליו. זיעה ניגרה על פניו.
ואז הוא הרגיש טוב יותר. מיד לאחר מכן הוא צחק בצורה מכוערת, כמו שלפעמים קורה בחלום, כפי שכבר שמעתי בעבר. זה קרה גם כמה פעמים במהלך הנסיעה, אבל התפללתי בלהט ובכל ליבי. עכשיו הוא עדיין ישב מאחורי ההגה במכונית, בדיוק נכנס לחצר ולא הצליח לצאת. הזכרתי לבעלי שהוא צריך ללכת להתוודות, אבל הוא לא רצה."
המושיע: "אני איפשרתי את ההתקפות האלה. בעלך לא רוצה לחזור בתשובה." אני: "מי יאמין לי, אם הוא הולך לכנסייה בימי ראשון?"
המושיע: "יש רבים כאלה שהולכים לכנסייה בימי ראשון. בתי, השאירי הכל בידי."
אני: "מושיע יקר, הכומר ווגט אינו יכול לעזור לי. לאחר שיחת הווידוי אתמול היה לי מאוד קשה. הכומר ווגט חושב שאני קוראת ספרים. אמרתי לו שבכל ספר כתוב משהו אחר, ושמעולם לא היה לי ספר איתי בזמן ההתאחדות, לא בבית ולא בעבודה. הייתי נזהרת מאוד מלעשות זאת.

אמרתי גם לכומר ווגט שהדם שיזל מהפצעים יהיה דמו של המושיע. הוא לא מאמין לזה, בדיוק כמו האב בורון ממנאxaם."
אני: "אנא, אמור לי משהו על כך, אולי בכל זאת כתבתי משהו לא נכון." המושיע: "בתי, הדם שיזרום מחמשת סימני הפצעים שלך יהיה דמי. זהו הסוד שאני לא מגלה לכל אחד.
זהו דמי, אשר אשפוך למענכם. בתי, הדבר הבלתי נתפס הזה הוא ממני. כך הוא. כך יישאר. כך יהיה.
אם הכומר ווגט היה יכול להסביר לך הכל, לא הייתי צריך להיות המדריך הרוחני שלך. בתי היקרה, תאמיני בזה. רצוני הוא שתשימי לב לכל מה שעומד לבוא עלייך." אני: "אוי, אדוני ואלוהי, אני הרי אדם חלש. אני כל כך חסרת ניסיון. השטן רודף אחריי כמו כלב נושך. אני מודה לך, אדוני ואלוהי, שהוא לא יכול לעשות מה שהוא רוצה, אלא רק מה שאתה מרשה לו, אחרת הוא היה שולט בעולם כולו, אבל העולם שייך לך."
המושיע: "בתי, כתבת נכון. נשמתך מוכנה לפעולתי. עלייך רק להמתין עוד מעט. תני בי אמון. את נמצאת תחת הגנתי." אני: "ומה עם מרים הקדושה?"
המושיע: "במקום שבו אני נמצא, גם היא
נמצאת." אני: "אלוהי היקר, אני מודה לך."
המושיע: "הו, בתי היקרה, כמה קשה המצב כרגע. מעולם לא היו כל כך הרבה עיוורים כמו עכשיו. התורה השגויה העיוורה את הנשמות. התורה השגויה היא רעל הנחש. התרופה לרעל הזה היא רק אני, ילדתי. בתי היקרה, עלייך לכתוב עוד משהו. אני צריך ממך..."
אני: "אלוהים יקר, מה?"
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, אני נותן לך את חירותי. אך אל תתן לי להיפרד ממך לעולם. אלוהים יקר, נתתי לך את חירותי, אך איני מבין זאת לגמרי. האם תוכל לומר לי משהו על כך?"
המושיע: "אתה חופשי רק בי!"
אני: "כן, אדוני, עכשיו אני מבינה."
המושיע: "בתי היקרה, אני מברך אותך עכשיו."

כרעתי ברך על הרצפה והמושיע בירך אותי.

10:00 מיסת הבוקר בלבוש אדום.
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה. החל
מהשעה 16:00 קריאת התנ"ך.

בסביבות השעה 17:00 הגיעה אליי הדוויג. היא סיפרה לי את "הסוד שלה" שהזעזע אותי מאוד. היא סיפרה לי שהכומר ווגט צילם את המשרתים במיסה, כולם בנים, בעירום מאחור. התמונות הללו תלויות כביכול בחדר הקודש ובאופן פרטי באלבום של אחד הנערים. אמו של הנער לא מרוצה מכך והיא מזועזעת, אך היא שותקת.
ואז היא סיפרה עוד כי הכומר ווגט נראה באגם באגרס, כשהוא יונק את חזהו של אחד המשרתים במזבח ומנשק את אוזניו.
ואז התלוננה האם שהכומר ווגט לא שולח את הילדים הביתה בזמן. הם נשארים אצלו יותר מדי זמן. למיטב ידיעתי, יש לו את רוב המשרתים
בכל האזור.
מכיוון שאני יודעת שהכומר ווגט ביישן מאוד וחסר ביטחון, התפללתי עבורו ואני מתפללת כל יום שיהיה כומר טוב.
הדוויג סיפרה לי שגם היא שמעה זאת מזיטה.
כשהדוויג הלכה, התפללתי 50 פעמים את ה"סנקטוס" על החרוזים הקטנים, ועל הגדולים את תפילת המלאך מיכאל, את ה"מגניפיקט", את ה"גלוריה אין אקסלסיס דאו", את ה"אבינו שבשמים", את ה"אווה מריה" ואת ה"גלוריה פטרי", ואז את התפילה למען האויבים ואת טקס גירוש השדים.
הייתי עצובה מהבשורה הזאת ואז בכיתי.
הכי רציתי להפסיק מיד ללכת לכנסייה.
אני מפקידה הכל בידי אלוהים. ייתכן שזו מעשה ידי השטן.

בשעה 21:00 נסעתי לוויזנטל וכתבתי יומן עם מריון. בסוד סיפרתי למריון על הכומר ווגט. היא אמרה
שאני לא אספר את זה לאף אחד.

28.09.92 - יום שני

10:00 חדר הרופאים,
מפגש תפילה!
המושיע: "בתי, כתבי: הכומר ווגט עתיד לעזוב." אני: "מסט. לאון-רוט?"
המושיע: "בתי, משהו מתקרב אלייך!" אני: "אדוני, איך עליי להבין זאת?"
המושיע: "פעולתי בך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מוכנה לפעולתך ואומרת כן לכך;
אני אוהבת אותך כל כך, אנא תן לי את החסד שלא אגיד לך 'לא' לעולם, גם אם משהו לא ימצא חן בעיניי. אנא תן לי רק להכיר בכך שהכל בא ממך. אני רוצה לעשות הכל למען ישועת הנשמות."
המושיע: "בתי היקרה, תמיד תכירי את אהבתי." אני: "אדוני ואלוהי, איך?"
המושיע: "אני נושא אותך למקום שאליו אני רוצה. בתי, כתבי זאת." אני: "כן, אדוני ואלוהי."
המושיע: "יש להתייחס ברצינות רבה לסבל שאת מקבלת ממני. עלייך לחיות עם הסבל הזה. לא אקח אותו ממך, גם אם תבקשי זאת."
אני: "כן, אדוני, הבנתי, אך האהבה תישאר בי, נכון?" המושיע: "בתי היקרה, היא תישאר איתך לנצח."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי. עשה בי כרצונך, אני שייכת לך. אדוני, רצונו ייעשה."
המושיע: "אני מברך אותך, בתי היקרה." המושיע בירך אותי.

החל מהיום, תפילת המחרוזת מתקיימת כבר בסביבות השעה 18:00, המיסה הקדושה בסביבות השעה 18:30, והשתתפתי בשתיהן לבושה באדום.

בשעה 20:00 קבוצת התפילה.
יותר ויותר אנשים באים להתפלל. המקום כבר צפוף מאוד. בסוף התוודיתי בפני הכומר דוכאט על הכומר ווגט. בשעת הווידוי שאלתי מה עליי לעשות, אני רוצה לעזור לו, סיפרו לי עליו.
הכומר דוכאט אמר שאני צריך לדבר עם הכומר ווגט על המצב.
לפני שאדבר עם הכומר ווגט, אני רוצה לדבר תחילה עם המושיע, כי עליי להיות בטוחה שמה שהכומר דוכאט אמר לי הוא נכון.
אם המושיע יסכים איתי, אעשה את מה שהכומר דוכאט המליץ לי. לאחר קבוצת התפילה, מר רולנד שמידט נשאר אצלנו כדי לשוחח עם בעלי. חשתי שבעלי הותקף על ידי רוח טמאה. בעלי גילה לי שקרא את יומני בסתר. נחרדתי כששמעתי זאת. אמרתי לו מיד שזו חטא ושאי אפשר לעשות דבר כזה. זו לא רק סקרנות, אלא גם חוסר ציות כלפי אלוהים. אני מפקידה את הבעיות הללו בידי אלוהים.
מהיום אנהג בזהירות רבה יותר ביומני. איני רוצה להסתיר את מה שהמושיע אומר לי, אלא יש לבדוק זאת תחילה על ידי כומר, לפני שהדבר יועבר לדפוס. רולנד כבר הביא את ספריו של האב יוהנס מרוטנברג לאוקראינה. אלה הם הספרים שהמושיע אמר כי
אינם נכונים. כבר סיפרתי זאת לאב יוהנס, אך הוא לא האמין לי. רולנד עושה את מה שאב יוהנס אומר לו.

29.09.1992 - יום שלישי

10:00 בחדר הרופאים, מפגש תפילה!
המושיע: "בתי היקרה, כתבי: אל תלכי אל הכומר ווגט, כי אני קובע מתי ייעשה דבר מה. אני מכיר את ליבם של כולם. התפללי רבות למען הכמרים. השטן חזק במיוחד כעת, וכמרים רבים נופלים בפיתויו. את כל הסיפור המדובר על הכומר ווגט, השאירי לי."
אני: "חשבתי על רודאלבן!

ב-1 באוקטובר יוקם סימן השמים. הדם הקדוש יכובד
שם.
המושיע: "את עמוסה מדי."
אני: "אז הפעם אני לא הולכת לרודאלבן, יש לי כל כך הרבה לכתוב." המושיע: "כן, כתבי, בתי."
אני: "אתמול לא דיברתי בקבוצת התפילה. חלקם שאלו מדוע לא דיברתי היום."
המושיע: "כאשר תצטרכי לדבר, אני אשים זאת בפיך. על בני האדם להתפלל כעת רבות. נצלו את הזמן לתפילה. התפילה הכרחית יותר מאי פעם. בתי, התפללתם היטב אתמול. השמים שמחו עמכם. עוד רבים יבואו להתפלל. בתי, נעים לי לראות כיצד את מתפללת עם המאמינים. אני מודה לך
על מאמצייך ."
אני: "אבא אוהב, אני מרגישה עכשיו אש בלב. זו תחושה יפה מאוד."
המושיע: "בתי, זו אהבתי."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, על אהבתך." המושיע: "את סובלת
הרבה, בתי."
אני: "מה זה אומר, שאני מסוגל לסבול הרבה?"
המושיע: "זה אומר שאת יכולה לסבול גם הרבה סבל." אני: "אוי, מי ייתן ורק נשמות
רבות ייוושעו."
המושיע: "הו, בתי, סבלות הכפרה כבר החלו." אני: "אבל אני לא מבינה את זה."
המושיע: "את כבר סובלת הכל באהבתי. היי מוכנה לחמשת הפצעים הקדושים שתקבלי."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מוכנה שתטביע בי את הפצעים מתי שתרצה. אל תתן לי לצמא זמן רב. אני צמאה מאוד. אנא רווה את צמאוני."
המושיע: "בתי היקרה, אני ארווה את צמאונך, הגיע הזמן המיועד. בתי, אני צמא איתך!"
המושיע בירך אותי.
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

30.09.1992 - יום רביעי
10:00 בחדר הרופאים, מפגש
תפילה!
אני מודה למושיע על כך שקיבלתי אתמול כל כך הרבה אהבה לאורך כל היום. אני חשה את האהבה עד עכשיו. זה כל כך יפה בלי דאגות ובעיות. אני רוצה להיות חופשייה באמת עם אלוהים.
אלוהים הגדול, אני משבחת אותך ומודה לך על מלכותך שבאה אליי.
במצב כזה אוהבים הכל. אפילו מזג האוויר הקודר שבחוץ היה יפה בעיניי. האהבה אינה מכירה שנאה, אין בה דבר מכוער. הו ישוע שלי, כמה יפה לאהוב אותך. אדוני ואלוהי, מהו הסימן הזה שאני מקבלת ממך כל כך הרבה אהבה?" המושיע: "האהבה שאת מקבלת היא סימן מקדים לסבל שתעברי. תחילה עלייך להכיר את האל האוהב, ואז תכירי גם את האל הסובל, ושניהם טובים."
אני: "היססתי לכתוב."
המושיע: "כתבי זאת. החטא גדול וכבד, הוא חרג מגבולות הארץ. נשמות רבות יכפרו על חטאי העולם. לכן, בתי, אינך לבד. לכל נשמה יש דרך צלב שעליה לעבור. רק מעטים נושאים דרך צלב כמו שלך.
בתי, קיבלת חסד מיוחד לדרך הצלב הזו. זה לא בזכותך, זה רצונו. ומה שאני רוצה, אעשה אצל מי שאני רוצה. אני מעריך מאוד את כל מה שעשית עבורי עד עכשיו, ואגמול לך בסוף דרך הצלב. שכרך יהיה גדול אם תתמידי עד הסוף."
אני: "ואם לא אחזיק מעמד עד הסוף?"
המושיע: "את תתמידי עד הסוף. איש לא יוכל להפריד בינינו עוד."

אני: "אהובתי, אני אוהב אותך כל כך. האם יש דבר יפה יותר מאשר להיות איתך?" המושיע: "כך על כולם לדבר. את הנשמה הכפרתית שלי, אותה בחרתי."
המושיע בירך אותי.
בשעה 12:00 התפללתי בלהט בקפלה ובכיתי, כי כל כך הרבה נשמות הולכות לאיבוד. המושיע: "תני לי את כל ליבך."
אני: "אני נותנת לך את כל ליבי, אדוני ואלוהי." המושיע: "את נעימה בעיניי."
אני: "אלוהים יקר, אתה רואה אותי, אבל אני לא רואה אותך, ובכל זאת אתה מוצא חן בעיניי, כי אני אוהבת אותך."
המושיע: "בתי, הדרך שאת הולכת איתי תהיה קורבן עבור הכופרים, שכן הם אינם מכירים אהבה."
אני: "אדוני, אנא הענק לכופרים את החסד שיאהבו אותך."
המושיע: "אם הם רוצים לקבל אותה. הם לא נותנים לי את ליבם כמוך." אני: "ביקשתי חסד עבור ורוניקה, שעובדת איתי."
המושיע: "אמרי לה, שתיתן לי גם את לבה."
אני: "כן, אדוני, אני אגיד לה את זה. תודה לך, אדוני ואבי האוהב."
18:00 תפילת מחרוזת הוורדים ומיסת הקודש בכנסיית רוט. האב פרדיננד ערך את המיסה.

1.10.1992 - יום חמישי
10:45 בחדר הרופאים, מפגש תפילה!
המושיע: "כתבי, בתי, אני מבקש ממך לשמור על שתיקה מוחלטת בנוגע לחמשת סימני הפצעים."
אני: "אלוהים יקר, הרי כבר כל כך הרבה אנשים יודעים."
המושיע: "אבל הם לא יודעים מתי את אמורה לקבל אותם." אני: "אלוהים יקר, גם אני לא יודעת."
המושיע: "אבל את תדעי."
אני: "אני אשמור על שתיקה בעניין זה. אנא, תן לי את החסד לשתוק. אני רוצה לעשות הכל כפי שאתה רוצה."
המושיע: "הלילה תקבל את סימני הפצעים." אני: "אז אני צריך ללכת לעבודה מחר?"
המושיע: "לא."
אני: "איך אדע שהן ממך?" המושיע: "תזהה אותן כשהן יהיו שם."
אני: "האם אקבל סימן ממך אם זה יקרה הלילה? למעשה, כבר נתת לי סימן, את האהבה הבוערת שאני מרגיש עכשיו ואת השלווה והשלום הנעימים שיש לי עכשיו. אני מסכים, אם אתה רוצה, שהצלקות יוטבעו הלילה. אל תתן לי לצמא, בבקשה. יש לי תחושה כאילו אני בוערת מבפנים. הבנתי שזו אהבתך. אתה רוצה שאוהב אותך כמו שאני אוהבת אותך. אדוני, שיהיה כפי שאתה רוצה."
המושיע: "בתי היקרה, נעים לי מה שכתבת. אני יכול גם לשנות זאת מתי ואיך שארצה. בתי, השאירי הכל בידי."
15:00
המושיע: "בתי, כתבי: את מה שתצטרכי לסבול איתי הלילה, הקריבי זאת לאבינו שבשמים למען ישועת הנשמות. כתבי, בתי, מילה במילה.
"הכאבים שתחוש הלילה יהיו עזים. עליך לשאת אותם."
אני: "אדוני, האם אתה עדיין איתי?"
המושיע: "כן, אני עדיין איתך, אני אוהב אותך."
אני: "ישוע, בן אלוהים החי, האם יש עוד משהו שאני צריך לדעת?" המושיע:
"סבל פירושו 'א ה ב ה'."
אני: "אדוני, האם אוכל לעשות זאת?" המושיע:
"איתי, כן."
אני: "אנא תן לי חסד רב, כדי שאוכל לאהוב."

המושיע: "אם תהיי איתי, לא יחסר לך אהבה. בתי, אני נותן לך כל כך הרבה אהבה, כדי שתוכלי לסבול."
המושיע בירך אותי ואמר: "לכי לשלום, בתי היקרה."
18:00 מחרוזת התפילה ומיסת הקודש ברוט.

02.10.19 92 יום שישי - "לב ישו"
10:00 חדר הרופאים, איחוד
התפילה I
אני: "אדוני ואלוהי, כשקמתי הבוקר, חשבתי מיד שלא קרה לי דבר. מצד אחד שמחתי, מצד שני חשבתי, האם לא היה זה הרוח הטמאה שדיברה אליי אתמול בערב? ואז חשבתי שוב, היכן שיש אהבה, לא יכולה להיות רוח טמאה. או שאלוהים איתי או שהרוח הטמאה איתי, כי אלוהים אינו חולק את לבו עם אחרים. אלוהים רוצה את הלב כולו לעצמו. כך הגעתי להחלטה, שזו הייתה רצונו של אלוהים וכך אכן קרה."
התאחדתי עכשיו עם המושיע. הרגשתי עכשיו חום, רוגע, והרגשתי שהמושיע איתי.
המושיע: "בתי היקרה, כתבי: דחיתי את חשיפת סימני הפצעים למועד אחר. כך רציתי. אל תדאגי מכך שזה קרה כך. אני יכול לעשות כרצוני. היית מוכנה, אך העת עוד לא הגיעה. זו הייתה שוב מבחן. אל תתייאשי, הכול יקרה בזמן הנכון."
אני: "אדוני, הייתי יכולה גם להאמין שזה היה הרוח הטמאה, כי הרי לא קרה כלום."
המושיע: "כולכם ממהרים מדי עם דברים כאלה. אתם מאמינים רק למה שאתם רואים, ולא חושבים על השאר."
אני: "אבל מהו הדבר האחר?"
המושיע: "אתם לא יכולים להבין את התכנית של השטן. בתי, אני רואה הכול. אני מכיר כל לב, עד כמה הוא מוכן, כדי שאוכל לעשות איתו משהו."
אני: "ישוע היקר שלי, זה אומר שלא הייתי טובה או שלא הייתי בשלה לסבל הזה?"
המושיע: "זה לא תלוי בך, בתי. הכל תלוי ברצוני. אל תדאגי, את תקבלי את סימני הפצעים.
אני: "התפללתי, אנא תן לי להישאר בלבך, כי היום הוא יום שישי של לב ישו. אני רוצה להישאר במקור האהבה, במוקד האש הבוער של האהבה."
המושיע: "בתי, לבך הוא עתה לבי. את בתוכי. אהבי אותי, בתי." אני: "הרי אני אוהבת אותך, אדוני. אני חשה גם את אש האהבה בתוכי. אני מודה לך על החסד הזה."
המושיע: "לכי לשלום, בתי." במחשבותיי חשבתי, אין
ברכה היום. המושיע: "כן, אני מברך אותך, בתי."
והמושיע בירך אותי.
בשעה 18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.
הכומר ווגט והכומר פרדיננט ערכו את המיסה יחד.

3.10.1992 - שבת
8:00 עד 10:00 בבית, מפגש תפילה!
המושיע: "כתבי, בתי, כל מה שתכתבי יודפס. כל מה שתכתבי הוא מעשה ידי. אין דבר שאת יכולה לעשות בכוחות עצמך. אל תפקפקי, בתי. בכך את פוגעת בי."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מבקש את סליחתך, היה רחום וחנון כלפי, החוטא המסכן. אני מרגיש נטוש על ידי כולם, כאילו הייתי שקרן.
ואז עלו בי מחשבות כאילו סטייתי מדרך הישר והפכתי לאדם רע. למרות שאני מאוחד איתך כל יום והולך להתוודות כל שבוע.

הרגשתי שכולם טובים ממני. ואז חזרתי אליך, כי אהבתך חזקה יותר, ובלעדיה איני יכול להתקיים, ואני משתוקק יותר ויותר לאהוב אותה. יש לי תשוקה גדולה לאהבה הזאת. ואני מבקש אותה שוב ושוב.
אהבה זו היא כמו התמכרות או כמו אופיום.
התרופות והעושר החומרי אינם יכולים להחליף אותה.
לעתים קרובות אני מרגיש אש בוערת בלבי. אני מרגיש שאני אוהב אותך כל כך, וכל הדברים הארציים נעלמים ממני.
ואז אני שואלת את עצמי, למה אני לא כבר בגן עדן?
מכיוון שהבנתי שאתה האהבה, אני כל כך רוצה שאנשים אחרים יבינו זאת גם הם. אני מוכן גם לסבול למענם, כדי שלא יאבדו.
אדוני ואלוהי, לא רצוני אלא רצונך ייעשה. עשה בי כרצונך.
אל תפריד אותי מאהבתך.
המושיע: "בתי היקרה. אהבתך אליי גדולה. אני מעריך זאת בך. אהבתך אליי איתנה. אל תדאגי לגבי מה שאנשים אומרים. על כל מה שהם אומרים הם יצטרכו לתת דין וחשבון בפני בית הדין שלי. כל מילה שיוצאת מהלב היא מילה שהם זרעו. ומה שזרעו, הם יקצרו.
לכן, בתי, דאגי שתוכלי לקצור טוב. בסופו של דבר יובחן מה שייך לי ומה שייך לרוח הטמאה.
בתי היקרה, אני אוהב אותך כפי שאת. שמחתי שהתפללת תחילה לאמי ולאמך. קיבלתי את כל מה שאמרת לה. היא אוהבת אותך מאוד. היא לא תשאיר אותך לבד. תבטיחי בה יותר."
אני: "תודה לך, ישוע שלי, בעתיד אתפלל אליה יותר ואבטח בה יותר. אני רוצה לאהוב אותה כמו שאני אוהבת אותך. אנא תן לי את החסד שאוכל לאהוב אותה בדיוק כמו שאני אוהבת אותך. כי היא אמי ומלכתי."
המושיע: "בתי, את כנה. אני מאוד מרוצה ממך. אני אעניק לך את החסד, כדי שתאהבי אותה כמו שאת אוהבת אותי. בתי היקרה, אני מברך אותך כעת."

המושיע בירך אותי עכשיו.
10:15: צעיר מפלנקשטאט התקשר אליי. הוא היה ביום שני בקבוצת התפילה שלי. הוא סיפר לי שבלילה היו לו פיתויים מהשטן. הוא הביע בפניי את משאלתו! הוא רוצה להיות קתולי. כרגע הוא עדיין פרוטסטנטי. נתתי לו עצה טובה. הוא צריך ללכת לאב סוויטברט בסטיפטנויבורג כדי להתוודות.

בין השעות 16:30 ל-19:50 התפללתי בכנסייה ברוט.
התוודיתי בפני הכומר ווגט. הוא אמר לי שאני עושה את הדבר הנכון, אך הוא אינו יכול לעזור לי. הייתי אסיר תודה על מחילת החטאים, ואני מבין שהוא אינו יכול לעזור לי.

לאחר מכן התפללתי עבורו את כל מחרוזת התפילה.

בשעה 21:15 התקשר אליי האב גבהרד היידר מרגנסבורג. שוחחתי איתו למעלה מ-30 דקות. זה שימח אותי מאוד. אני מודה לאלוהים שהוא התקשר אליי. קבעתי איתו להיפגש בעוד שמונה ימים, בסביבות השעה 18:30, ברגנסבורג. בסוף הוא בירך אותי ואת משפחתי. התפללתי מיד עבורו, כי לבי התמלא בשמחה רבה.

4.10.1992 - יום ראשון
9:00 - 7:30
התאחדות בתפילה!

ראשית, תפילה לפני פסל מרים הקדושה. לאחר מכן, התכנסות שוב במטבח, שם קיבלתי את המסר מהמושיע:
המושיע: "בתי, אני מבקש שתכתבי. קיבלתי את אהבתך אליי. זו אינה אהבה מחמיאה."
אני: "זה מה שאני צריכה לכתוב?"
המושיע: "כן, כתבי. מצא חן בעיניי האופן שבו התפללת היום. המשיכי כך. אני שמח שאת הולכת אל האב גבהרד. זהו גם רצוני. אדבר אלייך שוב דרכו. תני בו אמון. בתי, אני שמח במיוחד שקיבלת על עצמך את הסבל הזה. המבחן מגיע אל קצו."
אני: "אלוהים יקר, הסבר לי על כך ביתר פירוט."

המושיע: "את נבחנת, בתי, על הסבל שתעברי. בתי, המשיכי לאהוב אותי כמו עד כה. אני אתן לך עוד יותר מאהבתי. את מבקשת יותר ויותר, ואני אתן לך יותר ויותר."
אני: "אלוהים יקר, אני רוצה לשאול אותך עוד משהו: כבר כמה חודשים שאני סובלת מכאבים בכתף ובזרוע השמאלית. שום משחה ושום אמבטיות מלח לא עוזרים. האם הסבל הזה בא ממך, או שאני יכולה לקבל טיפול רפואי בבית חולים?"
המושיע: "גם בבית החולים איש לא יוכל לעזור לך. הסבל הזה הוא ממני. הוא שלב מקדים לסבל שעוד עתיד לבוא עלייך."
המושיע: "נתת לי את בריאותך, בתי."
אני: "יהי כן כפי רצונך. אני מקריבה לך את הסבל למען תשובת החוטאים ולמען ישועת הנשמות."
המושיע: "בתי, הסערות שעוד יבואו יגרמו נזק רב. התפללי למען עניינים אלה. יהיו מלחמות רבות חדשות. בני האדם הפכו פושרים. הם לא הכירו את אביהם. הם העדיפו את החומרי, אך החומרי אינו יכול להצילם. הטבע מתנגד לחוטאיו. בתי, המחלה הגדולה שתפרוץ נמצאת בראשית דרכה. מחלה זו תפקוד את הארצות. אין תרופה למחלה זו. היא לוקחת עמה עשירים ועניים, רעים וטובים.
היא תתקוף את בני האדם בפתאומיות. איש מבני האדם לא יוכל להסתתר מפניה
או לחוס עליה. היא תגיע לאן שארצה. היא תדביק אומות רבות על פני האדמה. אני: "האם למחלה הזאת יש שם?"
המושיע: "זוהי מחלה חדשה. עדיין אין לה שם, אך היא תקבל שם. בתי, עלייך להתפלל הרבה."
אני: "האם אוכל לקרוא את זה לקבוצת התפילה שלי?"
המושיע: "יש לכתוב את הספר בהקדם האפשרי, ואז כולם יוכלו לקרוא אותו. אם תגידי להם משהו עכשיו, הם לא יאמינו. הם שומעים רק את מה שרוב האנשים אומרים, הם יאמינו רק כשייראו זאת. האמונה היא שטחית אין לו שורשים."
אני: "אלוהים יקר, אני כבר לא יכול לכתוב. אנא סלח לי." המושיע בירך אותי.

בשעה 10:00 מיסה קדושה ברוט, היו מעטים בכנסייה
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה.

5.10.1992 - יום שני

9:00, בחדר הרופאים, מפגש תפילה!

מאז הבוקר יש לי כאבי ראש חזקים. אמרתי למושיע שאני מקריבה אותם למען התשובה של החוטאים והישועת הנשמות. המשכתי ואמרתי שהוא לא צריך להקל עליי את הכאבים.
לאחר מכן התאחדתי עם המושיע. הרגשתי עכשיו חום בלבי. זו תחושה נעימה. מרגישים שהאדון איתי.

המושיע: "כן, בתי, אני איתך. יש לכפר רבות למען הנשמות. בתי, אני זקוק ממך..."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי. אני נותנת לך את מה שאתה צריך, אף על פי שאינני יודעת מה אתה צריך ממני."
המושיע: "בתי, אני זקוק לראייתך." אני: "מה זה אומר?"
המושיע: "לא תוכלי לראות למשך זמן מה." אני: "אלוהים יקר,
האם אהיה עיוורת?" המושיע: "לא עיוורת ברוח."
אני: "אוי, אדוני, זה בטח נורא." המושיע: "אני אהיה איתך."
אני: "כן, אדוני, אתה יכול לקחת את מאור עיניי. מתי זה יקרה? האם זה יהיה לפני הטבעת סימני הפצע או אחריה? האם מותר לי לדעת?"
המושיע: "בתי, זה יקרה כאשר ארצה בכך."

אני: "כן, אדוני ואלוהי, זה יקרה מתי שתרצה." חשבתי שאין לי אף אחד שידאג
לי.
המושיע: "יהיה לך מישהו."
אני: "האם העיוורון הזה יימשך זמן רב?" המושיע: "זמן
מה."
אני: "אבל אתה דורש ממני הרבה." המושיע: "זה
למען התקדמותך."
אני: "אלוהים יקר, אם אתה איתי, אין לי מה לדאוג. אתה תדאג לי."
המושיע: "נכון."
אני: "כן, אדוני, אני מסכימה." המושיע: "אני מברך אותך,
בתי."
המושיע בירך אותי.
11:45 – אלוהים יקר, אנא הסר ממני את הדאגות שאולי אהיה עיוורת. אני לא רוצה לחשוב איך זה יהיה.
המושיע: "בתי היקרה, אני אקח את זה ממך." אני: "אדוני ואלוהי, אני
מודה לך."
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה.
20:00 קבוצת תפילה!

06.10.1992 - יום שלישי
9:00 בחדר הרופאים, מפגש
תפילה!
המושיע: "כתבי, בתי האהובה, אני רוצה שתכתבי. אני שמח שדיברת אליי. ליבך מלא כעת באהבה. בתי, איש לא יוכל לקחת ממך אהבה זו, אלא אם כן תתני את הסכמתך לכך. היי זהירה."
אני: "אבי האוהב, רוח הקודש היקרה, ישוע היקר. אני מבקשת ממך רחמים. שמור לי את האהבה שנתת לי. אל תתן לי לנהל שיחות חסרות תועלת. תן לי לדבר ולשתוק מתי שתרצה. תן לי לאהוב, גם כאשר רוחי מתנגדת. תן לי לאהוב את כולם בלבך, שהוא אש בוערת של אהבה. תן לי לחפש קודם את הטעויות שבי, לפני שאשפוט אחרים."
המושיע: "בתי, את מדברת מלב חופשי, השייך לי. בתי היקרה, משהו עומד לקרות לך."
אני: "אדוני ואלוהי, האם הדבר הזה מצער אותי? אך איני יודע מהו. אנא, אמור לי. " ואז התפללתי: "בוא, רוח הקודש, בוא דרך לבה הטהור של מרים, כלתך האהובה, ואמור לי מה עליי לכתוב. אני מוכנה לכתוב את מה שתתן לי. בין אם אהיה עצובה ובין אם לא, אעשה את רצונך."
עדיין לא שמעתי דבר.
אני: "דבר, אדוני ואלוהי, עבדך מקשיב." המושיע: "צער רב יבוא
עליך."
אני: "אלוהי היקר, מה פירוש 'הרבה'?"
המושיע: "בתי, עלייך לשאת הכל. התפללי למען משפחתך."
אני: "אדוני ואלוהי, הצל אותם כולם, אני אוהבת אותם. אנא אל תתן לאף אחד ללכת לאיבוד."
המושיע: "בתי, הם אינם רוצים לחזור בתשובה."
אני: "אדוני, אני מוכנה לסבול למענם, אך רק אם תרצה בכך. כי אתה מכיר את ליבם, ואני לא."
המושיע: "בתי היקרה, דבריך מצאו חן בעיניי. כך יקרה, כפי שאני רוצה. בתי היקרה, כתבי עוד דבר. המלחמה בסרביה תתחיל בקרוב. התפללי שהאויב ייחלש."
אני: "אתפלל למען בקשות אלה."

אני: "אדוני ואלוהי, אתמול, כשכרעתי ברך לפניך והתפללתי אליך בקבוצת התפילה, הרגשתי אש מתמדת בלבבי. היא הייתה חזקה למדי. חשבתי שאני בוערת מבפנים."
המושיע: "בתי, זה הייתי אני."
אני: "אלוהים יקר, האם יש לזה משמעות עבורי?"
המושיע: "כדי שתוכל לשאת את הצער שיבוא עליך. אני מתגמל את ילדיי בשכר טוב על מעשים טובים."
המושיע בירך אותי.
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

07.10.1992 - יום רביעי
8:15 בחדר הרופאים, מפגש תפילה!
המושיע: "את התכשיט שלי, בתי."
אני: "אדוני, כבר כתבתי את זה פעם."
המושיע: "כתבי זאת, דאגותייך הן דאגותיי, בתי." אני: "האם נשמתי כה טהורה, עד שתוכל לקרוא לה 'אוצר'?" המושיע: "כן, בתי."
אני: "זו תחושה כל כך יפה בתוכי. אני מאמין שטוהר הנפש הוא מלכות האלוהים." המושיע: "עם נפש טהורה אני יכול לעשות מה שאני רוצה."
המושיע: "בתי, כתבי: כך הדבר עם העיוורון. תראי עם הלב שלך. תראי יותר מאשר אנשים אחרים עם העיניים. ראיית העיניים היא ארצית, אור הלב הוא שמימי. רק אני יכול לתת אור זה. לכן אף רופא לא יאמין לך. את כל מה שתראי, עליך לספר.
כומר ירשום זאת. לא את תדברי, אלא אני אדבר בשבילך. בתי, היי משוכנעת שהאור שבלב שווה יותר מראיית העיניים."
אני: "אדוני, עכשיו אני מבינה את זה טוב יותר. אני מודה לך שסיפרת לי את זה." המושיע: "בתי, אני עדיין צריך ממך משהו."
אני: "כן, אדוני, אם אני יכולה לתת לך את זה, אתה יכול לקבל את זה."
המושיע: "אני זקוק לידייך. בעזרת ידייך ארפא את הנשמות." אני: "אוי, אדוני, מה אתה עושה לי. אני לא יכולה לדמיין דבר כזה."
"אבל אם אתה בתוכי, אז אני מאמינה שדבר כזה יכול לקרות. אדוני, לא רצוני, אלא רצונך ייעשה. כשמדובר בישועת הנשמות, ידיי כבר נתונות בידך."
המושיע: "בתי, זה היה הדבר שעוד הייתי זקוק לך. הריפויים יתרחשו כאשר אני ארצה. לא כאשר בני האדם ירצו."
האדון בירך אותי ואמר:
"לכי לשלום, בתי, והאמיני בי."
19:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה בקפלת רוכוס.

10.08.1992 - יום חמישי
ארכיון 10:15 איחוד בתפילה!
המושיע: "כתבי, בתי, יש דממה."
אני: "ישוע, בן האלוהים החי, חתני, מה עליי לכתוב?" המושיע: "כתבי, בתי, מילה אחר מילה."
אני: "כן, אדוני."
המושיע: "הפצעים שתקבלי יבואו בהפתעה." אני: "אז לא אדע את היום או את השעות שבהם הם יבואו?" המושיע: "בתי, אני קובע זאת."
אני: "אז אני עדיין יכולה ללכת לרגנסבורג?"
המושיע: "כן, את עדיין יכולה ללכת. בתי, השטן חזק מאוד כעת. הוא לא יוכל לפגוע בך אם תישארי חזקה. הוא יעשה הכל כדי שלא תכתבי. בתי, התאמצי והמשיכי לכתוב. הוא יובס בקרוב. לא כל ילדיי מקשיבים לו.

המספר הקטן הזה של ילדיי ינצח אותו." אני: "האם עליי
לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כן, כתבי עוד משהו. הרשויות מוכנות לדבר איתך. הקשיבי היטב לקולי. בתי, היצמדי למה שכתבת. אני
איתך. אני אבייש את הגדולים. הגדולים ינופו."
אני: "מי הם הגדולים?"
המושיע: "הפוליטיקאים והבישופים, הם האחראים לתוהו ובוהו בעולם הזה. כתבי, בתי, אני דורש ממך שתלכי אל
הכומר ווגט. אמרי לו שיקרא את מחרוזת התפילה עם המאמינים לפני המיסה הקדושה. אמרי לו זאת, אני
ביקשתי זאת."
אני: "ואם הוא יגיד שהוא לא יכול?" המושיע: "תשאירי
את זה לי."
אני: "אלוהים יקר, מתי אתה רוצה שאפנה אליו?" המושיע: "לכי אליו עוד
היום."
אני: "האם עליי לומר לו עוד משהו, מלבד שהוא צריך להתפלל את מחרוזת התפילה?" לא
קיבלתי תשובה.
אני: "כן, אדוני ואלוהי, עוד היום אלך אליו ואומר לו את מה שאמרת לי."
בדרך לרוט התפללתי את מחרוזת התפילה למען הכומר.
בשעה 16:10 התפללתי בקצרה בכנסייה ברוט.
בשעה 16:15 הייתי אצל הכומר ווגט.
אמרתי לו מה שהמושיע ביקש ממנו.
הוא חזר ואמר את אותו הדבר: "איך אצליח לעשות את זה עם המשרתים?" אמרתי לו: "אצל
אלוהים הכל אפשרי."
אמרתי לו: "במקומם הייתי עושה את מה שהמושיע דורש מהם." הוא היה נסער מבפנים. זה לא מצא חן בעיניו.
אפשר היה לראות זאת גם על פניו. ביקשתי ממנו את ברכתו ועזבתי מיד לאחר מכן.
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.
בסוף המיסה, הכומר ווגט התפלל משפט אחד מהמחרוזת לפני הקודש הקדוש."

09.10.1992 - יום שישי
בחדר הרופאים, מפגש
תפילה!
המושיע: "בתי, שימי לב, אל תתני לאף בישוף לקרוא את כל מה שכתבת. את יכולה לספר להם, אך עליך לשמור את
הכתבים. כאשר הספר יודפס, אז יוכלו לקרוא אותו. כתבי, בתי, האב גבהרד היידר ידבר אליך את מה שאמסור לו.
עשי את אשר יאמר לך. זהו רצוני.
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אלוהים יקר, ברצוני לשאול אותך אם מה שאמרתי לכומר ווגט היה נכון?"
המושיע: "בתי, ההתחלה טובה."
אני: "שאלתי את המושיע אם יש לו משהו לומר לי, מה עליי לומר לכומר גברד היידר."
המושיע: "כן! את יכולה לומר לו שכל מה שעשה עד עכשיו היה רצונו. אמרי לו עוד דבר: עבודתו נעימה לי. העבודה
שעשה עד עכשיו היא טובה."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, אני אעביר לו את כל הדברים."
אני: "אלוהים יקר, אני מרגיש משהו חם מאוד בלבי. האם רק דמיינתי את זה?"
המושיע: "לא, בתי, זו החסד שלי. זו המתנה שלי אלייך."
אני: "אלוהים יקר, אם אתה נותן לי מתנה כזאת, בוודאי משהו עומד לקרות לי. אדוני, אני רוצה עוד מאהבה זו עבור
הכמרים."
המושיע: "בתי, דבריך מצאו חן בעיניי.
בקשי אהבה רבה עבור הכמרים. בתי, אני אוהב אותך, כתבי זאת."

אני, ישוע היקר שלי, אני אוהבת אותך עכשיו כל כך. האהבה הזו חזקה בי יותר מתמיד. תודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד הרב שהענקת לי. המושיע בירך אותי ואמר: "לכי לשלום, בתי היקרה".
בשעה 18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

10.10.1992 שבת

07:00 מיסה קדושה בקפלת רוכוס
11:30 עד 12:00 בבית, מפגש תפילה!
המושיע: "הקשיבי היטב, בתי, אני מעניק לך לזמן מה את חסדי לרפא." אני: "לא, אדוני, האם שמעתי לא נכון? אנא אמור לי זאת שוב."
המושיע חזר על הדברים בפעם השנייה. אני לא מבינה את זה. זה לא נראה לי נכון, כי אני כלום."
המושיע: "אני ארפא אותך."
אני: "אדוני ואלוהי, איזה ריפוי זה יהיה?"
המושיע: "השאירי את הריפויים האלה לי. את הכלי שלי, בתי. כתבי, בתי, הדרך שבה את מתנהגת עם אנשים מאוד נעימה לי."
אני: "אלוהים יקר, יש אנשים שאומרים לי שאני קפדנית."
המושיע: "בתי, אל תקשיבי לאחרים, אני רוצה שתישארי כפי שאת." אני: המושיע בירך אותי.

11.10.1992 יום ראשון

8:00 בבוקר, חניון דנובה — רגנסבורג בקרוואן "סאלבה רג'ינה. איחוד תפילה!"
המושיע: "כתבי, בתי. אני רוצה שתכתבי."
אני: "אינני יודעת מה המושיע רוצה לומר לי כעת. אני מחכה למילה. המילה אינה מגיעה מיד. ביליתי זמן מה בשתיקה."
המושיע: "האב גבהרד היידר עדיין איתך היום. אחר כך הוא יבוא אליי." אני: "אז זו הפעם האחרונה שאני איתו?"
המושיע: "כן."
אני: "זה פוגע בי מאוד. בכיתי. אדוני ואלוהי, אז לא יהיה לי יותר כומר."
המושיע: "בתי, יבוא אחד לרוט."

04.10.1992 - יום ראשון

7:30 - 9:00
התכנסות לתפילה!

ראשית, תפילה לפני פסל מרים הקדושה.
לאחר מכן התכנסנו שוב במטבח, שם קיבלתי את המסר מהמושיע: המושיע: "בתי, אני מבקש שתכתבי. קיבלתי את אהבתך אליי. זו אינה אהבה מחמיאה."
אני: "זה מה שאני צריכה לכתוב?"
המושיע: "כן, כתבי. מצא חן בעיניי האופן שבו התפללת היום. המשיכי כך. אני שמח שאת הולכת אל האב גבהרד. זהו גם רצוני. אדבר אלייך שוב דרכו. תני בו אמון. בתי, אני שמח במיוחד שקיבלת את הסבל הזה. המבחן מגיע אל קצו."
אני: "אלוהים יקר, הסבר לי על כך ביתר פירוט."
המושיע: "את נבחנת, בתי, על הסבל שתעברי. בתי, המשיכי לאהוב אותי כמו עד כה. אני אתן לך עוד יותר מאהבתי. את מבקשת יותר ויותר, ואני אתן לך יותר ויותר."

אני: "אלוהים יקר, יש עוד דבר שאני רוצה לשאול אותך: כבר כמה חודשים שאני סובל מכאבים בכתף ובזרוע השמאלית. שום משחה ושום אמבטיות מלח לא עוזרים. האם הכאבים האלה באים ממך, או שאני יכול לקבל טיפול רפואי בבית חולים?"
המושיע: "גם בבית החולים איש לא יוכל לעזור לך. הכאבים האלה הם ממני. הם השלב המקדים של הסבל שעוד עתיד לבוא עלייך."
המושיע: "נתת לי את בריאותך, בתי."
אני: "יהי כן כפי רצונך. אני מקריבה לך את הכאבים למען תשובת החוטאים ולמען ישועת הנשמות."
המושיע: "בתי, הסערות שעוד יבואו יגרמו לנזק רב. התפללי למען עניינים אלה. יהיו מלחמות רבות חדשות. בני האדם הפכו לפושרים. הם לא הכירו את אביהם. הם העדיפו את הדברים הארציים, אך הדברים הארציים אינם יכולים להצילם. הטבע מתנגד לחוטאיו. בתי, המחלה הגדולה שתפרוץ נמצאת בראשית דרכה. מחלה זו תפקוד את הארצות. אין תרופה למחלה זו. היא לוקחת עמה עשירים ועניים, רעים וטובים.
היא תתקוף את בני האדם בפתאומיות. איש מבני האדם לא יוכל להסתתר מפניה
או לחמוק ממנה. היא מגיעה לאן שאני רוצה. היא תפקוד אומות רבות על פני האדמה. אני: "האם למחלה זו יש שם?"
המושיע: "זוהי מחלה חדשה. עדיין אין לה שם, אך היא תקבל שם. בתי, עלייך להתפלל הרבה."
אני: "האם אוכל לקרוא את זה בקול רם לקבוצת התפילה שלי?"
המושיע: "יש לכתוב את הספר בהקדם האפשרי, ואז כולם יוכלו לקרוא אותו. אם תגיד להם משהו עכשיו, הם לא יאמינו. הם שומעים רק את מה שרוב האנשים אומרים; הם יאמינו רק כשייראו זאת במו עיניהם. אמונתם שטחית אין לו שורשים."
אני: "אלוהים יקר, אני כבר לא יכול לכתוב. אנא סלח לי." אני: המושיע בירך אותי...

בשעה 10:00 מיסה קדושה ברוט, היו מעטים בכנסייה
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה.

5.10.1992 - יום שני

9:00 בחדר הרופאים, מפגש
תפילה!

מאז הבוקר יש לי כאבי ראש עזים. אמרתי למושיע שאני מקריב אותם למען תשובת החוטאים והצלת הנשמות. הוספתי ואמרתי שהוא לא צריך להקל עליי את הכאבים.
לאחר מכן התאחדתי עם המושיע. הרגשתי עכשיו חום בלבי. זו תחושה נעימה. מרגישים שהאדון איתי.

המושיע: "כן, בתי, אני איתך. יש צורך בכפרה רבה למען הנשמות. בתי, אני זקוק ממך..."
אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי. אני נותנת לך את מה שאתה צריך, אף על פי שאינני יודעת מה אתה צריך ממני."
המושיע: "בתי, אני זקוק לראייתך." אני: "מה זה אומר?"
המושיע: "לא תוכל לראות למשך זמן מה." אני: "אלוהים יקר,
האם אהיה עיוור?" המושיע: "לא עיוור מבחינה רוחנית."
אני: "אוי, אדוני, זה בטח נורא." המושיע: "אני אהיה איתך."
אני: "כן, אדוני, אתה יכול לקחת את מאור עיניי. מתי זה יקרה? האם זה יהיה לפני ההטבעה או אחרי ההטבעה של סימני הפצע? האם מותר לי לדעת?"
המושיע: "בתי, זה יקרה כאשר ארצה בכך." אני: "כן, אדוני ואלוהי, זה יקרה
כאשר תרצה בכך."

חשבתי שאין לי אף אחד שידאג לי.

המושיע: "יהיה לך מישהו."
אני: "האם העיוורון הזה יימשך זמן רב?" המושיע: "זמן מה."
אני: "אבל אתה דורש ממני הרבה." המושיע: "זה למען התקדמותך."
אני: "אלוהים יקר, אם אתה איתי, אין לי מה לדאוג. אתה תדאג לי."
המושיע: "נכון."
אני: "כן, אדוני, אני מסכימה." המושיע: "אני מברך אותך, בתי."

אני: המושיע בירך אותי...

11:45 – אלוהים יקר, אנא הסר ממני את הדאגות שמא אעיוור. איני רוצה לחשוב איך זה יהיה.

המושיע: "בתי היקרה, אני אקח את זה ממך." אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך."

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה.
20:00 קבוצת תפילה!

06.10.1992 - יום שלישי

9:00 בחדר הרופאים – מפגש תפילה!

המושיע: "כתבי, בתי האהובה, אני רוצה שתכתבי. אני שמח שדיברת אליי. ליבך מלא כעת באהבה. בתי, איש לא יוכל לקחת ממך אהבה זו, אלא אם תתני את הסכמתך לכך. היי זהירה."
אני: "אבי האוהב, רוח הקודש היקרה, ישוע היקר. אני מבקשת ממך רחמים. שמור לי את האהבה שנתת לי. אל תתן לי לנהל שיחות חסרות תועלת. תן לי לדבר ולשתוק מתי שתרצה. תן לי לאהוב, גם כאשר רוחי מתנגדת. תן לי לאהוב את כולם בלבך, שהוא אש בוערת של אהבה. תן לי לחפש קודם את הטעויות שבי, לפני שאשפוט אחרים."
המושיע: "בתי, את מדברת מלב חופשי, השייך לי. בתי היקרה, משהו עומד לקרות לך."
אני: "אדוני ואלוהי, האם הדבר הזה מצער אותי? אך איני יודע מהו. אנא, אמור לי. " ואז התפללתי: "בוא, רוח הקודש, בוא דרך לבה הטהור של מרים, כלתך האהובה, ואמור לי מה עליי לכתוב. אני מוכנה לכתוב את מה שתתן לי. בין אם אהיה עצובה ובין אם לא, אעשה את רצונך."

עדיין לא שמעתי דבר.

אני: "דבר, אדוני ואלוהי, עבדך מקשיב." המושיע: "צער רב יבוא עליך."
אני: "אלוהי היקר, מה פירוש 'הרבה'?"
המושיע: "בתי, עלייך לשאת הכל. התפללי למען משפחתך."
אני: "אדוני ואלוהי, הצל אותם כולם, אני אוהבת אותם. אנא אל תתן לאף אחד ללכת לאיבוד."
המושיע: "בתי, הם אינם רוצים לחזור בתשובה."
אני: "אדוני, אני מוכנה לסבול למענם, אך רק אם תרצה בכך. כי אתה מכיר את ליבם, ואני לא."
המושיע: "בתי היקרה, דבריך נעימים לי. כך יקרה, כפי שאני רוצה. בתי היקרה, כתבי עוד דבר. המלחמה בסרביה תתחיל בקרוב. התפללי שהאויב ייחלש."
אני: "אתפלל למען בקשות אלה."
אני: "אדוני ואלוהי, אתמול, כשכרעתי ברך לפניך והתפללתי אליך בקבוצת התפילה, הרגשתי אש מתמדת בלבבי. היא הייתה חזקה למדי. חשבתי שאני בוערת מבפנים."
המושיע: "בתי, זה הייתי אני."

אני: "אלוהים יקר, האם יש לזה משמעות עבורי?"
המושיע: "כדי שתוכל לשאת את הצער שיבוא עליך. אני מתגמל את ילדיי בשכר טוב על מעשים טובים."
אני: המושיע בירך אותי...
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

07.10.1992 - יום רביעי
8:15 בחדר הרופאים, מפגש
תפילה!
המושיע: "את התכשיט שלי, בתי."
אני: "אדוני, כבר כתבתי את זה פעם."
המושיע: "כתבי זאת, דאגותייך הן דאגותיי, בתי." אני: "האם נשמתי כה טהורה, עד שתוכל לקרוא לה 'אוצר'?" המושיע: "כן, בתי."
אני: "זו תחושה כל כך יפה בתוכי. אני מאמין שטוהר הנפש הוא מלכות האלוהים." המושיע: "עם נפש טהורה אני יכול לעשות מה שאני רוצה."
המושיע: "בתי, כתבי: כך הדבר עם העיוורון. תראי עם הלב שלך. תראי יותר מאשר אנשים אחרים עם העיניים. ראיית העיניים היא ארצית, אור הלב הוא שמימי. רק אני יכול לתת אור זה. לכן אף רופא לא יאמין לך. את כל מה שתראי, עליך לספר.
כומר ירשום זאת. לא את תדברי, אלא אני אדבר בשבילך. בתי, היי משוכנעת שהאור שבלב שווה יותר מראיית העיניים."
אני: "אדוני, עכשיו אני מבינה את זה טוב יותר. אני מודה לך שסיפרת לי את זה." המושיע: "בתי, אני עדיין צריך ממך משהו."
אני: "כן, אדוני, אם אני יכולה לתת לך את זה, אתה יכול לקבל את זה."
המושיע: "אני זקוק לידייך. בעזרת ידייך ארפא את הנשמות." אני: "אוי, אדוני, מה אתה עושה לי. אני לא יכולה לדמיין דבר כזה."
"אבל אם אתה בתוכי, אז אני מאמינה שדבר כזה יכול לקרות. אדוני, לא רצוני, אלא רצונך ייעשה. כשמדובר בישועת הנשמות, ידיי כבר נתונות בידך."
המושיע: "בתי, זה היה הדבר שעוד הייתי זקוק לך. הריפויים יתרחשו כאשר אני ארצה. לא כאשר בני האדם ירצו."
האדון בירך אותי ואמר:
"לכי לשלום, בתי, והאמיני בי."
19:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה בקפלת רוכוס.

10.08.1992 - יום חמישי
ארכיון 10:15 איחוד
בתפילה!
המושיע: "כתבי, בתי, יש דממה."
אני: "ישוע, בן האלוהים החי, חתני, מה עליי לכתוב?" המושיע: "כתבי, בתי, מילה אחר מילה."
אני: "כן, אדוני."
המושיע: "הפצעים שתקבלי יבואו בהפתעה." אני: "אז לא אדע את היום או את השעות שבהם הם יבואו?" המושיע: "בתי, אני קובע זאת."
אני: "אז אני עדיין יכולה ללכת לרגנסבורג?"
המושיע: "כן, את עדיין יכולה ללכת. בתי, השטן חזק מאוד כעת. הוא לא יוכל לפגוע בך אם תישארי חזקה. הוא יעשה הכל כדי שלא תכתבי. בתי, התאמצי והמשיכי לכתוב. הוא יובס בקרוב. לא כל ילדיי מקשיבים לו. המספר הקטן הזה של ילדיי ינצח אותו."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"

המושיע: "כן, כתבי עוד משהו. הרשויות מוכנות לדבר איתך. הקשיבי היטב לקולי. בתי, היצמדי למה שכתבת. אני איתך. אני אבייש את הגדולים. הגדולים ינופו."
אני: "מי הם הגדולים?"
המושיע: "הפוליטיקאים והבישופים, הם האחראים לכאוס בעולם הזה. כתבי, בתי, אני דורש ממך שתלכי אל הכומר ווגט. אמרי לו שיקרא את מחרוזת התפילה עם המאמינים לפני המיסה הקדושה. אמרי לו זאת, אני ביקשתי זאת."
אני: "ואם הוא יגיד שהוא לא יכול?" המושיע: "תשאירי
את זה לי."
אני: "אלוהים יקר, מתי אתה רוצה שאפנה אליו?" המושיע: "לכי אליו עוד
היום."
אני: "האם עליי לומר לו עוד משהו, מלבד שהוא צריך להתפלל את מחרוזת התפילה?" לא קיבלתי תשובה.
אני: "כן, אדוני ואלוהי, עוד היום אלך אליו ואומר לו את מה שאמרת לי."
בדרך לרוט התפללתי את מחרוזת התפילה למען הכומר.
בשעה 16:10 התפללתי בקצרה בכנסייה ברוט.
בשעה 16:15 הייתי אצל הכומר ווגט.
אמרתי לו מה שהמושיע ביקש ממנו.
הוא חזר ואמר את אותו הדבר: "איך אצליח לעשות את זה עם המשרתים?" אמרתי לו: "אצל אלוהים הכל אפשרי."
אמרתי לו: "במקומם הייתי עושה את מה שהמושיע דורש מהם." הוא היה נסער מבפנים. זה לא מצא חן בעיניו. אפשר היה לראות זאת גם על פניו. ביקשתי ממנו את ברכתו ועזבתי מיד לאחר מכן.
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.
בסוף המיסה, הכומר ווגט התפלל משפט אחד מהמחרוזת לפני הקודש הקדוש.

09.10.1992 - יום שישי
בחדר הרופאים, מפגש
תפילה!
המושיע: "בתי, שימי לב, אל תתני לאף בישוף לקרוא את כל מה שכתבת. את יכולה לספר להם, אך עליך לשמור את הכתבים. כאשר הספר יודפס, אז יוכלו לקרוא אותו.
"כתבי, בתי, האב גבהרד היידר ידבר אלייך את הדברים שאמסור לו. עשי את אשר יאמר לך. זהו רצוני."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת. אלוהים יקר, ברצוני לשאול אותך עוד, האם היה נכון מה שאמרתי לכומר ווגט?"
המושיע: "בתי, ההתחלה טובה."
אני: "שאלתי את המושיע אם אין לו מה לומר לי, מה עליי לומר לכומר גברט היידר."
המושיע: "כן! אתה יכול לומר לו שכל מה שעשה עד כה היה רצונו. אמור לו עוד דבר: עבודתו נעימה בעיניי. העבודה שביצע עד כה היא טובה."
אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי, אני אעביר לו את כל הדברים."
אני: "אלוהים יקר, אני מרגישה משהו חם מאוד בלבי. האם רק דמיינתי את זה?"
המושיע: "לא, בתי, זו החסד שלי. זו המתנה שלי אלייך."
אני: "אלוהים יקר, אם אתה נותן לי מתנה כזאת, בוודאי משהו עומד לקרות לי. אדוני, אני רוצה עוד מאהבה זו עבור הכמרים."
המושיע: "בתי, דבריך מצאו חן בעיניי. התפללי למען הכמרים שיזכו לאהבה רבה. בתי, אני אוהב אותך, כתבי זאת."
אני: "ישוע היקר שלי, אני אוהבת אותך עכשיו כל כך. האהבה בתוכי גדולה יותר מתמיד. תודה לך, אדוני ואלוהי, על החסד הרב שהענקת לי."

אני: המושיע בירך אותי והמשיך ואמר: "לכי לשלום, בתי היקרה."
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

10.10.1992 - שבת
07:00 מיסה קדושה בקפלת רוכוס
11:30 עד 12:00 בבית, מפגש תפילה!
המושיע: "הקשיבי היטב, בתי, אני מעניק לך לזמן מה את חסדי לרפא." אני: "לא, אדוני, אולי לא שמעתי נכון. אנא אמור זאת שוב."
המושיע חזר על דבריו בפעם השנייה.
אני: "אני לא מבינה את זה. זה לא נראה לי נכון, כי אני כלום." המושיע: "אני ארפא בך."
אני: "אדוני ואלוהי, איזה ריפוי זה יהיה?"
המושיע: "השאירי את הריפויים האלה לי. את הכלי שלי, בתי. כתבי, בתי, הדרך שבה את מתנהגת עם אנשים מאוד נעימה לי."
אני: "אלוהים יקר, יש אנשים שאומרים לי שאני קפדנית."
המושיע: "בתי, אל תקשיבי לאחרים, אני רוצה שתישארי כפי שאת." אני: המושיע בירך אותי...

11.10.1992 - יום ראשון
8:00 בבוקר, חניון דנובה-רגנסבורג בקרוואן "Salve Regina". איחוד בתפילה!
המושיע: "כתבי, בתי. אני רוצה שתכתבי."
אני: אני לא יודעת מה המושיע רוצה לומר לי עכשיו. אני מחכה למילה. המילה לא מגיעה מיד. ביליתי זמן מה בשתיקה.
המושיע: "האב גבהרד היידר עדיין איתך היום. אחר כך הוא יבוא אליי." אני: "אז זו הפעם האחרונה שאני איתו?"
המושיע: "כן."
אני: "זה פוגע בי מאוד. בכיתי. אדוני ואלוהי, אז לא יהיה לי עוד כומר."
המושיע: "בתי, יבוא אחד לרוט."
אני: "אני לא צריכה לומר לאב גבהרד היידר שאתה לוקח אותו." המושיע: "לא, הוא יודע זאת."
אני: "מושיע יקר, הרגשתי אתמול בערב שמשהו כזה עומד לקרות לו. אלוהים יקר, האם אתה רוצה שאכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כן, כתבי עוד משהו: כל מה שהאב גבהרד יגיד לך היום, עלייך לשמור היטב. אל תפקפקי, בתי. העניקי לאב גבהרד חיוך ידידותי."
אני: "איך אעשה זאת אם אני בוכה?" המושיע: "אני אתן לך את החסד לכך."
אני: "קבעתי איתו כאן בקרוואן 'סאלבה רג'ינה' בשעה 13:30. הוא הבטיח לי שיבוא."
המושיע: "כך רציתי. בתי, אני שמח שאת כל כך אוהבת את האב גברד. אמרי לו שאני אוהב אותו."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אני אגיד לו את זה." לאחר מכן, המושיע
בירך אותי.
האב גבהרד הגיע כמתוכנן. ביליתי איתו בקרוואן למעלה מארבע שעות. בסוף התוודיתי בפניו. הקראתי לו את היומן, את מה שהמושיע נתן לי לכתוב. הוא אישר לי שזה בא מהמושיע ושעליי בהחלט להמשיך לכתוב את מה שהמושיע נותן לי. קשה לי מאוד להיפרד ממנו. אמרתי לו שלא אראה אותו יותר, ושבגלל זה כבר הבוקר בכיתי בכנסייה. חיזקתי אותו, כמו שהוא חיזק אותי. נפרדנו זה מזה בכאב.
הרגשתי כאילו מישהו קרע לי חתיכה מהלב. כל הדרך הביתה התפללתי עבורו.
השתתפתי במיסה הקדושה בכנסיית הכרמליתים, הדרשה הייתה טובה.

12.10.1992 - יום שני

8:30 בחדר הרופאים, מפגש תפילה!

המושיע: "בתי, כתבי זאת: אני אוהב אותך. אתמול לא היה דבר שגוי, הכול היה נכון. אל תדאגי, כי הייתי אתכם. האב גבהרד יבוא אליי בימים הקרובים. זהו רצוני. שמחתי לשמוע את מה שאמרת לו. הוא יחשוב על כך היום ויבין. הוא מחבב אותך מאוד. אתמול גרמת לו שמחה רבה."

המושיע: "בתי, המשיכי לכתוב. האסון הגדול הבא עומד בפתח. אנשים רבים ייפגעו. איש אינו יכול לעצור את האסון הזה. הוא יותיר אחריו הרס. התפללו הרבה למען הגוססים. בתי, משהו עומד לקרות לך."

אני: "ישוע היקר שלי, אני מקשיבה."

המושיע: "סימני הפצעים יוטבעו בך. היי מוכנה, הם קרובים מאוד. אומץ לבך נעים לי. זו החסד שלי, בתי."

אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך על החסד הזה. האם תוכל בבקשה לומר לי משהו? למה אתה מתכוון כשאומר לי: 'היי מוכנה!'"

המושיע: "עליך לכפר רבות, כדי שנשמות רבות ייוושעו."

אני: "כן, אדוני, הבנתי. בחסדך אעשה זאת."

המושיע: "סבלות הכפרה יהיו בלתי נסבלות בהתחלה. כך זה חייב להיות. איש אינו יכול להתפאר בפצעי הצלב, ואיש לא אהב אותם. רק אהבתי יכולה לשאת אותם.

אין צורך שתקשיב לאחרים, כאשר רבים אומרים לך שאתה מתפאר בפצעי הצלב, משום שלא תלבש כפפות. הרוח הטמאה היא זו שמכניסה מילים אלה ללבך."

המושיע: "האב גבהרד הבין שתקבל את סימני הפצעים, כי נתתי לו את האור שלי. בלי האור שלי, אף אחד לא יכול להבין דבר."

אני: "אדוני ואלוהי, את כל אשר עתיד לבוא עליי, אני מפקידה בידיך באמצעות לבה הטהור של מרים. עשה כרצונך, אני עבדך, יהי לי כדברך."

המושיע: "אני מברך אותך, בתי."

המושיע בירך אותי.

18:00 מיסה קדושה ותפילת מחרוזת הוורדים באדום

20:00 קבוצת תפילה

13.10.1992 - יום שלישי

8:30 חדר הרופאים, איחוד התפילה!

המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת, עליך לשמור את סימני הפצעים שתקבלי בתחילה בסוד. אני אוביל את האנשים אלייך. לא כולם מתפללים שיבואו אלייך. רבים מהם יפרשו. צאני שומעים לקולי, אל תדאגי אם לזמן מה יהיו פחות אנשים בקבוצות התפילה שלך."

אני: "כן, אדוני, אעשה את אשר אמרת בתחילה. אשמור את סימני הפצעים בתחילה בסתר."

המושיע: "את זקוקה להרבה שקט בהתחלה. חוסר השקט של בני האדם עלול להזיק לך. בתי, היי מוכנה למה שעתיד לבוא עלייך. אהבתך אליי נעימה לי.

כתבי עוד משהו, בתי. סימני הפצעים הם הסימנים שלי ורק אני יכול להטביע אותם. איש אינו יכול לחקות אותם. הם יכולים להיעלם מתי שארצה, והם יכולים גם להישאר כל עוד ארצה. סימני הפצעים שתקבלי יישארו כל עוד ארצה. לסימני הפצעים יש גודל ועומק מסוימים.

"הם תואמים את שלי בגולגולתא. בעת ההטבעה תתעורר כאב עז. התפלל שתוכל לשאת את הכאב הזה. היה סבלני כלפי כל מה שעתיד לבוא עליך. הסבלנות היא מידה טובה גדולה."

אני: "אדוני, אנא הענק לי חסד גדול, את הסבלנות ואת הכוח לסבול אותך ואת אנשים אחרים.

המושיע בירך אותי.

18:00 מיסה קדושה ותפילת מחרוזת הוורדים באדום.

14.10.1992 - יום רביעי

8:30 בחדר הרופאים, מפגש תפילה!

המושיע: "בתי, את משתוקקת לאהבה רבה ואני אתן לך אותה. אהבה רבה פירושה סבל רב. האם את רוצה זאת, בתי?"

אני: "אהובתי הגדולה, איתך כן, כי אני אוהב אותך יותר מכל, ואת כל מה שיש בי. יש לי צמא גדול להצלת הנשמות. הדרך אליך עוברת דרך הצלב אל האור. בצלב יש ישועה, תקווה וחיים. בצלב יש את הצלת העולם.

אדוני, אני שייכת לך לחלוטין, עשה בי כרצונך." המושיע: "בתי היקרה, את תסבלי רבות."

אני: "אדוני ואלוהי, חתני היקר, גם אני אוהבת אותך מאוד. כי הסבל איתך יהפוך לאהבה, והאהבה חזקה מכל הסבל שבעולם!"

המושיע: "בתי, יבוא הזמן שבו בני האדם יסבלו בניגוד לרצונם. מי שמתנגד לקבל את הצלב שלי, אינו יכול להיות תלמידי. רק באמצעות הצלב שלי יש לכם חיי נצח. אהבו כל צלב, כדי שתוכלו לקבל אותו. תצטרכו לקבל צלבים רבים."

אני: "חשבתי עכשיו על הכאבים בזרוע שמאל ובכתף שלי."

המושיע: "אלה הם סבלות הכפרה שלי. את יכולה להקריב לי כל סבל, ובכל תדירות שתרצי. זה יביא פירות. עליכם להקריב לי הרבה, כדי שתזכו בפירות רבות.

אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו, אלוהי?" המושיע: "כן, הסבל שתקבל הוא בלתי ניתן לריפוי." אני: "למה אתה מתכוון, אדוני?"

המושיע: "הרופאים אינם יכולים לרפא אותך. ללא סבל, תמצאי את עצמך בעולם האחר." אני: "כלומר, אתה סובל איתי ובתוכי. כך לא אהיה מופרדת ממך. אם כן, אתה ישוע הסובל בתוכי!"

המושיע: "בתי היקרה, כך הדבר. המושיע בירך אותי."

19:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה בקפלת רוכוס

15.10.1992 - יום חמישי

בחדר הרופאים, איחוד בתפילה!

התפללתי בלהט ואמרתי למושיע:

אני: "אדוני, אני רוצה לאהוב את כולם באהבתך."

המושיע: "האהבה נמצאת כאן, עליכם לעשות זאת. אתם יכולים לשאוב אהבה רבה. המקור עדיין לא התייבש, כל אחד יכול לשאוב ממנו ככל שירצה. לאהבה אין גבול."

אני: "אוי, אדוני, תן לי אהבה רבה, כדי שאוכל להעביר אותה הלאה. אני מרגישה עכשיו אש בלב שלי."

המושיע: "זו אהבתי."

אני: "את האש הבוערת הזו הרגשתי לעתים קרובות בתקופה האחרונה. המושיע בא אליי מתי שהוא רוצה. את אש האהבה הזו אני מרגישה גם כשאני לא מאוחדת עם המושיע. אז אני מרגישה שהמושיע נמצא שם. חשוב שהנשמה תהיה תמיד טהורה."

המושיע: "כלתי, אני אוהב אותך. שום דבר לא יכול להפריד בינינו עוד. את בתוכי, בתי. אני יכול לעשות איתך מה שאני רוצה."

אני: "כן, אדוני ואלוהי, אתה יכול לעשות בי מה שאתה רוצה, יש לך את הסכמתי לכך."

המושיע: "בתי היקרה, כתבי: ייסורי הדם מתחילים. עליי להתחיל עתה, כי אני צמא. את הכלי שלי, שבו אני משתמש. הישארי

נא נאמנה."

אני: "אדוני, אנא תן לי את החסד שאוכל להישאר נאמנה לך. כי לבדי איני יכולה דבר. ללא חסדך איני מסוגלת להיות נאמנה לך. אדוני, עד עתה הייתי נאמנה לך. כי נתת לי את מידת הנאמנות.

המושיע: "כן, בתי, רציתי לדעת אם שכחת זאת כבר."

אני: "אבל אדוני, דבריך חיים בתוכי. דבריך החיים אינם יכולים להימחק, כאשר אתה תמיד איתי."

המושיע: "בתי היקרה, כך הדבר. אהבי אותי יותר, בתי."

אני: "אני אעשה זאת, חתני היקר. משאלתי היא לאהוב אותך מאוד. המושיע בירך אותי.
19:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה בקפלת רוכוס.

16.10.1992 - יום שישי
8:30 בחדר הרופאים, איחוד
בתפילה!
המושיע: "בתי, כתבי זאת, זה חשוב." אני: "כן, אלוהי היקר
והרחום."
המושיע: "בתי, אני רוצה שתקריבי לי את כל הסבל שתעברי למען ילדיי התועים, כדי שימצאו את דרכם חזרה לבית האב."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה זאת."
המושיע: "הסבל כבר קרוב כל כך, כאילו כבר קרה. בתי, היי מוכנה, כי הוא עלול לבוא בכל רגע."
אני: "אבל אדוני, אני עכשיו במקום העבודה שלי. אני כבר לא מבינה כלום. איך אני אמורה להבין את זה?"
המושיע: "בתי, את לא צריכה להבין דבר. די לי בכך שאת אוהבת אותי. השכל שלך הוא השכל שלי."
אני: "כן, אדוני, דבר אחד אני יודעת, שאני אוהבת אותך מאוד."
המושיע: "כתבי זאת, אני מעניק לך אהבה רבה. אהבה זו תחזק אותך ולא תיראי. בתי, את מה שהתחלתי, אני גם אסיים. רצוני הוא להיות בתוכך ואני אשאר בתוכך וכך לא תהיי לבד. אני לא אעזוב אותך. אני אשאר בתוכך ואסבול איתך. תני בי אמון רב." אני: "אלוהים יקר, אני לא יודעת מה לומר."
המושיע: "אל תגידי דבר, אני יודע מה את חושבת."
אני: "זה יהיה מאוד קשה עבורי, כי אין לי כומר עכשיו, ואני לא אפגש יותר עם האב גבהרד. ואין לי עוד מישהו כמו האב גבהרד. אבל יש לי אותך. אתה לבד מספיק. אתה הגדול מכולם, מעל כל הכמרים.
בזה אני אתנחם."
המושיע: "כבר יש לי כומר בשבילך. הוא יבוא מתי שארצה וכשהזמן יגיע."
המושיע: "רצוני הוא שתהיה לך מדריך רוחני שידריך אותך."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך על כך שיהיה לי בכל זאת מורה רוחני." המושיע: "בתי היקרה, את שומעת אותי?"
אני: "כן."
המושיע: "המשיכי לכתוב. אש אהבתי תטהר אותך. תני לאש זו לבעור. זו אש אהבתי."
המושיע בירך אותי.
כל היום הייתה לי שמחה רבה. לבי בער מאהבה. המושיע העניק לי חסד רב כל כך. אך הרוח הטמאה ניסתה מספר פעמים
להכניס אותי לפיתוי.
18:00 תפילת מחרוזת הוורדים ומיסת הקודש ברוט,

17.10.1992 - שבת
בשעה 7:00 השתתפתי במיסה הקדושה בקפלת רוכוס. לאחר המיסה הקדושה התפללתי עוד כחצי שעה.
16:30 עד 17:45 התפללתי בכנסייה ברוט. היום לא נכתבה שום
הודעה.

18.10.1992 - יום ראשון
6:30 עד 9:00 איחוד
בתפילה!
המושיע: "אני מודה לך, בתי, שדיברת איתי זמן כה רב. את כל מה שהמלצת לאמך השמימית, קיבלתי ממנה.

דרכה זו הדרך המהירה ביותר אליי. היא הייתה זו שהעניקה אותי לכם במהירות הרבה ביותר. אהבו אותה מאוד, כי ילדיה אוהבים אותה מעט."
המושיע: "בתי היקרה, כתבי."
אני: "ישוע, בן האלוהים החי, מה עליי לכתוב? כעת אני מאמינה בכל דבר, כי אני יודעת שאני בתוכך. זו שלווה אינסופית, שלום, כן, החום קורן בלבי. אני באמת לא יודעת מה אכתוב עכשיו. אני מחכה לקול שאני קולטת בלבי, כי זה לא קשור לשכל שלי. כי אני מתרכזת לגמרי במה שאני מקבלת בלבי. אני מחכה עד שאשמע שוב משהו."
המושיע: "כן, בתי, כך הוא הדבר, מה שכתבת. אין לך יכולת לעשות דבר בכוחות עצמך. בתי, כתבי: בתי, זמנים קשים עומדים לבוא עליכם.
האויב רוצה לקחת איתו הרבה יותר נשמות מאשר עד כה. האסונות הגדולים מתקרבים. גרמניה מאוימת באסון גדול. הפעם יאבדו נשמות רבות. כמעט כולם יאבדו. כי הם כבר לא מתפללים. הנשמות קרות. אפילו הבישופים יאבדו.
אני: "אלוהים יקר, בטח רשמתי את זה לא נכון."
המושיע חזר ואמר את אותו הדבר שוב. הוא הזהיר אותי שוב שאכתוב את זה.
המושיע: "הם הביאו את הכנסייה שלי לבלבול. ופיזרו את צאני. הם כבר לא מצליחים לאסוף אותם. הילדים התועים הולכים בדרך הרחבה, הם ממהרים קדימה. השטן לכד את כולם. הדרך הרחבה היא דרך האבדון. בתי, התאזרי בסבלנות עם הסבל. השעה הנכונה עוד לא הגיעה, אך היא עומדת בפתח. היי מוכנה לפעולתי. כך חייב לקרות, למען אבי, כפי שאבי, אני והרוח הקדושה רוצים. דבר לא קורה ללא רצוננו. אני שמח, בתי, שאת משתוקקת לסבול איתי. כך פועלת האהבה שקיבלת ממני. ובאהבה זו את אוהבת אותי."
המושיע: "בתי, כתבי עוד דבר. לא תמשיכי לעבוד עוד זמן רב במרפאת הנפש. זהו רצוני. תתעסקי בבית עם עולי רגל. רבים יבקשו את עצתך. היי נחמדה ואדיבה לכל אחד. רובם חסרי אונים. רבים איבדו את אמונם בכמרים. עליהם לשוב לכנסייה. לכנסיית פטרוס. התפללי עבורם לאהבה רבה. רק האהבה יכולה להציל אותם."
אני: "אדוני ואלוהי, הבנתי. אני מודה לך. אעשה הכל בעזרת החסד והכוח שאתה נותן לי."
המושיע: "בתי היקרה, אני אוהב אותך. יש לך הגנה גדולה מעליך. סמכי על ההגנה הזו.

אני: המושיע בירך אותי.

10:00 מיסה קדושה
13:00 מחרוזת התפילה ותפילה.

19.10.1992 - יום שני

בחדר הרופאים - מפגש
תפילה!
המושיע: "בתי היקרה, כתבי: הסבל שאת חווה יש לו ערך רב, אך ורק כאשר את מאוחדת איתי."
אני: "אדוני, אבל אני תמיד מאוחדת איתך."
המושיע: "אבל את יכולה להתרחק ממני. בתי, יש לך רצון חופשי."
אני: "אבל אדוני, אם אני נותנת לך את רצוני, איני יכולה להתרחק ממך." המושיע: "אם את נותנת לי את רצונך, אז לא."
אני: "אדוני ואלוהי, אלוהי השילוש הקדוש, ישוע היקר שלי. אני נותנת לך את רצוני, שלא אסתלק ממך לעולם, שאהיה מאוחדת באהבתך ואמלא תמיד את רצונך. כך אני מייחלת וכך אני מאמינה שאאחד את סבלי איתך."
המושיע: "בתי היקרה, אני שמח על מה שכתבת. כתבי זאת, האל השילוש הקדוש
אוהב אותך."

המושיע: "כתבי, בתי, את כל מה שקורה עלייך לספר לי תחילה." אני: "כן, אדוני, אעשה זאת."
המושיע: "כתבי זאת, בתי, זה חשוב. בתי היקרה, עלייך לשאת את הסבל כפי שאני רוצה."
אני: "אדוני, אני לא מבינה את זה בכלל."
המושיע: "יהיו ימים שבהם תסבלי מכאבים במידה זו או אחרת. הכאב מונחה על ידי, ולכן אין לך צורך לחכות להקלה."
אני: "אלוהים יקר, עכשיו זה מתחיל להיות רציני בשבילי. אנא, תן לי את החסד, כשיגיע הרגע, שאוכל לסבול היטב ולקבל את הכוח להתמיד. הו אדוני ואלוהי, עשה כפי רצונך. אני אוהב אותך כל כך. אני כבר לא יכול לבטא זאת במילים, אבל אתה יודע זאת בעצמך. אני מוכנה לסבול איתך. יש לי תקווה גדולה. בשמיים אין סבל. זה משמח אותי מאוד שאני יכולה לסבול איתך כאן על האדמה."
המושיע: "בתי היקרה, שמחתי לשמוע זאת ממך." אני: המושיע בירך אותי.

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה אדום

20.10.1992 - יום שלישי
בחדר הרופאים איחוד
בתפילה!
המושיע: "בתי, אני מרוצה מכל מה שכתבת עד עכשיו.
בתי, את לא כותבת מה שאת רוצה, אלא את כותבת את מה שאני רוצה. הקול שאת שומעת הוא הקול שלי. בתי, את לא
הם יוכלו להשתכנע, כיוון שהם עצמם אינם שומעים דבר, אך באמצעות הדברים שתאמרי, הם יבינו שזה אני. הם לא יוכלו להכחיש זאת. בתי, היי מוכנה, כי השעה אינה רחוקה עוד לסבל המתמשך שתסבלי על פני האדמה. אני האדון והאלוהים. אני אסיים את מלאכתי. את הכלי שלי, שבו אני משתמש. בתי, תקבלי את אהבתי בשפע, כי אני האהבה. סבלך יהיה אהבתי."

אני: "המושיע בירך אותי."

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה אדום

21.10.1992 - יום רביעי
בחדר הרופאים, איחוד
תפילה!
המושיע: "אני רוצה שתכתבי, כי תזדקקי לזה מאוחר יותר." אני: "ישוע היקר שלי, מה עליי לכתוב?"
המושיע: "בתי, יש עוד כל כך הרבה לכתוב."
אני: "אדוני, אני אכתוב, אך אנא תן לי את החסד שאוכל לכתוב יותר, וגם בשביל מריון, כי מה שאנחנו כותבים זה מעט מאוד."
המושיע: "בתי, עליכם להתאמץ לכתוב, כי זהו רצוני שייכתב במהירות. את החסד לכתוב כבר קיבלתם. בתי, אני זקוק למשהו ממך."
אני: "שוב? חשבתי שכבר נתתי לך הכל. האם מותר לי לדעת מה?"
המושיע: "עלייך להמליץ בפניי על כל הנשמות. כולן צריכות להינצל. את תסבלי למען כל הנשמות."
אני: "אדוני ואלוהי, אמרת שרבות מהנשמות כבר אינן חיות."
המושיע: "בתי, תני לי גם את הנשמות האלה. בתי, אני יכול להחיות אותן מן המתים."
אני: "אבל הרי הם בחרו באבי השקר." המושיע: "בצלב יש ישועה,
בצלב יש חיים."
אני: "בזכות צליבתך בתוכי, גם החוטאים הגדולים יכולים להיוושע!" המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
אני: "אדוני ואלוהי, אז אני פוחדת מהסבל." המושיע: "איתי לא תפחדי."

אני: "כן, אדוני ואלוהי, אעשה כפי רצונך. אדוני, יהי רצונך." המושיע: "עשי הכל כפי רצוני."
אני: "כן, אעשה זאת בעזרת חסדך."
חשבתי על יום ראשון, כאשר המושיע אמר לי שם שכמעט כל הנשמות יאבדו באסון.
המושיע: "אל תדאגי אם יקרה משהו. זה הדאגה שלי. התפקיד שלך הוא לכתוב את כל זה. אני יכול לשנות איך שאני רוצה. יש לי כוח על הכל. אתם לא יכולים לעשות כלום בלעדיי. בתי, הישארי נאמנה לי. כבר הכנתי את התוכנית שלי בשבילך.
הוא חייב להתגשם."

אני: האדון בירך אותי.

12:00 בקפלה

המושיע: "אהבתי היא נצחית. הסבל עלי אדמות הוא קצר. בתי, כתבי, לסבול איתי זו חסד גדול. לכן הקריבי את עצמך כדי לסבול איתי. הסבל הזה ייקשר לאהבתי."

בשעה 16:30 הייתי במרפאת אף-אוזן-גרון, הוזמנתי על ידי ד"ר מאיר.
היו שם מספר הרצאות. ההרצאה של ד"ר מאיר הסתיימה בסביבות השעה 19:10. יצאתי מהאודיטוריום ודהרתי במהירות אל קפלת רוכוס במינגולסהיים.
כבר בשעה 19:35 הייתי בכנסייה. הרחוב היה רטוב והתפללתי כל הדרך לשם. השתוקקתי כל כך לקבל את המושיע. לאחר המיסה הקדושה שוחחתי עם הכומר החדש כ-30 דקות. האב הזה מהפיליפינים היה שם היום ביום הראשון שלו. אני מאמינה שזה היה רצונו של המושיע שאדבר איתו. אולם ההרצאות של מרפאת אף-אוזן-גרון נמצא במרחק של כ-30 ק"מ מכנסיית רוכוס במינגולסהיים/באד שונבורן.

22.10.1992 - יום חמישי

8:30 בחדר הרופאים, מפגש תפילה!

המושיע: "רצוני הוא שמה שאת כותבת יודפס. אני רוצה שתשמרי מרחק מכל אלה שאת משוחחת איתם. כולם ינסו להשפיע עלייך, כדי שהקול שאת שומעת לא יהיה שלי. דברי איתם את מה שצריך. אהבי את כולם. בתי, יבוא זמן שבו כולם יעזבו אותך. אז הם יעזבו גם אותי. אבל את איתי. תמיד תבטיחי בי.
"אני ואמי לא נעזוב אותך. הישאר נאמן לדברים שכתבת." אני: "אדוני ואלוהי, אך תחושת הנטישה הזו כה קשה."
המושיע: "בתי, בזכות זה ייוושעו נשמות רבות. כל קורבן נושא פרי."
אני: "אדוני, אני מרגישה עכשיו שריפה בלבי. האם יש לזה משמעות שאני צריכה לדעת?"
המושיע: "כן, בתי. זו אהבתי אלייך. באש זו אני תמיד אחזק אותך. בתי, את לעולם לא לבד. את שייכת לי לחלוטין."

אני: חשבתי אם סימני הפצעים יופיעו עוד השנה. המושיע: "כתבי; זה יקרה עוד השנה."
אני: "מה קורה? יש לי שני דברים בראש!"
המושיע: "צלקות הפצעים! מהן לא תשתחרר. זו מתנת חסד עבורך. בזכותן אתה בתוכי. ה'כן' שלי נשאר 'כן'."
אני: "ישוע היקר שלי. אני אוהב אותך כל כך עכשיו. אני רוצה לאהוב אותך כך תמיד. מלבד אהבתך, איני זקוק לדבר נוסף."
המושיע: "מי שנמצא איתי, אינו זקוק לשום דבר מלבדי. אני מחליף את הכול."
אני: "אלוהים יקר, אל תתן לאסונות האלה לפקוד את גרמניה. אתה יכול למנוע אותם."
המושיע: "בתי, הם יבואו. כי בני האדם אינם רוצים לחזור בתשובה. בתי, אני מברך אותך כעת."

אני: המושיע בירך אותי.

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט

23.10.1992 - יום שישי

בשעה 8:30 ובשעה 9:30 בחדר הרופאים
בפגישה השנייה אמר לי המושיע:
המושיע: "בתי היקרה, אני שמח שאת מדברת איתי שוב. זה היה רצונו." אני: "כן, אדוני, משהו הוביל אותי, משהו שמשך אותי אליך."
המושיע: "חייך שייכים לי לחלוטין."
אני: "כן, אדוני, זה ברור לי, כי נתתי לך הכול."
המושיע: "כתבי, בתי, אני רוצה שתקריבי לי את כל מה שאמרת במהלך היום."
אני: "למעשה, אני מדברת עליך כל היום. אעשה זאת, אדוני ואלוהי." המושיע: "המשיכי לכתוב, בתי. מה שהכומר אב וודקה אמר בקלטת על מר מאט ג'ו מקנדה, יקרה עוד השנה. האסון שיפקוד את גרמניה, יקרה עוד השנה. הפצעים שתקבלי יקרו גם השנה. התפללו הרבה, ילדיי. יש לכם מעט מאוד זמן." אני: "האם האסון או הסבל שלי יבואו קודם?"
המושיע: "האם את רוצה לדעת זאת, בתי?"
אני: "כן, אדוני, אם אתה חושב שזה נכון."
המושיע: "תחווה את הסבל תחילה, לפני שתבוא האסון.
אני: "כן, אדוני, הבנתי. אני מודה לך. אבל אדוני, האם איני יכולה להזהיר אף אחד מפני זה?"
המושיע: "בתי, האם מישהו מהם יאמין לך?"
אני: "יש לי תחושה שכולם מקשיבים, אבל אף אחד לא יאמין לי." המושיע: "בתי, כולם בעלי אמונה חלשה."
אני: "אלוהים יקר, יש כאלה שמתרגזים כשמדברים על אסון מתקרב." המושיע: "כן, כדי שלא יצטרכו להתפלל. הם יאמינו כשיהיה מאוחר מדי. בתי, אצל בעלי האמונה הקטנה יש גם גאווה. הם צריכים לחזור בתשובה. הענווים מקבלים את האמונה, הגאים לא יכולים להבין אותה. האמונה הוא המתנה שלי אליכם."

אני: המושיע בירך אותי שוב.

18:00 תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש ברוט.

24.10.1992 - שבת

11:00 בבית

7:15 בווגהאוזל, בכנסייה.
בתחילת המיסה יצאנו מהכנסייה. אני ופרידולין ישבנו מול ארון הקודש והתפללנו.
כשהאב ורנר אגון ראה אותנו, הוא אמר לנו: "האם אתם רוצים להשתתף במיסה הקדושה?" אז אמרתי "כן". הוא אמר אז: "בואו בבקשה לצד השני".
זהו הצד שבו לא רואים את ארון הקודש. שכן בבוקר תמיד עורכים את המיסה הקדושה בצד הזה. הוא שאל אותי בפעם השנייה: "האם אתה רוצה להשתתף במיסה הקדושה?" עניתי: "כן, אבל כאן, מול ארון הקודש."
הוא חזר על דבריו בפעם השלישית. לאחר מכן, השתחוונו לפני הטברקל ויצאנו מהכנסייה. הלכנו לטייל ליד אגם, ובדרך התפללנו את מחרוזת התפילה ותפילות אחרות למען האב ורנר אגון ולמען המאמינים שנשארו בכנסייה.
כי המושיע אמר לי שאני צריכה להישאר בצד של הטברקל. כל האבות הסכימו עד עכשיו, רק האב וורנר אגון לא.

11:00 איחוד בתפילה!

המושיע: "כתבי, בתי, מה שעשיתם שניכם היום היה מצוין. בתי, אני האדון והאלוהים, יש לי שליטה על הכול."
אני אני: "אלוהים יקר, עכשיו הם בוודאי יגידו עלינו דברים רעים."
המושיע: "בתי, כל מי שידבר עליכם רעה, יצטרך לתת על כך דין וחשבון בפני. כי אתם צדקתם."
אני: "שאלתי בשביל קלוד מלוקסמבורג."

המושיע: "בתי, השטן עדיין חזק, התפללי עבור קלוד."
אני: "שאלתי את המושיע משהו על בעלה של הדוויג, כי היא בוכה כל כך הרבה ומתלוננת עליו."
המושיע: "בתי, השטן השתלט עליו. יש להתפלל עליו כדי לגרש את השדים."
אני: "האם עליי לומר זאת להדוויג?"
המושיע: "כן, עלייך תמיד לומר את האמת. בתי, כתבי זאת. התפללי הרבה בתקופה הקרובה. האסון הגדול מתקרב."
אני: "אז גם הסבל שלי קרוב?"
המושיע: "בתי, סבלותייך עומדות בפתח."
אני: "שאלתי את המושיע אם זה נכון שבני נודע מפרידולין שאני עתידה לסבול."
המושיע: "בתי, זה היה רצוני שהוא ידע. בתי היקרה, אל תתני לאנשים להשפיע עלייך. עשי כל מה שאומר לך. אני המדריך הרוחני שלך. את שייכת לי לחלוטין. אני תמיד איתך, בתי. המשיכי כך, כמו עד עכשיו. אני אוהב אותך ואני תמיד אעניק לך את חסדי. אני מברך אותך."

אני: כרעתי ברך על הרצפה. המושיע בירך אותי.

16:30
פרידולין ואני המשכנו להתפלל בכנסייה ברוט. התוודיתי בפני הכומר ווגט.
19:00
פרידולין ואני השתתפנו במיסה הקדושה במינגולסהיים. בעת קבלת הקודש, שנינו כרענו ברך על הרצפה. לאחר המיסה פנתה אלינו אישה: היא שמחה לראות מישהו שמקבל את הקודש כשהוא כורע ברך. היא אמרה שהייתה רוצה לעשות זאת גם היא, אך לא העזה. אמרתי לה שתתפלל שאלוהים ישחרר אותה מפחד האדם.
21:00
האב גבהרד היידר מרגנסבורג התקשר אליי, ניחם אותי וחיזק אותי

25.10.1992 - יום ראשון

7:30 - 10:30 בבית - מפגש תפילה!
המושיע: "בתי, כתבי, אינך יכולה לעשות דבר בכוחות עצמך. היי מודעת לכך." אני: "כן, אדוני, הבנתי זאת. אך הפיתויים תמיד שם."
המושיע: "כל עוד את איתי, תועמידי בפיתוי. כל מי ששייך אליי יעמוד בפיתוי. החשוב הוא שתתנגדי לפיתוי. אני שמח שאת הולכת להתוודות שוב ושוב. כך האויב נחלש יותר ויותר ואת מזהה את ערמומיותו. בתי, האויב חזק במיוחד בתקופה זו.
איני יכול לחסוך ממך את הפיתויים שהוא מציב בפניך. כל נבחריי נלחמו בו. איתי תוכלי תמיד להביס אותו.
"בתי, המשיכי לכתוב. אני רוצה שהימים והלילות יהיו שלי." אני: "אדוני ואלוהי, ישוע היקר שלי, המדריך הרוחני שלי, כל יום וכל לילה יהיו שלך. כי מה תועלת היו לי כל הימים והלילות האלה אילו לא היית לי. אבי האוהב, תן לי רק להיות באהבתך."
המושיע: "את בתי האהובה, ואת נמצאת באהבתי." אני: "האם עליי לספר על כך לפרידולין?"
המושיע: "בתי, אמרת לו את מה שרציתי לומר לו." אני: "תודה לך, אדוני ואלוהי."
המושיע: "בתי היקרה, כתבי; אני נותן לך מתנה."
אני: "אני לא סקרן לדעת מה אתה נותן לי, אבל אקבל את זה ממך. אבל בבקשה תגיד לי שאני צריך לכתוב את מה שאתה נותן לי."
המושיע: "אני נותן לך את כוח הסבל שלי."
אני: "אני שמחה מאוד על כך ואני מודה לך, אלוהי הרחום. הו, אדוני, בזכות זה ייוושעו נשמות רבות. הסבלנות בסבל היא בעלת משמעות רבה עבורי, כי זו חסד גדול ממך."
המושיע: "כתוב מה כל כך מוצא חן בעיניי בך."

אני: "מה זה, אדוני?"
המושיע: "את אומרת לאנשים את מה שאני שם בלבך." אני: "מה זה, מה שאתה שם בלב שלי?"
המושיע: "דברי החיים. אני שמח שאתה מעניק את הדברים האלה לאנשים." אני: "אבל אדוני, אני מדבר גרמנית כל כך גרוע, למעשה אני לא יודע שום שפה כמו שצריך." המושיע: "אבל הדברים האלה באים מהלב ולא מהעולם."
אני: "אדוני, אדבר בחסדך והרוח הקדושה תיתן לי את המילים הנכונות."
המושיע: "זה רצוני שתדבר. גם הכמרים שלי צריכים לשמוע זאת. הם יקבלו את החסד גם בהקשבה. אני יכול להעניק את החסד מתי שארצה. דבריי הם חיים, אהבה ואור."
אני: "אלוהים יקר, אני כבר לא יכול לכתוב."
המושיע: "בתי היקרה, שמחתי שקיבלת את מכתבי. אני מברך אותך ואת כל מי שהזכרת בפניי היום.

אני: המושיע בירך אותי.

בסביבות השעה 16:00 הוזמנתי לקפה. שוב דיברתי על אלוהים בשתי שפות.

בשעה 18:30 תפילת מחרוזת ורוזרי ומיסה קדושה במינגולסהיים. הייתי יחד עם בעלי. הדרשה הייתה טובה!

26.10.1992 - יום שני

8:30 - 9:30 בבית,
מפגש תפילה!

המושיע: "בתי היקרה, שמעתי את כל מה שאמרת.
"הסבל הכפרתי שאת חווה כעת הוא ממני. את מתנת החסד הזו אני יכול להעניק למי שארצה."
אני: "אבל אלה כאבים חזקים בראש ובכתף, בזרוע השמאלית." המושיע: "בתי היקרה,
כתבי."
היה שקט במשך זמן מה.
ואז אמר המושיע: "עכשיו עלייך לכתוב."
המושיע: "אני רוצה את הסכמתך, כדי שאוכל להטביע בך את חמשת סימני הפצעים." אני: "אבל אדוני, כבר נתתי לך את הסכמתי. כבר אמרת זאת פעם." המושיע: "אני בודק זאת שוב, בתי."
אני: "אדוני ואלוהי, אני נותנת לך את הסכמתי עכשיו מיד, ואתה יכול להטביע בי את סימני הפצעים למען הצלת הנשמות."
אני: "אבי האוהב, ה' שלי הוא עתה ה' שלך, ואני חוזר ואומר זאת שוב: אל תתן לי להיפרד ממך לעולם, כי אני אוהב אותך יותר מכל, ואני רוצה להיות שלך, כי אתה אלוהי השילוש הקדוש, אבי האוהב, ישוע שלי, רוח הקודש של אלוהים ואש האהבה הנצחית."
המושיע: "בתי היקרה, אשפוך עלייך את אהבתי במידה רבה, כדי שתוכלי לשאת את פצעי הצלב. אל תדחי את האהבה הזו. עלייך לשאת אותה, כדי שתוכלי לסבול היטב. בתי היקרה, היי מוכנה לחמשת פצעי הצלב הקדושים."
אני: "האם עליי לכתוב את זה?" המושיע:
"עלייך לכתוב את זה."
אני: "ישוע היקר שלי, עדיין אין לי כומר."
המושיע: "בתי, אני המדריך הרוחני שלך, תבטיחי בי יותר. איתי לא יחסר לך דבר. בתי, הסבל שלך יהיה גם הסבל שלי."
אני: "אני שואל: האם עליי לרשום עוד משהו?" המושיע: "לא."

אני: המושיע בירך אותי.

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.
20:00 קבוצת תפילה:
היו שם מאמינים רבים. האב ברטולד מווגהאוזל היה שם גם הוא.

הוא כומר טוב. כבר העבירו אותו מווגהאוזל לדארמשטאט. חבל, כי הוא כומר מריאני. גם הכומר דוכאט היה שם. הוא קיבל את הווידויים.
לאחר קבוצת התפילה שוחחתי עם הכומר דוכאט בנוכחות יוזף וג'יזלה מניו-אולם ובעלי.
לא מצא חן בעיניי מה שהכומר דוכאט אמר על הבישוף לפבר. השיפוט על הבישוף לפבר פגע בי מאוד.

27.10.1992 - יום שלישי
13:15 - 11:55
איחוד התפילה!

המושיע: "בתי היקרה, כתבי. הקודש ביד גורם לחלקיקים קטנים שנופלים על הרצפה ונרמסים על ידי האנשים, חלקיקים אלה הם אני.

אני: "מושיע יקר, אתמול שאלתי את הכומר דוכאט: מה גרוע יותר, הסמכת הבישופים על ידי הארכיבישוף לפבר או החלקיקים הנופלים על הרצפה, הנוצרים בקבלת הקודש ביד?
הכומר דוכאט אמר:
'הסמכת הבישופים על ידי הארכיבישוף לפבר גרועה יותר.'
אדוני, זה היה לי לכאב גדול ואני לא מצליחה להתמודד עם זה." המושיע: "בתי היקרה, כתבי. הכומר הזה חייב לחזור בתשובה."
אני: "אבל הוא מקיים את המיסה הקדושה."
המושיע: "אם הכומר הזה לא יחזור בתשובה, הוא יצטרך לשאת באחריות כבדה כלפיי."
אני: "אוי, אדוני, זה הלם בשבילי."
אני: "ישוע היקר, האם היית אומר לו במקומי שעליו לחזור בתשובה?"
המושיע: "בתי, השאירי זאת לי. אני אתן לו עוד זמן לחשוב. בתי, עלייך לדבר שוב ושוב על הקודש בפה, כדי שהעיוורים יראו שוב והחירשים ישמעו שוב."
אני: "שאלתי את המושיע אם עליי ללכת להרצאה של דריס. גם הכומר דוכאט יהיה שם."
המושיע: "התפלל בעבור הדברים האלה."
אני: "מושיע יקר, אני רוצה לשאול אותך לגבי הכומר ווגט, כי בשבת הוא היה נחמד אליי במיוחד בתא הווידוי, שונה לגמרי מהרגיל. הייתי כל כך מאושרת אחרי זה."
המושיע: "הכומר ווגט יעשה את מה שאומר לו."
אני: "אדוני ואלוהי, כל הבוקר עד השעה 12:00 סבלתי מכאבי ראש, ועכשיו, כשאני מדברת איתך, הם נעלמו."
המושיע: "כתבי, בתי, אני יכול לתת את הכאבים מתי שארצה." אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו? כי אני כבר לא יכולה לכתוב." המושיע: "את עייפה וזה מספיק."

אני: המושיע בירך אותי.

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט

הלכתי לקבל את הקודש, אך מכיוון שאחות חילקה אותו, התכופפתי מבלי לקבל את הקודש וחזרתי למקומי. הרגשתי שהמושיע בא אליי ברוחו ואף קיבלתי חסד רב יותר מאשר בקבלת הקודש הסקרמנטלית. שכן המושיע אינו רוצה שאקבל את הקודש מידיים לא מקודשות!

28.10.1992 - יום רביעי
12:30 - 11:00
התאחדות בתפילה!

אני: "שאלתי את המושיע אם מה שעשיתי אתמול בכנסייה היה נכון, או שהייתי צריכה לעשות משהו אחר?"
המושיע: "מה שעשית היה רצונו. זה היה נכון."
אני: "היום בין השעות 8:30 ל-9:00 הופיע השטן לפני תמונת ישו.

התמונה מקודשת והיא של מרגרט מבלגיה. אני מאוד אוהבת את התמונה הזאת ואני מנשקת אותה לעתים קרובות.
ראיתי רק את ראשו של השטן מול התמונה. הוא צחק אליי בצחוק מכוער.
אבל היו לו שיניים תותבות, אפשר היה לחשוב שהוא לקח אחת ממרפאת השיניים. פניו היו שעירות למדי.
על הלחי השמאלית היו שריטות גדולות, שהיו מדממות. השיער היה מקורזל. הוא נראה רק לרגע, ואז נעלם.
הוא רצה לחקות את ישו, אבל לא הצליח.
שאלתי את המושיע אם רק דמיינתי את זה? המושיע: "הוא רק רצה להרגיז אותך."
אני: "לפני שהשטן הופיע בפני, קראתי ספר על קדושים. הוא הפריע לי כבר בזמן שקראתי את הספר הזה."
המושיע: "בתי, אני רוצה שתכתבי. אני מבקש ממך את רשותך, את הזמן הנכון, כדי שאוכל להטביע בך את סימני הפצעים."
אני: "אדוני, אתה יכול לבחור את הזמן, מתי שתרצה." המושיע בירך אותי.
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

29.10.1992 - יום חמישי
8:00 עד 10:00 בבית, איחוד בתפילה!
הייתי מאוכזבת מאוד מהאב מהפיליפינים (מיסיונר סטיילר), הוא הגן על קבלת הקודש ביד. התפללתי עבורו, כי הוא אורח בבית ההבראה רוכוס במינגולסהיים. המושיע: "בתי, כתבי, עליך לומר שוב ושוב שקבלת הקודש ביד היא מעשה חילול קודש. כל מי שמגן על קבלת הקודש ביד, עושה את מה שהשטן רוצה."
"הכומר הזה נמצא בחשכה. הכומר מהפיליפינים הוא הבעיה שלי, השאר אותו בידי. הישאר חזק, דבק במה שכתבת."
המושיע: "בתי, הזמנים הקשים מתקרבים."
אני: "אלוהים יקר, ישוע היקר, למה אתה מתכוון ב'זמנים קשים'?"
המושיע: "מגיפה גדולה של רעב מתקרבת. כתבי, בתי, זעמי על הארץ לא יפחת. על בני האדם לחזור בתשובה. מעולם לא ירדו כל כך הרבה אנשים לגיהינום כמו בימינו. הם האמינו לשטן ובחרו בו. בתי, רק מעטים שייכים לי. זעמי יבוא על כולם. אז הם ידעו למי הם שייכים. בתי, התרחיקי עצמך משיחות חסרות תועלת, כי הן פוגעות בהתקדמותך. הזמן קצר. עליכם לתת עדיפות לתפילה.
אני: "מה עוד עליי לכתוב?" המושיע:
"הישארי נאמנה לי."
אני: המושיע בירך אותי.
19:00 תפילת מחרוזת התפילה בקפלת רוכוס.

30.10.1992 - יום שישי
8:30 עד 11:20 איחוד בתפילה!
המושיע: "בתי היקרה, הקשבתי לך, את משרתי. רצוני הוא שתדברי עם הכמרים. הם אינם מקשיבים לך, אך הם מהרהרים בדברים. ככל שכומר שקוע עמוק יותר בבוץ, כך הוא מקשיב פחות. בתי היקרה, אל תתעצבי על הכמרים, כי הם מבולבלים כרגע. הדבר הרע הוא שהם אינם מבחינים שהם מבולבלים. לכן אני מבקש ממך שתדברי איתם."
אני: "אוי, אדוני, אך זהו מכה עבורי, כי אני חשה אצלם כל כך הרבה גאווה." המושיע: "התפללי שיהיו ענווים. יש להתפלל רבות למען הכמרים. עליהם להחזיר את הילדים התועים."
אני: "אבל אדוני, אם הכמרים התועים יובילו את הילדים התועים, הרי שניהם ייפלו לתהום."
המושיע: "כן, כך הדבר."

המושיע: "בתי, כתבי זאת. אהבתך אליי היא אמיתית. את אוהבת אותי באהבתי. את משתוקקת לסבול איתי ואני מחכה בכיסופים לשעה הזאת, כי אני אוהב אותך יותר ממה שאת אוהבת אותי. רק מי שאוהב אותי באמת מבין מה זה לסבול איתי. בתי, אני מודה לך שאת רוצה לסבול איתי. הסבל מרצון הוא שכר גדול לאלה שסובלים איתי. בתי, אני עוד צריך לטהר אותך."
אני: "אדוני ואלוהי, איך?" המושיע: "באש
אהבתי." אני: "אוי, אדוני, אנא טהר אותי עוד."
המושיע: "את תחוש שוב כאב בלבך." אני: "הו, אדוני, אני לא מבינה את זה
עכשיו."
המושיע: "זה יהיה אש בוערת. ובאש זו תטהרי. את כבר מכירה את זה, בתי."
אני: "אני מודה לך."
המושיע: "בתי, אני רוצה שתקריבי את כאבייך למען הצלת הנשמות. כל כאב המאוחד כך איתי, מביא פירות."
אני: "אבי האוהב, אין לי משאלות. בקש ממני כל מה שתרצה." המושיע: "כן, בתי, יש לי משאלה אחת ממך. והיא שתסיימי איתי את דרך הצלב."
אני: "אדוני, משאלתך תתגשם. ישוע היקר שלי, אני לא רוצה להפסיק לכתוב עכשיו. אני רוצה להישאר בך. זה כל כך יפה. אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי. אני לא יכולה לתאר את זה. אני לא יכולה להבין איך אנשים יכולים לדחות אותך."
המושיע: "כל מי שדחה אותי, בחר באבי השקר. אי אפשר לשרת שני אדונים. בתי, המשיכי לאהוב אותי כמו עד עכשיו."
אני: "התפללתי בלהט והקרבתי לאבי שבשמים, דרך לבה הטהור של מרים, את כל סבלותיו של ישוע המשיח, את דרך הצלב, את כל טיפות הדם שאיבד מאז צליבתו, את חמשת פצעיו הקדושים, את זכויותיו ואת מותו. ואז הקרבתי את שבעת הכאבים של אמנו הקדושה, את דמעות הדם שהיא שפכה עד כה למעננו, את כל התפילות שהיא איחדה עם תפילותיי, הכל למען הצלת הנשמות, כדי שהבוץ יוסר מהכנסייה וכדי שהכנסייה האמיתית של פטרוס תקום מחדש. אדוני, רצונו ייעשה."
המושיע: "בתי, שמחתי לקרוא את מה שכתבת.
יברך אותך האל הכל-יכול והרחום, האב, הבן ורוח הקודש. לכי לשלום, בתי היקרה."
אני: "תודה לאלוהים אדוננו. יהי שם האל השילוש הקדוש מבורך, אהוב, נערץ ומפואר, עתה ולנצח נצחים. אמן.
18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

31.10.1992 - שבת

7:00 מיסה קדושה בקפלת רוכוס.

התפללתי חצי שעה לאחר המיסה הקדושה. אני יושבת בקפלה ממש מול הטברקל ושמחה מאוד להתפלל כאן. כמעט כולם כרעו ברך הבוקר לפני הקודש, מלבד נזירות וכמה חולים. שמחתי מאוד לראות זאת. לעתים קרובות כרעתי ברך לבדי, כי האחרים לא העזו. יום אחד כל ברך תכרע לפני אדוננו אלוהים.

בשעה 11:20, לאחר התפילה, התחברתי. המושיע: "בתי
היקרה, כתבי."
אני: "ישוע, אלוהים יקר, מה עליי לכתוב?"
המושיע: "הפצעים, שתקבלי ממני, קרובים מאוד. הזמן הגיע. תבטיחי בי. המבחנים לקראת הפצעים מגיעים לסיומם."
אני: "האם עליי לדעת עוד משהו על סימני הפצעים, אם יש לך מידע שאני צריכה לדעת?"
המושיע: "כן, את צריכה לדעת עוד משהו. עלייך לשאת הרצאות על סימני הפצעים.

אני: "איפה, אדוני ואלוהי?"
המושיע: "בכל מקום שבו יבקשו אותך."
אני: "ומה אם הבישופים יאסרו עליי לעשות זאת?"
המושיע: "אני אדבר בשמך, בכל מקום שאליו תלך. אם הם ידחו אותך, הם דחו גם אותי. אתה תלך לאן שאוביל אותך."
אני: "אדוני ואלוהי, מתוך אהבה אליך ולמען הצלת הנשמות אעשה כל מה שתבקש. אדוני, יהי רצונך. אדוני ומלכי, אבי האוהב והרחום, אעשה הכל כי אני אוהבת אותך כל כך / אותך, האל השילוש הקדוש.
המושיע: "בתי היקרה, כתבי. חמשת הפצעים הקדושים שתקבלי ממני הם סימן לעולם כולו, שכן תסבלי למען נשמות העולם כולו. את כל הנשמות שידחו אותך, תני לי. כל נשמה תצטרך לעמוד לפניי ולשאת באחריות בפני. לכן, אהבי את כולן, גם את אלה שלא יאהבו אותך.
"כי גם למען נשמות אלה תשפוך את דמי. בתי היקרה, לפנינו מלאכה רבה."
אני: "אוי, אדוני, חשבתי שהעבודה שלי כבר הסתיימה."
המושיע: "זהו רק ההתחלה, בתי. כאשר נרומם, נמשוך אלינו את כל בעלי הרצון הטוב. דמי הוא הישועה והתרופה שלכם. הוא משחרר אתכם ממוות נצחי. רק דמי יכול לטהר את חטאיכם, אם דמי הקדוש יכובד רבות. את תהיי מקור הדם הקדוש, שממנו יזרום דם בכל יום שישי. בתי היקרה, אני מודה לך על סבלנותך".
אני: "זה מה שאני צריכה לכתוב?"
המושיע: "כן, את זה את צריכה לכתוב?"
אני: "אדוני, הבנתי הכול ואני מקבל הכול, כדי למלא את רצונך. כך יקרה, כפי שאמרת, כי מסרתי את רצוני אליך."

המושיע בירך אותי.

12:45 – רוזוויטה התקשרה אליי, ואם ארצה, בנה וולפרם יכתוב איתי את היומן שלי. שמחתי מאוד על כך, שכן המושיע כבר הזהיר אותי שעליי לכתוב מהר יותר. אמרתי לה שאשאל תחילה את המושיע.
12:55 - שאלתי את המושיע אם זה נכון שוולפרם יכתוב. המושיע: "כן, בתי, הוא יכתוב."

בין השעות 13:30 ל-18:00 כתבתי את היומן יחד עם וולפרם. הוא היה חרוץ מאוד וכתב 8 עמודים בגודל A4. תודה לאלוהים על החסד הזה.

בין השעות 18:15 ל-21:30 עשיתי את עבודות הבית שלי.

בשעה 22:30 העתקתי את היומן שלי מהדף למחברת, כדי שוולפרם יוכל לכתוב בו שוב מחר בבוקר, אחרי המיסה הקדושה.

בשעה 23:30 התפללתי את מחרוזת התפילה הכואבת. לאחר מכן עשיתי שני סיבובים בסאונה.
בשעה 01:15 התפללתי בלהט. עד השעה 02:30 קראתי ספר. ישנתי כשלוש שעות ואז קמתי בסביבות השעה 05:50. תחילה התפללתי ואז קיבלתי את המסר מהמושיע.

1.11.1992 - יום ראשון

בבית
איחוד התפילה!
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. הסכנה הגדולה עומדת בפתח. המלחמה מתפשטת ביתר שאת."
אני: "אדוני, האם גם הרפובליקה הפדרלית מאוימת?" המושיע:
"בתי, כל אירופה מאוימת."
אני: "אדוני ואלוהי, הציל אותנו, כי אתה עדיין יכול לעצור את הכל. אנא אל תביא עלינו את זעמך. אדוני, אנא חוס עלינו."
המושיע: "בתי, ימים קשים עומדים לבוא עליכם." אני: "הו, מושיע, האם עלי לבנות את הקפלה בכלל?"
המושיע: "בני, בנה אותה בהקדם האפשרי. בתי, כתבי, המהפכה מתקרבת. היא מביאה עמה תוהו ובוהו. הנוצרים יתערבבו עם הבונים החופשיים.

תהיה נטישה גדולה של נוצרים. התפללי הרבה, בתי. בתי, מה שעשיתם אתמול היה טוב."
אני: "אתה מתכוון לכתיבה עם וולפרם?"
המושיע: "כן. מילאתם את רצוני. המשיכו לכתוב, כי אני אעניק לכם שכר נאה על מלאכה זו. בתי, אני אעניק לכם את חסדי."
אני: "האם עליי לכתוב עוד משהו?"
המושיע: "כתבי, בתי. תחילה ינקב לבך."
אני: "אלוהים יקר, אמרת שאקבל את חמשת פצעי הצלב בבת אחת."
המושיע: "אני יכול להחליט אחרת מאוחר יותר." אני:
"אדוני, רצונו ייעשה."
המושיע: "בתי, כך זה חייב להיות. היי מוכנה, בתי. אני אוהב אתכם, ילדיי." אני: "אני לבד עכשיו."
המושיע: "כתבי כך. בתי, אני מברך אותך ואת כל הקרובים אלייך." אני: המושיע בירך אותי.

בשעה 8:00 השתתפתי במיסה הקדושה.

בין השעות 9:30 ל-12:30 כתבתי את היומן יחד עם וולפרם.

13:30 תפילה.

בין השעות 19:00 ל-20:00 – איחוד בתפילה!
המושיע: "בתי, אני שמח לדבר איתך. בתי, אני נותן לך מתנה."
אני: "עכשיו או כשאני אקבל את הסבל?" המושיע: "עכשיו."
אני: "האם אני יכולה לשמוח על כך?"
המושיע: "אתה יכול לשמוח, כי אני מעניק לך את אהבתי."
אני: "זו מתנה נפלאה. אני מודה לך על כך, אדוני ואלוהי."
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. האהבה הזו שאת מקבלת ממני תהיה האש בלבך."
אני: "אנא, תן לאש הזו לבעור."
המושיע: "אני אתן לו לבעור. בתי, עלייך גם לשאת את אהבתי." אני: "אעשה זאת, אדוני ואלוהי. האם זהו סימן לכך שלבי ינוקב?"
המושיע: "כן, בתי, הבנת נכון. רק בעזרת אהבתי תוכלי לשאת את הכאב."
אני: "המושיע בירך אותי.

02.11.1992 - יום שני

10:45 בחדר הרופאים, איחוד בתפילה!

המושיע: "בתי היקרה, עלייך לכתוב." אני: "ישוע היקר שלי, מה עליי לכתוב?"
המושיע: "את כל מה שתכתבי, עלייך לשמור היטב. השטן כועס על מה שאני נותן לך. יבוא הזמן שבו כל זה יתגשם. העבודה שלך מצאה חן בעיניי היום. אני: "אדוני, האם אתה מתכוון לכך שסיפרתי היום כמעט לכל החולים עליך, חילקתי להם תפילות, חילקתי את מדליית הפלאים או ששלחתי את כולם לווידוי?" המושיע: "כן! בתי, היית עובדת טובה בכרם שלי. בתי היקרה, יש לי בקשה ממך."
אני: "אלוהים יקר, אני מוכנה לתת לך הכל, גם אם עדיין לא יודעת מה!" המושיע: "את הזמן."
אני: "אלוהים יקר, הזמן תמיד היה שלך."
המושיע: "בתי, אמרת נכון. בתי, אני מבקש ממך את שפתך."

אני: "אני מעניקה לך את שפת הדיבור שלי. אך כיצד עליי להבין זאת? כיצד עליי לדבר אז? הרי למעשה כבר נתתי לך הכל. אתה משתמש בשפת הדיבור שלי. אילו לא היית נותן לי את המילים הללו, לא הייתי יכולה לומר דבר למטופלים. שפת הדיבור שלי היא הרי שפת הדיבור שלך."
המושיע: "בתי, גם זה נכון. את רואה, בתי, אני פועל בתוכך." אני: "תודה לך, ישוע שלי, כי עכשיו אני מבינה את הפעולה בתוכי, את מה שאתה מתכוון."
המושיע: "כך אמשיך לפעול בתוכך, בתי. רק שהפעולה הזו תהיה כואבת יותר."
אני: "האם אתה מתכוון לליבי, אלוהים יקר?" המושיע: "כן, לזה אני מתכוון."
אני: "ליבי שייך כולו לך. אז לשנינו יהיה כואב." המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
אני: "אלוהים היקר, פעל בלבי כדי שהנשמות ייוושעו. אלוהים היקר, יש לי משאלה גדולה מאוד."
המושיע: "ומהו?"
אני: "שאני אהיה תמיד איתך, כי אתה האהבה."
המושיע: "בתי היקרה, את בתוכי ועמי. אינך יכולה להיות בלעדיי, כי אחרת תצמאי. תפילותיך מוצאות חן בעיניי. התפללי תמיד ללא הרף. בתי, אשלח לך תורם לקפלה."
אני: "האם עליי לרשום זאת?" המושיע: "כן, רשמי זאת."
אני: "אדוני ואלוהי, זו שמחה גדולה עבורי, שכן אני מייחל שיתפללו בכל יום בקפלה זו. אדוני ואלוהי, אני מודה לך מראש."
המושיע: "מריון צריכה לכתוב. שניהם צריכים לכתוב."
אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי, אני אגיד לה וללו. ומה אם היא לא תרצה להמשיך לכתוב?"
המושיע: "היא רוצה להמשיך לכתוב."
אני: "זה משמח אותי, ישו היקר, כי אני לא רוצה לאבד אותה. אז, מושיע יקר, אתה צריך שלושה אנשים שימשיכו לכתוב."
המושיע: "צריך לכתוב מהר."
אני: "כן, אלוהים יקר, נכתוב בחסדך. אנא הענק לנו חסד רב לכתיבה."
המושיע: "אני מברך אותך, מריון וולפרם."
אני: "תודה לאלוהים אדוננו. יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך."

נ.ב.: המושיע אמר: אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש מברכים אותך. במחשבותיי שאלתי את עצמי, מדוע הוא לא אמר "אתם" בברכה.

המושיע: "ברכתי אותה, בתי."

12:30 – התפללתי בלהט בקפלה של המרפאה:
המושיע: "אני אוהב אותך, בתי, יותר ממה שאת אוהבת אותי."
אני: "דמעות זלגו מעיניי, כי צמאתי לאהבה. ככל ששותים יותר ממקור זה, כך הצמא הולך וגובר."
המושיע: "אני נותן לך מתנה, בתי. את החסד לרפא." אני: "איך?"
המושיע: "את יכולה לרפא, הן בנפש והן בגוף." אני: "אני לא יכולה לעשות כלום!"
המושיע: "אני ארפא בתוכך." אני: "מתי, אלוהים יקר?"
המושיע: "את יכולה להתחיל."
אני: "אלוהים יקר, המדריך הרוחני שלי, אעשה זאת בחסדך. אדוני, יהי רצונך."
המושיע: "כתבי את מה שאמרתי לך על הריפוי."

13:45 ורוניקה ואני שתינו קפה ואכלנו מהעוגה של רוזוויטה.

רופא הגיע והביא לנו מטופל לצילום רנטגן. נתתי לרופא חתיכה מהעוגה. הוא שאל אותי אם אני אפייתי את העוגה.
עניתי: "זהו רצון האל. צריך רק לבטוח באלוהים." הוא אמר: "בזה את צודקת."
אמרתי לו: "אני מתפללת בשבילכם, שתגיעו כולכם לגן עדן." הוא אמר: "גן עדן כבר מלא."
אמרתי: "לא גן עדן, אלא גיהינום." הוא צחק.
הראיתי לו את התפילות שהיו מודבקות על הארון. וכאשר הוא בתפקיד, עליו להקדיש זמן ולהקדיש כמה דקות לתפילות. הוא הלך משם בשמחה.

03.11.1992 - יום שלישי
בחדר הרופאים איחוד
תפילה!

המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת, כי נאה היה בעיניי האופן שבו פעלת אתמול." אני: "לא אני הייתי זו, אתה פעלת דרכי."
המושיע: "הכרת את רצוני. בתי, עלייך להקריב לי תמיד את סבלותייך."
אני: "חשבתי על האב שבשמים."
המושיע: "אני האל השילוש הקדוש. את מתפללת לאלוהים בשלוש ישויות. הקריבי לי הכל." אני: "כבר נתתי לך הכל. מה עוד לא נתתי לך?"
המושיע: "אהבתך."
אני: "אדוני, אני מקריבה לך את אהבתי למען הצלת הנשמות." חשבתי שכל זה בלתי נתפס עבורי.

המושיע: "בתי, אני שמח שאת לא מבינה הכל. ילד קטן מקבל הכל, לא כי הוא מבין הכל."
המושיע: "כתבי, בתי, הסבל שתעברי יבלבל אנשים רבים, כי אוריי חסר להם, אך הם מעדיפים להישאר בחושך כדי שמעשיהם הרעים לא יתגלו. חזיר אוהב להתגלגל ברפש שלו."
אני: "אוי, אדוני, אני לא יכולה לכתוב את זה."
המושיע: "כן, כתבי זאת. היי רגועה, בתי, יש בעלי חיים שהם טובים יותר מכמה בני אדם בלעדיי."
אני: "אוי, אני כבר לא יכולה לכתוב יותר, מושיע."
המושיע: "בתי, אני מסיר ממך את העייפות." אני: "אני מודה לך, אדוני ואלוהי."
המושיע: "אני יכול להחליף את כל מה שחסר לך. בתי, תהיה מלחמת אזרחים בסרביה. יהיו הרס רב. יהיה רעידת אדמה בבלקן. יהיו הרוגים רבים. בתי, איש לא ימלט מזעמי. לכל אחד יש אחריות על מה שקורה בעולם. הישארי נאמנה לי, בתי. אהבתך אליי נעימה לי. המשיכי לאהוב אותי, בתי." אני: המושיע בירך אותי.

18:00 מחרוזת התפילה, מיסה קדושה באדום.

בשעה 22:30 צפיתי בחדשות בחדר של חמותי, ואחר כך בסרט עלילתי. מזמן לא צפיתי בסרט. אבל אחרי הסרט נתקפתי בייסורים / ניסיונות. בכיתי מכל הלב. חשבתי שאלוהים עזב אותי. האשמתי את אלוהים בהרבה דברים, בכך שאני רק שומעת אותו, אבל לא רואה אותו. חשבתי שאולי גם השטן מדבר אליי. הרגשתי כל כך בודדה ונטושה על ידי כולם. בכיתי ורציתי לוותר על הכל, אבל אז כרעתי ברך לפני הצלב הגדול בחדר השינה שלי.
חיבקתי את הצלב ובכיתי. דמעות זלגו מעיניי כפי שלא זלגו זה זמן רב. לאחר זמן מה לא יכולתי לבכות עוד. המושיע הסיר ממני את הבכי. הלכתי לישון בשלווה.

04.11.1992 - יום רביעי

8:30
התאחדות בתפילה!

אתמול בשעת ערב מאוחרת היו לי ניסיונות. היום התפללתי הרבה תפילות הקרבה. ואז התאחדתי עם המושיע:

המושיע: "אהבתך אליי טובה." אני: "כמה טובה?"
המושיע: "נכון. אני אתן לך יותר אהבה. כתבי זאת, בתי: לבך הוא לבי."
אני: "אבל כבר אמרת לי את זה." המושיע: "את חשה בתוכו את הכאב שלי."
אני: "אני מרגישה כאילו אני חולה בלב."
המושיע: "אני הרופא שלך. אני יכול לרפא בלי תרופות. באש האהבה שלי אני מכבה את כל הכאבים. בתי, אני איפשרתי את הניסיונות של אתמול. אסור לך לצפות בסרטים בטלוויזיה. את שייכת לי לגמרי."
אני: "אדוני ואלוהי, אנא סלח לי. לא אצפה בהם יותר." המושיע: "כתבי, בתי. אני זקוק למשהו ממך."
אני: "כן, אדוני ואלוהי. אני אתן לך את זה, למרות שאין לי עוד מה לתת לך, כי הכל כבר שייך לך."
המושיע: "בתי, כתבי זאת מילה במילה. אני זקוק ל'כן' שלך כדי להטביע את חמשת סימני הפצעים."
אני: "אדוני ואלוהי, אני נותנת לך את ה'כן' שלי, כדי שתוכל להטביע בי את חמשת סימני הפצעים הקדושים. אני אוהבת אותך, אדוני ואלוהי. אין לי תשובה אחרת."
המושיע: "בתי, את ילדה אהובה שלי. עוד השנה אחרוט בך את סימני הפצעים."
אני: "כלומר, עוד בשנת 1992."
המושיע: "כן! כך הוא. תראי אותי בעת הטבעת סימני הפצעים." אני: "איך אדע שזה אתה?"
המושיע: "אני האהבה. אני האור המגרש את החושך. עשי כל מה שאומר לך. בתי היקרה, תני בי אמון רב יותר. התרחיקי עצמך מהפטפוטים הארציים. הם רק יזיקו לך. את נמצאת תחת חסותי ותחת חסות אמי השמימית. המלאכים השומרים שלך שומרים עלייך כל הזמן. אל תהיי ספקנית. היי מאמינה." אני:
"אלוהים יקר, אני לא יכולה לכתוב יותר."
המושיע: "אני יודע זאת, בתי."

אני: המושיע בירך אותי. בברכה זו כללתי את כל נשמות העולם.

19:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה בקפלת רוכוס.

05.11.1992 - יום חמישי

בחדר הרופאים
בשעה 7:55 העברתי עם ורונה את הבגדים והנעליים שנאספו למכוניתי כדי לתת אותם לחסרי הבית.
8:30 בבוקר – לאחר תפילה כנה ותפילות תחינה גם למען בית החולים האוניברסיטאי (הצוות והחולים), שאלתי את המושיע: "האם אתה רוצה שאכתוב?"
המושיע: "כן! בבקשה, בתי."
אני: "אלוהים הרחום, מה עליי לכתוב?"
המושיע: "אל תפחדי ממה שאת כותבת. מה שאת כותבת הוא רצונו. המשיכי לכתוב, בתי, תפקידך הוא לעשות כל מה שאני נותן לך."
אני: "גם אם הכמרים יתנגדו לי?"
המושיע: "בתי, אני האמת. פעולתי בך קרובה. אך לפני כן יהיו אי-נעימויות."
אני: "ספר לי משהו על כך."
המושיע: "יהיו אי-נעימויות מצד הכנסייה." אני: "אלוהים יקר, זה נורא בשבילי. מה עליי לעשות?"
המושיע: "רק תדבר את מה שהכנסתי לתוכך. את השאר השאר לי."

אני: "האם יערכו לי חקירה, מושיע?"
המושיע: "בתי, כבר לקחת מהשטן נשמות רבות. הוא כועס עלייך. הוא מגייס אנשים טובים כדי להקשות עלייך. היי זהירה! אל תמהרי! הוא לא יכול לסבול את סבלנותך. את תנצחי אותו, בתי. היי אמיצה וחזקה. בתי, כתבי עוד קצת. הכומר שאת מחכה לו יגיע בקרוב. היי בטוחה שהוא יבוא. לא תישארי בלי כומר. את זקוקה לכומר צנוע. הוא יכיר את רצוני. בתי, המשיכי לכתוב. את עייפה וזקוקה למנוחה. הכתיבה תסתיים בקרוב. אני מעריך את חריצותך. וגם את חריצותם של אלה שעוזרים לך. אני אשלם לכם על כך בשפע. העבודה הזו תתוגמל פי מאה. היי בטוחה." המושיע: "בתי, עלייך להיות טהורה עוד יותר. אני אטהר אותך עוד יותר באש האהבה שלי. האש הזו, שתחוש בה, היא פעולתי בתוכך."
אני: "אוי, אדוני, אז אני רגועה. חשבתי שלפעמים הלב שלי בוער." המושיע: "באמצעות אש האהבה הזו אני מציל נשמות רבות. רבים כבר אינם מסוגלים לשאת את האש הזו."
אני: "הו, אדוני, אני נותנת לאש האהבה הזו לפעול בתוכי. אנא טהר אותי, כדי שלא יהיה בי שום פגם."
המושיע: "כך יהיה. תהיי טהורה כפי שאני רוצה."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מודה לך מראש מכל הלב על טוהר זה." המושיע בירך אותי כרגיל ואמר: "לכי לשלום, בתי היקרה."

בשעה 18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

20:30 עד 23:15 כתבתי את היומן עם וולפרם. תודה לאלוהים על החסד הרב, שאפשר לנו לכתוב כל כך הרבה.

06.11.1992 - יום שישי - לב ישו

8:45 חדר הרופאים

הבוקר התפללתי כבר יותר משעה וחצי.

המושיע: "בתי היקרה, כתבי. אני צריך..." אני: "מה אתה צריך?"
המושיע: "כל מה שכתבת צריך להיות מסודר כראוי. מה שכתבת עדיין צריך להודפס."
אני: "אדוני, תן לנו את החסד לכתוב במהירות, כי יש לנו הפרעות רבות מהרע."
המושיע: "בתי, נתתי לכם את החסד."
אני: "שאלתי את המושיע אם מה שוולפרם כתב נכון."
המושיע: "בתי, הוא כותב כפי שאני רוצה. בתי, היי מוכנה, סימני הפצעים נמצאים בראשיתם."
אני: "אלוהים יקר, אני לא מבינה את זה. תגיד לי, למה אתה מתכוון."
המושיע: "בתי, נותר לך מעט זמן. כמעט כל ילדיי אינם רוצים לחזור בתשובה. עליי לייסר אותם. זעמי נופל עליהם. כל הילדים שייכים לי."
אני: "אתה לא כמו תמיד היום. אתה נראה לי כאלוהים מעניש." המושיע: "אין דבר טוב המובא לפני בית דיני."
"הם כמו עץ יבש, שניתן רק לשרוף. התפללי, בתי, שזעמי יירגע."
אני: "אבי שבשמים, אנא אל תתן לזעמך ליפול על הארץ. אבי, הם אינם יודעים מה הם עושים. אנא סלח לנו. שפוך עלינו את החסד, כדי שילדי חוה יהפכו כולם לילדי מריה, כי היא אמנו ומלכת כל הילדים עלי אדמות. אמא הקדושה, היי מקלט לחוטאים וסנגוריתנו לפני אלוהים. אנחנו, ילדייך, אוהבים אותך.
כסי אותנו כולנו במעיל ההגנה שלך.
המושיע: "בתי היקרה, התפללי ללא הרף, החטא גדול מדי. בתי, עשי הכל כפי שאמרתי לך עד כה. הגני על האמת שלי. אני איתך."

אני: המושיע בירך אותי.

בשעה 18:00: תפילת מחרוזת הוורדים ומיסת "לב ישו האדום". לא נחגגה מיסת "לב ישו האדום" ולא הוצג הקודש, מכיוון שהתקיימה מיסת אזכרה.

07.11.1992 - שבת

12:10 עד 13:10 איחוד
תפילה!
המושיע: "בתי, כתבי."
אני: "מה אתה רוצה שאכתוב?"
המושיע: "כתבי, זה חשוב. בתי, תפקידך הוא להישאר נאמנה לי, גם אם הכאבים לא יפחתו."
אני: "אלוהים יקר, כבר הענקת לי את החסד שאוכל להתמיד בסבל."
המושיע: "בתי, אם את עדיין זוכרת, זה עוד יותר טוב." אני: "אדוני ואלוהי, מה אתה מכנה 'חשוב'?"
המושיע: "אז תהיי כולה בתוכי."
אני: "אהובי, אז אני נמצאת בעושר שלך. לא יכולתי לבקש יותר מזה, וזה חשוב לי, שאהיה תמיד איתך."
המושיע: "בתי, חשוב שאני אהיה אדונך ואלוהיך, וש'כן' שלך יישאר 'כן'."
אני: "אדוני ואלוהי, אנא תן לי את החסד שה'כן' שנתתי לך יישאר איתן כפי שאתה רוצה."
המושיע: "אני רוצה משהו ממך, בתי."
אני: "שוב? אנא סלח לי. כן, ישוע היקר שלי."
המושיע: "אני רוצה את ליבך, את ידייך ורגלייך, כדי שאוכל להתחיל."
אני: "כבר נתתי לך את כל אלה. אני לא משנה את דעתי. אתה יכול להתחיל מתי שתרצה."
המושיע: "הבאת לי שמחה רבה." אני: המושיע בירך אותי.

בין השעות 13:35 ל-17:05 כתבתי את היומן יחד עם וולפרם.
בשעה 17:20 הגעתי לכנסייה כדי להתוודות. היה חשוך ולא היה שם אף אחד. נכנסתי לתא הווידוי, כי חשבתי שאין שם אף אחד.
ואז הכומר ווגט פנה אליי.
תחילה התוודיתי על חטאיי, ולאחר מכן סיפרתי לו מה כל כך הרגיז אותי בכנסייה. ביקשתי מהכומר שישאיר את האור דולק חמש דקות נוספות אחרי המיסה. הוא אמר שהמשרתת צריכה ללכת הביתה. אמרתי לו שייקח ממנה את המפתח, כדי שיוכל לנעול בעצמו. ואז אמרתי לו שלא יתאמן עם המשרתים על הפעמונים מיד אחרי המיסה, כי יש עדיין כמה אנשים בכנסייה שרוצים להתפלל.
אמרתי לו שלא קיבלנו את הלחמניות, אלא את השילוש הקדוש.
התלוננתי בפניו על כך שלא חגגו את יום שישי של לב ישו והוא לא הציב את הקודש הקדוש. הוא אמר שזה לא אפשרי בגלל מיסת הנשמות.
אז אמרתי לו שאם הוא דוחה את יום שבת ליום ראשון, הוא יכול גם לדחות את יום שישי של לב ישו.
ואז אמרתי לו, שזה לא יפה שהמקהלה מתאמנת בכנסייה בשבת בזמן תפילת המחרוזת. אותו הדבר קרה גם בזמן הווידוי. לאחר הווידוי התפללתי עבורו
את מחרוזת התפילה הכואבת.

בין השעות 19:00 ל-20:00 כתבתי ביומני.
בשעה 20:45 הגיע פרידולין.
שוחחתי איתו על דת. הוא סיפר לי גם על הבעיות של קבלת הקודש ביד בשפייר.
בין השעות 11:00 ל-11:45 כתבתי שוב ביומני.

8.11.1992 - יום ראשון

6:30 עד 7:45 בבית, מפגש תפילה!

המושיע: "בתי, טוב התפללת. אהבתך אליי אמיתית. בקשי אהבה אמיתית עבור בני אדם. בתי היקרה, כתבי זאת: הכומר ווגט הוא הכומר שלי. הוא זקוק לעוד זמן כדי להבין את מה שאת כבר מבינה.
המשיכי להתפלל עבורו. מתפללים מעט מאוד עבור הכמרים. לכומר יש אחריות גדולה כלפיי. התפללי עבורם.
בתי, הכומר ווגט קיבל את מה שאמרת לו אתמול בתא הוידוי. את השאר השאירי לי.
אני: "שאלתי על בישוף בשפייר, שאילץ מועמד צעיר לכהונה לקחת את לחם הקודש בעצמו."
המושיע: "הבישוף אינו עושה את רצוני. הוא עושה את רצון אבי השקר." אני: "מה על הסטודנט לעשות כאשר בישוף עושה דבר כזה?"
המושיע: "בתי, עליכם להתפלל למען עניינים אלה." אני: "אלוהים יקר, האם אתה רוצה שאכתוב עוד משהו?"
המושיע: "בתי היקרה, כתבי: אהבתך אליי היא בעלת התמדה. התמדה זו באהבתך אליי היא חסד ממני. שמרי על התמדה זו באהבתי. זו מידה טובה גדולה, בתי."
אני: "אבי שבשמים, אני מודה לך מכל הלב ואשמור על כך כעל פנינה."
המושיע: "בתי, כתבי עוד דבר. המלחמה הגדולה עומדת בפתח. היא תבוא מהמזרח, בתי. בני האדם ממהרים אל התהום בקצב מסחרר. השטן לכד אותם ברשתו. הם עיוורים, הם אינם מבחינים בכך. הם אינם רוצים לשוב בתשובה, כי הדרך הזאת נוחה להם מדי.
קבלו את כל הסבל שיבוא עליכם. זהו רצוני. כך תוכלו להציל את מה שעוד ניתן להציל."
אני: "אוי, אדוני, זה מאוד קשה לכתוב."
המושיע: "הרבה יותר קשה לי לראות את ילדיי רצים אל התהום, ממנה אין דרך חזרה. כן, בתי, זה הכל להיום."

אני: המושיע בירך אותי.

בשעה 8:00 מיסה קדושה ברוט.

בין השעות 9:30 ל-11:30 כתבתי את היומן יחד עם וולפרם.

בשעה 13:00 תפילת מחרוזת ורוזרי. הופתעתי שהכומר ווגט חגג את חג לב ישו והציב את הקודש הקדוש. בעיתון הכנסייה נכתב על תפילה עם ברכה.

בשעה 14:15 הגיע אליי אריך.
בעלי סיפר לי שבמשך שעה אחת אישה התקשרה עד ארבע פעמים והודיעה שהכומר דוכאט יש לו חברה ושמכוניתו עומדת כרגע מול ביתה. חשבתי שהשטן רוצה לקחת ממני גם את הכומר מקבוצת התפילה. לא האמנתי לאישה הזאת, כי ייתכן שהיא אחוזת דיבוק.

09.11.1992 - יום שני

5:15 עד 6:15 בבית - מפגש תפילה!
המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. את סימני הפצעים שייחרטו בך תקבלי בכנסייה. תחילה ינקב לבך."
אני: "אבל אמרת שאקבל את כל סימני הפצע בבת אחת."
המושיע: "אני יכול לעשות זאת כפי שארצה. אני יכול לשנות את תוכניתי. תאבדי דם רב מהצלקת בלבך. הקריבי דם זה למען כל הנשמות בעולם."
אני: "ומה עם הנשמות המסכנות?"
המושיע: "גם למען הנשמות המסכנות בגיהינום."
אני: "שאלתי את המושיע אם נכון שכתבתי 'גיהינום'?"

המושיע: "זהו מקום טיהור.
"תחושי כאב עז בעת חריטת סימני הפצעים. אי אפשר להשוות את הכאב הזה לכאבים שחווית עד כה. זה יהיה הכאב שלי בתוכך."
אני: "לאחר הווידוי אצל הכומר ווגט, חשתי כאב עז בלב. זה כאב לי, כי הכומר ווגט לא חגג את חג הלב הקדוש. האם הכאב הזה
גם ממך?"
המושיע: "בתי, תמיד תרגישי כאב כאשר הכמרים יפגעו בי."
אני: "אלוהים יקר, בזמן האחרון אני סובלת תמיד מבחילה לאחר הארוחה. אפילו בכנסייה הרגשתי רע."
המושיע: "כשאני שוכן בך, את לא צריכה לאכול דבר." אני: "אדוני, אני עדיין לא מבינה
בזה הרבה."
המושיע: "אני החיים שלך. אני יכול להחליף הכל." אני: "אבל גם
השטן יכול לגרום לרע."
המושיע: "אבל הוא לא יכול לקחת ממך את רכושך, כי אני איתך. הבחילה שלך היא החלק הארצי שבך."
אני: "מה זה?"
המושיע: "אתה נושא איתך את חטאי העולם. החטא הוא נטל כבד והוא הרע." אני: "אבל בכנסייה כבר הרגשתי
בחילה פעמים רבות."
המושיע: "הרע בכנסייה גרוע יותר מאשר בחוץ. התפלל שהרע יוסר מהכנסייה."
אני: "אתה מתכוון לגופו של ישו, כשחלקיקים מהלחם הקדוש נופלים על הרצפה ונרמסים?"
המושיע: "גם את זה, בתי."
אני: "או שזו העובדה שיש כאלה שמקבלים אותך בלב טמא?" המושיע: "כן,
בכך הם מביאים על עצמם את העונש."
אני: "או בגלל שידיים לא מקודשות מחלקות אותך. האם אדישות זו היא גם רעה?" המושיע: "כן, בתי, כך הדבר."
אני: "אז יש להסיר את הרע הזה מהכנסייה במהירות."
המושיע: "בתי, אני דורש מכל הכמרים לעשות זאת, אחרת זעמי יירד עליהם."
אני: "כן, אדוני ואלוהי, הבנתי."
המושיע: "שמחתי שקום מוקדם כל כך כדי לכתוב. איש לא הפריע לך."

אני: המושיע בירך אותי.

12:15 בצהריים בקפלה של מרפאת אף-אוזן-גרון

לאחר תפילת "מלאך ה'", התפללתי למושיע. רציתי לדעת אם עליי לומר לכומר דוכאט שאישה התקשרה בעילום שם ודיברה עליו רעה.
המושיע: "תגיד לו, שייתפלל למען האישה הזאת."

גם הבוקר סבלתי מכמה התקפות של הרוע. תודה לאלוהים על החסד, שמאפשר לזהות את הרוע כשהוא מתגנב פנימה. הפעם הרוע פעל דרך חמותי.
בשעה 18:00: תפילת מחרוזת התפילה ומיסת הקודש בכנסיית רוט.
האחות המסדרית לא צייתה והציעה לי שוב לקבל את הקודש ביד.
השתחוויתי בפני המושיע וחזרתי למקומי מבלי לקחת אותה. המושיע בא אליי ברוחו. קיבלתי חסד רב.

20:00 קבוצת תפילה
היו שם שניים-שלושה שהתלוננו לפני הקודש הקדוש, כי התפללנו היום כל כך הרבה בלטינית.

10.11.1992 - יום שלישי

8:00

איחוד תפילה!

לראשונה התפללנו הרבה בלטינית בקבוצת התפילה. אחרי השעה 23:00 התוודיתי בפני הכומר דוכאט. ראיתי בעיניו קשיחות אכזרית.

המושיע: "אני אפשרתי זאת, זה היה השטן. הכמרים שלי מאוימים, כפי שאת יודעת." אני: "אדוני ואלוהי, ראיתי זאת רק בעיניי. אני עדיין מרגישה רע כשאני חושבת על אתמול. הייתי מעדיפה שלא הייתי הולכת לכנסייה לעולם. אך מכיוון שאני אוהבת אותך ונאמנה לך, אני מוכנה להילחם איתך נגד השטן."

המושיע: "אני שמח שהבנת זאת. בתי, עליך להמשיך, כי קיבלת את החסד להתגבר על כך. איתי תנצחי אותו."

אני: "שאלתי אם היה נכון אתמול שהתפללנו את מחרוזת התפילה בלטינית." המושיע: "כתבי, בתי. יש להתפלל הרבה בלטינית. בחרתי בלטינית עבור עמי. הכנסייה חייבת להמשיך להתפלל בלטינית. אני אעניק גמול מיוחד לילדיי המתפללים בלטינית. בתי, המשיכי כפי שעשית אתמול."

אני: "אבל אדוני, הם התלוננו כי הם לא מבינים דבר." המושיע: "בתי, אני דורש זאת."

אני: "אלוהים יקר, הבישופים ביטלו את השימוש בלטינית." המושיע: "שוב יתפללו בלטינית בכנסייה." אני: "כן, אדוני, אעשה כפי שאתה אומר."

המושיע: "אני אביא אלייך את המאמינים, הם יתפללו בלטינית. גם אותם מעטים שמתלוננים, עליהם להתאים את עצמם אלייך ולא את אליהם. הדרך הצרה המובילה אליי דורשת תפילה משותפת לכל הילדים. אין צורך להתפלל את כל התפילות בלטינית, די לי במה שתמיד התפללו."

המושיע: "בתי, אני זקוק למשהו ממך."

אני: "אדוני, אני אתן לך את זה ואומר כן, גם אם איני יודעת מה זה יהיה." המושיע: "אני זקוק לאישורך, כדי שהנשמות המסכנות יוכלו להופיע בפניך."

אני: "זה לא אדיש לי. אבל אם בעזרתך אוכל לעזור להם, וכך הם ישוחררו מהר יותר ממקום הטיהור, אני אתן לך את הסכמתי מיד. אדוני ואלוהי, לא רצוני, אלא רצונך ייעשה. אך עליך לאפשר לי לזהות אותם, אחרת גם השטן יכול להציג את עצמו כנשמה אומללה."

המושיע: "בתי, תזהי כל נשמה מסכנה שבאה ממני. לשם כך אעניק לך את חסדי. כבר עזרת רבות לנשמות המסכנות."

אני: "אדוני, הקרבתי עבורן מיסות קדושות רבות, אני מדליקה עבורן ללא הרף את הנר המקודש, פעמים רבות ביום אני נותנת לנשמות המסכנות את המים המקודשים ומעניקה להן תפילות מחילה רבות. האם לכך אתה מתכוון?"

המושיע: "בכך עזרת להן רבות."

אני: "אלוהים יקר, אנא הסר ממני את הפחד כאשר הנשמות המסכנות יופיעו בפני." המושיע: "לא תפחד, כי הנשמות המסכנות מתפללות רבות למען בקשתך."

אני: "אוי, אדוני ואלוהי, ברך את כולם, בעתיד אתפלל עבורם יותר. אני אוהבת את כולם, כי כולם יהיו פעם בגן עדן וישבחו אותך, יפארו אותך ויעניקו לך כבוד."

המושיע: בתי, שמחתי במיוחד ממה שכתבת. אני, המושיע, בירכתי את עצמי.

18:00 מחרוזת התפילה והמיסה הקדושה ברוט.

היום, בסביבות השעה 21:30, רציתי ללכת לישון. אך ברגע שרציתי להיכנס למיטה, השטן השליך בעוצמה רבה את הצלב הגדול בגובה שני מטרים ואת השולחן על הרצפה. על השולחן עמד הסימן השמימי של הדם הקדוש מרודאלבן.

כמו כן, עמדו שם תמונה של "העזרה הנצחית" של מרים הקדושה ותמונה של ישו הרחום מאת האחות פאוסטינה. הוא השליך את הכל על הרצפה.

תמונת הדם הקדוש לא נשברה. הוא נתן לי שוב סימן שהוא נמצא סביבי.

לאחר מכן פיזרתי מלח מקודש בכל החדר. ישנתי כל הלילה.

ישוע איתי, הוא לא יכול לפגוע בי.

11.11.1992 - יום רביעי

8:30 עד 9:20 איחוד
בתפילה!

המושיע: "בתי היקרה, כתבי זאת. אני רוצה שתכתבי." אני: "ישוע, בן האלוהים החי, מה עליי לכתוב?" המושיע: "בתי, אני רוצה משהו ממך!"
אני: "מה אתה רוצה ממני? האם יש עוד משהו שלא נתתי לך? אדוני, לא אסרב לשום דבר, כי אני אוהבת אותך מאוד: ואם אהבתי אליך אינה נכונה, אז אנא תן לי את החסד שלא אגיד לך 'לא' לעולם. כי אעשה כל מה שתבקש ממני. תיעשה רצונך בכל מה שתבקש ממני. ועכשיו מותר לי לדעת זאת, כי כבר נתתי לך את ה'כן' שלי."
המושיע: "בתי, אני רוצה את הסכמתך. אני רוצה לחדש אותך לחלוטין." אני: "אדוני, אנא, חדש אותי. אנא ספר לי על כך, כי איני מבינה זאת." המושיע: "הישן ימות בתוכך. אין לך עוד את החטאים הישנים."
אני: "אדוני, האם אתה משחרר אותי מכל החטאים שביצעתי?" המושיע: "בתי, את תהיי חופשייה מכל החטאים."
אני: "אוי, אדוני, מה זה אומר?"
המושיע: "אני יכול לעשות זאת, בתי. איש לא יוכל להאשים אותך בחטאיך. אני יצרתי אותך מחדש."
אני: "אדוני, אבל חטאתי הרבה לפני הטבילה." המושיע: "בתי, אני יצרתי אותך מחדש." אני: "אלוהים יקר, האם יש מילה אחרת ל'חדש'?"
המושיע: "בתי, הסרת מעליך את האדם הישן. בתוכך נמצא האדם החדש, שאיתו אני יכול לעשות מה שאני רוצה."
אני: "אדוני, עשה עם האדם החדש שבי מה שתרצה, כי אני, כאדם חדש, נמצאת כולה בך ועמך."
המושיע: "בתי, כתבי זאת. זה נאה בעיניי. אעשה באדם החדש כרצוני. בתי, את עדיין לא מבינה זאת. אך יבוא הזמן שבו תביני הכול. את הבלתי נתפס ניתן להבין רק בשמים.
די לי באהבתך אליי. בתי, מה שכתבת היה חשוב מאוד."
אני: "אדוני ואלוהי, המדריך הרוחני שלי. אני מודה לך שהפכת אותי לאדם חדש. אני מסורה לך, כאדם חדש."
המושיע: "בתי היקרה, זה היה הכל." אני: המושיע

בירך אותי.

בין השעות 17:55 ל-19:05 כתבתי את היומן יחד עם וולפרם.

בשעה 19:30 מיסה קדושה במרפאת רוכוס עם רוזוויטה.

בין השעות 20:30 ל-22:00 כתבתי שוב את היומן עם וולפרם.

12.11.1992 - יום חמישי

8:00
התאחדות בתפילה!

המושיע: "בתי היקרה, כתבי." אני: "כן, אדוני ואלוהי."
המושיע: "הפצעים שתקבלי ישכנעו אנשים רבים שזה אני. כוהנים רבים יתנצרו.
יהיה דור חדש של כמרים רבים, אשר יהיו שייכים לי.
נתתי לשליחיי את הסמכות להיות כהנים, ולא לנשים. האישה אינה נבחרת לתפקיד הכהונה. בתי, זהו רצונו של השטן שהאישה תישא בתפקיד הכהונה. נשים אלו יישאו באחריות כבדה בפני. הן אינן ממלאות את רצוני, אלא את רצונו של השטן.

הישמרו מפני נשים אלה.
בתי, רבים מהכמרים התועים ימצאו את דרכם חזרה לבית האב. שמחו איתם!"
המושיע: "העונש יהיה חמור עוד יותר, כדי שילדיי יבינו שאני עדיין קיים. כל מי שבוגד בי הוא בוגד בי.
בתי, חוסר נאמנות לאלוהים שיכול להציל אותם הוא רוע גדול. יש לסלק את הרוע בדחיפות."
אני: "אלוהים יקר, אני כבר לא מסוגלת לכתוב. כל כך קשה לי לכתוב, כי יש כל כך הרבה חוסר נאמנות כלפיך בעולם הזה."

אלוהים הרחום בירך אותי.

לא יכולתי להמשיך לכתוב. המושיע אמר לי עוד הרבה דברים, אבל לא יכולתי לכתוב יותר כי חטאי העולם הכבידו עליי כל כך. אני מרגישה כל כך רע, שאני עלולה להקיא מיד.

בשעה 10:30 עזבתי את מקום העבודה. הלכתי לרופא עם הכאבים.
ד"ר שטאופר אמר שהכאבים האלה נובעים מעמוד השדרה. היה לי גם דקירה חזקה בצד ימין, ליד הכליות.
הכאבים האלה הקרינו לכל הגב. הבחילה נמשכה בתוכי. אחר הצהריים הכאבים היו כל כך חזקים, שלא יכולתי ללכת יותר.
לקראת הערב הכאבים השתפרו.

בשעה 18:00 הלכתי לכנסייה עם הכאבים שלי, כי הרופא האמיתי שלי הוא המושיע. היום שמחתי שהאור נשאר דולק זמן רב יותר לאחר המיסה הקדושה. הכומר ווגט קיבל את מה שאמרתי לו בתא הווידוי.
תודה לאלוהים על החסד הזה.

משעה 19:45 עד 22:45 המשכתי לכתוב את היומן עם וולפרם. משעה 23:00 עד 23:45 רשמתי את ההערות שלי ביומן.

13.11.1992 - יום שישי
10:30 עד 13:00 בבית, מפגש תפילה!

ראשית התפללתי לפני פסל מרים הקדושה. דיברתי אל מרים הקדושה ובכיתי. באמצעות מרים אני מפקיד את עצמי בידי המושיע. התאחדתי עם לבה של מרים ולבו של המושיע. לאחר מכן התפללתי בלהט אל המושיע.

המושיע: "בתי, כתבי זאת. אני מבקש ממך עוד היום שתתני לי את כל אשר לך."
אני: "אדוני ואלוהי, אין לי דבר. הכל שייך לך. אתה הכל בתוכי. לא הבאתי דבר לעולם הזה. ולא אוכל לקחת דבר איתי. האם מה שעשיתי עד כה היה טוב או רע? אני מצפה לשכרי בשמים. יש לי אמון רב בשכר הזה. אני כבר מצפה לו. אני שמח בכל יום, כי עם כל יום אני מתקרב קצת יותר לגן עדן. כדי שאוכל להמשיך לאהוב אותך שם, לשבח אותך ולהלל אותך יחד עם מרים הקדושה, יוסף הקדוש, כל המלאכים, המלאכים השומרים והקדושים.
זה יפה לדעת למה אתה חי על פני האדמה הזאת."
המושיע: "בתי היקרה, אני הוא רכושך. את הכל בתוכי. אני העתיד שלך, אני הנצח שלך. בתי, נעים לי מה שכתבת היום. בתי היקרה, הכתיבה מגיעה גם היא לסיומה. אפשר היה לכתוב עוד הרבה, אך די לי במה שכתבת. זה שימח אותי. היית חרוצה. הקרבת קורבנות רבים.
"בת שלי, תנוחי קצת."
אני: "איך זה עכשיו? אדוני ואלוהי, המדריך הרוחני היקר שלי, האם מחר כבר לא אצטרך לכתוב?"
המושיע: "את יכולה לדבר איתי, אבל את לא צריכה לכתוב יותר. בתי היקרה, הישארי נאמנה לי."
אני: "אלוהים יקר, עכשיו יש לי דקירות בלב, כאבים בלב."
המושיע: "זו פעולתי בך. התחלתי את פעולתי בך. בתי היקרה, אני בך ואהיה בך תמיד.

"זכרי זאת היטב. לעולם לא תהיי לבד, גם אם תרגישי נטושה."
אני: "אדוני ואלוהי, אני מאמינה לדבריך. כך יקרה, כפי שאמרת. אני ילדתך, בתך, כלתך, אחותך, משרתתך וכלי שרת בידיך. אדוני ואלוהי, כל זאת מתוך אהבה אליך, לכבודך הגדול ולמען ישועת הנשמות."
המושיע: "בתי היקרה, אני מודה לך. תישארי תחת חסותי. אני מברך אותך, בתי."
אני: "אדוני, אני כוללת את כל הנשמות, גם את אלה שבמקום הטיהור, כדי שאף אחד לא יוכל לומר שלא קיבל את הברכה הזאת."
המושיע: "יברך אותך אלוהים האב, אלוהים הבן ואלוהים רוח הקודש. לכי לשלום, בתי היקרה."
אני: "תודה לאלוהים אדוננו. יהי שם האל השילוש הקדוש מבורך, אהוב, נערץ ומוהלל. יהי שם ישוע המשיח ומריה מבורך, עכשיו ולנצח נצחים. אמן.

בין השעות 13:30 ל-16:00 העתקתי את הרשימות שלי ליומן.

בין השעות 17:00 ל-18:15 כתבתי את היומן יחד עם וולפרם.

בשעה 18:30 מיסה קדושה ברוט.

בין השעות 19:30 ל-21:00 המשכתי לכתוב את היומן שלי יחד עם וולפרם.

בשעה 21:30 התקשר אליי האב גבהרד היידר מרגנסבורג.
הוא סיפר לי שהיום הוא סיים את מלאכתו הגדולה. ושאני צריכה להפסיק גם את הכתיבה שלי, כי זה מספיק. אמרתי לו שהמושיע כבר אמר לי את זה הבוקר. האב גבהרד היידר שמח על כך, כי כבר ידעתי את זה מהמושיע. כי זו הייתה אישור לכך שהמושיע פעל דרכו.
אמרתי לו שגם היום יהיה היום האחרון שבו אכתוב. האב גבהרד בירך את בעלי ואותי בטלפון. שמחתי שהוא נתן לי את הברכה בלטינית. נפרדתי ממנו. תודה לאלוהים גם על החסד הזה, שהאב גבהרד היידר התקשר אליי ודיבר איתי שוב.

בכתיבת היומן מעולם לא השתמשתי בתנ"ך או בספר דתי אחר. אוצר המילים שלי בגרמנית מצומצם מאוד. כמעט ולא השתמשתי במילים זרות, כי רציתי לכתוב בפשטות, כדי שיהיה מובן לכולם.

יומן זה הושלם היום, 14.11.1992. חתומה: יוליאנה אברט

יומן זה נכתב במכונת כתיבה על ידי מריון המבץ וולפרם בלמן.

שני תוספות ליומן:

5 בנובמבר 1993 – יום שישי של לב ישו

בערב הקודם (4 בנובמבר) קיבלה יוליאנה שיחת טלפון מגבר שסיפר לאב מכנסיית העלייה לרגל בוגהאוזל כי מריה הקדושה רוצה לקבל את הקודש בפה.
הכומר השיב לו: "זה השטן שמדבר דרכך!"
לסיום אמר הכומר לאיש, שמגיע מברוכסל, שהוא יכול לקבל את הקודש בברכיים.
יוליאנה מצאה את המילים הנכונות: אם השטן דיבר מפיו של האיש, איך יכול הכומר לאשר את מה שהוא אמר?!

ב-5 בנובמבר, בסביבות השעה 10:00, פנתה יוליאנה לאם האלוהים.
במהלך התפילה היא ביקשה מאם האלוהים שאם זהו רצונו של אלוהים ורצונה שלה, שתגיד לה מה היא רוצה בנוגע לשאלת הקודש בפה.

אמא של אלוהים: "אני אומרת לך, בתי! אני דורשת את הקודש בפה בכל הכנסיות, בדיוק כמו האב."
יוליאנה: "אמא של אלוהים היקרה, אני מודה לך שאמרת לי זאת!"

היא שואלת אז לגבי מרפינגן, אם תומאס צריך לכתוב, והיא שואלת את המושיע.
המושיע: "נכון שתכתבי! כל מה שבא מאלוהים חייב להתפרסם, כדי שתוכניתו של אלוהים תתממש."

יוליאנה שאלה עתה את המושיע: "מה הסיבה לכך שהכמרים שהיו במדוג'ורג'ה אשמים? (במלחמה, ראה 4 בנובמבר).
המושיע: "בהתחלה הייתה במדוג'ורג'ה ענווה, ואחר כך כבר לא. הם מסרו את גופי לידי בני האדם.
בתי, כתבי: אני דורש מהכמרים שיטיפו על הכבוד הגדול שיש לגלות כלפי גופי. במקום שיש כבוד, שם יש אהבה.
במקום שבו חסרה אהבה, הם קוצרים רק שנאה.

כתבי, בתי: אני מעניק לכמרים את התשובה. עליהם להעניק למאמינים את הקודש בפה. בתי, אני מעניק את עצמי לנשמות."

יוליאנה שואלת את המושיע אם עליהם או חייבים לתת את הקודש בפה. המושיע: "עליכם, כי אני הוא אשר אני. לכן התרתי זאת רק לכמרים שלי. (לגעת בגופו הקדוש ביותר בידיים).
אני אעניק גמול לכל כומר שיחל כבר עתה שלא לתת את הקודש ביד. אהבתי וחסדי יבואו עליו בשפע. עליהם להעניק לי את כל גאוותם. בתי היקרה, אני מודה לך שכתבת את הדברים!

5 בנובמבר 1994 - יום שני

21:45

אמא של ישו: "ילדיי, אני אוהבת אתכם. כולכם קיבלתם חסד מהאדון.
גם אם אתם מתקשים להתפלל את מחרוזת התפילה הזו לזכר פצעיו הקדושים של האדון, התפללו אותה מדי יום.
לא כולם יכולים להתפלל את מחרוזת התפילה הזו.
בזכותה ניצלות נשמות רבות.
אני מודה לכם, ילדיי, על התפילה העוצמתית.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026
הועתק מהיומן המקורי - ברנהרד

התפילה הטובה ביותר, מלאת החסד - אבינו שבשמים - עבור כל בני האדם -

שכל לב ישמח ונשמות רבות ייוושעו (גרמנית)

† (אנו מתפללים בשם כולם ולמען כל בני האדם) 19.06.2025

† בשם האל הכל-יכול, השילוש הקדוש,
של האב, הבן ורוח הקודש, אנו מבקשים ומזמינים אתכם להתפלל איתנו ולהגן עלינו: מריה הקדושה, אמנו ומלכתנו, יוסף הקדוש, כל הקדושים, המלאכים הקדושים שבגן עדן – השמים, והמלאכים השומרים הקדושים, הנמצאים תמיד איתנו. אנו מבקשים מהנשמות המסכנות שבמקום הטיהור שיהיו לנו סנגורים ויתפללו בעדנו.
אלוהים הקדוש, השילוש הקדוש, † האב, הבן ורוח הקודש, אתה אלוהים אחד, בלתי נפרד, טוב, כל-יכול ונוכח בכל מקום. מלכותך היא בינינו. אתה מושל בשמים – גן עדן, ובארץ.
יהי רצונך, כבשמים – גן עדן, כן גם על האדמה. אלוהים חי ורחום, אנא סלח לנו על חטאינו, כשם שאנו סולחים לחוטאינו. אנו מבקשים ממך בענווה; חי והישאר בלבבותינו עם אורך, כוחך ואהבתך.
תן לנו ולכל בני האדם את החסד, ששלוסך ישרור בלבנו ובלב בני האדם, כדי שנשתייך אליך, נשרת אותך, נהיה נאמנים לך ונשאר איתך לנצח.

אבינו שבשמים, אנו מבקשים ממך בענווה;

טהר אותנו וגאל אותנו מכל חטאינו.
אנא תן לנו את לחם יומנו, אשר יהפוך על ידי הכומר הקתולי הקדוש להוסטיה חיה. לאחר ההפיכה, ההוסטיה היא אלוהינו הקדוש החי הנוכח, מלך ומושיע לכל בני האדם. אותו אנו מקבלים בכנסייה בענווה ובלב טהור, ומצפים לחיי נצח.

אלוהים קדוש וחזק, אנו מתחננים אליך,
השליך את השטנים לגיהינום לנצח, כדי שהאנשים ואנחנו לא נקשיב להם, לא נשרת אותם, לא נחטא, כדי שהם לא יתקפו אותנו, ינהלו מלחמות, יטרידו, ירצחו, לא יובילו אותנו לפיתוי, לא יפריעו, לא ישפיעו עלינו ולא ישליכו אותנו ואת בני האדם לגיהינום.
אלוהים הקדוש, אנא אל תתיר לנו ולבני האדם להתרחק ממך ולהישאר בחטא מוות, אלא אנו רוצים להיות איתך עכשיו ולנצח, על פי רצונך.

אלוהים הקדוש, השילוש הקדוש, בחסדך וברצונך נהיה מאושרים בגן עדן.
אלוהים הקדוש, הנצחי והנאמן, אנו מכבדים, משבחים, אוהבים ומתפללים אליך, בוטחים בך ומודים לך על הכל, עכשיו ולנצח נצחים. אמן.

קדושה היום – הקדושה ג'וליאנה מפלקונייריי

D-פורבאך, ארבסברונן
יוליאנה אברט, ברנהרד קופנהגן

פוסט סקריפטום (PS) – חשוב לקרוא ולעשות את רצון האל: (גרמנית) כומר קתולי רומאי אינו מתייחס לרומאים, אלא לאפיפיור הראשון, הקדוש פטרוס ברומא.
אנו יכולים לכתוב רק את מה שאנו מסוגלים לשאת. לכן, המושיע נותן לנו מילים חזקות יותר, כאשר המלחמה מתפשטת ואנשים רבים מתים.

משמעות – Transformāta – שינוי. Consecrata – "הקדשה" או "קדושה". Belohnen – praemium dare

בלטינית הקלאסית האות J אינה קיימת. השם Julijana נכתב עם "I", ה-"I" מסמלת את J, ולכן Julijana! Julijana – Giuliana באיטלקית מבוטא כמו Dsch(Juliana) באנגלית
הקדושה ג'וליאנה מלייז' – בלגיה. נביאת חג גוף האדון, היא אהבה מאוד את סקרמנט הקודש. האפיפיור אורבנוס הרביעי הנהיג בשנת 1264 את חג גוף האדון הקדוש לכל הכנסייה. ג'וליאנה מלייז' מועלית על נס יחד עם האיטלקייה ג'וליאנה פלקוניירי ב-19 ביוני,
והיא יכולה לשמש כמתווכת. יוליאנה מניקומדיה מועלית על נס בכנסייה הקתולית ב-16 בפברואר.

תפילת "אבינו שבשמים" שונתה בחג גוף האדון – (19.06.2025):

מכות - צרות
אל תביאנו לידי ניסיון – ne inducas in tentationem
ואל תטיל אותנו לגיהינום - et ne nos in infernum praecipites
מלך ומושיע לכל בני האדם - Rex et Salvator pro omnibus hominibus בגן עדן – שמים
מלאכים קדושים, השומרים עלינו תמיד
.caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt

(19.06.2025) קלן – במהלך המיסה הקדושה:
המטריות הצהובות והאדומות בעת חלוקת הקודש, זו כפירה - Häresie -
המושיע אינו מחלה את בני האדם, הוא גם מרפא.
כל מי שמקבל או קיבל את הקודש ביד, עליו ללכת להתוודות!
מכיוון שקבלת הקודש ביד היא תועבה בעיני אלוהים, שכן זהו אינו לחם רגיל – לאחר ההשתנות ללחם הקודש, ישוע המשיח הקדוש הוא אחד עם אלוהים האב ואלוהים רוח הקודש – בבשר ודם, בגוף ובנפש, באלוהות ובאנושיות, באמת, באמת, במהותו, נוכח באופן חי וכל-יכול.
(יוחנן 14, 8-11: פיליפוס אמר לישוע: הראה לנו את האב ודי לנו.
ישוע המשיח ענה: "מי שראה אותי, ראה את האב", ו: "...האב, אשר שוכן בי...").
הדרך הנכונה היא קבלת הקודש בפה, הניתנת רק על ידי הכומר.

(19.06.2025 – 14:10) תפילת "אבינו שבשמים" הושלמה
תפילת "אבינו שבשמים" הושלמה היום וכל גן העדן – השמים שמחים להתפלל איתנו. במשך 30 שנה בבית הספר של המושיע למדנו כיצד
להתפלל את "אבינו שבשמים" טוב יותר. עלינו להתפלל לפני המיסה ואחריה, וכאשר נתפלל מספר פעמים ביום, ייוושעו יותר נשמות! המושיע אמר: "רצוני הוא שיתפללו תפילה זו"! אנו מבקשים מכם לכלול גם אותי, יוליאנה וברנהרד, בתפילותיכם, אנו מודים לכם – האל הקדוש יגמול לכם.

יברך אתכם ואת כל בני האדם האל הקדוש,

† האב, הבן ורוח הקודש!
Falconieri 19.06.2025
www.gnadenvolle-gebete.de
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de
Erbersbronn www.vater-unser.net

Sancta Diei – Sancta Iuliana

Festivitate Corporis Christi
,D-Forbach
יוליאנה אברט, ברנהרד קופנהגן

Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus ut omne cor laetetur et multae animae salventur. – (לטינית)

19.06.2025

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† בשם האל הקדוש והשילוש הקדוש, האב, הבן ורוח הקודש, אנו מזמינים את הקדושים להתפלל איתנו ולהגן עלינו: את מרים הקדושה, אמונו ומלכתנו, את יוסף הקדוש, את כל הקדושים, את המלאכים הקדושים בגן עדן – בשמים ואת המלאכים הקדושים השומרים,
אשר תמיד נמצאים בקרבנו. כמו כן, נשמות העניים בגיהינום, אנו מבקשים שיהיו מתווכים עבורנו ויתפללו בעדנו.

השילוש הקדוש, אלוהים, † האב, הבן ורוח הקודש, אתה אלוהים אחד, בלתי נפרד, כל-יכול ונוכח בכל מקום. מלכותך היא בינינו. אתה מולך בשמים – גן עדן – ובארץ. תיעשה רצונך, כבשמים – גן עדן, כן גם בארץ.

אלוהים רחום וחי, אנו מבקשים, סלח לנו על חובותינו, כשם שאנו סולחים לחובינו; אנו מבקשים ממך בענווה: חי והישאר בלבבותינו עם אורך, כוחך ואהבתך.
תן לנו ולכל בני האדם את החסד, כדי ששלוסך ישרור בלבבותיהם של האנשים השייכים לך, המשרתים אותך, הנאמנים לך ונשארים איתך לנצח.

אבינו שבשמים, אנו מתחננים אליך:

טהר אותנו והציל אותנו מכל חטאינו.
אני מבקש, תן לנו את לחם יומנו, אשר באמצעות הכומר הקתולי עובר טרנספורמציה לקורבן קדוש.

לאחר ההשתנות, הקורבן הוא אלוהינו הקדוש

חי ונוכח, מלך ומושיע לכל בני האדם.

אנו מקבלים אותו בכנסייה בענווה ובלב טהור ומצפים לחיי נצח.

אלוהים קדוש וחזק; אנו מתחננים אליך: השלך את השטנים לנצח לגיהינום, כדי שלא נשמע אותם, לא אנו ולא בני האדם,
שלא נעבוד אותם, ולא נחטא; שלא יתקפו אותנו, יעוררו מלחמות, יביאו צרות וימיתו, שלא תביא אותנו לידי ניסיון, יטרידו, ירגשו, ולא תזרוק אותנו ואת בני האדם לגיהינום.

אלוהים הקדוש, אני מבקש, אל תתיר לנו ולבני האדם להתרחק ממך ולהישאר בחטא מוות, אלא אנו רוצים, על פי רצונך, להיות איתך עכשיו ולנצח.

אלוהים הקדוש והשלישי, בחסדך וברצונך נהיה מאושרים בגן עדן. לנצח, אלוהים הקדוש והנאמן, אנו מכבדים אותך, משבחים אותך, אוהבים אותך ומעריצים אותך; אנו בוטחים בך ומודים לך על הכל,

עכשיו ולנצח נצחים. אמן.

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de D-Forbach, Erbersbronn
www.vater-unser.net יוליאנה אברט, ברנהרד קופנהגן

Postscriptum)PS(– grave ad legendum et ad faciendum quod voluntas Dei est:

(לטינית)

כומר קתולי רומאי אינו כפוף לרומאים, אלא לאפיפיור הראשון, הקדוש פטרוס ברומא. אנו יכולים לכתוב רק את מה שאנו מסוגלים לשאת.
לכן המושיע נותן לנו מילים חזקות יותר, אם פורצת מלחמה ורבים מתים.

תפילת "אבינו שבשמים" שונתה בחג גוף המשיח (19.06.2025)

מכות - צרות
אל תביאנו לידי ניסיון – ne inducas in tentationem
ואל תטיל אותנו לגיהינום - et ne nos in infernum praecipites
מלך ומושיע לכל בני האדם - Rex et Salvator pro omnibus hominibus גן עדן, שמים ועמנו - Paradiso - caelum et apud nos

(19.06.2025) קלן – במיסה הקדושה:
Umbellae flavae et rubrae sunt haeresis.
הבישוף במיסה של יום חג הגוף אמר: ישוע המשיח הוא הגוף והדם! הוא אלוהים ואדם, באמת, במציאות, חי, נוכח וכל-יכול, אלוהים אחד בשילוש – האב, הבן ורוח הקודש.
Communio in manu – quaeso, confitemini!

(19.06.2025 – שעה 14:10) תפילת "אבינו שבשמים" הושלמה. תפילת "אבינו שבשמים" הושלמה היום וכל גן העדן – השמים שמחים להתפלל איתנו.
במשך יותר משלושים (30) שנים למדנו בבית הספר של סלבטור כיצד להתפלל טוב יותר. עלינו להתפלל לפני המיסה ואחריה, ואם נתפלל מספר פעמים ביום, ייוושעו נשמות רבות יותר!
הסלבטור אמר: רצוני הוא שתתפללו תפילה זו!
אנו מבקשים מכם, כללו אותי, את יוליאנה ואת ברנהרד בתפילתכם, אנו מודים לכם – אלוהים הקדוש ייתן לכם שכר.

תברך אתכם ואת כל בני האדם השילוש הקדוש, האל האחד,

† האב, הבן ורוח הקודש.

www.gnadenvolle-gebete.de
www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de
www.vater-unser.net

D-Forbach,
Erbersbronn Julijana
Ebert, Bernhard
Koppenhagen

אנו מכבדים את אם האלוהים הקדושה
ומזכירים את יום הולדתה

09.09.2025

בשם השילוש הקדוש, האב, הבן ורוח הקודש. אמן.

מרים הקדושה, אם האלוהים, מלכת השלום, אנו אוהבים אותך ומשבחים אותך,
את היא ההתעברות ללא חטא שלנו, אם האלוהים שנולדה ללא חטא קדמון,

האוהבת אותנו ופועלת בתוכנו באהבת האל מן גן העדן.

אנא, אם הקדושה של הכנסייה, פרשי את זרועותייך ועטפי אותנו במלאכיך הקדושים.

הדריכי אותנו ופצי את השלום בינינו לבין בנך, מלכנו ומושיענו, כדי שנחיה באור רוח הקודש.

אמא הקדושה, התפללי עבורנו על ענווה, עדינות, נאמנות והתמדה בתפילה,

כדי ששלום ואהבה ישלטו בכל לבבות בני האדם.

אנו מודים לך, בתולה קדושה ועוצמתית, את מקלט החוטאים,

עזרת הנוצרים, מתווכת החסדים הגדולה.

עם יום הולדתך מתחיל עבורנו חיים טובים יותר באורך, בהגנתך ובביטחון שבקרבך.

מי ייתן ובנך, אלוהינו הקדוש, יהיה תמיד לצידנו, יברך אותנו, יגאל אותנו וישמור עלינו מפני חטאים.

אלוהים הקדוש, הכל-יכול, השילוש הקדוש, האב, הבן ורוח הקודש, אנו משבחים אותך, מודים לך ומפארים אותך, עכשיו ולנצח.

אמן.

מספאלומאס - גראן קנריה - 09.09.2025
יוליאנה, סמואל, ברנהרד